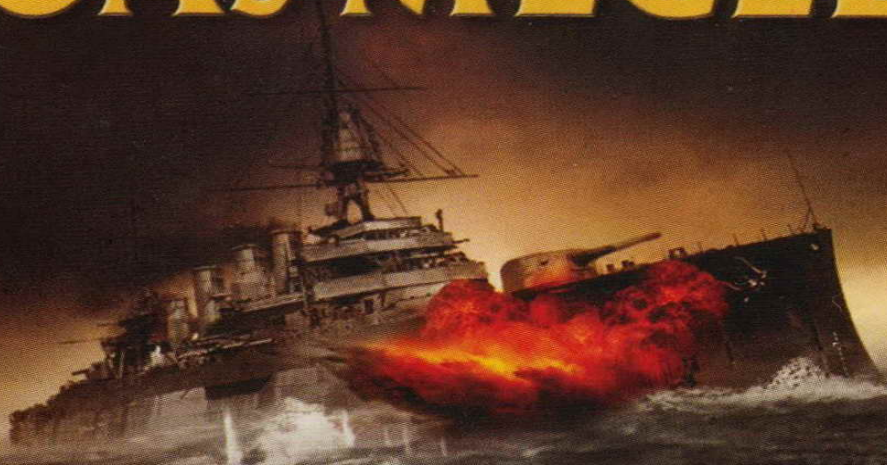

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

КЛАЙВ КЪСЛЪР

& ДЪРК КЪСЛЪР

ЗАЛЕЗЪТ НА ПОЛУМЕСЕЦА

Дърк Пит срещу Индиана Джоунс! Екзотични места, жестоки злодеи,
гръзки набези и смели постъпки...

БАРД

КЛАЙВ КЪСЛЪР, ДЪРК КЪСЛЪР ЗАЛЕЗЪТ НА ПОЛУМЕСЕЦА

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

През 327 г. сл.Хр. римска галера, превозваща необикновен товар, едва успява да се измъкне от пиратско нападение.

През 1916 г. британски военен кораб избухва по много тайнствен начин в средата на Северно море.

А в наши дни няколко джамии в Турция и Египет са взривени.

Кое е общото между тези събития?

Дърк Пит и неговият екип установяват, че римски артефакти, намерени в Турция и Израел, са свързани с възхода на фундаменталистско движение, решено да възроди славата на Отоманската империя. От Вашингтон до Лондон и до опасните брегове на Близкия изток те срещат отчаяни типове и злодейства, а скоро започват да се носят слухове за отдавна изгубен Манифест... Той е открит наново и може да промени световната история.

„Залезът на полумесеца“ е изпълнен с напрежение и смайващи обрати, и е поредното доказателство, че когато става дума за приключения, Клайв Къслър няма равен.

На Тери и Даяна, които правят живота весел.

ВЪВЕДЕНИЕ

ВРАЖДЕБНИ ХОРИЗОНТИ

327 г. сл.Хр.

Средиземно море

Барабанът ехтеше над дървената палуба и отмерваше с отсечени удари безпогрешен ритъм. Келеустът блъскаше по опънатата козя кожа методично, но и някак си механично. Можеше да барабани с часове, без нито веднъж да изпусне удар — музикалното му обучение се основаваше повече на издръжливост, отколкото на хармоничност. Макар да оценяваше неизменния му ритъм, публиката му от гребци на галерата се надяваше, че чудовищното изпълнение скоро ще свърши.

Луций Арцелиан избърса потна длан в туниката си и стисна поздравно дръжката на тежкото дъбово гребло, без да излиза от ритъма на другите гребци. Младият критянин беше постъпил в римския военен флот преди шест години, привлечен от хубавата заплата и възможността да се сдобие с римско гражданство, когато се пенсионира. Бе прекарал тези години в тежък физически труд и сега единственото му желание беше да се премести на по-лека служба.

На римските галери не се използваша роби — гребците се набираха от населените с моряци земи под властта на империята. Подобно на своите колеги от римската армия, преди да излязат в открито море, те прекарваха дълги седмици в тежки упражнения. Всички бяха високи и силни, способни да гребат по дванайсет часа дневно, ако се наложи. Тук обаче, на направената по модела на либурнийските пирати бирема, малка, само с две редици гребни пейки от двете страни, гребците играеха ролята на допълнителна движеща сила в добавка към голямото платно.

Арцелиан се вторачи в келеуста, дребен и плешив. До него беше вързана питомната му маймунка. Не можеше да не забележи поразителната прилика между мъжа и животинката. И двамата имаха големи уши и весели кръгли лица.

Мъжът бе с непрекъснато ухилена от радост мутра и ярки лукави очи, от устата му надничаха жълти нащърбени зъби. Образът му по някакъв начин улесняваше гребането и Арцелиан заключи, че капитанът е направил мъдър избор с назначаването на точно този човек.

— Ей, келеустът — подвижна един тъмнокож сириец, — вятърът духа като луд, та чак водата кипи. Защо ни изкомандваха да гребем?

Очите на барабанчика проблеснаха и той със сърдечен смях отговори:

— Не съм аз този, който ще постави под съмнение мъдростта на началниците си. Иначе и аз щях да дърпам греблото.

— Обзалагам се, че маймуната може да гребе по-добре от тебе — отговори сириецът.

Келеустът погледна животинчето и отвърна:

— Да, той наистина е много силен. Но на въпроса ти. Нямам представа. Може би капитанът е решил да ви създаде работа, та да не дрънкате глупости. Или пък просто е пожелал да надбягаме вятъра.

Капитанът стоеше на горната палуба само на три стъпки над главите им и се взираше в хоризонта зад кърмата. Две далечни синьосиви точки подскачаха върху бурните вълни и постепенно се увеличаваха. Погледна издутото платно. Искаше му се да може да се движи много, много по-бързо от вятъра.

Нисък баритон прекъсна мислите му.

— Вителий, гневът на морето ли кара коленете ти да омекват?

Капитанът се обърна. Набит мъж с броня и туника го гледаше насмешливо. Това беше римският центурион Плавций, който командваше трийсетимата легионери на кораба.

— Два кораба се приближават от юг — отговори Вителий. — Пиратски. Почти съм сигурен.

Центурионът погледна небрежно към двата далечни кораба и вдигна рамене.

— Дребни насекоми — каза безгрижно.

Вителий го знаеше по-добре от него. От векове пиратите бяха заплаха за римското корабоплаване. Макар Помпей Велики преди повече от триста години да беше унищожил организираното пиратство в Средиземноморието, малки независими групи все още дебнеха за плячка в открити води. Обикновено жертви става самотните търговски

кораби, но пиратите знаеха, че често биремите също пренасят ценни товари. Сега, докато мислеше за своя товар, Вителий се чудеше дали родените край морето варвари не са получили сведения, след като галерата бе напуснала пристанището.

— Смятам, че не е нужно да ти припомням колко е важен нашият товар, Плавций — подхвърли той.

— Разбира се — съгласи се центурионът. — Защо иначе съм на този окаян кораб? На мен е възложено да се грижа за сигурността, докато товарът не се достави на императора в Бизантион.

— Неуспехът ще има, хм... болезнени последствия както за нас, така и за семействата ни — отбеляза Вителий, като си помисли за жена си и сина си в Неапол. Погледна водите пред подскачащия нос на галерата. Нищо, освен тъмносиви вълни. — Още няма и следа от нашите придружители.

Преди три дни либурната беше напуснала пристанището на Юдея, придружавана от голяма военна трирема. Предишната нощ обаче корабите бяха разделени от внезапна яростна буря и оттогава не бяха виждали триремата.

— Не се страхувай от варварите — заяви Плавций. — Ще боядисаме водата червена с кръвта им.

Самонадеяността на центуриона малко подразни Вителий. От друга страна, не можеше да има съмнения в способността му да се бие, така че беше благодарен, че е на кораба му.

Плавций и войниците му бяха от Палатинската школа, елитната военна част, която обикновено охраняваше императора. Повечето бяха калени в сраженията ветерани, които се бяха били с Константин по границите или в неговата война с Максенций^[1] — съперника за цезаровия венец, чието поражение бе довело до обединението на разделената империя. Самият Плавций имаше зловещ белег на лявото рамо — спомен от яростния сблъсък с вестготски мечоносец, който за малко не му бе отсякъл ръката. С гордост показваше белега си като знак за корава мъжественост, която никой не смееше да му оспорва.

С приближаването на двата пиратски кораба Плавций започна да подрежда хората си на откритата палуба, като получи в добавка неколцина свободни членове на екипажа. Всички бяха въоръжени с къси бойни мечове, наричани гладии, кръгли щитове и метателни

копия — пилуми. Центурионът раздели хората си на групи, за да могат да защитават и двата борда.

Вителий не изпускате от очи преследвачите, които вече се виждаха ясно. Двата кораба бяха по-малки, задвижвани от платна и гребла; бяха дълги по двайсетина метра, тоест горе-долу на половината от размерите на римската галера. Единият имаше бледосини квадратни платна, а другият — сиви. Корпусите им бяха сиви, за да не се отличават от водата — любим стар номер на киликийските пирати. Двата кораба имаха по две платна, което обясняваше по-голямата им скорост при силен вятър. А днес вятърът беше силен и това смалчаваше възможностите на римляните да избягат.

Надеждица замъждука, когато предният наблюдател изкрещя, че вижда земя пред тях. Вителий присви очи и огледа скалистата брегова линия на север. Можеше само да предполага коя земя е това. Плаваха, осланяйки се основно на слепи предположения, защото галерата беше отнесена от бурята далеч от първоначалния си маршрут. Вителий тайно се надяваше, че са се доближили до анадолския бряг, където можеха да се натъкнат на други кораби от римската флота. Обърна се към мъжа с физиономия на булдог, който въртеше тежкото кормилно весло на галерата.

— Насочи ни към брега и каквито подветрени води намерим. Ако успеем да отнемем вятъра от платната на тия проклети варвари, ще им избягаме с греблата.

Под палубата келеустът подкара бърз барабанен ритъм. Разговорите между Арцелиан и другите гребци бяха секнали, заменени от тежкото им дишане. Гребците бяха разбрали за преследващите ги пиратски кораби и всички се бяха съсредоточили върху усилията да дърпат колкото може по-резултатно и бързо греблата, защото знаеха, че животът им може би виси на косъм.

Около половин час галерата успяваше да държи на разстояние преследващите я съдове. Задвижван от вятъра и греблата, римският кораб пореше вълните с почти седем възела. Но по-малките и по-леки пиратски кораби най-накрая започнаха да се приближават. Гребците бяха стигнали до ръба на пълното изтощение, така че им позволиха да намалят скоростта, за да могат да възстановят силите си. Когато прашната кафява земя започна да израства пред тях, сякаш ги канеше, пиратите ги настигнаха.

Корабът със сивите платна остана зад кърмата на галерата, а този със сините я задмина. Варварите на палубата му крещяха подигравателно. Вителий не им обърна внимание — продължаваше да гледа вторачено бреговата линия пред тях. И трите съда се намираха на няколко километра от сушата. Вятърът леко отслабна, но Вителий се страхуваше, че това е твърде малко и че е прекалено късно за капналите гребци.

Огледа брега с надеждата, че може да пристане някъде, за да позволи на легионерите да се сражават на сушата, където бяха най-силни. Но бреговата линия бе единствено от високи отвесни скали и не предлагаше място, където да плъзне галерата на брега.

Изпреварилият ги с повече от четвърт километър пиратски кораб внезапно се завъртя и бързо се насочи право срещу тях. На пръв поглед това си беше чисто самоубийство, защото римската морска стратегия отдавна разчиташе на тарана като първостепенна бойна тактика и дори малката бирема бе оборудвана с тежък бронзов нос. Може би варварите имаха повече мускули, отколкото ум, каза си Вителий. Ако успееше да блъсне първия кораб и да го потопи, вторият сигурно щеше да избяга.

— Щом завие — сигурен съм, че ще го направи, — на всяка цена го настигни и го блъсни с тарана — нареди той на кормчията.

Един младши офицер беше разположен на стълбата и очакваше заповедите за гребците под палубата. На нея легионерите стояха с щитове и копия в ръце.

Варварският кораб продължаваше право към галерата, но на трийсетина метра от нея, точно както бе предсказал Вителий, зави остро ляво на борд.

— Удари го — изкрещя римлянинът и кормчията завъртя кормилното гребло с все сили. Под палубата гребците откъм десния борд загребаха обратно няколко пъти, завъртяха галерата надясно и веднага загребаха напред, обединявайки сили с гребците откъм левия борд. Корабът се стрелна по вълните.

По-малкият пиратски кораб се опита да се измъкне покрай галерата, но тя се завъртя едновременно с него. Варварите изгубиха инерцията си, когато платната им за миг увиснаха при смяната на курса. Щом вятърът отново ги изду, по-малкият кораб подскочи напред, но не беше достатъчно бърз — бронзовият таран на галерата

целуна кърмата му и проби голяма дупка. Корабът едва не се обърна от удара, преди да се изправи, но вече с потънала дълбоко кърма.

Легионерите завикаха радостно. Вителий си позволи да се усмихне.

По време на сблъсъка вторият кораб се беше приближил и когато таранът на галерата блъсна другия съд, незабавно застана успоредно на левия ѝ борд. Стрели и абордажни куки литнаха към галерата. За секунди двата кораба се прилепиха и тълпа размахващи мечове варвари се изсипа на палубата.

Първата вълна нападатели още не беше стъпила на борда, когато беше посрещната от облак остри като бръсначи копия. Римските пилуми бяха смъртоносно точни и почти всички нападатели рухнаха в кръв. Но абордажът почти не се забави, защото втора група варвари зае мястото на първите. Плавций задържа хората си, докато нападателите не стъпиха на палубата, и след това даде заповед за атака. Звънът на мечовете се смеси с крясъци и хъркането на умиращите. Клането беше безмилостно. По-добре обучените и дисциплинирани римски легионери с лекота отбиха първите нападения. Варварите бяха свикнали да нападат леко въоръжени търговци, а не войници, и се поколебаха пред твърдата съпротива. Плавций отблъсна абордажната група, събра част от хората си и лично ги поведе да преследват варварите на техния собствен кораб.

Варварите се пръснаха, но бързо се прегрупираха, осъзнали, че по брой силно превъзхождат римляните. Нападаха на групи от трима-четирима, хвърляха се върху някой от римляните и го поваляха. Плавций изгуби шестима души, преди набързо да сформира каре. От кърмата на галерата Вителий наблюдаваше как римският центурион разсече един мъж с меч си — минаваше през варварите като коса.

Капитанът подкара галерата към брега заедно със закачения за нея пиратски кораб. Пиратите обаче хвърлиха каменната си котва, тя се закачи здраво за нещо на морското дъно и двата кораба спряха.

Междувременно корабът със сините платна успя да завие и опита да се присъедини към битката, макар че нахлулата през отвора в кърмата вода го забавяше. Все пак той тронаво се насочи към незащитения десен борд на галерата, плъзна се до него и пиратите започнаха да мятат абордажните куки.

— Гребци, вземете оръжията си и излезте на палубата — изкомандва Вителий.

Под палубата изтощените гребци започнаха да се въоръжават. Преди да седнат на пейките, бяха изкарали и военно обучение и от тях се очакваше заедно с другите моряци да защитават кораба. Арцелиан се нареди на опашката свои събратя, които минаваха покрай делвата със студена вода, за да изгълтат по една живителна глътка, след това изскочи на палубата с меч в ръка.

— Наведи се — подхвърли на келеуста, който им раздаваше оръжията и после тръгна след тях.

— Предпочитам да гледам варварина в очите, когато го убивам — отговори келеустът с вечната си усмивка.

Гребците се присъединиха към легионерите точно навреме, защото втората вълна варвари беше започнала да се изсипва откъм десния борд. Екипажът на галерата се хвърли срещу нападателите и мъжете се сляха в обща маса от плът и желязо.

Сред нарастващи кървави локви се търкаляха трупове и отсечени крайници. Арцелиан не беше участвал в битки и неволно се смръзна за миг. Край него профуча един офицер и му изкрещя:

— Сечи абордажните въжета!

Арцелиан видя опънато въже проточено от носа на галерата, хвърли се напред и го сряза с меча си. Въжето се стрелна назад към кораба със сините платна, чийто борд беше на метър или два под него. Той плъзна поглед по палубата, видя още няколко въжета, опънати от забитите в дървото куки, и извика:

— Режи въжетата! Да се откачим от варварите!

Никой не му обърна внимание — другарите му бяха вкопчени в битка на живот и смърт с варварите. Единствено на кърмата келеустът се беше присъединил към неговите усилия и сечеше абордажното въже с брадва. Но времето не достигаше. На борда на пиратския кораб варварите предприеха решителни усилия да се прехвърлят на галерата, защото осъзнаваха, че след броени мигове ще потънат.

Арцелиан прекрачи един умиращ свой другар, за да се приближи към следващото абордажно въже, и бързо вдигна меча. Но преди да замахне, чу свистене и една стрела с железен връх се заби в палубата на два пръста от крака му. Той разсече въжето, хвърли се зад планшира и чу свистенето на друга стрела. Надникна над релинга и забеляза

стрелеца — беше се покатерил на върха на мачтата на пиратския кораб и тъкмо се прицелваше към кърмата. Арцелиан гледаше ужасен, защото осъзна, че лъконосецът се цели в келеуста, който точно се готвеше да среже трето въже.

— Залегни! — изрева гребецът.

Предупреждението закъсня. Стрелата прониза гърдите на малкия човечец — заби се почти до перата. Той ахна и падна на колене, кръв бликна по гърдите му. С последно върховно усилие разсече с брадвата третото въже и рухна мъртъв по очи.

Варварският кораб почна да потъва, което предизвика отчаяна атака срещу галерата. Само две въжета продължаваха да го свързват с галерата — нещо, което беше известно единствено на лъконосеца. Все още кацнал на мачтата, той се прицели и стреля отново по Арцелиан; стрелата профуча със свистене над главата му.

Останалите две абордажни въжета бяха закачени в средата на кораба. Самите кораби бяха с допрени кърми и сражението се беше изместило на тях. Арцелиан запълзя на четири крака покрай релинга към първото въже. До него лежеше умиращ варварин, чийто корем беше разсечен. Силният гребец чевръсто метна варварина на рамо и пристъпи към абордажното въже. Веднага се чу шляпване и в гърба на трупа се заби стрела.

Със свободната си ръка Арцелиан замахна с меча и срязва въжето. В този момент втора стрела се заби в неговия човешки щит. Гребецът рухна на земята, отхвърли мъртвеца от гърба си и си пое дъх.

Заоглежда последното въже, чиято кука се беше впила в реята на три метра над главата му. Надникна над релинга и видя, че противниковият стрелец най-сетне се е махнал от върха на мачтата и се спуска към палубата. Гребецът се възползва от възможността и хукна по палубата към мястото, където абордажното въже се спускаше през перилата.

Тежестта на двата отделящи се кораба, свързани само с едно въже, беше прекалено голяма и абордажната кука се откачи от реята. Освободеното опънато въже изстреля куката като катапулт и тя описа малка дъга, преди да падне във водата. Заострените зъбци профучаха покрай Арцелиан и го пропуснаха на косъм. Въжето обаче се усука около кръста му, повлече го и го запрати във водата точно пред носа на пиратския кораб.

Гребецът — не знаеше да плува — започна диво да пляска с ръце и крака, мъчеше се да задържи главата си над водата.

Докато Арцелиан беше рязал абордажните въжета на десния борд, Вителий и един от младшите офицери бяха извършили същата операция на левия, като се изключи едно последно въже на кърмата. Вителий — от рамото му стърчеше стрела — извика на центуриона на съседния кораб:

— Плавций, връщайте се. Корабите ей сега ще се разделят!

Центурионът и легионерите му продължаваха да водят яростна битка на съседния кораб. Плавций измъкна меч си от черепа на един варварин и стрелна бърз поглед към галерата.

— Ти продължавай с товара — изрева, докато забиваше меч си да съсече друг пират. — Аз ще задържа варварите.

Вителий видя, че до него стоят само трима легионери, и разбра, че им остава още съвсем малко време.

— Твоята смелост няма да бъде забравена — извика той в отговор, докато сечеше последното въже. — Сбогом, центурионе!

Освободена от закотвения кораб, галерата полетя напред. Тъй като кормчията отдавна беше мъртъв, Вителий хвана кормилното весло да насочи кораба към сушата и усети как дръжката му става хлъзгава от собствената му кръв.

Корабът беше потънал в странна тишина и той се надигна да надникне какво става на палубата. Гледката долу го смая.

Цялата палуба беше осеяна с множество трупове и отсечени крайници — смесица от римски и варварски бойци, проснати в локви кръв. Членовете на екипажа, се бяха сражавали до смърт с нападателите. Пред себе си виждаше кланица, каквато дори не можеше да си представи.

Потресен от гледката и отслабнал от загубата на кръв, той впери очи в небето и се помоли:

— Защити ме за нашия император!

След това се вкопчи в кормилното весло, за да насочи кораба. Викове за помощ долитаха от мъжете във водата, но капитанът се направи на глух, докато корабът минаваше покрай тях. Беше втренчил празен поглед в брега, вкопчен в греблото със сетни сили. Продължаваше битката в последните мигове на своя живот.

Докато се давеше във вълните, Арцелиан видя как римският кораб идва право към него. Завика за помощ и после загледа с безпомощен ужас как галерата се плъзга покрай него в пълно мълчание. Миг по-късно с удивление отбеляза; че на палубата няма жива душа. Виждаше се само силуетът на капитан Вителй, приведен на кормилното гребло в издигнатата кърмова част.

Вятърът изведнъж се усили, изду платното, галерата ускори и скоро се изгуби от погледа му.

Портсмут, Англия, 16 юни 1916

Въпреки студения дъждец военният док кипеше от дейност. Хамали от кралския флот работеха трескаво под парния кран — товареха в предния трюм храна, запаси и муниции на сивия левиатан, вързан на пристана. Моряци с тежки двуредни палта подготвяха кораба за отплаване.

КНВ — Крайцерът на Нейно Величество — „Хампшир“ все още поддържаше безупречен външен вид въпреки десетилетието в морето и скорошното си участие в битката при Ютланд. Бронирани крайцер клас „Девъншир“ с водоизместимост десет хиляди тона, „Хампшир“ беше един от най-големите кораби в британския военен флот. А също и един от най-смъртоносните, защото въоръжението му се състоеше от дузина голямокалибрени оръдия.

На километър и половина от там млад русокос мъж стоеше под навеса на празен склад и наблюдаваше товаренето на кораба през меден далекоглед. След двайсетина минути видя, че на кея се появява зелен автомобил „Ролс-ройс“. Приблужи се до кораба и спря пред подвижния мост. Мъжът гледаше напрегнато как бързо се появиха неколцина офицери в камуфлажни униформи, за да посрещнат слезлите от кораба. От облеклото им русокосият заключи, че единият трябва да е политик, а другият офицер с висок чин. Успя за миг да зърне лицето му и се усмихна — мъжът носеше гъст мустак.

— Доли, дойде време да направим нашата доставка — каза русокосият и се дръпна в сянката на навеса, където имаше очукана каруца. Прибра далекогледа в сандъка под седалката, качи се и подръпна юздите. Доли, стара шарена кобила, вдигна възмутено глава, но после повлече каруцата в дъжда.

Хамалите почти не обърнаха внимание на мъжа, когато след няколко минути подкара каруцата покрай кораба. С избеляло вълнено палто и кални панталони, с ниско нахлупено на челото кепе, той приличаше на стотици други бедняци, които оцеляваха със случайна работа тук-там. В този случай обаче ставаше въпрос за маскировка, подсилена с небръснати бузи и лъха на евтино уиски, разляно по дрехите. Когато реши, че вече е време за представлението, русокосият подкара Доли към трапа и спря пред него, като на практика го направи неизползваем.

— Разкарай тази кранта оттук — викна червендалестият лейтенант, който надзираваше товаренето.

— Карам доставка за „Хампшир“ — изломоти мъжът.

— Документите — нареди лейтенантът.

Каруцарят бръкна във вътрешния джоб на палтото си и подаде на офицера измачкан лист с водни знаци. Лейтенантът се смръщи, докато го четеше, после поклати глава.

— Това не е нужната товарителница.

— Генералът това ми даде. Това и петарка — добави каруцарят и намигна хитро.

Лейтенантът заобиколи, за да огледа сандъка — беше с размери приблизително колкото ковчег. Отгоре с черно мастило беше написано:

„Собственост на Кралския военноморски флот.

На вниманието на сър Лий Хънт,

Специален пратеник в Руската империя.

Да се достави в Британското посолство в Петроград,

Русия.“

— Хъм — измърмори лейтенантът, като местеше очи от сандъка към листа. — Добре, подписано е от генерала. Чудесно — повтори той и върна листа на каруцаря. — Ей, ти — обърна се към най-близкия хамалин. — Качете сандъка на борда. А ти разкарай тази каруца от тук.

Хамалите вързаха сандъка с въжета и един кран го вдигна и после го пусна в предния трюм. Каруцарят весело отдаде чест на лейтенанта, плесна с юздите и бавно подкара каруцата. След малко напусна района на военното пристанище, мина покрай последните

складове, излезе в голо поле и след още километър зави по един разбит път и спря каруцата пред порутена селска къща. От обора до нея излезе накуцващ възрастен мъж и попита:

— Свърши ли си работата?

— Да. Благодаря, че ми даде да ползвам каруцата и коня ти. — Мъжът се усмихна, извади банкнота от десет лири от портфейла си и я подаде на стареца.

— Извинете, господине... — заекна той, гледаше банкнотата невярващо. — Ама това са повече пари, отколкото струва кобилата.

— Добра си е кобилата — отговори русокосият мъж и потупа Доли по врата за сбогом. — Довиждане — каза на стареца, обърна се и си тръгна, без да каже нищо повече.

След няколко минути — вървеше бавно по пътя — чу ръмжене на автомобилен двигател. Един син „Воксхол“ излезе иззад завоя, намали и спря пред него. Каруцарят отиде до задната врата и се качи. Суров на вид мъж в одеждите на англикански свещеник се плъзна настрана, за да му направи място на седалката, погледна го навъсено, после се пресегна назад към стойката и взе гарафа с бренди. Наля на каруцаря в кристална чаша, нареди на шофьора да продължава и попита:

— Натовариха ли сандъка?

— Да, отче — отговори каруцарят с подигравателна пламенност. — Приеха фалшивата товарителница и го качиха в предния трюм. — В гласа му вече нямаше и следа от акцент. — След седемдесет и два часа можеш да кажеш сбогом на твоя прославен генерал.

Думите му сякаш обезпокоиха свещеника, макар да ги беше очаквал. Той мълчаливо бръкна във вътрешния джоб на палтото си и извади натъпкан с банкноти плик.

— Както се договорихме. Половината сега, а останалото след... събитието.

Каруцарят взе плика и се усмихна, като извади от него дебела пачка.

— Чудя се дали германците биха платили толкова, за да потопят кораб и да пратят на оня свят един генерал — подхвърли той. — Ти да не би случайно да работиш за кайзера, а?

Свещеникът решително поклати глава.

— Не. Става дума за теологически въпрос. Ако беше успял да намериш документа, това щеше да е излишно.

— Три пъти претърсих къщата. Ако беше там, щях да го намеря.

— Поне така ми каза.

— Сигурен ли си, че е качен на борда?

— Научихме за планирана среща на генерала с главата на Руската православна църква в Петроград. Не може да има никакво съмнение за целта. Документът трябва да е на борда. Ще бъде унищожен заедно с него и тайната ще умре.

Гумите стъпиха на мокри павета — навлизаха в покрайнините на Портсмут. Шофьорът пое към центъра на града между редиците високи тухлени къщи. На главното кръстовище зави и влезе в автомобилната алея зад каменната черква „Св. Мария“. Дъждът се усили.

— Бих искал да ме свалиш на гарата — каза каруцарят, докато голямата кола пресичаше гробището и накрая спря зад жилището на свещеника.

— Трябва да се помоля — отговори той. — Няма да отнеме много време. Защо не дойдеш с мен?

Каруцарят преглътна една прозявка, без да отмества поглед от прозореца, по който се стичаше вода.

— Не, предпочитам да остана тук, на сухо.

— Добре. Скоро ще се върнем.

Отецът и шофьорът слязоха, а каруцарят почна да брои кървавите си пари. Откри, че му е трудно да различава стойността на банкнотите, и усети, че зрението му се замъглява. Заля го внезапна умора и той натика пачката в джоба си и полегна на седалката. Макар да му се стори, че са минали часове, само след няколко минути капки студена вода го накараха да отвори тежките си клепачи. Сериозното лице на свещеника гледаше надолу към него сред поройния дъжд. Мозъкът му съобщи, че тялото му се движи, но не усещаше краката си. Успя да фокусира очите си дотолкова, че видя шофьорът да го носи за тях — отецът пък го бе хванал под мишниците. В мозъка му се размърда приглушена тревога и той се насили да извади от джоба си пистолета си „Уебли Булдог“. Ръцете му отказваха да го слушат. Брендито, осъзна той с моментна яснота. Причината беше в брендито.

Зелен листак ги заслони от дъжда — носеха го през горичка извисяващи се дъбове. Лицето на свещеника продължаваше да се полюшва над него, нацупена безразлична маска, осветена от две студени очи. След това лицето литна, или по-точно той падна. По-скоро чу, отколкото усети, че тялото му полита в ров и се стоварва тежко в калната локва на дъното. Легнал по гръб, той гледаше нагоре към свещеника, който стоеше високо над него.

— Прости ни греховете в името на Отца, Сина и Светия Дух — каза тържествено отецът. — Почивай в мир.

Над очите му лъсна лопата и тежка буца кал се стовари на гърдите му. Последва я друга, след това още една.

Тялото му беше сковано, не можеше да говори, но разумът му още работеше. С ужасяваща яснота разбра, че го погребват жив. Отново се насили да раздвижи крайниците си, но те не го слушаха. Докато го затрупваха с кална пръст, ужасените му писъци отекваха само в собствената му глава.

Върхът на перископа цепеше черната кипяща вода и вдигаше малък фонтан, почти невидим под нощното небе. На десет метра под него германският флотски старши лейтенант Вос, младеж с детско лице, бавно въртеше перископа на триста и шейсет градуса. Застоя се на няколко точици светлина, които се издигаха високо в далечината: група селски къщи на нос Маруик — ледено, помитано от ветровете удължение на островите Оркни. Почти беше завършил кръговото си наблюдение, когато бледо сияние на източния хоризонт привлече вниманието му. Вос фокусира перископа и проследи движението на светлината.

— Възможна цел на нула-четири-осем градуса — заяви той, като се опитваше да сдържи вълнението си.

Неколцината други моряци в командната рубка на подводницата наостриха уши при думите му.

Вос продължи да следи обекта. Луната пробви дебелия слой буреносни облаци и за миг освети обекта на фона на островните хълмове зад него. Сърцето на Вос подскочи, дланите му, стиснали ръкохватките на перископа, се изпотиха. Той премигна, взря се пак за по-сигурно, след това се отдръпна от окулярите. Без да каже и дума,

изскочи от командната рубка и забърза по тесния коридор към капитанската каюта на кърмата. Почука силно по стената, после дръпна тънката завеса.

Капитан Курт Байцен се събуди на мига и запали малката лампа над главата си.

— Капитане, забелязах голям плавателен съд да наближава от югоизток на около десет километра от нас. За кратко успях да зърна профила му. Британски кораб, най-вероятно боен — докладва Вос развълнувано.

Байцен кимна, отметна одеялото и седна. Беше си легнал облечен, затова само си нахлузи ботушите и бързо последва помощника си в командната рубка. Байцен беше опитен подводничар и дълго гледа през перископа, обхождайки целия периметър на определените координати.

— Да, корабът е боен — потвърди той равнодушно. — Този квадрант не е ли миниран?

— Не — отвърна Вос. — Нашето най-близко поле е на дванайсет мили северно от него.

— Пригответи се за атака — нареди капитанът.

Байцен и Вос се преместиха на дървената маса за карти, изчислиха точния курс за пресрещане и дадоха координатите на кормчията. Макар и да беше под вода, подводницата се клатеше и накланяше заради бурните вълни на повърхността, което още повече усложняваше спешната задача.

Построената в хамбургската корабостроителница У-75 беше подводница от клас УЕ-1, конструирана основно за залагане на мини на морското дъно. В добавка към големия запас мини тя носеше четири торпеда и разполагаше с мощно 105-милиметрово палубно оръдие. Почти бяха завършили с поставянето на мините и никой от екипажа не очакваше среща с вражески боен кораб.

Под командването на Байцен, У-75 изпълняваше едва шестата си мисия след въвеждането ѝ в експлоатация преди половин година. Сегашното плаване вече се беше увенчало с малък успех, защото заложените от тях минни полета бяха потопили неголям търговски кораб и два траулера. Обаче това щеше да е техният първи опит да спечелят голямата награда. Сред екипажа бързо се разчу, че ще атакуват британски боен кораб, което увеличи напрежението до високи

нива. Самият Байцен знаеше, че подобен успех ще му осигури железен кръст.

Германският капитан внимателно отведе подводницата до позиция перпендикулярно на нос Маруик. Ако корабът запазеше курса си, щеше да се озове на петстотин метра от дебнещата У-75. Торпедата на подводницата осигуряваха точно попадение на не повече от осемстотин метра, което налагаше неприятно близка стрелкова позиция. През Първата световна война повечето кораби бяха потопявани от палубните оръдия на подводниците. У-75 не можеше да се възползва от тази възможност срещу тежковъоръжения крайцер, особено при това бурно море.

Заел позиция за стрелба, капитанът не се отделяше от перископа в очакване на плячката. Друго проблясване на лунната светлина разкри, че старши лейтенантът не е далеч от истината. Плавателният съд беше брониран крайцер, но малко по-малък от страховитите дреднаути.

— Първи и втори апарат готови за стрелба! — изкомандва Байцен.

Крайцерът беше на около миля от тях, огромната му маса затулваше почти целия хоризонт. Капитанът направи двойна проверка на огневата настройка на торпедата, след това още веднъж се вторачи в мишената. Плавателният съд бързо навлизаше в обхвата на торпедата.

— Отворете капаците на носовите апарати — нареди той.

След секунди до командната рубка достигна отговорът:

— Капаците отворени.

— Първи и втори апарат готови!

— Готови! — долетя отговорът.

Байцен следеше крайцера през перископа и чакаше търпеливо. Моряците около него не смееха да си поемат дъх. Той гледа до мига, когато големият силует на кораба се озова точно пред тях. И тъкмо когато отвори уста, за да изкомандва огън, очите му внезапно бяха заслепени от огнено кълбо. Секунда по-късно приглушен взрив долетя под водата до подводницата.

Байцен гледаше втрещен през окулярите как от крайцера изригнаха пламъци и дим и осветиха небето в тъмночервено. Големият боен кораб потрепери и се заклати, малко по-късно носът му потъна под водата. Кърмата бързо щръкна нагоре, постоя така известно време,

след това се плъзна след носа към морското дъно. За по-малко от десет минути огромният крайцер изчезна под водата.

— Вос... сигурен ли си, че в този квадрант няма мини? — попита Байцен. Гърлото му беше пресъхнало.

— Да, господин капитан — потвърди помощникът, който в момента за втори път проверяваше картата с разположението на минните полета.

— Потъна — измърмори капитанът на разтревожения екипаж, който стоеше в очакване на заповеди. — Затворете носовите капаци и свободно.

Разочарованият екипаж се зае с обичайните си задължения, а капитанът остана на перископа и безмълвно гледаше през окулярите. Десетина души бяха оцелели в спасителните лодки, но той не можеше да им помогне с нищо в тези бурни води. А и не искаше — те бяха неприятели. Вторачен в пустото черно море, капитан Байцен се опитваше да измисли някакво обяснение. Но никое не беше смислено. Бойните кораби не се взривяват от само себе си.

Мина доста време преди Байцен да се откъсне от перископа и да се върне мълчаливо в каютата си. Тъй като щеше да умре през войната, никога нямаше да научи защо се беше взривил „Хампшир“. Но през останалите дни от късия си живот младият капитан така и не успя да прогони спомена за последните минути на крайцера — наглед безпричинната гибел на един боен кораб.

[1] Западен римски император със столица Рим. Преди сражението си с него Константин Велики сънува Кръста Господен, заповядва да бъде изрисуван на щитовете на войниците и го използва като бойно знаме. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
ОТОМАНСКАТА МЕЧТА

1.

Юли 2012, Кайро, Египет

Обедното слънце прежуряше въпреки прахта и мръсотииите, които бяха загърнали древния град като мръсно одеяло. При температури, които надхвърляха и най-високите, измервани някога през последното столетие, само малцина киснеха на горещите камъни във вътрешния двор на джамията Ал Азхар.

Разположена в източната част на Кайро само на два и половина километра от Нил, Ал Азхар се извисяваше над града. Беше една от най-старите сгради, построена още през 970 година от фатимидските завоеватели^[1]. С времето беше достроявана и разширявана и постепенно се бе сдобила с положението на петата по важност джамия за мюсюлманите. Сложни каменни плетеници, стърчащи в небето минарета, кула с формата на луковица — всичко привличаше очите и отразяваше хилядолетие артистичност. Зад дебелите като на крепост каменни стени бе центърът на джамията — голям правоъгълен вътрешен двор, заобиколен от всички страни с високи колонади.

В сянката на една от колонадите мъж с торбести панталони и свободна риза избърса слънчевите си очила и огледа вътрешния двор. В обедната горещина имаше само малцина младежи — разглеждаха джамията или се разхождаха, потънали в безмълвна медитация. Това бяха студенти от близкия университет Ал Азхир — институция уважавана в Близкия изток като средище на ислямските науки. Мъжът докосна гъстата брада, която покриваше младежкото му лице, и метна през рамо овехтялата си раница. Носеше бяла памучна кефия и с лекота можеше да мине за обикновен студент.

Излезе на слънцето и пресече двора към югоизточната колонада. Фасадата над заострените арки беше покрита с богато украсени ниши, превърнали се в любимо място за гълъбите. Младежът стигна до издадената централна арка, над която се извисяваше четириъгълна плоча, обозначаваща входа към молитвената зала.

Поканата за обедната молитва беше прозвучала още преди час, така че просторната молитвена зала сега беше почти празна. Пред

фоайето малка група студенти седеше на пода и слушаше лекция на университетски преподавател за Корана. Мъжът заобиколи групата и се доближи до входа. Там брадат мъж с бяла роба го изгледа строго. Посетителят си свали обувките, мълчаливо благослови Мохамед и след това влезе, изпратен с кимване от вратаря.

Молитвената зала представляваше просторно помещение, застлано с червен килим. Към сводестия таван се издигаха алабастрови колони. Както в повечето джамии нямаше пейки или орнаментирани олтари, подпомагащи ориентацията. Шарки с формата на кула посочваха отделните молитвени места и сочеха към центъра на залата. Щом видя, че вратарят вече не му обръща внимание, брадатият мъж бързо тръгна между колоните.

Наближи неколцина мъже, коленичили за молитва, и погледна михраба от другата страна на помещението. Тази често незабележима ниша в стените на джамиите показва посоката на Мека. Михрабът в Ал Азхар беше изрязан от мек камък, увенчан с арка от вълнист черен и бял мрамор с почти съвременен дизайн.

Докато приближаваше една колона близо до михраба, мъжът свали раницата от рамото си, след това се просна на килима за молитва. След молитвата внимателно избута раницата настрана, докато тя не се опря в основата на колоната, изчака студентите да поемат към входа, изправи се и ги последва към преддверието, където обу обувките си. Мина покрай брадатия вратар с едно измърморено „Аллах е велик“ и бързо излезе на двора.

Престори се за малко, че се възхищава на една розетка върху фасадата, след това бързо тръгна към Бръснарската порта, която извеждаше от двора. След няколко преки се качи в малка наета кола, паркирана на улицата, и подкара към Нил. Мина през мръсния индустриален квартал, влезе в парцела на рушаща се тухларница и спря зад изоставена товарна рампа. Там свали торбестите панталони и свободната риза и под тях се показаха джинси и копринена блуза. Свали слънчевите очила, перуката и накрая изкуствената брада. Студентът изчезна и на негово място се появи привлекателна жена с мургава кожа, корави черни очи и модно подстригана къса тъмна коса. След като изхвърли маскировката си в ръждива кофа за боклук, жената се качи отново в колата и се вля в мудното движение — колата запълзя

в противоположната на Нил посока към международното летище на египетската столица в североизточната част на града.

Вече стоеше на опашката да се регистрира за полета, когато раницата избухна. Малък бял облак се издигна над джамията Ал Азхар, когато покривът на молитвената зала рухна, а мирхабът стана на парчета.

Макар взривът да беше нагласен така, че да се случи между ежедневните молитви, неколцина студенти и служители на джамията бяха убити, а десетки други ранени.

След като първоначалният шок отмина, каирската мюсюлманска общност се разгневи. Първите обвинения се посипаха срещу Израел, после срещу западните нации, защото никой не пое отговорност. След няколко седмици молитвената зала щеше да бъде ремонтирана и нов михраб щеше да замени разрушения. Обаче гневът сред египтяните и мюсюлманите по света от нападението срещу подобно свято място нямаше да изчезне толкова бързо. Само малцина познаха, че това нападение е първият изстрел от един стратегически заговор, който щеше да направи опит да промени съотношението на силите в района.

[1] Мюсюлманска шиитска династия, произхождаща от Фатима, дъщерята на пророка Мохамед, жена на Али, четвъртия халиф и първи имам на шиитите. Водачът на фатимидите се смята не само за халиф, но и за махди — предопределен от Бога безгрешен водач. — Б.пр. ↑

2.

— Вземи ножа и я срежи.

Намръщеният гръцки рибар подаде ръждясалия назъбен нож на сина си. Момчето се събу по шорти и скочи от борда, стиснало здраво ножа. Бяха минали два часа, откакто за голяма изненада на баща му мрежите им се бяха закачили за нещо на дъното, макар че и преди много пъти беше тралил тези води. Гъркът насочваше корабчето си във всички възможни посоки, като се надяваше така да откачи мрежите, и ругаеше високо, докато усещането за безсилие нарастваше. Каквото и да правеше, не помръдваха. Щеше да му струва скъпо да среже част от тях, но рибарят с неохота прие този професионален риск и изпрати момчето си да свърши работата.

Макар вятърът на повърхността да беше силен, водата на Егейско море беше чиста и топла и момчето смътно различаваше дъното далече долу. Това обаче надхвърляше неговите способности на гмуркач, така че то атакува полюляващите се мрежи с ножа. Трябваше да се гмурне още няколко пъти, преди да среже и последната нишка и да изскочи, на повърхността с осакатената мрежа, уморено и останало без дъх. Без да спира да ругае заради загубата, рибарят насочи корабчето към Хиос — гръцки остров близо до турския бряг, който се издигаше наблизко от лазурните вълни.

На около четвърт миля навътре в морето един мъж с интерес наблюдаваше през стар меден далекоглед мъките на рибаря. Тялото му беше високо и стройно, но яко, а кожата мургава от дългогодишното излагане на слънцето. Морскозелените му очи проблясваха от интелигентност. Бяха строги, закоравели от безброй сблъсъци и разминавания на косъм със смъртта, но въпреки това с лекота омекваха от изблиците му на хумор. Мъжът прокара ръка през гъстата си черна коса, тук-там изпръскана с бяло, и се качи на мостика на „Егейски изследовател“.

— Руди, нали огледахме доста голям участък от дъното между сегашното ни местонахождение и Хиос?

Руди Гън, дребен мъж с очила с рамки от костенуркова коруба, вдигна глава от компютърния екран и кимна.

— Да, последната ни координатна мрежа мина на миля от източния бряг. Тъй като гръцкият остров е съвсем близо до Турция, дори не зная в чии териториални води сме. Бяхме завършили координатната мрежа на деветдесет процента, когато изолацията на задния сензор на АППС се пръсна. Няма да работим най-малко още два часа, докато техниците оправят повредата.

АППС — автономно подводно превозно средство — бе робот с формата на торпедо, натъпкан със сензори. Разполагаше с автономно задвижване и обикаляше над дъното по предварително зададен план за наблюдение, а събраните данни се изпращаха на определени интервали на кораба — майка.

Руди Гън започна отново да трака по клавиатурата. Така както беше облечен в карирани шорти и избеляла тениска, никой не би предположил, че е заместник-директор на НАМПД — Националната академия за морско и подводно дело, — известната правителствена агенция, натоварена с проучването на световните океани. Обикновено Гън по-често можеше да бъде намерен във вашингтонското седалище на агенцията, отколкото на някой от тюркоазните на цвят плавателни съдове, които НАМПД използваше за събиране на информация за морската флора и фауна, морските течения и замърсяването на природната среда. Способен администратор, той много обичаше да бяга от столичната скука и да си цапа ръцете с работа на място, особено ако и неговият шеф е направил същото.

— Какви подводни контури видяхме в околните плитчини?

— Типичните за местните острови: простиращ се във водата наклонен шелф, който рязко се спуска до триста метра дълбочина. Тук се намираме на около трийсет и пет метра над дъното. Доколкото си спомням, то е пясъчливо, без особени препятствия.

— Така си и помислих — отговори шефът му и в очите му затрептя пламъче.

Гън го забеляза и подхвърли:

— Откривам някакъв подъл заговор в главата на моя началник.

Дърк Пит се засмя. Като директор на НАМПД беше провеждал десетки подводни изследвания и бе постигнал забележителни резултати, като се почне от изваждането на „Титаник“ и откриването на

корабите на изгубената в Арктика експедиция на Франклин^[1]. Пит притежаваше необичаен нюх към разрешаването на загадките на подводния свят. Тих, самоуверен човек с ненаситно любопитство, той беше изпаднал под очарованието на морето още от младини. С годините това привличане не отслабна и редовно го измъкваше от вашингтонското седалище на НАМПД.

— Известен факт е — заяви той весело, — че повечето крайбрежни корабни останки биват откривани от мрежите на местните рибари.

— Корабни останки? — попита Гън. — Доколкото си спомням, турското правителство ни покани да изучаваме цъфтежа на водораслите в техните крайбрежни води. Нямахме и дума за търсене на корабни останки.

— Просто приемам нещата така, както се случват — усмихна се Пит.

— Да, но в момента нямаме пълномощия. Искаш ли да спуснем ДУС^[2]?

— Не. Мрежите на нашия съсед са се закачили на дълбочина за гмуркане.

Гън си погледна часовника.

— Нали след два часа заминаваш, за да прекараш почивните дни в Истанбул с жена си?

— Има повече от достатъчно време за едно бързо гмуркане на път за летището — засмя се Пит.

— Е, значи трябва да събудя Ал — отговори Гън и поклати примирено глава.

Двайсет минути по-късно Дърк Пит хвърли малка раница в зодиака, който се полюшваше до „Егейски изследовател“, и се спусна по сгъваемата стълба в лодката. Щом седна на мястото си, Ал Джордино, нисък мъж с широки гърди, завъртя дросела на малкия извънбордов двигател и гумената лодка се отдели от кораба.

— По кой път към дъното? — надвика Ал Джордино шума, докато паяжините от следобедния сън бавно се разкъсваха пред очите му.

Пит беше засякъл местоположението по няколко точки на съседния остров. Насочи Джордино към брега под избрания ъгъл и изминаха съвсем кратко разстояние, преди да му нареди да угаси двигателя. После хвърли малката котва от носа и когато тя стигна дъното, отбеляза:

— Малко повече от трийсет метра. — Гледаше червената отметка на въжето, която се виждаше под водата.

— И какво очакваш да намерим на дъното?

— От купчина камъни до „Британик“ — всичко е възможно — отговори Пит. Намекваше за кораба близък на „Титаник“, потопен в Средиземно море през Първата световна война.

— Аз залагам на камъните — отговори Джордино, докато обличаше синия неопрен, чиито шевове бяха издържали проверката на широките му гърди и издутите бицепси.

Ал знаеше, че там в дълбокото сигурно ще ги чака нещо по-интересно от затрупани с пясък скали. Беше преживял твърде много истории с Пит, за да поставя под съмнение усета на своя приятел, когато ставаше дума за подводни тайни. Двамата бяха другари от детинството си в Южна Калифорния, където заедно се бяха научили да се гмуркат край бреговете на Лагуна Бийч. Докато служеха във военновъздушните сили, бяха получили временно назначение в един напълно нов федерален отдел, чиято задача беше да проучва световните океани. Десетки проекти и приключения по-късно, Пит вече оглавяваше силно нарасналата агенция, наречена НАМПД, а Джордино работеше при него като директор на подводните технологии.

— Да опитаме елипсовидно претърсване с център котвеното въже — предложи Пит, докато закачаха кислородните бутилки. — Според мен местоположението на закачената мрежа е малко по-късно към брега от сегашното ни разположение.

Ал кимна, пхна регулатора в устата си и се плъзна заднишком през борда във водата. Пит го последва и двамата се запускаха покрай котвеното въже към дъното.

Синята вода на Егейско море беше забележително прозрачна и за Пит не представляваше трудност да вижда на пет и повече метра. Когато приближиха сумрачното дъно, със задоволство забеляза, че е от

чакъл и пясък. Преценката на Гън се бе оказала вярна. Районът изглеждаше свободен от препятствия.

На метър и половина над дъното двамата се разделиха и заплуваха в мързелива дъга около котвеното въже. Малко ято морски костури се приближи и ги огледа подозрително, преди да се стрелне към по-дълбоки води. Когато завиха към Хиос, Пит забеляза, че Джордино му маха. Зарита силно с крака като ножица, приближи се до него и видя, че другарят му му сочи нещо пред тях: някаква извисяваща се кафява сянка, която сякаш се поклащаше в неясната светлина. На Пит му напомни блъскано от вятъра дърво, чиито клони сочат към небето. Когато доплува, видя, че са останките от рибарските мрежи — люшкаха се мързеливо по течението.

Като внимаваха да не се оплетат, двамата водолази се приближиха. Мрежите се бяха закачили на едно-единствено място — за нещо, което стърчеше от дъното. Пит забеляза едва видима вдлъбнатина, изровена в чакълесто пясъчното дъно, която завършваше с щръкнал предмет, в който се бяха оплели мрежите. Когато се приближи, видя, че е ръждясала Т-образна котва с дължина около метър и половина. Беше наклонена, единият ѝ зъб сочеше към повърхността, а мрежите на рибаря безнадеждно се бяха увили около него, докато другият бе забит в морското дъно. Пит разри малко пясъка около него и видя, че е заклещен под дебела дървена греда и малко потънка напречна. Беше виждал достатъчно корабни останки, за да познае, че дебелият греда е част от корабния кил.

Дръпна се от мрежите и огледа широката плитка бразда, изровена наскоро в дъното. Джордино вече плаваше над нея, за да намери къде почва. Също като Пит вече беше схванал какво се е случило: рибарските мрежи се бяха закачили за котвата от едната страна на останките и я бяха повлекли под кила, където се беше заклешила. Дърпането беше оголило част от древните останки.

Пит доплува при Ал, който вече махаше пясъка от някаква продълговата издатина. Показаха се няколко от напречните на кила греди. Джордино се вторачи в очилата на Пит и поклати глава. Невероятният му усет отново ги беше отвел при корабни останки, и то много стари.

Продължиха да разкриват останките и стигнаха до извода, че корабът е бил дълъг около петнайсет метра и горната му палуба

отдавна е изгнила. Всъщност по-голямата част от кораба беше изчезнала, само няколко секции от корпуса бяха оцелели. Обаче на кърмата в мекия пясък се очертаваха местата на няколко малки прегради. Навсякъде се виждаха керамични чинии, негледжосани чирепи и плочки, макар че от истинският товар на кораба не бе останало нищо.

Тъй като времето им под водата вече изтичаше, се върнаха при носа и започнаха да разравят участъци чакъл и пясък в търсене на нещо, което да им помогне да определят какви са останките. Пръстите на Джордино се плъзнаха по нещо гладко в пясъка, той разрови по-дълбоко и намери малка метална кутия. Вдигна я до маската си и успя да различи закопчалката на капака. Внимателно прибра кутията във водолазната си торба, погледна си часовника и направи знак на Пит, че ще изплува.

Пит тъкмо беше оголил къса редичка глинени гърнета, но ги остави недокоснати и потвърди със знаци, че и той ще изплува. И тъкмо когато се обръщаше да последва Ал, слабо проблясване в пясъка привлече погледа му. Идваше от място срещу гърнетата, които беше позарил отново с махване на плавниците. Пит заплува натам, разрови пясъка и видя плоско парче керамика. Макар да беше покрито с утайки, личеше, че е украсено със сложни мотиви. Той зарови пръсти в пясъка, напипа края на четириъгълна кутия и я измъкна.

Беше с размери колкото две кутии за пури, плоските ѝ страни бяха украсени със синьо-бели цветни мотиви, които съответстваха на тези на капака. Беше доста тежка и Пит внимателно я пъкна под мишница, преди да ритне няколко пъти, за да изплува.

От северозапад беше задухал обичайният следобеден бриз, който слагаше бели шапки на вълните. Джордино вече беше в зодиака и вдигаше котвата, когато Пит изскочи на повърхността, загреба към гумената лодка, подаде кутията на Джордино, набра се и се претърколи в лодката и започна да сваля водолазната си екипировка.

— Дължиш на този рибар най-малко бутилка узо — подхвърли Ал, докато палеше двигателя.

— Той със сигурност ни заведе при интересни останки — отговори Пит и започна да си бърше лицето с хавлиена кърпа.

— Не е кораб с амфори от бронзовата епоха, но въпреки това изглежда доста стар.

— Може би средновековен. Това си е направо детска възраст, като се има предвид какви са обикновено останките в Средиземно море. Дай сега към брега, за да видим какво сме открили.

Джордино насочи лодката към острова. Град Хиос беше на две мили, но те минаха още три на север покрай брега и спряха в едно заспало рибарско селце, казваше се Вокария. Слязоха на очукания от времето кей, строен, изглежда, в епохата на платноходите. Джордино постла една кърпа и Пит сложи върху нея двете находки. И двете бяха покрити с пясъчни наслоения от прекараните под водата векове. Пит хвана сложения на близката чешма маркуч и започна внимателно да почиства мръсотията от керамичната кутия. Освободена от наслоенията, под слънчевата светлина тя буквално заслепяваше окото. Сложна цветна шарка в тъмносиньо, пурпурно и тюркоазно изпъкваше на ослепително белия фон.

— Малко ми прилича на мароканска — отбеляза Джордино. — Хайде отвори я най-после!

Пит внимателно нагласи пръстите си под издължения капак и бавно го вдигна. Кутията беше пълна с мръсна вода, в която проблясваше нещо кръгло. Пит внимателно наклони кутията, за да излее водата.

Бръкна вътре и извади... корона. Вдигна я предпазливо, усетил тежестта на чистото злато — металът проблясваше на местата, които не бяха толкова замърсени от утайките.

— Леле! — възкликна Джордино. — Прилича на нещо от времето на крал Артур.

— Или на Али Баба — отговори Пит, докато оглеждаше керамичната кутия.

— Значи не е някое обикновено търговско корито. Смяташ ли, че е възможно да е бил царски кораб?

— Не знам — отговори Дърк. — Но изглежда, че на борда се е намирала някаква важна особа.

Джордино взе короната и си я сложи на главата — малко накриво впрочем.

— Крал Ал на вашите услуги — каза високо и махна изискано с ръка. — Обзалагам се, че с това чудо ще мога да привлека някоя засукана местна мадама.

— Плюс ченгетата. — Пит вдигна рамене. — Дай да видим какво има в твоята кутия.

Джордино свали короната и взе малката желязна кутия. Докато я оглеждаше, ръждясалата закопчалка се отчупи и падна върху хавлията.

— Що за мерки за сигурност — измърмори той и вдигна капака. Отвътре изтече само малко мръсна вода, защото кутията беше пълна почти догоре с монети.

— Ха! Май улучихме джакпота — ухили се Ал. — С тия пари можем да се пенсионираме още днес.

— Не, благодаря. — Пит поклати глава. — Не ми се иска да прекарам остатъка от живота си в турски затвор.

Монетите бяха сребърни и доста потъмнели, някои бяха залепнали една за друга като заварени. Пит бръкна и измъкна една, която проблясваше — самотна златна пара, която не бе пострадала от корозията. Той я вдигна към очите си и веднага забеляза неравния отпечатък — характерен белег за монетите, които са ковани. Извити арабски букви се виждаха отчасти от двете страни и бяха заобиколени от назъбен кръг.

Можеше само да предполага възрастта и произхода на монетата. Дватамата с любопитство разгледаха останалите монети, които поради състоянието си не разкриваха много неща.

— На база на ограничените доказателства, предполагам, че сме намерили някакви отомански останки — каза Пит. — Монетите нямат вид на византийски, което означава петнайсети век или по-късно.

— Все някой ще може да определи датата точно, нали?

— Наистина извадихме късмет.

— Аз казвам да финансираме проекта още месец и да избегнем връщането във Вашингтон.

Една очукана камионетка „Тойота“ излезе на кея и спря със скърцане до тях. Усмехнат младеж с големи уши изскочи от кабината.

— Някой от вас да си е поръчал превоз до летището?

— Да, аз — отговори Пит и взе малката си раница от лодката.

— А какво да правя с нашите красоти? — попита Ал, докато грижливо увиваше нещата в кърпата, така че младежът да не може да ги огледа.

— Ще ги взема в Истанбул. Познавам директора на подводните проучвания в Истанбулския археологически музей. Той ще им осигури

хубаво място и да се надяваме, ще ни каже какво сме намерили.

— Значи няма да има незабравима нощ на Хиос за крал Ал — въздъхна Джордино и му подаде хавлиената кърпа с находките.

Пит хвърли поглед на заспалото селце над пристанището, качи се в колата и подметна на младежа, който вече потегляше:

— Честно казано, не съм сигурен, че Хиос е готов за крал Ал.

[1] Джон Франклин — английски полярен изследовател, който загива заедно с почти цялата си експедиция през 1845–1847 г. при о-в Кинг Уилям. — Б.пр. ↑

[2] Дистанционно управляван сонар — Б.пр. ↑

3.

Кацнаха на международното летище „Ататюрк“ в Истанбул точно преди да се смрачи. Докато рулираше между огромните боинги, малкият самолет приличаше на комар в пчелен кошер, но най-накрая стигна до свободно място на терминала и спря.

Пит беше сред последните пътници, които слязоха. Още щом влезе в облицования с плочки терминал, една висока привлекателна жена с жълтеникавокафява коса се хвърли към него.

— Най-после! — възкликна Лорън Смит. — Вече се притесних!

Пит я прегърна и я целуна, после каза:

— Имаше някакъв проблем с колесника и самолетът излетя със закъснение. Дълго ли чакаш?

— По-малко от час. — Тя сбърчи нос и облиза устните си. — Солен си.

— На път за летището с Ал намерихме едни корабни останки.

Тя го изгледа укорително.

— Нали винаги си казвал, че летенето и гмуркането не се връзват?

— Така е. Но този комар, с който дойдохме, не се издига на повече от триста метра, така че бях в пълна безопасност.

— Ако хванеш кесонна болест, докато сме в Истанбул, ще те убия — заплаши го тя и се притисна към него. — Останките интересни ли са?

— Да, така изглежда. — Вдигна раницата си и обясни: — Намерихме някои артефакти, които би трябвало да ни разкрият повече. Поканих доктор Рей Рупе от Истанбулския археологически музей да вечеряме заедно. Надявам се, че той може да хвърли повече светлина върху откритието.

Лорън се изправи на пръсти, взря се в зелените очи на Пит и се намръщи закачливо.

— Хубавото е, че още когато се омъжих за теб, знаех, че морето завинаги ще си остане твоя любовница.

— За щастие — той я прегърна с усмивка — сърцето ми е достатъчно голямо и за теб, и за морето.

Хвана я за ръка и я поведе през тълпата, доволен, че няма защо да се реди около лентите и да чака багаж.

Качиха се на такси и поеха към хотела си в централния истанбулски район Султанахмет. След бърз душ и смяна на дрехите взеха друго такси за кратко пътуване до тих квартал на десетина преки от хотела.

— Балъкчи Сабахатин — обяви шофьорът на таксито, щом спряха.

Пит помогна на Лорън да слезе на калдъръма. От другата страна на улицата беше ресторантът, разположен в живописна дървена къща от 1920-те години. Минаха между няколко маси отвън и влязоха в елегантен вестибюл. Един нисък набит мъж се изправи и тръгна към тях с протегната ръка.

— Дърк, радвам се, че можахте да намерите мястото. — И почти смаза ръката му в здраво ръкостискане. — Добре дошли в Истанбул.

— Благодаря, Рей, хубаво е, че те виждам отново. Запознай се с жена ми Лорън.

— За мен е удоволствие — отговори галантно Рупе, докато ѝ стискаше ръката с поклон. — Надявам се, че ще простите на стария копач натрапването тази вечер, но утре сутринта заминавам на конференция по археология, така че това беше единствената възможност да обсъдим с вашия съпруг намереното от него.

— Не, не може да става дума за натрапване. Нещата, които Дърк вади от морското дъно, винаги са ме омайвали — отговори тя със смях. — Освен това ресторантът очевидно е много добър.

— Това е един от любимите ми ресторанти за морски дарове в града — каза Рупе.

Оберкелнерът ги поведе към няколкото трапезарии, разположени в бившия дом. Настаниха се на голяма маса, покрита с ленена покривка, до широк прозорец, който гледаше към задната градина.

— Доктор Рупе, може би ще ми препоръчате някои местни вкуснотии. За пръв път съм в Истанбул.

— Хайде да минем на „ти“. Тук предлагат отличен калкан и костур. Разбира се, аз не се отказвам и от кебапите. — Той се засмя и се поглади по шкембето.

След като си поръчаха, Лорън попита Рупе откога живее в Турция.

— Боже, вече повече от двайсет и пет години. Едно лято дойдох от Аризонския държавен университет да проведа летен семинар по подводна археология и останак. Край Кос открихме стар византийски търговски кораб, извадихме го — и оттогава не съм спирал да работя.

— Доктор Рупе е най-големият специалист по византийски и отомански старини в Източното Средиземноморие — обясни Пит. — За много от нашите проекти в този регион неговите познания се оказаха безценни.

— Подобно на твоя съпруг за мен корабните останки са голямата любов. След като заех шефското място за подводните проучвания в археологическия музей обаче започнах да разполагам с по-малко време за полева работа, отколкото би ми се искало.

— Бремето на управленеца — съгласи се Пит.

Келнерът донесе голямо плато с миди и ориз за ордъовър. И тримата побързаха да опитат дъхавото ястие.

— Може със сигурност да се каже, че работиш в смайващ град — отбеляза Лорън.

— Да, Истанбул наистина отговаря напълно на прякора си Цар на градовете. Роден от гърците, отгледан от римляните, възмъжал при отоманците. Неговото наследство от древни катедрали, джамии и дворци може да омае дори най-обръгналите историци. Обаче като място за живеене на дванайсет милиона души и той предлага предизвикателства.

— Чух, че политическият климат бил едно от тях.

— О, това ли е целта на идването ти, госпожо конгресменке? — попита Рупе с усмивка.

Лорън Смит се усмихна. Макар от години да беше член на Конгреса от щата Колорадо, тя не беше кой знае какво политическо животно според определението на Аристотел.

— Всъщност дойдох в Истанбул само за да се видя с моя опак съпруг. С делегация на Конгреса ходихме на обиколка в Южен Кавказ и реших на връщане да се отбия тук. Един служител на Държавния департамент спомена в самолета, че в Щатите нарастват страховете от засилващия се фундаментализъм в Турция.

— Прав е. Както знаеш, Турция е светска държава с деветдесет и пет процента мюсюлманско население. Повечето са сунити. Обаче под ръководството на мюфтията Батал, чието седалище е в Истанбул, започна да се разраства движението за фундаменталистки реформи. Не съм специалист по тези въпроси, така че не мога да ти кажа каква е неговата действителна популярност. Обаче, както и други държави по света, Турция изпитва икономически трудности, които създават недоволство и нетърпимост към статуквото. Трудните времена помагат на Батал. Напоследък човек може да го види навсякъде да отправя нападки срещу президента.

— Като оставим настрана объркването на западните ѝ съюзници, обръщането на Турция към фундаментализма може да направи целия Близък изток още по-опасно място — отговори Лорън.

— Да, напълно си права. Към това трябва да добавим контролирания от шиитите Иран, който показва мускули в региона.

Поднесоха им вечерята. Лорън получи печен морски костур, а Рупе — печен на скара калкан. Пит си беше поръчал същото.

— Съжалявам, че развалих вечерята с политика, но при мен това е нещо като професионално заболяване — извини се Лорън. — Между другото, костурът е прекрасен.

— Нямам нищо против и съм сигурен, че Дърк е свикнал — успокой я Рупе. След това се обърна към стария си приятел. — Е, ще ми разкажеш ли за вашия проект в Егейско море?

— Проучваме местата с ниско съдържание на кислород в Източното Средиземноморие — отговори Пит между два залъка. — Министерството на околната среда на Турция ни насочи към известен брой места в Егея, където честият цъфтеж на водораслите е унищожил цялата морска фауна. Това е световен проблем, който сме виждали на много места.

— Зная, че се оказва голям проблем за залива Чесапийк, който е, така да се каже, в нашия заден двор — подхвърли Лорън.

— Да, през последните лета мъртвите зони в Чесапийк станаха много по-големи — съгласи се Пит.

— Причината в замърсяването ли е? — попита Рупе.

Пит кимна.

— Да. В повечето случаи мъртвите зони са близо до делтите на големи реки. Обикновено ниското съдържание на кислород се дължи

на замърсяване с хранителни вещества. Най-вече под формата на азот в селскостопанските и индустриалните отпадъчни води. В началото хранителните вещества във водата, предизвикват масово нарастване на фитопланктона или цъфтежа на водораслите. Когато водораслите умрат и потънат на дъното, процесът на разложение изсмуква кислорода от водата. Когато процесите стигнат критичната точка, водата остава без кислород и това убива всичко и създава мъртва зона.

— И какво открихте в турската част на Егейско море?

— Потвърдихме съществуването на мъртва зона с умерена големина между гръцкия остров Хиос и турския бряг. Продължаваме да провеждаме проучвания в района и накрая ще картографираме мястото и различните степени на замърсяване.

— Открихте ли източника?

Пит поклати глава.

— Турското министерство на околната среда ни оказва помощ за идентифициране на възможните индустриални или селскостопански замърсители в района. Обаче още сме далече от това да определим източника или източниците.

Дойде келнерът, за да прибере чиниите им, след това донесе табла с купа праскови и три кафета. Лорън се изненада, когато откри, че кафето ѝ е вече подсладено.

— Дърк, корабните останки в мъртвата зона ли се намират? — попита Рупе.

— Недалеч от нея. Всъщност бяхме спрели работа за ремонт на сензорите, когато открихме мястото. Едно рибарско корабче, което изгуби няколко метра мрежи, ни помогна.

— Когато се обади, спомена, че сте извадили някакви неща?

— Да, всъщност ги нося — отговори Пит и кимна към черната чанта, която беше оставил до крака на масата.

Очите на Рупе светнаха и той си погледна часовника.

— Минава единайсет и сигурно прекалено ви забавих. Но музеят е само на няколко минути от тук. Ще се радвам, ако мога да разгледам нещата, освен това може да ги оставите на безопасно място в моята лаборатория. Разбира се, стига да искате.

— Не ставай смешен — успокой го Лорън, за да не би съпругът ѝ да се разочарова. — И двамата умираме да чуем твоята оценка.

— Чудесно. — Рупе засия. — Тогава нека се насладим на кафето и плодовете, а после ще идем да видим какво сте намерили.

След като си изпиха кафето и платиха сметката, излязоха от ресторанта и Рупе ги заведе до един зелен фолксваген „Карман Гия“.

— Извинявам се за теснотията. Зная, че отзад мястото за краката е много малко.

— Харесвам тези фолксвагени — отвърна Лорън. — От векове не съм виждала такъв.

— Да, колата вече е доста стара, но върви прекрасно — гордо каза Рупе. — Открих, че е много подходяща за промъкване из задръстените истанбулски улици. Единственото, което ѝ липсва, е климатик.

— Какъв климатик, като имаш гюрук? — учуди се Пит, който седна на предната седалка, след като Лорън се промъкна отзад.

Рупе се върна в центъра на града, после зави и мина под една огромна сводеста порта.

— Влизаме в Топкапъ, някогашния султански дворец — обясни той. — Нашият музей се намира близо до входа към вътрешния двор. Ако имате възможност, трябва да разгледате двореца. Обаче елате по-рано, защото опашките са големи — много е популярен сред туристите.

Минаха покрай високи исторически сгради и Рупе зави в служебния паркинг зад Истанбулския археологически музей. Съвсем наблизо се издигаше високата стена, която заобикаляше целия първи двор на Топкапъ Сарай.

След като се измъкнаха от тясната кола, Дърк и Лорън последваха Рупе към входа на сграда в неокласически стил.

— Всъщност музеят се състои от три сгради — обясни Рупе. — От другата страна до Павилиона с плочките, който се явява Музей на ислямското изкуство, е Музеят на древния Ориент. Аз работя тук, в главната сграда, която подслонява Археологическия музей.

Рупе ги поведе нагоре по задното стълбище на построената през деветнайсети век внушителна сграда. Когато отключи вратата, ги посрещна излезлият от будката си нощен пазач.

— Добър вечер, доктор Рупе, пак ли извънредна работа?

— Здравей, Дони. Отбихме се за малко с едни приятели и скоро ще си тръгнем.

— Няма за какво да бързате. Тук сме само аз и щурците.

Рупе поведе гостите си по главния коридор, който беше пълен с древни статуи и надгробни плочи. В изложбените зали от двете страни бяха подредени саркофази със сложна украса, донесени от целия Близък изток. Археологът спря и посочи един покрит с барелефи саркофаг.

— Нашият най-известен саркофаг. На Александър Македонски. Сцените по страните му изобразяват прочутите сражения на великия пълководец. Никой не знае кой лежи вътре, но мнозина смятат, че става дума за управителя на Вавилон Мазей, който предава мирно града на Александър Велики след поражението на Дарий Трети при Гавгамела.

— Прекрасно произведение на изкуството — възкликна Лорън.
— От кое време е?

— Четвърти век преди Христа.

Рупе ги поведе по страничен коридор до един просторен кабинет, препълнен с книги. До стената имаше голяма лабораторна маса от неръждаема стомана, покрита с разнообразни артефакти в различна степен на консервация. Рупе щракна лампите на тавана и каза весело:

— Хайде сега да разгледаме вашите морски дарове.

Пит отвори чантата и извади металната кутия на Джордино.

— Предполагам, че това е нечия банка за черни дни. Закопчалката си падна самичка — обясни с малко виновна усмивка.

Рупе си сложи очилата и започна да оглежда кутията.

— Да, това наистина прилича на сейф. Разбира се, много стар.

— Съдържанието може да улесни датировката — намеси се Пит.

Рупе вдигна капака и се ококори. Сложи на масата една кърпа и започна да вади монетите.

— Трябваше да те оставя да платиш вечерята — подхвърли шеговито.

— Божичко, това чисто злато ли е? — възкликна Лорън, когато вдигна тежката златна монета.

— Да. И изглежда е излязла от някой отомански монетен двор — отговори археологът, докато оглеждаше щампования надпис. — В империята е имало няколко.

— Можеш ли да разчетеш надписа? — попита Лорън, докато се любуваше на извивките на арабските букви.

— Прилича ми на „Аллах Акбар“, Бог е велик.

Рупе стана, отиде до библиотеката и свали един дебел том с твърди корици. Прелисти няколко страници, докато не попадна на илюстрация, показваща древни монети. Сравни едно от изображенията с монетите и кимна със задоволство.

— Съвпадение? — попита Пит.

— Право в десетката. Съвпада с монетите, които са били сечени в Сирия през шестнайсети век. Дърк, моите поздравления. Изглежда, си открил останките на кораб от епохата на Сюлейман Великолепни.

— Кой е този Сюлейман? — попита Лорън.

— Един от най-успешните и бъдещи възхищение турски султани. Може би по този показател го изпреварва само основателят на империята Осман Първи. Сюлейман Великолепни разширява отоманската империя в Югоизточна Европа и Северна Африка в средата на шестнайсети век.

— Може би това е било подарък или приношение за султана — предположи Пит, извади и керамичната кутия от чантата и започна да развива хавлията. Очите на Лорън блеснаха, като видя сложната украса в синьо, пурпурно и бяло, която покриваше капака.

— Каква красива изработка!

— Старите мюсюлмански занаятчии са правели чудеса с мозайки и керамика — обясни техният домакин. — Обаче никога не съм виждал подобно нещо — призна той.

Вдигна кутията към светлината и започна грижливо да я оглежда. От едната страна имаше малка неравна пукнатина и той я потърка с пръст.

— Направата наподобява на керамичните съдове, произвеждани в Дамаск. Тази украса е от добре известните грънчарски работилници в Изник, Турция.

Внимателно вдигна капака и извади покритата с мръсотия корона.

— Боже мили! — въздъхна Лорън и придърпа стола си по-близо.

Рупе също беше впечатлен.

— Това е нещо, което не може да се види всеки ден — каза той, докато оглеждаше короната под светлината на една от лампите на масата. Взе малка шпатулка и леко свали част от полепналата по короната утайка.

— Да, лесно ще се измие, иска само здраво търкане. — Огледа короната по-внимателно, намръщи се и измърмори: — Странно.

— Какво има? — попита Лорън.

— От вътрешната страна има някакъв надпис. Успявам да различа само няколко букви, които, изглежда, са латински.

— Латински? — повтори Лорън.

— Да. Е, след почистването и консервирането ще научим повече. Надписът ще ни даде възможност да определим произхода на короната.

— Знаех си, че сме дошли на най-подходящото място — каза Пит.

— Май ще се окаже, че твоите корабни останки крият доста тайни — отбеляза Рупе.

Лорън се помъчи да скрие една широка прозявка.

— О, наистина ви задържах прекалено дълго — възкликна археологът, сложи короната в един сейф в ъгъла, а металната и керамичната кутия и монетите пусна в пълен с вода пластмасов съд.

— Нямам търпение да проучим по-подробно предметите заедно с колегите, но това ще трябва да почака, докато се върна от Рим.

— Бих искал да знам какво търси златна корона с надпис на латински сред отомански корабни останки — замислено каза Пит.

— Може никога да не узнаем, но съм любопитен какво още се крие сред тези останки — отговори му Рупе. — Колкото и да е странно, в Средиземно море са открити много малко останки на отомански кораби.

— Ако можеш да уведомиш турските власти за нашето откритие, ние сме готови да помогнем с каквото можем — каза Пит и подаде на Рупе карта, на която с червено беше отбелязано местонахождението на потъналия кораб. — Доста е близо до Хиос, така че може гърците също да предявят някакви претенции.

— Ще звънна още утре сутринта — обеща домакинът им. — Възможно ли е да предприемете пълно първоначално проучване на мястото?

Пит се ухили широко.

— Нищо не би ме зарадвало повече от това да проверим на какво точно сме попаднали. Все ще успея да откъсна за ден или два кораба от

възложената ни задача. На борда имаме и археолог, който ще поеме ръководството на работата.

— Чудесно. Аз съм в добри отношения с турското министерство на културата. Ще се зарадват, когато научат, че останките са в добри ръце.

Пит погледна Лорън, която почти заспиваше.

— О, скъпа, моля да ме извиниш за моите исторически дрънканици. Вече е много късно и трябва да те прибера в хотела.

— Да, защото иначе ще легна в някой от саркофазите отвън.

Рупе заключи кабинета и излязоха от музея. Докато слизаха по стълбите, прогърмяха две приглушени експлозии и изведнъж зазвъняха аларми, отекваха във високите стени на Топкапъ. Тримата се спряха изненадани и се заслушаха в далечните викове и трясъка от спорадичната стрелба, която разкъсваше нощното небе. Чуха се още изстрели, при това сякаш се приближаваха. Пазачът изхвъркна от вратата и ужасено изкрещя:

— Нападнали са двореца! Залата със светите реликви в Топкапъ Сарай е обрана, а пазачите при Баб уш Селам не отговарят. Трябва да проверят дали портата е затворена.

Баб уш Селам, или Портата на поздравите, е един от основните входи към ограденото убежище на Топкапъ. Представлява висока палисада, приличаща на онези в Диснилендските дворци, и пред нея сутрин се редят туристите, за да влязат и да разгледат двореца и градините на отоманските султани.

Сега портата зееше, а наоколо не се виждаха никакви пазачи.

Авни спринтира покрай Рупе през служебния паркинг. На около триста метра от портата мина покрай бял микробус, паркиран край пътя. Двигателят на буса веднага се събуди за живот и изрева.

Фаровете му не светеха, което предизвика някакво неприятно усещане у Пит. Усетил, че нещо не е наред, той инстинктивно хукна след Авни.

— Дърк! — извика подире му Лорън, объркана от неочакваната му реакция.

Пит знаеше какво ще се случи, но беше безсилен да го предотврати. Можеше само да гледа, сякаш виждаше пред себе си киносцена, пусната на бавни обороти. Бусът се целеше в пазача и бързо ускори.

— Авни! Пази се! — изкрещя Пит.

Все още с угасени фарове, бусът настигна музейния пазач и го блъсна. Тялото му отскочи високо и после се стовари с глухо тупване на асфалта. Бусът продължи с висока скорост напред и спря пред отворената порта.

От странната форма на главата на Авни Пит разбра, че си е строшил черепа и е издъхнал веднага, така че го подмина и продължи към буса.

Шофьорът седеше зад волана, вторачен тревожно през отворената Баб уш Селам. Тъй като двигателят работеше, не чу приближаващите се стъпки на Пит, докато той не се изравни с вратата. Обърна се да погледне през отворения страничен прозорец и в този момент две ръце го сграбчиха за яката. Преди да успее да реагира, главата и раменете му бяха извлечени през прозореца.

Пит чу шум от приближаващи се стъпки и мярна някаква сянка с крайчеца на окото си, но се занимаваше с шофьора. Беше забил лакът в шията му и го притискаше към колата. Шофьорът се окопити и се опита да се измъкне от хватката му, опря крака в пода и замаха ръце, но Пит натисна гърлото му още по-силно и усети как тялото му омеква.

— Пусни го — викна женски глас.

Пит се обърна, без да спира да души шофьора на буса. Лорън и Рупе го бяха последвали и сега бяха до трупа. Рупе беше клекнал до него и притискаше с ръка дълбока кървяща рана на челото си, а Лорън стоеше и гледаше уплашено Пит.

До тях се беше изправила ниска жена със скиорска маска. Държеше пистолет, насочен към главата на Лорън.

— Пусни го — повтори жената, — или тя ще умре.

4.

Топкапъ Сарай е бил резиденция на отоманските султани почти петстотин години. Представлява широко разпростряна плетеница от сгради, издигнати върху хълм, откъдето се разкрива прекрасна гледка към Златния рог. В двореца се съхраняват съкровища от богатата история на Турция. Сред туристите са много популярни обиколките с екскурзоводи, които им дават възможност да надникнат в личния живот на властвалите султани, като същевременно разглеждат впечатляващи сбирки от картини, оръжия и скъпоценности. В двореца се съхраняват и множество свети ислямски реликви, почитани от милиони мюсюлмани.

Крадците се бяха прицелили точно в тях. Няколко дни преди обира микробусът на една кетъринг фирма с лекота беше вкарал в двореца оръжия и пластични експлозиви. Крадците бяха влезли в комплекса към края на работното време като обикновени туристи и незабелязано се бяха скрили в една барака с градински сечива. Под покривалото на нощта, дълго след напускането на последните туристи и затварянето на портите, крадците взеха оръжията си и тръгнаха към залата със светите реликви.

Същинското нападение трая по-малко от минута. Крадците си пробиха път през една стена — взривиха я с пластичния експлозив, след като застреляха един озовал се наблизо пазач. После бързо събраха желаните реликви и избягаха през дупката в разрушената стена.

Бяха организирали още малки диверсионни взривове на различни места в комплекса, за да предизвикат суматоха. Щом излезеха от комплекса през южната порта, чакащият бус щеше бързо да ги откара. Щяха да са им нужни само няколко минути, за да влязат в плетеницата от улици на Султанахмет и да изчезнат в нощта.

Двама мъже в черно изскочиха през Баб уш Селам, метнали на рамо по една брезентова торба. Жената, която държеше Лорън под прицел, им викна нещо заповеднически и те забързаха към буса. Хвърлиха торбите отзад, измъкнаха полумъртвия шофьор и го

пренесоха в каросерията. После единият се вмъкна зад волана, а другият измъкна пистолет и го насочи срещу Лорън.

— Дръпни се от буса! — викна жената с маската на Пит и насочи пистолета си към него. — Жената ще дойде с нас. Ако искаш да я видиш жива, ще кажете на полицията, че сме избягали през портата Гюлхане. — И посочи с оръжието си към североизточната страна на комплекса.

Пит стисна юмруци. Очите му мятаха мълнии от гняв. Жената усети яростта му, насочи дулото към главата му и изръмжа:

— Много внимавай!

Мъжът с пистолета хвана Лорън и я повлече към задната врата на буса, блъсна я вътре, качи се и той и затръшна вратата. Жената тръгна заднишком към вратата до шофьора, без да отмества оръжието си от Пит, после се хвърли на седалката. Шофьорът даде газ и бусът се стрелна напред със свирещи гуми.

Пит изтича при Рупе, който беше успял да се изправи, но още трепереше от удара, който му беше нанесла жената.

— Ключовете от колата ти! — викна Пит.

Рупе бързо ги извади и му ги подаде.

— Как си? — попита Пит, докато ги взимаше.

— Ще се оправя — изпъшка Рупе, докато оглеждаше изцапаната си с кръв ръка. — Ти върви. Аз ще съобщя на полицията, когато дойдат.

Пит кимна и се втурна към фолксвагена. Старият автомобил запали още при първото завъртане на ключа, Пит включи на първа, пусна рязко съединителя и потегли с виещ двигател и гуми след микробуса.

Външният периметър на Топкапъ приличаше на наклонено А, където в края на всяко от крачетата имаше порта. Крадците очакваха полицията да се появи при портата Гюлхане и затова бяха поели на юг към Баби Хумаюм, или Императорската порта. Въпреки всекидневното нашествие от туристически автобуси трилентовото шосе към двореца беше тясно и с остри завои, което ограничаваше скоростта.

Бусът вече не се виждаше и сърцето на Пит блъскаше от страх, че няма да успее да го настигне. Професионалните крадци обикновено не са убийци, опита се да си внуши той. При първа възможност вероятно щяха да освободят Лорън. Обаче в този момент си спомни

как пазачът на музея беше прегазен нарочно. Освен това бяха чули множество изстрели зад оградата на двореца. Призля му от мисълта, че тези крадци очевидно не се боят да убиват.

Натисна газта докрай и двигателят с въздушно охлаждане на фолксвагена нададе възмутен вой. „Карман Гия“ съвсем не беше бърза кола, но пък размерите ѝ я правеха пъргава в завоите. Пит измъкваше всичко от малкия автомобил, като постоянно превключваше от втора на трета и обратно, докато се носеше по пълния със завои път.

За кратко пътят стана прав, а после излезе на кръстовище. Пит натисна спирачките и се зачуди накъде да поеме. Напред не се виждаше никакъв бус. Сети се за казаното от жената за портата Гюлхане. Нямаше представа къде се намира тя, но си спомни махването с пистолета.

Въпреки многото завои беше сигурен, че тя бе посочила в посоката, която сега се явяваше негово дясно. Включи на първа, даде газ и полетя по павирания път.

Широките корони на стари дъбове прелитаха над главата му. Спусна се по полегат склон и стигна до друго кръстовище, където имаше табела на английски: „Изход“ и стрелка, която сочеше надясно. Пит взе с поднасяне завоя и колата навлезе в лентата за насрещно движение, която — слава богу! — беше празна.

Пътят се разшири в парадна алея, водеща към Императорската порта. Отблясъците на светлини напред се засилиха, щом дърветата и храстите в дворцовата градина отстъпиха пред урбанизираното гъмжило на стария център на Истанбул. Пит забеляза стопове в момента, когато завиваха зад портата.

Бусът!

Почувства прилив на надежда, натисна газта и се понесе към портата. Крадците се бяха оказали прави. Полицията бе реагирала на кражбата, но още не беше стигнала до Императорската порта. Когато я наближи, забеляза встрани от пътя две проснати тела, вероятно труповете на пазачите. С нищо не можеше да им помогне, така че профуча през портата, направи остър завои надясно, намали скоростта и загаси фаровете, та от буса да не го видят.

През деня Султанахмет представляваше гъмжило от хора и движение, но сега беше странно тих. Пит задмина едно очукано такси, после намали, защото видя, че бусът е спрял на светофар.

Намираха се пред „Света София“, един от най-величествените паметници от времето на византийската епоха и едно от най-привлекателните за туристи места в Истанбул.

Бусът отново зави надясно и пресече площад „Султанахмет“ и предния двор на „Св. София“, където още се въртяха групички туристи и правеха нощни снимки. Пит направи опит да се доближи до буса, но беше засечен от две таксита, които точно в този момент потеглиха.

Бусът намали ход, за да не привлича внимание, когато по една от съседните преки профуча полицейска кола с мигащи светлини и надута сирена, поела нагоре към Топкапъ. Малката група автомобили пресече кръстовището и мина една пряка, преди отново да спре на червено. Ръждив боклукчийски камион спря на ъгъла, за да вдигне купчина боклуци, и запуши пътя на буса, който беше затворен отзад от първото такси, а след миг и от второто.

Седнал във фолксвагена две коли зад буса, Пит гледаше как един боклукчия с лениви движения се зае да вдига купчината отпадъци и реши, че случайността му предоставя възможността да действа. Без колебание слезе от колата и се втурна към задницата на буса, приведен покрай такситата, за да не го забележат. Стъклата на задната врата на буса бяха тонирани, но Пит успя да различи човек, седнал отдясно — или беше много късо подстриган, или носеше скиорска маска.

Светофарът светна зелено и бусът подскочи напред, но трябваше отново да спре, защото ленивият боклукчия продължаваше да хвърля купчината черни найлонови торби в пастта на камиона все така бавно. Пит се приближи приведен, стъпи на бронята, хвана с дясната си ръка дръжката на вратата, отвори я рязко и замахна навътре със стиснатия си ляв юмрук.

Беше рискован ход, който можеше да доведе и до неговата смърт, и до смъртта на Лорън. Обаче изненадата беше на негова страна и той правилно бе предположил, че седналият отдясно крадец вече не е нащрек, а се наслаждава на успялата кражба. Но имаше и друга причина да зареже всяка предпазливост. Защото знаеше много добре, че не би могъл да живее, ако не успее и нещо се случи с Лорън.

Докато замахваше, Пит видя, че предположението му е вярно. Срещу крадеца отдясно седеше първият шофьор, който беше започнал да се възстановява. Лорън седеше до него, притисната в стената, която

отделяше товарния отсек от кабината на шофьора. За секунда погледите им се срещнаха и Пит видя страха в очите ѝ.

Изненадата беше пълна. Крадецът дори не беше насочил пистолета си към Лорън, а беше отпуснал ръка надолу. Погледна удивено Пит през прорезите на скиорската си маска и в същия миг юмрукът се стовари върху брадичката му с толкова адреналин в кръвта и с толкова ярост в сърцето, ако не беше улучил, Пит сигурно щеше да пробие буса. Ударът на секундата приспа мъжа и го прати на пода, без дори да успее да вдигне пистолета.

Другият реагира светкавично, вероятно зарадван от възможността да си върне на своя мъчител. Хвърли се върху наведения Пит, стисна го с лявата си ръка и го прикова към пода на буса. Явно носеше пистолет, защото с дясната трескаво посягаше към джоба си. Пит се надигна на ръце, но не можа да се освободи от мечешката му прегръдка. Стъпил с единия си крак върху бронята, той се надигна още малко, премести центъра на тежестта назад и с лепналия се за гърба му нападател се хвърли по гръб на улицата.

Таксито беше спряло само на половин метър зад буса и двете преплетени тела се стовариха върху предния му капак. Противникът на Пит понесе цялата сила на удара — изпъшка, когато му излезе въздухът, и хватката му се отпусна. Пит се завъртя, освободи се от хватката му и му нанесе няколко удара с лакът в главата. Това беше достатъчно да го замае и той падна на асфалта, преди да успее да напипа дръжката на пистолета си.

Пит си пое дъх, вдигна глава и видя Лорън да се измъква от буса. Стискаше едната брезентова торба.

— Бързо, да изчезваме — викна той и я повлече по улицата.

— Не мога да тичам с тези обувки — оплака се тя. Откъм буса се чу вик, но Пит не загуби време да се оглежда. Вместо това сграбчи жена си за рамото и грубо я бутна във входа на някаква малка квадратна сграда.

Докато се хвърляше след нея, чу две сухи пукания от пистолетни изстрели. Куршумите откъртиха няколко парченца бетон от плочите в краката им.

Входът предлагаше убежище, но само временно. Само след секунди ниската жена щеше да застане така, че да има чиста огнева линия до тях.

— А сега накъде? — попита Лорън, дишаше тежко.

Пит погледна старата дървена врата в дъното на нишата и отвърна:

— Бих казал, че изборът е само един. Влизаме.

5.

Два здрави ритника бяха достатъчни, за да изкъртят вратата, и тя се отвори. Лорън и Пит бързо се вмъкнаха в някакво празно помещение с тезгях и касов апарат в единия ъгъл. В дъното имаше слабо осветена стълба, която се спускаше към долния етаж. Пит се обърна да затвори вратата и видя жената в черно да заобикаля едно от такситата. Не забеляза пламъка от дулото, когато тя стреля отново, но куршумът се заби в дървото само на сантиметри от лицето му.

— Бързо — викна той, сграбчи Лорън за ръката и я помъкна към стълбата. След няколко стъпала обаче тя спря.

— Не мога да сляза с тези токчета!

Бързо изу обувките си и пак забързаха надолу.

— Защо практичността никога не е на първо място при дизайна на дамски обувки? — изпъшка Пит.

— Само мъж може да зададе такъв въпрос — отвърна задъхано тя.

Стъпалата се оказаха поне петдесетина. Спорът им за обувния дизайн заглъхна от усещането за страхопочитание пред заобикалящата ги обстановка, която се разгръщаше пред тях залята от оскъдна светлина.

Бяха в огромна пещера, явно дело на човешки ръце. Странно и изненадващо място в средата на гъмжащия от хора Истанбул. Стъпалата свършиха при дървена платформа, която сякаш висеше над дълбоката пещера. Цяла гора мраморни колони се простираше напред в мрака — капителите им подпираха висок таван. Червени лампи хвърляха слаба светлина и придаваха на помещението мрачния вид на преизподня.

— Какво е това? — попита Лорън, гласът ѝ отекна в каменните стени. — Направо ти спира дъха!

— Подземен резервоар. Римляните са построили стотици такива под улиците на Константинопол, за да съхраняват водата, която е идвала от околността по акведукти.

Намираха се в най-големият резервоар на Истанбул, Йеребатан Сарнаджъ, или цистерната на Базиликата. Построен от император Константин и по-късно разширен от Юстиниан, резервоарът е дълъг сто и петдесет метра — иззиданото с тухли водохранилище събирало осемдесет хиляди кубически метра вода. Забравен по време на отоманското управление, резервоарът се превръща в пълна с кал дупка, докато през 1985 г. турското правителство не се сеца, че може да го превърне в неповторима забележителност. Като доказателство за римските строителни умения подът на резервоара все още е покрит с няколко педи вода.

Огромното помещение беше тихо, ако се изключеше плясъкът на падащите от тавана капки. Внезапно това спокойствие беше нарушено от стъпки — въоръжената жена профуча през входа с касовия апарат и се втурна надолу по стъпалата. Пит и Лорън хукнаха по дървената пътека, която водеше към другия край на водохранилището. Накрая пътеката се разделяше на две, за да позволи на туристите да разгледат стотиците колони, които подпиреха тавана. В тихата плитка вода под тях живееха стотици шарани, които никога не виждаха дневната светлина. Пит и Лорън обаче нямаха време да се възхищават на рибите, защото трябваше да се спасяват. Дъските бяха мокри от капещата отгоре вода и Лорън на няколко пъти се подхлъзна заради обутите си в найлон крака. Трополенето на забързани стъпки, спускащи се по стъпалата, заехтя из резервоара.

— Защо продължава да се занимава с нас? — удиви се Пит на глас, докато помагаше на жена си да вземе един завой.

— Може да е заради това — отговори тя и вдигна брезентовата торба. — Взех я от буса. Реших, че може да е нещо важно.

— Да, вероятно е важно — съгласи се Пит. — Но не чак толкова, че да те убият заради него.

Преследвачката им се беше спуснала на рампата — шумът от стъпките ѝ се промени в глухо тропане по дъските. Пит и Лорън пробягаха още няколко метра и пътеката внезапно свърши.

— Дайте ми торбата и можете да си вървите. — Гласът на жената заехтя из пещерата в гневно повторение. След известна пауза стъпките ѝ отново затрополиха, още по-бързо. Макар още да не се виждаше в сумрака, по шума личеше, че бързо ги приближава.

— Във водата — прошепна Пит, взе черната торба от Лорън и я подбутна към перилата. Тя беше с дълга до средата на прасците рокля, затова ги прекрочи тромаво; Пит ѝ помогна тихо да се спусне в дълбоката до кръста вода и тя потрепери както от студ, така и от непосредствената заплаха за живота им.

— Скрий се зад ей онази колона и остани там, докато не те повикам — каза Пит.

— А ти къде ще бъдеш?

— Ще ѝ върна торбата.

Наведе се през перилата и бързо я целуна, после остана да гледа как мина покрай няколко редици мраморни колони, докато не се спотаи зад най-далечната. Доволен, че се е скрила на безопасно място, той се обърна и тръгна по туристическата платформа. Оглуши го трясък и от перилата отхвъркна голямо парче дърво. Жената бе на трийсетина метра. Пит се шмугна зад редица колони.

Умът му работеше трескаво. Той огледа черната торба. Не беше тежка и, изглежда, съдържаеше два предмета. На голите дървени платформи човек нямаше къде да се скрие, затова очите му се плъзнаха по огромните колони. Забеляза, че на всяка трета, близо до капитела, е монтиран малък червен прожектор, който осветяваше резервоара. Когато шумът от крачките на жената се приближи, Пит вдигна торбата, раздели двата предмета през брезента и го усука в средата. Торбата заприлича на щанга с тежести в противоположните краища.

— Пусни я! — заповяда жената. Пит реши, че в този сумрак е още твърде далеч, за да може да стреля точно, така че направи две крачки към перилата. Пистолетът гръмна отново, два пъти, и Пит зърна с крайчеца на окоото си двата дулни пламъка. Ехото от изстрелите закънтя из резервоара. Единият куршум се заби в перилата, а другият изсвири над главата му. Тъй като вече се беше хвърлил напред, единственото, което можеше да направи, бе да продължи да се движи.

При третата си крачка вдигна торбата и я запрати нагоре. Без да намалява скоростта, се подпря с дясната ръка на перилата, прескочи ги — торбата още продължаваше да лети — и плъсна във водата. Веднага се хвърли напред и се плъзна под вода под дървената платформа към жената. Опитваше се да не доближава повърхността. Беше опитен гмуркач и с лекота измина двайсетина метра под водата. Показа се тихо, за да си поеме дъх.

Стоеше напълно неподвижно и вдишваше безшумно, докато се опитваше да определи местоположението на жената. Правилно беше преценил, че ще мине под нея, защото тя ще се втурне към мястото, където беше скочил във водата. Надникна предпазливо и я видя с гръб към него и с насочен към водата пистолет.

Плъзна се отново под вода и бавно заплува в обратната посока, където платформата правеше остър завой. В тази част имаше повече осветление, отколкото му се искаше, но завоят предлагаше скривалище и възможност да нападне. Тъкмо започна да се набира на една греда, когато чу още някой да тича надолу по стъпалата. Откъм улицата долетя нетърпеливият вой на клаксон.

— Госпожице Мария, трябва веднага да тръгваме — изкрещя мъжки глас на турски. — Полицията е започнала да търси извън Топкапъ.

Жената затича към Пит и той пак се плъзна под водата. Краката ѝ изтрополиха над главата му, след това чу, че започва да изкачва каменните стъпала. Когато стигна горната площадка, се поколеба, после изкрещя пронизително:

— Няма да ми се измъкнете!

Шумът от крачките ѝ заглъхна, а колата престана да свири. Пит остана неподвижно във водата, заслушан в призрачното ехо на падащите от тавана капки. Когато се увери, че нападателите са си отишли, се качи на платформата и тръгна към края.

Лорън се появи иззад далечната колона, изгази до платформата и Пит ѝ помогна да се качи. Макар че косата ѝ беше разчорлена, роклята мокра, а самата тя трепереше от студ, на Пит му се стори прекрасна.

— Как си? — попита той.

— Нищо ми няма. Отидоха ли си?

Пит кимна, хвана я за ръка и я поведе по дървената платформа.

— Ужасни хора — каза тя. — Колко ли души са убили при обира?

— Биха ли те? — попита той. Не знаеше отговора на въпроса ѝ.

— Не. Но очевидно не се страхуват да убиват. Изобщо не им пукаше, когато им казах, че съм конгресменка.

— Тук май уважават политиците още по-малко, отколкото в Америка.

— Даде ли ѝ торбата?

— Не. Наложил се да си тръгне с празни ръце. Нали я чу как се заканваше.

— Къде я скри?

Пит спря и посочи капитела на една мраморна колона, която се издигаше от водата само на няколко метра от тях. Закачената за издължения прожектор черна брезентова торба все още се полюшваше над водата.

— Не е скрита — отбеляза Лорън с усмивка. — Просто е, така да се каже, недостъпна.

6.

— Още една чашка чай, шейх?

Гостът кимна и домакинът се зае да напълни отново чашката му с черен чай. Едва на трийсет, гостът беше най-младият от петимата синове на едно от управляващите кралски семейства в Обединените арабски емирства. Беше слаб и висок и носеше ослепително бяла колосана кефия^[1], притискана от увит в златна нишка агал — лек намек за милиардите петродолари, които беше натрупало семейството му.

— Изглежда, движението на мюфтията има много последователи в Турция — отбеляза той, когато остави чашката. — Радвам се за напредъка, който ми докладва.

— Мюфтията Батал има мнозина предани последователи — отговори домакинът и погледна към портрета на мъж с черен тюрбан, черна роба и вид на мъдрец, който висеше на стената. — Времето и условията бяха подходящи за разширяване на движението и личното обаяние на мюфтията се засили. Пред нас се открива действителна възможност да променим Турция и нейната роля в света. Обаче, за да се постигне подобна промяна, са нужни значителни средства.

— Аз съм отдаден на тукашната кауза, както и на Мюсюлманското братство в Египет — отговори шейхът.

— Подобно на нашите египетски братя и ние ще се обединим в името на Аллах — отговори домакинът с поклон.

Шейхът се изправи и тръгна към прозореца.

Офисът се намиреше в небостъргач, но приличаше и имаше излъчването на джамия. По пода бяха постлани молитвени килимчета, обърнати към покрития с керамични плочки михраб, който сочеше Мека. На срещуположната стена имаше високи лавици за книги, пълни с древни копия на Корана. Единствено големият панорамен прозорец стопляше иначе аскетичното помещение.

Шейхът застана до него и се залюбува на гледката. Офис сградата беше разположена на азиатския бряг на Босфора и предлагаше спираща дъха панорама към стария Истанбул на

европейския бряг от другата страна на тесния проток. Шейхът се взря в щръкналите към небето минарета на Сюлеймановата джамия и отбеляза:

— Истанбул заслужава сериозно уважение заради своето минало. Човек не може да постигне величие, ако не се опира на миналото. — Обърна се към домакина си. — Всичките ми братя са образовани на Запад. Носят ушити в Британия костюми и си падат по спортни автомобили. — Каза го с презрение.

— Но нали ти не си като тях?

— Не съм — отговори шейхът замислено. — Аз учих в Ислямския университет в Медина. Още от малък се посветих на Аллах. Няма по-велика цел в живота от това да разпространяваш думите на Пророка. — За известно време потъна в мисли, после продължи: — Заплахите срещу нашия начин на живот не свършват. В Кайро ционистите взривиха Ал Азхар, но няма световно възмущение.

— Ние с мюфтията Батал сме възмутени.

— Аз също. Подобни предизвикателства не бива да се отминават.

— Трябва да подсилим основите на нашата къща, за да устои на всякакви външни сили.

Шейхът кимна.

— Да. Както знаеш, аз съм благословен със значително богатство. Ще продължа да подкрепям суната^[2] тук. Споделям мъдростта на Истанбул да почитаме нашето минало.

— Чрез него ще възславим Аллах.

Шейхът тръгна към вратата.

— Ще уредя прехвърлянето на средствата в най-скоро време. Моля, предай благопожеланията ми на мюфтията.

— Той ще е радостен и преизпълнен с благодарност. Слава на Аллаха.

Шейхът отговори любезно, след това се присъедини към антуража си, който го чакаше отвън.

Щом арабската група напусна фойето, домакинът затвори вратата, върна се при писалището и извади ключ от най-горното чекмедже. Отиде при една незабележима врата, отключи и влезе в друг офис, три пъти по-голям. И не само беше по-голям, но и съвсем противоположен по излъчване. Ярко осветеното помещение съвместяваше стилна смесица от съвременно изкуство и класически

маслени картини, уникални племенни килими и европейски мебели от деветнайсети век. Осветените от дискретни диодни лампи в тавана стени бяха обточени с вградени високи лавици, претъпкани със скъпи антики и реликви от отоманската, епоха, порцеланови вази, изящни гоблени и обковани със скъпоценности оръжия. Центърът на всичко бе звездата на сбирката в стъклен шкаф: обточена със злато туника върху пластмасов манекен.

Табелката вътре твърдеше, че туниката е носена от Мехмед I, султана, управлявал империята през петнайсети век.

Дребна чернокоса жена седеше на дивана и четеше вестник. На лицето на мъжа се изписа лека досада и той мина покрай нея, без да промълви и дума. Стигна до резбованото писалище пред прозореца, свали кефията и черната роба и остана по спортна риза и памучни панталони.

— Успешна ли беше срещата с шейха? — попита жената, като смъкна малко вестника.

Озден Актан Челик кимна.

— Да. Глупакът от кралското котило се съгласи за второ вливане на парички. Двайсет милиона, за да бъде точен.

— Двайсет? Умението ти да убеждаваш наистина е впечатляващо.

— Просто въпрос на насъскване на един разглезен богат арабин срещу друг. Когато научи за дарението на шейха, нашият кувейтски благодетел ще се почувства задължен да го надмине, за да си почеше егото, ако не за друго. Разбира се, и твоето скорошно посещение в Кайро помогна.

— Направо е удивително как човек може да дои ционистката заплаха и да реализира такива печалби. Само си представи какви пари ще се спестят, ако някога арабите и израелците успеят да се разберат и да се прегърнат като братя.

— И едните, и другите веднага ще намерят следващата жертва, с която да враждуват — каза Челик, докато седеше зад писалището. Имаше съразмерно телосложение и оредяваща черна коса, сресана назад. Носът му беше широк, но лицето не излъчваше сила и не би изпъквало, ако се появи на корицата на списанието „Джентълменс Куотърли“. Само черните му очи загатваха за характер — странни и

непрекъснато сменящи изразяваните чувства. Сега проблеснаха гневно към жената.

— Мария, бих предпочел да се покриеш за известно време. Особено след хаотичното ти изпълнение снощи. — Погледът му се впи в нея с яростна сила.

Каквито и заплашителни послания да излъчваше, те не оказаха никакво въздействие върху жената.

— Операцията мина точно по план. Само намесата на някакви случайни минувачи забави изтеглянето ни.

— И ни попречи да се сдобием с Мохамедовите светини — изсъска той. — Трябваше да ги убиеш.

— Може би. Но се оказа, че двама от тях са американски правителствени служители. Жената всъщност е конгресменка. Смъртта им щеше да попречи на целите ни. А те сякаш са постигнати. — Тя сгъна вестника и го подхвърли на Челик.

Беше „Миликт“ — турски всекидневник, на чиято първа страница с дебели букви пишеше:

„Крадци — убийци нападнаха Топкапъ и откраднаха светите реликви“.

— Да, четох репортажите — каза Челик. — Вестниците обвиняват местни езичници в кражбата и оскверняването на светите национални мюсюлмански реликви. Точно такива заглавия искахме. Но забравяш, че си плащаме за влиянието върху някои местни репортери. Полицията дали вярва в това?

— Не можем да сме сигурни. Моят агент в полицейското управление успя едва тази сутрин да се сдобие с електронния вариант на доклада за нападението. Изглежда, не разполагат с истински заподозрени, макар американката да е направила някакви описания: казала е, че нашият екип е разговарял вероятно на арабски.

— Казах ти, че не ми харесва идеята ти да използваш иракски агенти.

— Братко, те са добре обучени, а ако ги хванат, стават и за чудесни изкупителни жертви. За нашите цели крадец шиит, макар и от Ирак, е също толкова подходящ, колкото някой западен гяур. Платено

им е добре, за да си държат устите затворени. Между другото, те смятат, че са работили за своите шиитски братя. Без тях не бих могла да се сдобия с това.

Тя се наведе и отвори черно куфарче, сложено до краката ѝ, бръкна вътре и извади някакъв предмет, увит в амбалажна хартия. Изправи се и остави пакета на писалището пред Челик. Неспкойните му очи се вторачиха в него и той с треперещи пръсти започна да развива хартията. Под нея се показа торбичка от зелена тафта. Той я отвори и внимателно извади отвътре избелял оръфан черен флаг. Гледа го почти цяла минута, преди внимателно да го вдигне и да го разгъне.

— Санджак и Шериф. Свещеното знаме на Мохамед — прошепна със страхопочитание.

Това беше една от най-скъпоценните реликви в Топкапъ и може би, от историческа гледна точка, най-важната. Черното вълнено знаме бе направено от тюрбана на победен враг и пророкът го беше развявал във важната Бадърска битка^[3]. Тъкмо победата в нея бе довела до възхода на исляма.

— С него Мохамед е променил света — отбеляза Челик, очите му блестяха от почит и възбуда. — Ние трябва да направим същото.

Стана, остави знамето върху стъкления шкаф с туниката на Мехмед I, обърна се и попита строго:

— Как се изгубиха другите реликви?

Мария се вторачи в пода, сякаш обмисляше отговора си.

— Американката грабна втората торба, когато избяга от буса. Скриха се в Йеребатан Сарнаджъ. Наложиха се да тръгна, преди да успея да ги хвана — добави надменно.

Челик не каза нищо, но очите му се забиха в нея като лазери. Ръцете му отново се разтрепериха, но този път от гняв. Мария кротко се опита да предотврати взрива.

— Все пак мисията е успешна. Макар да не се сдобихме с всички набеязани обекти, въздействието е същото. Кражбата на бойното знаме ще предизвика търсената обществена реакция. Не забравяй нашия стратегически план. Това е само една крачка в нашия поход.

Челик като че ли се поуспокои, но все пак потърси обяснение.

— Какво са правели американски туристи в Топкапъ посред нощ?

— Според полицейския доклад са били в археологическия музей, който е близо до портата Баб уш Селам, за да се срещнат с един от уредниците. Мъжът, казва се Пит, е някакъв подводен специалист на американското правителство. Изглежда, е открил останки от стар кораб близо до Хиос и е обсъждал находката с уредника.

Споменаването на корабни останки накара Челик да се оживи.

— Отомански ли е корабът? — попита той и хвърли поглед към туниката на султана под стъклото.

— Нямам повече информация.

Челик се вторачи в ярките нишки на старата дреха.

— Нашето наследство трябва да бъде опазено — заяви той тихо, сякаш в някакъв транс, който го беше върнал векове във времето. — Богатствата на империята ни принадлежат. Виж дали можеш да разбереш нещо повече за потъналия кораб.

— Ще опитам. А какво ще правим с този Пит и жена му? Знаем къде са отседнали.

Челик не отмести поглед от туниката.

— Не ме е грижа. Ако искаш, ги убий, но го направи, без да вдигаш шум. След това започни да се подготвяш за следващия проект.

Мария кимна и се усмихна доволно.

[1] Бяла шахматно черно-бяла или шахматно червено-бяла кърпа. Главата се покрива с кърпата, а после се затиска с две кожени скоби — агал. — Б.пр. ↑

[2] В исляма постъпките и изказванията на Мохамед, спазването на традициите. От там — сунити. — Б.пр. ↑

[3] При Бадър (на 130 км от Медина) мюсюлманите за пръв път се сражават с езичниците и побеждават. — Б.пр. ↑

7.

Софи Елкин прокара четката през правата си черна коса и се огледа набързо в огледалото. Носеше изтъркани камуфлажни панталони, подходяща памучна риза и никакъв грим — трудно би успяла да изглежда по-обикновена. Обаче нямаше как да скрие природната си красота. Имаше тясно лице с високи скули, малък нос и нежни морскосини очи. Кожата ѝ беше гладка и безупречна въпреки многото време, което прекарваше на открито. По-голямата част от чертите си беше наследила от майка си — францужойка, която се беше влюбила в израелски студент по геология в Париж и се беше преместила заедно с него в Тел Авив.

Софи винаги беше смалявала, колкото може, женското си излъчване. Дори като малка отказваше роклите, които майка ѝ искаше да ѝ купи, защото предпочиташе панталоните, за да може да се боричка със съседските момчета.

Като единствено дете беше много близка с баща си, който се бе издигнал до декан на Археологическия факултет на Телавивския университет, и от малка се наслаждаваше на експедициите за проучване на геологическите формации из околните пустини. Поглъщаше жадно приказките му около лагерния огън за библейските събития, случили се на същото място, където лагеруваха.

Работата на баща ѝ я подтикна да следва археология. Докато завършваше магистърския си курс, беше потресена от ареста на свой колега, обвинен в кражба от университетския архив. Тази случка я запозна с мрачния свят на незаконната търговия с антики, която презираше заради големите щети, нанасяни на историческите културни обекти. След като защити докторат, започна работа в Израелската служба по антиките и със страст и самоотверженост само за няколко години израсна до началник на Отдела за предотвратяване на кражбите.

Грабна си чантата, излезе от малкия апартамент с изглед към Маслинения хълм и подкара колата си към Стария град на Ерусалим, Службата по антиките се намираще в сградата на Рокфелеровия музей

— бяла, облицована с варовик постройка близо до североизточния край на Стария град. С двайсетте човека, които работеха в нейния отдел, трябваше да защитават почти трийсет хиляди древни културно-исторически обекти, разположени из цял Израел.

— Добро утро, Софи — поздрави я старшият детектив на отдела, дългурест мъж с изпъкнали очи, казваше се Сам Левин. — Да ти донеса ли кафе?

— Благодаря, Сам, ще ми се отрази добре — отговори тя и потисна една прозявка, докато влизаше в претъпкания си кабинет. — Близо до нас строят по цяла нощ и почти не можах да мигна.

Сам се върна с кафето и се тръшна от другата страна на писалището ѝ.

— Щом не си спала, трябваше снощи да дойдеш с нас на разузнаване — подхвърли с усмивка.

— Задържани?

— Не. Хебронските иманяри, изглежда, си бяха дали почивка. Отказахме се чак в полунощ, но пък се прибрахме с хубава купчина лопати и кирки.

В списъка с приоритети на Отдела за предотвратяване на кражби на първо място беше една от може би най-старите професии на света: ограбването на мъртвите. Няколко пъти седмично Софи или Сам предвождаха група за среднощни засади около места с културно-исторически паметници и гробове из цялата страна, където са били забелязани следи от скорошно ровене. Съдове, украшения и често дори костите намираха купувачи на пазара за антики, който беше обхванал цял Израел.

— Като разберат, че сме ги взели на мушка, сигурно ще се спотаят за няколко седмици — отбеляза Софи.

— Или ще се преместят някъде другаде. Разбира се, стига да имат достатъчно пари да купят нови инструменти — добави той и отново ѝ се усмихна.

Софи започна да преглежда няколкото доклада и изрезките от вестници на бюрото, след това подаде една от статиите на Сам.

— Притеснявам се за тези разкопки в Цезарея.

Сам бързо прегледа статията.

— Да, чух за този обект. Разкопките на старите пристанищни съоръжения са спонсорирани от университета. Тук пише, че са

открили находки от четвърти век и може би гроб. Наистина ли смяташ, че това място ще привлече крадци?

Софи си допи кафето, сложи чашата на плата и каза ядно:

— Със същия успех журналистът можеше да опъне плакат с мигащи светлини. Всеки път, когато в печата се спомене думата гроб, тя действа като магнит. Хиляди пъти съм молила журналистите да не публикуват материали за разкопани гробове, но тях повече ги интересуват продажбите на вестника, отколкото опазването на културното ни наследство.

— Защо не отидем да хвърлим един поглед? По план тази нощ трябва да се проведе разузнаване. Мога да пренасоча момчетата в Цезарея. Сигурно ще се зарадват на едно пътуване до крайбрежието.

Софи погледна настолния календар и кимна.

— Добре. След един съм свободна. Можем да идем и да огледаме. Ако си заслужава, може да останем и през нощта.

— Идеално. Ще ида да ти задигна още едно кафе — засмя се той и стана.

— Да не съм те чула да използваш думата „задигна“ в мое присъствие!

Разположената на средиземноморското крайбрежие на петдесет километра северно от Тел Авив Цезарея е сравнително слабо населена и настоящето ѝ всъщност е засенчено от миналото ѝ като седалище на римската власт. Построената през първи век пр.Хр. от цар Ирод като укрепен пристанищен град Цезарея притежава всички отличителни белези на римската архитектура: храм с високи колони, голям хиподрум и богато украсен дворец до морето — всички гордост за града, захранван от вътрешността с прясна вода по дълги тухлени акведукти. Обаче най-впечатляващото инженерно постижение на Ирод не е на сушата. Той е конструирал и издигнал огромни вълноломи и с тяхна помощ е изградил най-голямото защитено пристанище в Източното Средиземноморие. Успехът на Цезарея я превръща в столицата на Юдея под римско управление и в продължение на триста години градът остава ключов търговски център.

Софи познаваше много добре древния град, защото докато следваше, беше ходила на лятна бригада там.

След като излезе от оживената магистрала, тя намали, за да мине през луксозен строящ се квартал, после навлезе в римския град, който сега беше защитен държавен парк. Вековете не бяха проявили милост към първоначалните здания и римските постройки отдавна бяха рухнали. Въпреки това много от древните характерни черти на града се бяха запазили, включително голяма част от сводестия акведукт близо до големия амфитеатър срещу морето.

Софи спря на паркинга до входа към хълма и в близост до някакви укрепления от времето на кръстоносците и обясни на Сам:

— Екипът от университета разкопава терен близо до пристанището. От тук лесно можем да стигнем пеша.

— Как мислиш, тук дали може да се намери нещо за ядене? — отговори той, докато оглеждаше с безпокойство голите хълмове наоколо.

Софи взе от задната седалка бутилка вода и му я подхвърли.

— До магистралата има няколко ресторанта, но засега ще трябва да се задоволиш с течна храна.

Заслизаха по виещата се към брега пътека. Минаха покрай отдавна забравен път, по чието протежение някога се бяха издигали жилища и магазини — призрачните им останки представляваха само безредни купчини камъни. Малкото пристанище лека-полека започна да се открива пред тях. Не беше останало почти нищо, по което да се определят границите му — древните вълноломи бяха потънали още преди векове.

Пътеката стигна до широко равно място, осеяно с пръснати купчини камъни. Няколко кафяви тенти бяха опънати малко по-нататък и неколцина души работеха под голям сенник в средата. Пътеката продължаваше още стотина метра до брега, където двама души правеха нещо до два работещи генератора.

Софи тръгна към големия сенник, защото видя, че е опънат над района на активни разкопки. Двама младежи стояха до купчина пръст и я пресяваха през сито, а възрастен мъж клечеше в изкопа и почистваше нещо с малка шпакла и четка. Беше с омачкани дрехи, късо подстригани коса и брада и кацнали на върха на носа очила — истинско олицетворение на университетски професор. Кийт Хазис.

— Какво римско съкровище разкопахте днес, доктор Хазис? — попита тя високо.

Брадатият мъж се изправи в изкопа с раздражено изражение, което на мига се смени с широка усмивка, когато я позна.

— Софи! — избоботи той. — Каква изненада! — Изскочи от изкопа, забърза насреща ѝ и я прегърна. — Сто години не съм те виждал!

— Видяхме се само преди два месеца на библейската конференция в Ерусалим — отбеляза тя.

— Да де, нали това казах — сто години — засмя се Хазис.

Преди години Софи беше присъствала на безброй семинари, провеждани от професора по археология от университета на Хайфа, и това беше довело до професионалното им приятелство. Хазис, освен това, беше ценен източник на сведения както за наскоро открити старини, така и за похожденията на иманярите.

— Доктор Хазис, това е моят помощник Сам Левин — каза тя.

Хазис на свой ред представи студентите, които бяха наоколо, а след това отведе Софи и Сам до полукръг пластмасови столове, наредени пред голям хладилник, подаде им по една кутийка студена сода, избърса си челото и се тръшна на един стол.

— Някой трябва да го пусне вече този вятър — въздъхна с уморена усмивка. След това се вторачи в Софи. — Предполагам, че това е официално посещение, нали?

Софи отпи глътка студена сода и кимна.

— Някакви определени притеснения? — попита доктор Хазис.

— Прекалената реклама във вчерашния „Йедиот Ахронот“ — обясни тя и извади вестникарската статия от раничката си, подаде му я и изгледа хладно Сам, който изпи кутийката си и взе втора от хладилника.

— А, да, един местен репортер се отби за интервю преди няколко дни — кимна Хазис. — В Ерусалим са се възползвали от репортажа му.

Усмихна се на Софи и ѝ върна изрезката.

— Няма нищо лошо в малко реклама за истинската археология.

— Няма, разбира се, освен че се превръща в покана за всеки нахаен крадец с лопата — възрази тя.

Хазис махна с ръка.

— Това място е ограбвано от векове. Всяко римско съкровище, което някога е било заровено тук, отдавна е изчезнало. Аз поне мисля

така. Да не би твоят агент да е на друго мнение?

— Какъв агент? — попита Софи.

— Вчера ходих в Хайфа за една среща, после студентите ми казаха, че някакъв агент по антиките се отбил, за да огледа разкопките. Стефани — провикна се той през рамо.

Едно от момичетата при ситото, източено девойче на не повече от двацет, се завтече към тях, застана пред професора и го изгледа с обожание.

— Стефани, разкажи ни за този агент от Службата по антиките, който е идвал вчера.

— Каза, че е от Отдела за предотвратяване на кражбите. Искаше да провери безопасността на артефактите. Сякаш най-много го заинтересуваха разкопките на пристанището и папирусът.

Софи и Сам се спогледаха учудено.

— Спомняте ли си името му?

— Йосеф някой си. Нисък, мургав, с къдрава коса. По-скоро приличаше на палестинец, ако трябва да съм честна.

— Показа ли ви някакъв документ? — попита Сам.

— Не. Има ли някакъв проблем?

— Не, никакъв — побърза да отговори Хазис. — Благодаря ти, Стефани. Защо не занесеш няколко соди на другите?

Изчака момичето да си тръгне с няколко кутийки сода, след това се обърна към Софи.

— Не е ли бил от вашите агенти?

Тя поклати глава.

— Със сигурност не и от Отдела за предотвратяване на кражбите.

— Може да е бил от Управлението на парковете или от някое от регионалните ви представителства.

— Възможно е — каза тя неуверено. — Можеш ли да ни покажеш разкопките? Най-много ме интересува гробът. Както знаеш, обирането на гробове около Ерусалим напоследък се е превърнало направо в занаят.

Хазис се усмихна, после посочи с палец през рамо.

— Намира се точно зад нас.

Станаха и отидоха до широкия изкоп, който зееше зад столовете. Множество червени пластмасови маркери бяха забити в земята за

отбелязване на пространството, където се виждаха оголени кости. Между останките Софи различи бедрена кост.

— Няма формална гробница. Просто единичен гроб на границата на разкопките. Няма връзка с онова, което разкопаваме тук — продължи да обяснява Хазис.

— А мястото, което разкопавате, какво е било?

— Смятаме, че става дума за нещо подобно на склад. Спряхме се на този район, след като преди няколко години тук бяха намерени бронзови везни. Надяваме се да намерим образци от жито, ориз и други храни, които може да са минавали през това пристанище. Ако успеем, ще научим повече за вида и обема на търговията, която се е въртяла в Цезарея, когато е била процъфтяващ търговски център.

— Как се вписва гробът в това? — любопитства Софи.

— Не сме провели датировка, но предполагам, че този човек е жертва на мюсюлманското нашествие в града през 638 година. Гробът е разположен до основите на сградата, затова си мисля, че става дума за един-единствен труп, заровен набързо до стената.

— Вестникът го описва като „гроб, богат на находки“ — подхвърли Сам.

Хазис се засмя.

— Журналистически измислици. Намерихме няколко костени копчета и тока на сандал, преди да спрем копаенето. Това са „богатите находки“.

— Значи нашите мили иманяри ще бъдат жестоко разочаровани — каза Сам.

— Да — съгласи се професорът. — Защото истинските богатства открихме по протежение на вълнолома. — Той кимна към морето, откъдето се носеше бръмченето на генераторите. — Намерихме едни ранен папирус, който много ни развълнува. Елате да слезем на брега.

Поведе ги към морето. Тук-там от земята стърчаха камъни — единствен спомен от многобройните сгради, отдавна превърнали се в тъжни останки.

— Цар Ирод е отливал бетонните блокове на място и е изградил два вълнолома, протегнати един към друг като ръце — започна да им обяснява Хазис, докато се спускаха. — Върху вълноломите били изградени складове, а при входа на пристанището се издигал висок фар.

— Ако не се лъжа, едно по-раншно проучване установи под водата множество камъни, за които се смята, че са паднали от фара — обади се Софи.

— Жалко, че трудът на Ирод не е устоял на морските бури — допълни Сам, който гледаше към морето и не откриваше кой знае какви останки от някогашните вълноломи.

— Да, сега почти всичко е под водата. Обаче точно там е съсредоточен моят интерес — обясни Хазис. — Складът горе на хълма е хубава школа за студентите, но тъкмо пристанищните съоръжения правят Цезарея уникална.

Стигнаха до брега и поеха по тясна ивица суша, която се простираше навътре в покритото с вълни море. Двама студенти копаеха дълбока шахта в скалистата ивица. Под водата се виждаше водолаз, който работеше със задвижвана от компресор водоструйка.

— Тук се е издигал вълноломът — започна да обяснява Хазис високо, за да надвика компресора. — Смятаме, че точно тук е била разположена митницата. Момчето намери папируса в едно строшено гърне ей там. — И посочи близкия изкоп. — Изкопахме още няколко контролни за проверка, но не открихме повече находки.

— Направо не е за вярване, че е оцелял толкова близо до морето — отбеляза Сам.

— Открихме останки от основите, които са все още над най-високата точка на прилива.

Отидоха при студентите и единият им посочи малък участък с мраморна настилка.

— Май сте стигнали до мазето — отбеляза Софи. — А каква е задачата на водолаза?

— Помага ни да определим плана на пристанищните съоръжения. Смята, че митницата е имала и помещения под земята, и се опитва да открие подводен достъп.

Софи отиде до ръба и погледна надолу към водолаза, който тъкмо изплуваше. Държеше дюзата на струйника право нагоре и когато се показа на повърхността, тя изригна висок фонтан, който поля Софи, преди тя да успее да отскочи.

— Глупак! — изруга тя, докато бършеше очите си с подгизналите си ръкави.

Щом осъзна какво е направил, водолазът бързо насочи струйника към морето, с няколко удара на плавниците стигна до компресора и го изключи. След това се обърна към своята жертва и огледа тялото ѝ под плътно прилепналите мокри дрехи.

— Гледай ти! Истинска морска богиня! — подхвърли с широка усмивка, след като изплю мундщука на водолазния апарат.

Софи поклати глава и му обърна гръб, и се ядоса още повече, понеже Сам се изсмя. Хазис, също ухилен, се завтече да ѝ помага.

— Софи, в палатката имам хавлии. Ела да се избършеш.

Водолазът лапна мундщука и се гмурна отново, а Софи тръгна след професора и в палатката подсуши косата и дрехите си, колкото можа.

— Мога ли да видя находките? — попита тя.

— Разбира се. Ела.

Професорът я поведе към голяма островърха палатка, отворена от едната страна. Вътре се съхраняваха артефактите от разкопаниа склад. Повечето бяха късове от глинени съдове и керамични плочи, подредени на дълга маса, покрита с ленена покривка. Студентката Стефани беше заета с грижливото номериране и заснемане на всеки къс, преди да го прибере в пластмасова кутия. Хазис не обърна внимание на тези находки, а поведе Софи към задната част на палатката, където имаше малка маса. Върху нея имаше една-единствена кутия и Хазис я отвори много внимателно.

— Ще ми се да бяхме открили още — каза със съжаление и се дръпна назад, за да може Софи да надникне.

В кутията имаше продълговата ивица кафеникав материал, притиснат между две стъкла. Беше папирус — често срещан материал за писане в Близкия изток до края на първото хилядолетие. Този беше изтрит и орфан, но все пак се виждаха ясно редове изписани на ръка букви.

— Изглежда, е някакъв вид архив на пристанището. Можех да разчета записи за голямо количество жито и добитък, натоварени тук — обясни Хазис. — Разбира се, ще научим повече след лабораторните анализи, но смятам, че това е сметката за митото, което трябва да плати кораб, каращ стоки от Александрия.

— Великолепна находка! — изрази възхищението си Софи. — С малко късмет ще разшири информацията, която сте събрали от склада.

Хазис се засмя.

— При моя късмет ще вземе да се окаже нещо съвсем различно.

В палатката влезе висок мъж с пластмасов контейнер в ръка — водолазът, който още беше по неопрен, а косата му висеше на мокри кичури. Софи още беше ядосана, че я беше изкъпал, и понечи да направи някаква злъчна забележка, но почувства как гласът ѝ пресеква, когато видя широката му усмивка и зелените му очи, които я пронизаха.

— А, Дърк — каза професорът. — Запознай се с прекрасната и леко влажна Софи Елкин от Израелската служба по антиките. Софи, това е Дърк Пит-младши, назаем от американската Национална агенция за морско и подводно дело.

Синът и съименник на директора на агенцията се приближи до масата, остави контейнера и все така широко усмихнат, сърдечно се здрависа със Софи. Тя не възрази, когато задържа ръката ѝ по-дълго.

— Извинявам се за душа, не те видях.

— Няма нищо, вече изсъхнах. — И сама се удиви колко бързо гневът ѝ се смени с някаква странна тръпка; дори се пипна по косата, за да докаже думите си.

— Надявам се, че ще ми позволиш да ти се извиня с една вечеря.

Неочакваното предложение я изненада и тя се зачуди какво да отговори. Някъде в нея един глас ѝ кряскаше, че губи обичайната си невъзмутимост. За щастие намесата на Хазис я спаси от неловкото положение.

— Дърк, какво ни носиш? — попита той и вторачи любопитен поглед в контейнера.

— Няколко нещица от подземното помещение.

Хазис се ококори.

— Значи наистина съществува?!

Дърк кимна.

— Какво помещение? — заинтересува се Софи.

— Докато проучвах вълнолома от вътрешната страна, открих малък отвор в близост до изкопите на Кийт. Можех да си пъхна само ръката, но усетих, че пръстите ми излизат на повърхността. Използвах водоструйката, за да пробия по-голяма дупка.

— Колко голяма е кухнята? — попита Хазис.

— Колкото да се вмъкне човек. Дълбока е около метър и осемдесет. Но по-голямата част е над водата. Ще рискувам да предположа, че е била част от мазе, използвано за склад на стоки или архив.

— И как стигна до това заключение? — любопитства Софи.

Дърк внимателно избърса пластмасовия контейнер и предпазливо отвори водонепроницаемия капак. Вътре имаше няколко червеникавооранжеви керамични кутии с правоъгълна форма. Той извади една и я подаде на Софи.

— Надявам се, че ще можеш да разчетеш съдържанието. В морското училище не ми преподаваха древни езици.

Софи сложи кутията на масата и предпазливо вдигна капака. Вътре имаше няколко стегнато навити свитъка.

— Това са папируси! — възкликна тя смаяно.

Хазис не можеше да се сдържа повече — нахлузи ръкавици и застана до Софи.

— Чакай да погледна — каза и извади един от свитъците, сложи го на масата и безкрайно внимателно го разви. Странен, но четлив шрифт изпълваше папируса.

— Прилича на коптски гръцки — подхвърли Софи, след като надникна над рамото на професора. Коптският гръцки беше често срещан писмен език в Източното Средиземноморие по време на римското управление.

— Наистина — съгласи се той. — Изглежда, това е годишен отчет на пристанищния началник за пристанищните такси и пристаналите кораби. Тук са изброени имената на корабите с техния товар — допълни той, докато плъзгаше пръста си по две изписани колонки.

— Тук не се ли споменава императорът? — Софи посочи няколко знака най-отгоре.

— Да — отвърна Хазис. — Озаглавено е „доклад за пристанищните такси в Цезарея“ или нещо подобно. Императорът е Марк Максенций.

— Ако не ме лъже паметта, той е бил съвременник на Константин Велики.

— Максенций е управлявал на запад, а Константин на изток, преди да спечели цялата власт.

— Значи папирусът трябва да е от началото на четвърти век.
Хазис кимна, след това огледа другите свитъци.

— Това тук може да ни предостави удивителен поглед върху живота на Юдея под римско владичество.

— Със сигурност ще има достатъчно материал за един-два доктората на студентите ти — отбеляза Дърк, докато вадеше от контейнера другите керамични кутии. След това го вдигна и тръгна към входа на палатката.

— Момчето ми, та ти току-що направи едно прекрасно откритие!
— възкликна Хазис. — Къде отиваш?

— Да се намокря пак — отвърна Дърк с усмивка. — Там, откъдето взех тези, има още много.

8.

Озден Челик влезе във Фатих Джамя, една от най-големите в Истанбул, един час след салат, когато богато украсените помещения бяха почти празни. Мина покрай главната молитвена зала към задната част на комплекса и се озова в малка градина. Мраморна пътека водеше към безлична сграда, разположена в район, недостъпен за туристите и вярващите. Челик отвори тежката дървена врата и влезе. Озова се в светъл и оживен офис. Килийки от сиви разделителни стени се простираха във всички посоки, а най-отпред стоеше голямо дървено бюро, което служеше за рецепция. Съскане на лазерни принтери и звън на телефони изпълваха въздуха и създаваха усещането, че човек се намира в телефонната централа на някой телемаркет. Само миризмата на горящ тамян и снимките на турски джамии по стените опровергаваха това предположение. Това и пълното отсъствие на жени.

Всички служители бяха брадати, някои с дълги халати, и това как тракаха по клавиатурите на компютрите не се връзваше с външния им вид. Младият мъж зад рецепцията се изправи и каза с усмивка:

— Добро утро, господин Челик. Мюфтията ви очаква.

Поведе го покрай редица работни клетки към голям, оскъдно обзаведен ъглов кабинет. На пода имаше обичайните турски килими — като израз на патриотизъм. По-забележителни бяха високите лавици, натъпкани с религиозна литература, отразяваща научните дирения на ислямския мюфтия.

Мюфтията Алтан Батал седеше зад голямо писалище и пишеше нещо, заобиколен от отворени книги. Вдигна поглед и се усмихна, когато секретарят въведе Челик в кабинета.

— Озден, добре дошъл. Заповядай, седни. — Обърна се към секретаря. — Хасан, остави ни да си поговорим на спокойствие.

Младият мъж бързо излезе и затвори плътно вратата.

— Доизкусурявам петъчната си проповед — обясни мюфтията и остави молива до мобилния си телефон.

— Трябва да накараш някой от твоите имами да върши това.

— Може би. Но усещам, че това е моето призвание. Да отстъпя проповедите си на някой от имамите в джамията значи да създам само ревност. Предпочитам да съм сигурен, че всички имами в Истанбул говорят в един глас.

Като мюфтия на Истанбул Батал беше теологически водач на всичките три хиляди градски джамии. Само президентът на Диянет Ишлери^[1], неизборен пост в турското светско правителство, технически упражняваше по-голямо религиозно влияние върху мюсюлманското население на страната. Обаче Батал беше спечелил много по-голямо влияние върху сърцата и умовете на хората, посещаващи джамиите.

Въпреки своето старшинство Батал изобщо не приличаше на типичния строг духовник с чорлава брада. Беше висок, със силно телосложение и впечатляващо излъчване. Нямаше още петдесет и лицето му излъчваше лъчезарното благоразположение на малък лабрадор. Често носеше костюм вместо халат, а чувството му за хумор придаваше на фундаменталистките му възгледи забавно излъчване.

Въпреки слънчевия му характер посланието, което отправяше, беше мрачно. Основаващ се на подкрепата на крайните тълкувания на исляма, Батал гръмогласно подкрепяше ислямистите и разпространението на исляма като религиозно и политическо движение. Неговият мироглед изискваше подчиняване на жените и орязване на техните права, както и пълно откъсване от западната култура и нрави. Батал постепенно си беше изградил сфера на влияние, като се опълчваше срещу външните влияния и онези, които ги налагаха; след това, когато икономическото положение се влоши, насочи огъня си срещу светското правителство на Турция. Макар да не беше заел публично екстремистка позиция, той вярваше в джихада като средство за защита на ислямските земи. Подобно на Челик, Батал имаше могъщо его и тайната му мечта беше да командва страната като духовен и политически водач.

— Имам добри новини от няколко фронта — каза Челик.

— Приятелю Озден. Ти винаги работиш за мен зад кулисите. Какво си направил за нашата кауза този път?

— Срецнах се с шейх Заяд от емирствата. Той е доволен от работата, която си свършил, и иска да направи още едно значително дарение.

— Въпреки щедростта, която вече прояви? Това е прекрасна новина. Макар все още да не разбирам напълно неговия интерес към нашето движение тук в Турция.

— Той е истински правоверен — обясни Челик — и не се отклонява от пътя на шериата. Притесняват го увеличаващите се заплахи срещу нас, както се видя от скорошните нападения срещу джамии в Египет и тук.

— Да, отвратителни насилия срещу нашите свети места. И като капак кражбата на свещените Мохамедови реликви от Топкапъ. Това са нетърпими нападения срещу нашата вяра от външни сили на злото.

— Шейхът споделя твоите чувства. Смята, че безопасността на неговата страна и на целия регион ще е по-голяма под управлението на сунити фундаменталисти.

— Което те довежда до следващата ти новина? — подхвърли мюфтията с хитра усмивка.

— О, значи птиченцата вече са се разприказвали, така ли? Добре де, както може би знаеш, срещнах се с управителния съвет на Партията на щастието и те се съгласиха да те приемат за свой президентски кандидат. Всъщност направо изпаднаха във възторг, че си готов да заемеш мястото на имам Кея като техен кандидат.

— Истинска трагедия е, че той загина при взрива на джамията в Бурса — отбеляза Батал с искрено съжаление.

Челик потисна победоносната си усмивка и сведе очи, за да не го издадат.

— Ръководството на партията се съгласи да приеме исканията ти за единна предизборна платформа — продължи той.

— Да, ние имаме сходни разбирания — кимна Батал. — Нали знаеш, че Партията на щастието получи само около три процента на последните избори?

— Но тогава ти не беше техен кандидат.

С това погъделичка Баталовото его, което с нарастването на популярността му също беше пораснало значително.

— Обаче изборите са само след няколко седмици — отбеляза мюфтията.

— За нас това е много удобно. Така ще изненадаме напълно управляващата партия и на тях няма да им остане време да реагират на кандидатурата ти.

— Наистина ли вярваш, че имам шансове?

— Резултатите от проучването на общественото мнение говорят, че ако се включиш в надпреварата, ще си само на десет пункта след водача. Това е изоставане, което при определени обстоятелства лесно може да бъде наваксано.

Батал се вторачи в лавиците с мюсюлмански съчинения.

— Това може да се окаже единствената възможност да бъдат премахнати злосторничествата на Ататюрк и страната да бъде върната в своя вековен път. Ние трябва да се подчиняваме на шериата, ислямския закон, във всички области на управлението.

— Това е наш дълг към Аллах — съгласи се Челик.

— Срещу моята кандидатура ще има голяма съпротива, особено по конституционни причини. Сигурен ли си, че ще можем да преодолеем пречките?

— Забравяш, че министър-председателят е таен поддръжник на нашата кауза. Той скри истинската си вяра от обществеността и ще ни подкрепи при образуването на новото правителство.

— Озден, твоята увереност ме радва. Разбира се, аз ще ти отредя ключова роля в управлението на нашата държава.

— Разчитам на теб. — Челик кимна самодоволно. — Що се отнася до обявяването на влизането ти в предизборната борба, ще помогна на твоите съветници да организират голям митинг. С част от парите на шейха ще можем да организираме медийна буря, която ще удави опозицията. Освен това работя и по няколко други проекта за повишаване на популярността ти.

— Така да бъде — каза Батал, стана и стисна ръката на Челик. — Щом ти, приятелю, си до мен, можем да постигнем всичко.

— Да, учителю, наистина всичко.

Челик си тръгна с наперена походка. „Върху наивните до глупост човек може да свири като на цигулка“, каза си той. Щом го избереяха, той, Челик, щеше да дърпа конците. А ако Батал случайно си променеше мнението, той разполагаше и с куп мръсни номера, за да го вкара в правия път.

Излезе от джамията под необичайно чистото и ясно небе и реши, че бъдещето наистина изглежда много светло.

В една лошо осветена килийка във Форт Гордън, Джорджия, анализаторът по турски език Джордж Уидърс слушаше разговора им на запис. Негов работодател беше Агенцията за национална сигурност и нейният оперативен център в Джорджия. Уидърс беше един от многото хора, на които се плащаше да подслушват разговорите в Близкия изток от военната база, закътана сред гористите хълмове около Огъста.

За разлика от обичайната му работа, която включваше преводи на прихванатите от сателитните предаватели разговори в реално време, този разговор беше проведен преди няколко часа. Данните бяха пристигнали от подслушвателен пост на американското посолство в Истанбул, който беше прихванал едно обаждане от мобилен телефон до турската Национална разузнавателна служба. Обаждането беше записано дигитално и шифровано, а след това изпратено чрез предавател на Агенцията за национална сигурност в Кипър.

Уидърс не можеше да знае, че разговорът е подслушан чрез личния клетъчен телефон на Батал. Както си лежеше на писалището му, той беше включен дистанционно от турската разузнавателна служба. Подобно на повечето модерни мобилни телефони и този на Батал имаше вградено проследяващо устройство, което позволяваше да бъде взет на мушка с помощта на тайно свален софтуер. Както си лежеше неизползван и дори изключен, микрофонът му можеше да бъде включен дистанционно, за да се запишат всички звуци, които се издават около него. След което записът можеше да бъде изпратен при съвсем нормално обаждане, без собственикът да разбере. Директорът на разузнавателната служба вярваше твърдо в светската държава на Ататюрк и беше поставил мюфтията под наблюдение, разтревожен от нарастващата му популярност и влияние. Сега разговорите на Батал с Челик и с всеки, който влизаше в неговия кабинет, стигаха направо до Турската разузнавателна служба. Така че американецът, който подслушваше, всъщност подслушваше подслушвача.

След като правилно отгатна същността на обаждането и предположи, че разговорът е записан тайно и предаден при случайно обаждане, Уидърс реши, че си заслужава да го препрати на анализатор от разузнаването за по-нататъшна оценка. Погледна към часовника на бюрото, видя, че е време за обедната му почивка, и бързо набра някаква команда. Благодарение на програмата на Агенцията за записване на гласове на екрана му след секунди се появи писмена

транскрипция на разговора. Уидърс я прегледа, поправи няколко грешки, изясни няколко думи, които софтуерът не беше успял да разпознае, и накрая добави своя коментар в едно кратко обобщение. След като изпрати разговора по електронната поща на специалист по турските въпроси, стана от мястото си и тръгна към стола. По пътя си помисли, че вероятно този разговор никога повече няма да види бял свят.

[1] Президентство на религиозните въпроси — официална институция, създадена от Великото народно събрание на Турция през 1924 г. след премахването на халифата и на мястото на шейх ул ислама — най-големия авторитет по ислямските въпроси. — Б.пр. ↑

9.

Директорът на американската Национална разузнавателна служба седеше мълчаливо по време на седмичното съвещание по положението в Евразия и Близкия изток. Сдържаният генерал от резерва Бракстън беше основният канал за разузнавателни сведения към Департамента по отбраната, Вътрешната сигурност, ЦРУ и още десетина други агенции, които носеха отговорността да защитават националната сигурност.

По-голямата част от съвещанието беше заета от обичайните новини за събитията, които ставаха в Афганистан, Пакистан, Ирак и Иран. Множество служители на разузнаването и офицери от Пентагона влизаха и излизаха от обезопасеното помещение в разузнавателния комплекс на кръстовището „Либърти“ в новата сграда на ДНР^[1] в Маклийн^[2], Вирджиния.

Съвещанието навлезе в третия си час, преди вниманието да бъде насочено към Израел. Джон О'Куин, офицер от НРС, който отговаряше за Западна Азия, се измъкна, за да си сипе кафе, докато един офицер от ЦРУ излагаше последните развития на Западния бряг.

— Добре, добре, там няма нищо ново — намеси се нетърпеливо Бракстън. — Да преминем на останалата част от Средиземноморието. Има ли нещо ново за взрива в джамията Ал Азхар в Кайро?

О'Куин се върна тъкмо когато офицерът от ЦРУ започна да отговаря на въпроса.

— Броят на жертвите е само седем, той като взривът е избухнал във време, когато няма много вярващи. Не знаем дали това е било нарочно, или не. Взривът е бил един и силно е повредил главното молитвено помещение на джамията. Както знаете, Ал Азхар е държавната джамия на Египет, както и една от най-старите и почитани сред мюсюлманите. Общественото възмущение беше силно и по улиците на Кайро се проведеха няколко антиизраелски демонстрации. Почти сме сигурни, че протестите са организирани от Мюсюлманското братство.

— Кайро знае ли кой е виновен за взрива?

— Не — отговори човекът на ЦРУ. — Никой заслужаващ доверие не е поел отговорността. Но това не е изненадващо, като се вземе предвид целта на атаката. Нашите опасения са, че след този атентат Мюсюлманското братство ще увеличи подкрепата си и ще влезе още по-масово в египетския парламент.

— Само това ни трябваше, египтяните да станат фундаменталисти — измърмори Бракстън и поклати глава. — Според нашата оценка кои са извършителите?

— Наистина не знаем, сър. Оглеждаме се за възможни връзки с Ал Кайда, но засега не разполагаме с нищо сигурно. Обаче има една любопитна информация от Египетската национална полиция. Твърдят, че са открили на мястото на експлозията остатъци от октоген.

— И какво значи това?

— Октогенът е строго контролиран пластичен експлозив от най-новото поколение експлозиви и се използва най-вече в ядрените бойни глави и като ракетно гориво. Не е нещо, което обикновено свързваме с Ал Кайда, и смятаме появата му в Египет за много странна.

О'Куин настръхна. Изкашля се, за да привлече вниманието, и попита:

— Сигурни ли сте, че става дума за октоген?

— Чакаме резултатите от нашите проби, но да, това ни съобщиха египтяните.

— О'Куин, това говори ли ти нещо?

Офицерът от разузнаването кимна.

— Да, сър. Три дни преди взрива в Ал Азхар в джамията „Йешил“ в Бурса, Турция, избухна заложена бомба. Може и да сте видели докладите. Три жертви, включително водачът на маргиналната Партия на щастието. Както и в Египет, става дума за стара почитана джамия. — Бързо отпи глътка кафе и добави: — Турските власти потвърдиха, че взривът е предизвикан от оставен пакет с октоген.

— Значи става дума за две бомби, заложени в две различни страни с разлика три дни — отбеляза генералът. — И двете в древни джамии, и в двата случая целта не е била много жертви, и в двата случая е използвано едно и също взривно вещество. Е, в такъв случай моля някой да ми каже кой и защо го е направил.

Възцари се неловко мълчание. О'Куин събра смелост и заговори.

— Сър, не смятам, че някой е осъзнал приликите между двата взрива. Поне до този момент.

Офицерът от ЦРУ се съгласи.

— Веднага ще се заемем с анализи, за да намерим възможната връзка. Като се има предвид видът на експлозивите, бих могъл да изкажа предположението за някакво иранско участие.

— Какво е мнението на турците?

— Както в Египет, никой не пое отговорност. Нямаме никакви сведения, че турците са установили самоличността на някой заподозрян.

Генералът се размърда на стола си, студените му сини очи се забиха в О'Куин като свредла. О'Куин беше работил с него по-малко от година, но бе спечелил професионалното му уважение. От поведението му разбра, че директорът иска нещо повече.

— Каква е твоята оценка? — попита рязко генералът.

Мозъкът на О'Куин заработи на пълни обороти, за да измисли разбираем отговор, но засече, защото разполагаше с повече въпроси, отколкото отговори.

— Сър, нищо не мога да кажа за взрива в Египет, но що се отнася до този в Бурса, някои са на мнение, че има връзка със скорошната кражба на артефакти от Топкапъ.

— Четох за това — каза генералът. — По някакъв начин е замесена и една конгресменка.

— Лорън Смит от Колорадо. Спасила част от откраднатите светини, но при това едва не загинала. И по някакъв начин успя да не допусне името ѝ да попадне във вестниците.

— Ха, с това качество бих могъл да я използвам в моя екип — изсумтя Бракстън.

— Смятам, че при нападението срещу двореца също са използвани взривни вещества — продължи О'Куин. — Веднага ще започна разследване, за да проверя дали има сходства с нападенията в Кайро и Бурса.

— Какъв е възможният мотив?

— Типичните нападения срещу джамии, каквито видяхме в Ирак, са нападения на сунити срещу шиити и обратното — обади се човекът на ЦРУ, — макар че според мен шиитското малцинство в страната е мирно.

— Това е вярно — подкрепи го О'Куин. — По-вероятни извършители биха могли да са кюрдските сепаратисти. След по-малко от месец в Турция ще се проведат избори. Възможно е нападенията да са подбудени от кюрдите или друга маргинална политическа партия, опитваща се да предизвика безредици. Но не виждам как това може да се върже с Кайро.

— Според мен турските власти веднага биха обвинили кюрдите, ако смятаха, че зад нападенията стоят те — каза Бракстън.

— Да, прав сте — съгласи се О'Куин, докато прелистваше бележките си. Пръстът му се спря върху прихванатия от АНС разговор, транскрибиран от Джордж Уидърс, и той каза: — Сър, в Турция има и друго развитие, което буди тревога.

— Докладвай — нареди генералът.

— Според прихванат от АНС разговор Алтан Батал, мюфтията на Истанбул и изтъкнат духовник фундаменталист, ще се включи в предстоящите президентски избори.

— От няколко години президент Йълмаз има стабилно ръководство — възрази Бракстън. — Освен това Турция е светска държава. Не мога да си представя, че този Батал е привлекателен за мнозинството турци.

— Съжалявам, но изглежда случаят не е такъв — отговори О'Куин. — Заради икономическите затруднения, популярността на президента Йълмаз значително намаля. Освен това доброто му име беше накърнено от обвиненията в корупция на хора от неговата администрация. От друга страна, мюфтията Батал се превърна в изгряваща политическа звезда, особено сред бедните и безработните. Не може да се каже какви ще са резултатите му като политически кандидат, но мнозина се страхуват, че може да се окаже действително предизвикателство за сегашния президент.

— Дай още данни за този Батал — каза генералът.

— Според биографията му останал сирак още от малък и бил принуден да се бори за оцеляването си в бедните покрайнини на Западен Истанбул. Отървал се от бедността, понеже се притекъл на помощ на възрастен човек, нападнат от някакъв местен бабаит. От благодарност старецът, джамийски настоятел, изпратил Батал в мюсюлманско училище. Училището било много фундаменталистско и оставя отпечатък върху мирогледа на Батал и до днес. Научната работа

го привлича, но той притежава и дарбата на оратор. Това съчетание ускорява кариерата му в ислямската йерархия на Истанбул. В момента е главен теолог на града. Макар да притежава лично обаяние, писанията и проповедите му са пълни с талибански тълкувания на исляма, с нападки срещу злините на Запада и опасностите от чуждото влияние. Не може да се каже какво ще се случи, ако бъде избран, но сме изправени пред действителната възможност да изгубим Турция.

— Има ли шансове да спечели изборите? — попита генералът вече разтревожено.

О'Куин кимна.

— Според нашата преценка може и да ги спечели. Ако военните го подкрепят, никой не знае какво може да стане.

Един полковник от военновъздушните сили, седнал срещу него, направо зяпна.

— Фундаменталистки преврат в Турция? Това ще е пълна катастрофа. Турция е член на НАТО и един от най-силните ни съюзници в региона. Разполагаме с най-различни военни ресурси в страната, включително тактически ядрени оръжия. Военновъздушната база в Инджирлик е крайно нужна за операциите ни в Афганистан!

— Да не говорим за подслушвателните постове на тяхна територия, които използваме, за да слушаме какво става в Русия и Иран — добави представителят на ЦРУ.

— В момента Турция е ключова точка за всичките ни доставки за Афганистан, както преди за Ирак — затюхка се един майор от армията, който седеше до полковника. — Ако изгубим тези снабдителни линии, цялата кампания в Афганистан ще бъде изложена на опасност.

— Предвиждаме всякакви възможни катастрофални сценарии — намеси се тихо О'Куин. — От затварянето на Босфора за превоза на руски петрол и газ до надигането на Иран. Подобно развитие ще повлияе върху целия Близък изток и е много трудно да се предвиди какво ще е отражението му върху равновесието на силите.

— Турция е дискретен приятел и търговски партньор на Израел и изнася там големи количества храни и минерална вода — припомни човекът на ЦРУ. — Ако Турция и Египет се обърнат към фундаментализма, Израел ще остане почти напълно изолиран. А ако и Иран стане по-смел, се опасявам и от засилената агресивност на Хамас, Хизбула и други врагове на еврейската държава в региона,

което ще разпали насилието. Подобна смяна на властта може да се превърне и в катализатор на онова, от което се страхуваме отдавна — избухването на Третата световна война с огнище в Близкия изток.

Възцари се тишина. Всички с нарастващ ужас осмисляха казаното. Най-накрая генералът се отърси от неприятното напрежение и започна да дава заповеди.

— О’Куин, искам пълен доклад за този мюфтия. Утре сутринта да е на бюрото ми. Освен това ми трябва и обобщение за съвещанието при президента. Ще се съберем отново тук в петък, когато очаквам пълни оценки от Държавния департамент и от ЦРУ. Използвайте каквито ресурси са нужни — добави със стиснати юмруци, — но не оставяйте събитията да ни изпреварят. — Затръшна протоколната книга от съвещанията, погледна офицера от ЦРУ и изсъска: — Трета световна война, а? Не и докато аз съм на този пост!

[1] Директор на националното разузнаване — Б.пр. ↑

[2] Квартал в окръг Феърфакс, Северна Вирджиния, където живеят много дипломати и държавни служители заради близостта му до Вашингтон. — Б.пр. ↑

10.

Призивът за сутрешна молитва нахлу през хотелския прозорец и събуди Пит много по-рано, отколкото би предпочел. Той с неудоволствие напусна утешителната топлина на Лорън, отиде до прозореца и погледна навън. Черновърхите минарета на джамията „Султанахмет“ стърчаха в замъгленото небе само на няколко преки от хотела. Пит с огорчение отбеляза, че молитвения призив вече не се отправя от мюезини, викащи от висините, а от високоговорители.

— Не можеш ли да спреш тоя вой? — попита Лорън сънено, без да подава глава изпод завивката.

— Ще трябва да се примириш с Аллах — отговори той.

Затвори прозореца и се загледа през стъклото в извисяващата се джамия и водите на Мраморно море зад нея. Множество товарни кораби вече чакаха реда си да минат през тесния Босфор. Лорън стана, наметна си халата и се присъедини към съпруга си при панорамния прозорец.

— Не се сетих, че тези викове идват от джамията — призна малко виновно. — Много е красива. Кога ли е построена?

— Доколкото си спомням, в началото на седемнайсети век.

— Хайде да закусим и после да идем да я разгледаме. След снощния ужас искам малко спокойствие.

— Тоест не искаш да пазаруваш до припадък?

— Не искам. Искам цял ден да сме само двамата в Истанбул.

Пит — гледаше как един червен товарен кораб се откъсва от брега — каза:

— Мисля, че разполагаме с отлична възможност.

Взеха по един душ, облякоха се и си поръчаха закуска в стаята. Тъкмо преди да излязат телефонът извъня. Пит вдигна, поговори няколко минути, после затвори.

— Доктор Рупе се обади от летището. Искаше да се увери, че си добре.

— Бих се чувствала още по-добре, ако ми кажеш, че полицията е заловила престъпниците.

Пит поклати глава.

— Очевидно още не са. Рей е ядосан, че местните вестници обвиняват някакви антимиюсюлмански сили за нападението и убийствата. Изглежда, са оставили много скъпоценности недокоснати, но са задигнали Мохамедовите реликви.

— Убийствата?

— Да. При нападението са убити петима пазачи.

Лорън се намръщи.

— Но нали казахме на полицията, че нападателите приличаха на персийци?

— Да, казахме. Сигурно обаче работят по свой сценарий.

Дълбоко в себе си Пит не беше толкова сигурен, но криеше гнева си, благодарен, че жена му се беше отървала невредима.

— Другото развитие, пак според Рупе, е, че не са допуснали новината за нашето замесване и имената ни да попаднат в пресата. Очевидно цари голямо възмущение заради кражбата, на която се гледа като обида срещу миюсюлманския свят.

— След смъртно опасните ни преживелици това е добра новина — отбеляза Лорън. — Между другото, какво всъщност са задигнали?

— Успели са да се измъкнат с бойно знаме, принадлежало на Мохамед. Добре, че си успяла да вземеш другата торба.

— Защо? Какво има вътре?

— Плащ на Мохамед, така нареченото Свято наметало, и писмо, написано от неговата ръка. Част от онова, което е известно като Свещения завет.

— Ужасно е, че някой иска да открадне подобни реликви — възкликна тя.

— Хайде да вървим да разгледаме града, преди да вземе и той да изчезне.

Излязоха и тръгнаха по оживените улици на стария Истанбул. Някакъв мъж с огледални слънчеви очила огледа Лорън с възхищение. Висока, със спортна като на балерина фигура, тя винаги привличаше мъжкото внимание. Сега, с леки памучни панталони и блуза с цвета на аметист, който отговаряше на цвета на очите ѝ, изглеждаше жизнерадостна въпреки тежката вечер.

Спряха пред витрината на един скъп магазин и се полюбуваха на един древен персийски килим, окачен на едната стена. После

пресякоха Хиподрума и стигнаха до джамията на султан Ахмед I.

Това е последната от големите истанбулски имперски джамии, завършена е през 1617 г. Представлява извисяваща се каскада от куполи и полукуполи, които се издигат все по-нагоре и стават все по-величествени, завършвайки с огромен централен купол.

Когато Пит и Лорън влязоха в централния двор на джамията, по-голямата част от сутрешните богомолци бяха заместени от размахващи фотоапарати и видеокамери туристи.

Просторната молитвена зала се осветяваше от високи редици витражи. Куполът беше облицован с плочки, покрити със сложни орнаменти в най-различни отсенки на синьото, откъдето идваше и името на сградата — Синята джамия. Пит се загледа в един свод, покрит с керамични плочки с цветни мотиви, произведени в близкия град Изник — струваха му се познати.

— Виж дизайна на плочките — каза той на Лорън. — Прилича много на шарките върху керамичната кутия, която извадихме от морето.

— Прав си, макар оцветяването да е малко по-различно. Поздравления. Изглежда, корабът наистина е потънал около хиляда и шестстотната година.

Удовлетворението на Пит не трая дълго. Докато оглеждаше стената от другата страна на залата — беше облицована със зелени плочки, — той забеляза мъж със слънчеви очила да гледа към тях. Беше същият тип, който се беше заяпал в Лорън пред хотела.

Без да каже нищо, Пит бавно поведе Лорън към изхода, като предпазливо гледаше да не се отделя от група германски туристи, които следваха покорно екскурзовода си. Оглеждаше хората в джамията уж разсеяно, за да разбере дали Слънчевите очила има другарче. Скоро видя намръщен мъж с персийски черти и огромен мустак, който се размотаваше наблизко. Изглеждаше нелепо сред останалите туристи, които зяпаха тавана. Стори му се невероятно, че крадците от Топкапъ са ги открили толкова бързо, макар че си спомни заплашителните думи на жената във водохранилището. Реши да провери дали предположението му е правилно.

Пит и Лорън последваха германците извън молитвеното помещение, обуха си обувките, които бяха свалили, преди да влязат, и

тръгнаха с групата към двора. Пит наблюдаваше скришом как мустакатият също тръгва след тях.

— Стой тук — нареди на Лорън и бързо закрачи по мраморните плочи към мъжа.

Мустакатият незабавно се обърна и се престори, че разглежда една колона. Пит се доближи и се извиси над него, защото мъжът беше с цяла глава по-нисък.

— Извинете — каза Пит, — можете ли да ми кажете кой е погребан в гробницата на Ататюрк?

Мъжът изобщо не го погледна, а се вторачи към изхода от молитвената зала, където беше застанал Слънчевите очила. Чак после, когато онзи леко поклати глава, мустакатият се обърна към Пит и изръмжа презрително:

— Не искам и да знам къде е погребано това псе!

Очите му проблясваха с високомерна заплаха, родена от тежко детство на улицата. Очевидно не беше цивилен полицейски агент. Пит забеляза издайническата издутинна на кобур под тънката му риза и реши да не го притиска повече. Изгледа го твърдо и многозначително, след което се обърна и си тръгна. Докато крачеше към Лорън, почти очакваше да получи куршум в гърба, но все пак се надяваше, че тълпите туристи на края на джамията са достатъчна спирачка, за да предотвратят непосредственото нападение.

— Какво стана? — попита го Лорън, когато се върна при нея.

— Просто попитах колко е часът. Хайде, ела да хванем такси.

Германската група бавно се придвижваше към изхода на двора, така че Пит хвана Лорън за ръка и се промъкнаха преди туристите да запушат вратата. Пит не си направи труда да поглежда назад — знаеше, че Слънчевите очила и Персиеца ще ги последват. Извадиха късмет, защото щом стъпиха на тротоара, пред тях спря такси, от което слязоха двама възрастни туристи.

— Към фериботното пристанище „Еминьоню“. Колкото може по-бързо — нареди Пит на шофьора.

— За какво е това бързане? — попита Лорън, леко раздражена от дърпането и бутането.

— Мисля, че ни следят.

— Мъжът, с когото говори в джамията?

— Да. И един друг тип със слънчеви очила, когото видях пред хотела.

Щом таксито се мушна между колите, Пит погледна назад. Малък оранжев седан спря до бордюра. Вътре имаше само шофьор. Германските туристи все още се трупаха при вратата. Пит се усмихна, когато забеляза Персиеца тромаво да си пробива път през тълпата.

— Защо не отидем в полицията? — попита разтревожено Лорън.

— И какво, да съсипем единствения ни ден за почивка в Истанбул? — засмя се Пит.

11.

Жълтото такси бързо се смеси с движението и джамията с високите минарета остана зад тях. Ако шофьорът беше завил на север и се беше проврял през гъстото движение на Стария град, с лекота щеше да се измъкне на оранжевата кола. Здравомислещият таксиметров шофьор обаче искаше да икономиса време, затова зави на юг и пое към четирилентовата магистрала „Кенеди Кадеси“.

Преследвачите отчаяно се опитваха да ги настигнат. Оранжевият автомобил потегли с пълна газ от тротоара пред джамията в мига, когато двамата му пътници се хвърлиха вътре, и засече един туристически автобус, който едва не го отнесе.

— Мисля, че завиха надясно — каза шофьорът неуверено.

— Карай надясно тогава — нареди Слънчевите очила от седалката до него, доверявайки се на инстинктите му.

Колата пое на юг, профуча на червено на един светофар и после намали, за да заеме мястото си в дълга редица пълзящи автомобили. Персиеца, който седеше на задната седалка, изведнъж посочи напред — беше забелязал на две преки пред тях жълто такси, което се готвеше да завие по „Кенеди Кадеси“.

— Мисля, че това е тяхното такси! — извика той възбудено.

Шофьорът кимна и ръцете му стиснаха по-здраво волана. Не можеше да направи кой знае какво, за да си пробие път през задръстеното движение, така че само ругаеше околните коли, докато секундите отлитаха. Най-накрая, когато движението за миг се разреши, се стрелна в лявото платно, измина една пряка и след това отново се мушна в дясното. Цялата колона се раздвижи и той бързо се озова на магистралата, натисна газта и се понесе като на писта за Формула 1.

Магистралата се виеше покрай източния край на Топкапъ и покрай брега на Босфора, като първо завиваше на север, а после на запад покрай Златния рог — тесен залив, който разделяше на две европейската част на Истанбул. Когато таксито наближи моста „Галата“, който се простираше над Златния рог към квартал „Бейоглу“, изведнъж сякаш от нищото се появило множество коли и автобуси и

превърнаха пътуването в пълзене. При първа възможност таксито напусна магистралата и се спусна по виеща се уличка към пристанището.

— Това е кеят „Богаз Хати“ на пристанище „Еминьоню“ — каза шофьорът. — Фериботите тръгват ей от там.

Пит му плати, като добави приличен бакшиш, и щом слязоха от колата, огледа пътя зад тях. Не видя и следа от оранжевия автомобил, така че спокойно поведе Лорън към будката за билети.

— Ти май не можеш да стоиш настрана от водата — подхвърли Лорън, докато оглеждаше няколкото големи ферибота на кея.

— Реших, че една отпускаща разходка по Босфора е най-доброто лекарство.

— Наистина изглежда привлекателно — съгласи се Лорън, предвкушвайки удоволствието от чистия въздух в открито море. — Стига да сме сами и да получа обяд.

Пит се усмихна.

— Обядът ти е сигурен. Освен това мисля, че се отървахме от нашите приятели.

Купиха си билети, качиха се на един от модерните фериботи и си намериха места до прозореца. Корабната сирена изсвири три пъти, което означаваше, че фериботът се готви да отплава и трапът ще бъде вдигнат.

Оранжевият седан спря със свирещи гуми на асфалта и двамата пътници изскочиха и се втурнаха към кея. Но единственото, което можеха да направят, бе да гледат как фериботът се отдалечава, оставяйки пенеста следа. Слънчевите очила изсъска на Персиеца:

— Намери някаква лодка! Веднага!

Босфорът е дълъг двайсет мили и рядко по-широк от миля, което го прави един от най-красивите и оживени водни пътища на света. Той е исторически търговски път, използван от гърците, римляните и византийците, и разсича сърцето на Истанбул. В днешно време се е превърнал във важен „тръбопровод“ за Русия, Грузия и останалите страни с излаз на Черно море. Танкери, товарни кораби и контейнеровози постоянно задръстват тесния воден път, който отделя европейския от азиатския континент.

Фериботът пое на север покрай хълмистия пейзаж на Истанбул, прострял се под синьото небе. Скоро мина под Босфорския мост, а малко по-късно под моста „Султан Фатих Мехмед“. Пит и Лорън отпиваха горещ чай и оглеждаха корабите, с които се разминаваха, и двата бряга. Скоро гъмжащата от постройки и коли брегова линия премина в господарски къщи, дипломатически резиденции и бивши дворци, издигащи се на фона на зелени гористи хълмове.

Фериботът мързеливо спря няколко пъти на малки кейове, а после се озова съвсем близо до Черно море.

— Искаш ли да се качим на горната палуба, за да имаме похубава гледка? — попита Пит.

Лорън поклати глава.

— Не, прекалено е ветровито. Какво ще кажеш вместо това да изпием по още един чай?

Пит се съгласи и отиде в близкото барче, за да поръча още два черни чая. Ако се бяха качили на горната палуба, може би щеше да забележи моторницата с трима души на борда, която се носеше към ферибота.

Фериботът скоро зави към европейския бряг и пристана до няколко автомобилни ферибота в пристанище „Саръйер“. Старото рибарско селище Саръйер все още излъчваше спокойна привлекателност, докато разположените по-нагоре по Босфора други пристанища вече бяха залети от заможни пенсионери.

— Тук трябва да има добри ресторанти за морски дарове — каза Лорън, докато прелистваше пътеводителя. — Какво ще кажеш да слезем да обядваме?

Пит се съгласи и се присъединиха към група туристи, които се готвеха да напуснат кораба. Пристанището беше в подножието на голям хълм, а вдясно кварталът се простираше по равнината зад бреговата линия. Главната му улица стигаше до малък парк вляво, който привлече вниманието на Пит с това, че един стар „Ситроен Тракшън Авант“ спря на моравата. Минаха през малък рибен пазар и погледаха как разтоварват прясно уловен морски костур от малко рибарско корабче. Промъкнаха се между няколко конкуриращи се рибни ресторанта и си избраха малко заведение на първа линия. Пъргава келнерка ги настани на маса във вътрешния двор с изглед към

морето, след това бързо отрупа масата им с мезета — малки чинийки с турски специалитети за ордъовър.

— Трябва да опиташ калмара — настоя Лорън и напъха една малко наподобяваща гума халка в устата на мъжа си.

Пит игриво захапа един от пръстите ѝ.

— Много е вкусен след бялото сирене — съгласи се той, след като сдъвка и преглътна.

Наслаждаваха се на обяда, без да бързат, и наблюдаваха маневрите на преминаващите нагоре-надолу плавателни съдове и туристите, които изпълваха останалите ресторанти. След като си изядоха морските дарове, Пит понечи да отпие глътка вода, но Лорън неочаквано го стисна за ръката.

— Да не ти се заби кост в небцето? — попита той, когато забеляза напрегнатото ѝ изражение.

Лорън поклати глава и пусна ръката му.

— Пред вратата стои един мъж. Снощи беше един от нападателите в буса.

Пит небрежно отпи глътка вода, след това леко обърна глава, за да погледне към входа на заведението. Пред входа видя мургав мъж със синя риза. Беше се обърнал към улицата, за да скрие лицето си.

— Сигурна ли си?

Лорън видя как мъжът стрелна бърз поглед към тях, преди отново да се обърне, погледна мъжа си уплашено и кимна.

— Познах го по очите.

Пит реши, че профилът му изглежда познат, а и реакцията на Лорън го убеди, че не бърка. Това сигурно беше мъжът, когото бе нокаутирал, когато отвори вратата на микробуса.

— Как са успели да ни проследят? — попита тя с леко треперещ глас.

— Качихме се последни на ферибота и сигурно са били достатъчно близо, за да ни видят — предположи Пит. — Вероятно са ни последвали с някаква лодка. Не им е било нужно много време, за да проверят ресторантите по крайбрежната улица.

Въпреки че се държеше спокойно, Пит изпитваше дълбоко безпокойство за безопасността на съпругата си. Крадците от Топкапъ бяха доказали, че не ги е страх да убиват. Щом си бяха направили труда да ги открият, причината можеше да е само една — отмъщение

за провалената кражба. Заплахата на жената в резервоара вече не му се струваше толкова несериозна.

Появи се келнерката и докато събираше чиниите, попита дали ще желаят десерт. Лорън започна да клати глава, но Пит се съгласи.

— О, да, разбира се. Две кафета и две порции баклава, ако обичате.

Щом келнерката изчезна в кухнята, Лорън смъмри мъжа си:

— Не мога да преглътна нищо повече. Особено сега. — И стрелна гневен поглед към входната врата.

— Десертът е за него, не за нас — отговори той тихо. — Тръгни за тоалетната, но така, че всички да те видят, след това ме чакай при кухнята.

Лорън реагира веднага: престори се, че шепне нещо на Пит, след това бавно тръгна към късия коридор, който водеше към тоалетните и кухнята. Пит забеляза, че мъжът пред вратата се напрегна, като видя жена му да крачи по коридора, но след това отново се отпусна, понеже келнерката донесе баклавите и кафетата. Пит тайно остави една пачка турски лири на масата зад прибора с подправки, след това показно заби вилицата си в дебелия парче баклава. Стрелна кос поглед към вратата, видя, че мъжът със синята риза отново е с гръб към него, остави вилицата и бързо стана. Лорън стоеше в края на коридора и чакаше. Пит я сграбчи за ръката и я вмъкна в кухнята. Смаяният готвач и миячът на съдове спряха работа и ги зяпнаха. Пит ги поздрави с усмивка и след това се запромъква с Лорън покрай димящи тенджери и тави. От задната врата се излизаше на малка уличка, която водеше към главната. Двамата изтичаха до ъгъла и завиха, за да се отдалечат от ресторанта.

— Какво ще кажеш да се качим на тролея? — попита Лорън.

Старата машина превозваше местни и туристи от единия край на града до другия и тъкмо се приближаваше.

— Чудесно.

Пресякоха улицата точно преди тролеят да спре и бързо скочиха вътре. Всички места бяха заети, така че трябваше да останат прави, докато тролеят минаваше покрай кафенето. Мъжът със синята риза — още стоеше с гръб към вратата — небрежно плъзна поглед по тролея, докато той минаваше по улицата. Пит и Лорън се обърнаха и се опитаха да се скрият зад други двама пътници, но укритието им беше

твърде малко — очите на мъжа се впиха в ярката блуза на Лорън, после той се обърна и залепи нос във витрината на заведението. Пит видя смайването му, когато пак се обърна към тролея. После хукна след него, като измъкна в движение от джоба си телефон и трескаво започна да набира някакъв номер.

Лорън погледна извинително Пит.

— Съжалявам, мисля, че ме забеляза.

— Няма значение — отговори той с усмивка, за да вдъхне кураж.
— Така или иначе градчето е малко.

Тролеят спря за кратко на рибния пазар и повечето пътници слязоха. Щом забелязаха, че техният преследвач е на пряка от тях, двамата седнаха на една от освободилите се седалки и се смъкнаха надолу.

— Мисля, че като слязохме от ферибота, видях полицаи на пристанището — каза Лорън.

— Дори да не е там, може би ще успеем да се качим на някой друг ферибот.

Тролеят бавно измина още една пряка и стигна до пристанището. Щом вратите се отвориха, Пит и Лорън скочиха и се втурнаха към кея. Но този път беше ред на Пит да хване Лорън за ръката и да замръзне. Кеят беше празен — следващият ферибот щеше да дойде едва след половин час. Двамата им преследвачи обаче, бяха вече тук: персиецът от Синята джамия и неговият приятел със слънчевите очила.

— Най-добре ще е да си намерим някакъв друг превоз — каза Пит и поведе Лорън по улицата към морската градина. Опитаха да се смесят с групичка турци, но опитът; им се провали, когато в другия край на улицата се показва мъжът със синята риза от кафенето. Той се развика към другарите си на кея, замаха възбудено с ръце и засочи Пит.

— Какво ще правим сега? — попита Лорън, щом мъжете от пристанището тръгнаха към тях.

— Просто не спирай — отговори Пит.

Очите му се стрелкаха във всички посоки. Търсеше начин за бягство, но засега единствената им възможност беше да продължат да се движат с тълпата. Последваха групата в градината, където поляните вече бяха заети от две редици стари автомобили, излъскани до блясък. Имаше най-различни модели на „Ситроен“ и „Пежо“, произведени през 50-те и 60-те години.

— Сигурно има среща на клуба на притежателите на френски коли — измърмори той.

— Ще ми се да можем да ѝ се насладим истински — каза Лорън и пак погледна през рамо.

Пит задърпа Лорън към една малка групичка, застанала на първия ред. Хората зяпаха звездата на събирането — „Галбот Лаго“ от петдесетте. Купето с красиви извивки беше дело на италианския дизайнер Гия. След като успяха да се промъкнат в центъра на тълпата, Пит се обърна и се огледа за преследвачите им.

Точно в момента тримата влизаха в парка с енергични крачки. Очевидно Слънчевите очила беше началникът, защото бързо нареди на другите двама да поемат към двата края на парка, докато самият той тръгна бавно към центъра, където бяха подредени автомобилите.

— Не мисля, че ще успеем да си тръгнем така, както дойдохме — отбеляза Пит. — Затова трябва винаги да ги изпреварваме. Може би ще успеем да излезем на главния път през другия край на парка и да спрем кола или автобус.

— Не бих се поколебала да открадна кола още сега — отговори Лорън навъсено и закрачи бързо, промъквайки се между колите. Пит я следваше на две крачки. Опитваха се, доколкото могат, да използват останалите зяпачи като прикритие, но хората между двете редици коли оредяваха. Скоро Пит и Лорън стигнаха до последната кола — произведена малко след войната и боядисана в сребристо и зелено. Пит видя вътре възрастен мъж, който тъкмо лепеше на предното стъкло лист с надпис: „Продава се“.

— Това е последното ни прикритие. Бързо към дърветата. — Пит хвана Лорън за ръка и затичаха към гъстата гора, която обграждаше поляните на парка. Пит беше сигурен, че зад нея в западна посока се намира крайбрежният път.

Затичаха сред дърветата, но скоро бяха принудени да спрат от висока бетонна стена, която ограждаше южната част на градината и служеше като преграда между нея и някакъв частен имот. На ръба на стената бяха циментирани парчета натрошено стъкло. Пит знаеше, че дори с негова помощ Лорън няма да успее да се изкатери по стената и да надбягат преследвачите, да не говорим, че щяха да се нарежат на стъклата.

Пит се обърна и видя тримата мъже при първите коли. Вървяха бавно и се оглеждаха внимателно. Пит дръпна Лорън за ръката и я поведе назад към изложените автомобили.

— Какво си намислил? — попита тя със страх.

Пит я погледна с дяволито пламъче в очите.

— Както се казва в играта, ще предложим „делка или не“.

12.

— Преселекторна^[1] ли е скоростната кутия? — попита Пит.

Възрастният мъж се наведе и отвори вратата откъм шофьора.

— Разбира се — отговори с явно американски акцент. — Запознат ли сте с „Делайе“?

— Отдавна се възхищавам на колите от тази марка — заяви Пит, — особено на спортните модели.

— Това е модел 135 Т купе от 1948 година с каросерия от парижкото ателие на Анри Шапрон.

Голямото купе имаше чисти, но малко тежки черти, които можеха да послужат за пример на опростенческото виждане на дизайнерите веднага след Втората световна война, Лорън се възхити на впечатляващото сребристозелено оцветяване, което правеше колата да изглежда още по-дълга.

— Сам ли я реставрирахте? — попита тя.

— Да. По занаят съм миньор. Попаднах на колата в една стара дача в Грузия, докато работех по проект на Черноморското крайбрежие. Беше в лошо състояние, но нищо не липсваше. Докарах я в Истанбул и с помощта на неколцина местни таланти я реставрирах. Не е с конкурсни качества, но мисля, че изглежда добре. Измъкнах доста скорост от шестцилиндровия двигател, така че сега върви като змей. — Той протегна ръка към Пит. — Между другото, казвам се Клайв Къслър.

Пит стисна ръката му и представи Лорън и себе си.

— Прекрасна е — добави той, макар очите му да бяха впити в тълпата. Мъжът със слънчевите очила гледаше към него от стотина метра и небрежно се приближаваше. Пит забеляза, че двамата други са поизостанали, но също се приближаваха по фланговете.

— Защо продавате колата? — попита той, докато лекичко подбутна Лорън да се доближи до вратата от другата страна.

— Местят ме в Малта за известно време и там няма да разполагам с място за нея — отговори мъжът, усмихна се на Лорън и отвори лявата врата. Спящият на седалката черен дакел я погледна

раздразнено, изскочи от автомобила и изтича при господаря си. Лорън се настани на предната кожена пътническа седалка и помахна на Пит.

— Добре изглеждате в колата — подхвърли Къслър — стар трик на автомобилните продавачи.

Лорън му се усмихна мило и попита:

— Може ли да въртнем едно кръгче тук из парка?

— Защо не? Ключовете са на таблото. — Обърна се към Пит. — Знаете ли как се работи с преселекторната скоростна кутия? Съединителят е нужен само при потегляне и спиране.

Пит кимна и се качи в колата с десен волан. Завъртя ключа и със задоволство чу как двигателят веднага запали.

— Ей сега се връщаме — каза той и помахна на мъжа през отворения прозорец. Даде на заден, после пое покрай последната редица автомобили, като се надяваше така да избегне Слънчевите очила. Преследвачите им излязоха иззад последната кола в редицата и забелязаха Пит зад волана точно когато потегляше. Пит леко натисна газта, като внимаваше задните колела да не забуксuvat по хлъзгавата трева, и колата се понесе напред. Слънчевите очила се поколеба за миг, после му кресна да спре. Пит не му обърна внимание, а бързо увеличи скоростта.

Чу още викове през рева на двигателя, после Лорън му извика да внимава. Пред тях крадецът от Топкапъ със синята риза изскочи между подредените автомобили.

— Въръжен е! — изпищя Лорън, докато колата ги носеше все по-близо към техния враг.

Мъжът беше извадил пистолет и се опитваше да го скрие, като го притискаше до бедрото си. Стоеше близо до едно „Пежо“ с дървена каросерия и чакаше да минат покрай него.

Двигателят вече работеше на високи обороти, затова Пит премести монтирания на таблото лост на втора скорост и извика на жена си:

— Наведи се!

Само на няколко метра от тях мъжът вдигна пистолета. В същия момент Пит натисна газта. Двигателят с три карбуратора изрева и Лорън и Пит се залепиха за седалките. Внезапното ускорение обърка стрелеца и той се засуети да се прицели отново. Пит обаче не му даде

възможност, защото зави рязко надясно и насочи дългото торпедо на колата право срещу смаяния бандит.

Блокиран отзад от пежото, мъжът имаше само един ход — да отскочи, за да не украси предната решетка.

Предницата на колата закачи леко бронята на пежото, преди да блъсне стрелеца в краката и да го запрати далеч встрани. Той изпищя от болка и стреля два пъти. И двата изстрела не улучиха. Единият куршум проби брезентовия таван, а другият мина над колата.

Пит бързо зави, за да не се блъсне в останалите коли в редицата. Докато поднасяше по поляната, делайето едва не се блъсна в камионетката на някакъв селянин, докарал дини за продан. Уплашени хора отскачаха от алеята. Пит натискаше клаксона. Погледна в огледалото и видя Слънчевите очила и Персиеца да се навеждат над поваления стрелец. Никой от двамата не държеше оръжие.

Лорън бе пребледняла и докато се насочваше към изхода на парка, Пит ѝ намигна окуражително.

— Човекът беше прав. Тази кола наистина върви като змей.

Веднага щом изскочиха от градината Пит зави наляво по главния път. Той се виеше на юг покрай Босфора и водеше в Истанбул. Стрелците от парка не показаха признаци, че са готови да се откажат. Под заплаха с оръжие отнеха камионетката на селянина, набързо натовариха ранения си другар, скочиха в колата и потеглиха с мръсна газ. Отзад дините падаха и се пръскаха с пукот като оръдейни снаряди.

Въпреки годинките на делайето Пит и Лорън имаха предимство пред останалите участници в движението.

Произходът на „Делайе“ водеше началото си от автомобилните състезания, като френската кола успешно беше участвала в двацет и четирите часа на Льо Ман. Под обтекаемата каросерия, произвеждана по поръчка за богати и известни люде, се криеше мощен двигател. Твърдото окачване и високооборотният мотор по стандартите на 1950-те години даваха възможност на Пит да кара бързо. Обаче тесният път с много завой и задръстен от оживеното следобедно движение, щеше да изравни шансовете на преследвани и преследвачи.

Пит бързо сменяше скоростите и взимаше завоите със свирещи гуми. Благодарение на електромагнитния съединител само трябваше да

премества малкия скоростен лост на арматурното табло. Той умееше да кара стари автомобили, защото сам притежаваше колекция антикварни возила, подслонена в един хангар близо до Вашингтон. Това беше страст, подобна на тази към морето, и сега откри, че въпреки обстоятелствата се забавлява да изстиска всичко от спортния автомобил.

Лорън се взираше през малкия заден прозорец, но все пак забеляза как Пит погледна арматурното табло и се намръщи.

— Какво има?

— Индикаторът за горивото присветна, значи караме на резерва — отговори той. — Мисля, че няма да успеем да стигнем до Истанбул.

Оживеното движение започна да ги забавя и на един прав участък Лорън видя, че камионетката ги догонва с висока скорост.

— Трябва да намерим някакво оживено място, където да им се измъкнем — предложи Лорън.

На тесния път, който се провираше между различни богаташки резиденции, нямаше много възможности за криене. Когато приближиха село Буюкдере, започнаха да срещат още повече коли, а Пит при всяка възможност се опитваше да надминава по-бавните. Подпомогната от трафика, камионетката се беше приближила на седем-осемстотин метра. Помежду им имаше само няколко автомобила.

Пит искаше да навлезе в по-гъсто населения район на селото в западна посока, но оживено движение запушваше отбивката и той се отказа и продължи по крайбрежния път, който изведнъж пое над водата по дълъг мост. Насрещното движение за малко се разреди, Пит даде газ и надмина дълга редица коли, подредени зад натоварен с пръст самосвал. Мостът свърши и пътят започна отново да се извива по бреговата линия в нещо подобно на турска разновидност на Ембаси Роуд^[2], където множество чуждестранни посолства имаха внушителни резиденции с изглед към река Анакостия.

— Какво прави нашият зарзаватчия? — поинтересува се Пит, очите му бяха впити в пътя пред тях.

— В момента задминава самосвала на около километър зад нас — докладва Лорън, преди движението зад тях да се скрие зад дълъг завой.

Зеленият „Делайе“ профуча покрай лятната резиденция на британския посланик и след миг Пит беше принуден да спре, като

използва и скоростите, за да убие инерцията. Пред тях голям мебелен камион безуспешно се опитваше да влезе на заден ход в частна алея за автомобили и беше запушил и двете платна.

— Разкарай се! — изкрещя Лорън несъзнателно. Шофьорът на камиона не я чу, но и да беше, това нямаше да има значение, защото, без да обръща внимание на клаксоните, даде напред, за да направи още един опит.

Пит бързо огледа пътя за някакъв изход и установи, че има само един. Мина на по-ниска предавка и насочи колата през отворената врата на автомобилната алея вдясно. Гумите стъпиха на павирания път, който водеше към богаташко имение, някога собственост на датското кралско семейство. Широката алея разсичаше голямата градина с цветя и акуратно окосена трева, преди да стигне до стълбището на основната сграда, сега боядисана в розово-оранжево.

Един градинар загледа смаяно как старият френски автомобил влетя в алеята, сякаш идваше от отдавна отминалото време, когато тук се бяха разхождали кралски особи. Колата намали и спря зад декоративно подрязан храст. След секунди градинарят разбра защо зелената кола се крие.

Чу се свирене на гуми, после през входа влетя камионетката, но шофьорът не успя да намали достатъчно, така че задницата поднесе, блъсна се в лявата каменна колона на портата и левият заден калник се откъсна.

Няколкото останали дини изскочиха от каросерията и пръснаха лепкавото си червено съдържание по каменните плочи. Шофьорът успя да овладее колата и се понесе към делайето, което стоеше с работещ на празни обороти двигател. Пит нарочно бе подмамил преследвачите, защото не искаше да запушват вратата. Включи на скорост, ауспухът избълва черен облак и колата се понесе напред. Камионетката се приближаваше бързо, но той успя първи да мине по алеята, която опасваше резиденцията, и зави наляво. Персиеца се показа от прозореца на камионетката, която беше на около стотина метра от френския автомобил, и започна да стреля с автоматичен „Глок“. Поради ъгъла между колите трябваше да изнесе ръката си пред стъклото на камионетката, което му пречеше да се прицели точно. Няколко куршума се забиха в багажника на френския автомобил, но пътниците и важните части останаха невредими.

В момента Пит взимаше втория завой, подавайки газ, за да не изгуби инерция. В края на завоя се издигаше голяма статуя на Венера, вдигнала ръка към небесата.

— Внимавай — изпищя Лорън, когато колата се насочи право към мраморната статуя.

Пит стисна волана и натисна още газта. Няколко куршума профучаха над тях. Колата продължаваше да завива с плъзгане и да се носи към края на автомобилната алея и внушителната Венера. Задните колелета се превъртяха, изпратиха назад облак прах и камъчета и накрая намериха сцепление и превърнаха плъзгането в движение напред. Лорън впи ръце в арматурното табло. Чу се пронизително стържене, когато задният калник облиза Венера, но колата се стрелна напред.

— Откъсна ѝ ръката — отбеляза Лорън.

— Искрено се надявам, че Къслър има пълно каско — отговори не особено остроумно Пит, без да поглежда назад.

Щом френската кола се насочи към входа, дойде редът на камионетката да вземе завоя покрай Венера. Персиеца продължаваше да стреля по бегълците и викаше на шофьора да ускори още. Камионетката обаче имаше много по-високо разположен център на тежестта, а и гумите ѝ бяха доста износени, което ѝ попречи да повтори слалома на френската спортна кола. В опита си да поддържа висока скорост камионетката изгуби сцепление и започна да се плъзга странично към статуята. Слънчевите очила се уплаши и наби спирачки, но това само влоши положението.

Градинарят гледаше с отворена уста как камионетката удари статуята под остър ъгъл. Мраморната Венера се разпадна на части в облак прах, а от удара камионетката се завъртя и се плъзна обратно по алеята, преди да се забие в гъсталак ниски върби. Отскочи от тях, блъсна се в един стар орех и най-накрая спря.

Слънчевите очила отскочи назад със сцепена устна от целувката с волана. До него мъжът със синята риза притискаше с ръка разбития си нос, от който шуртеше кръв. Само Персиеца преживя сблъсъка невредим, защото се беше хванал здраво за вратата.

Щом чу, че двигателят продължава да работи, той викна на шофьора:

— Давай след тях!

Слънчевите очила тръсна глава, за да се свести, включи на задна и с много газ върна камионетката на автомобилната алея. Когато натисна спирачките, отзад в каросерията нещо затрополи. Персиеца погледни през задното стъкло и видя отчупената глава на Венера да се търкаля в каросерията.

Пит вече беше излязъл от имението. Както беше предположил, номерът му беше осигурил време на камиона да освободи пътя. Пит се възползва от това и подкара по паважа.

— Може и да спечелихме малко преднина — отбеляза той, — но бензинът ни все пак свършва.

Лорън погледна и видя, че стрелката на индикатора вече е на нула.

— Може би ще останат в прегръдките на Венера — каза тя с надежда в гласа.

Профучаха покрай лятната резиденция на австрийския посланик. Тук пътят се разширяваше и видяха друго крайбрежно село напред. На кея имаше голям автомобилен ферибот, на който вече се качваха пътници и превозни средства, за да пресекат Босфора.

— Фериботът е най-добрата ни възможност — подхвърли Пит, докато се спускаха към брега.

— Да, за чудесната разходка, която ми обеща — изсумтя Лорън.

По лицето на Пит се плъзна дяволита усмивка.

— Да, чудесна, но само за някои.

Минаха покрай табела, която обявяваше, че пред тях е кварталът Йеникьой, пробиха си път през оживеното движение до кея, спряха зад един камион и зачакаха да се качат на ферибота. Пит заоглежда крайбрежните ресторанти и кафенета.

— Камионетката! — почти извика Лорън.

Пит се обърна, погледна през задното стъкло камионетката, която идваше по пътя, и каза:

— Искам да отидеш в ей онзи ресторант със зелената тента и да ми поръчаш бира.

— Онази опушена дупка с тъмните стъкла? — възкликна жена му. Наоколо имаше няколко значително по-чисти и вдъхващи повече доверие заведения.

— Именно — потвърди Пит.

— Ами разходката?

— Тя ще е за нашите приятели. Иди там и ме чакай. Хайде, върви.

Гледаше я, докато слизаше от колата и как пресича улицата и предпазливо влиза в мръсния бар. След секунди видя в огледалото как камионетката излиза на кея. С удоволствие забеляза, че предният ѝ калник е смачкан и целият в бял прах. Левият фар липсваше и отражателят приличаше на празна орбита. Преследвачите без съмнение бяха видели френския автомобил, защото камионетката се нареди на опашката три коли зад Пит.

Щом видя, че камионът пред него потегля към рампата на ферибота, Пит даде газ и с малко нахалство го изпревари, което му спечели сърдит клаксон. Камионът можеше да му послужи донякъде за прикритие и да скрие факта, че в колата е само той. Пит плати на касиера, вкара колата в товарния отсек на покрития ферибот И спря зад малка кола, пълна с младежи. Слезе и погледна назад. Камионът още стоеше на входа към товарната рампа и запушваше пътя на останалите, шофьорът ровеше из джобовете си, за да натъкми парите за превоза.

Дори някой от преследвачите да беше слязъл от камионетката, още не се виждаше. Пит се обърна и огледа ферибота. Беше с две палуби, като долната поемаше превозните средства, а пътниците пътуваха на горната. Някакъв продавач на пуканки тъкмо предлагаше стоката си на младежите в предната кола. Беше висок горе-долу колкото Пит и със същата къдрава черна коса.

— Извинете, бихте ли наглеждали колата ми, докато отида до тоалетната? — попита го Пит и извади от портфейла си банкнота от десет лири.

Търговецът видя банкнотата и кимна.

— Разбира се.

Пит пхна банкнотата в ръката му и добави:

— Ще ви помоля да се качите. Така никой няма да посмее да пипа колата.

Мъжът с готовност остави кошницата с пуканки и седна зад волана.

— Веднага се връщам — обеща Пит и забърза към стълбата. Качи се на горната палуба и тръгна през тълпата към кърмата. Камионетката тъкмо се качваше по товарната рампа. И тримата преследвачи бяха в кабината. Камионетката беше последното превозно

средство, което се качи на борда, и екипажът започна да вдига рампата, която служеше и за преградна стегна. Разнесоха се три изсвирвания, което означаваше, че фериботът тръгва. Пит стигна на кърмата и зачака винтовете на ферибота да се завъртят.

Хвърли поглед към носа.

На една от стълбите към горната палуба беше застанал Слънчевите очила и трескаво оглеждаше хората. Пит си представи израженията на бандитите, когато бяха открили продавача на пуканки седнал зад волана. Нямахше много време да се забавлява с тази мисъл, защото изведнъж палубата под краката му се разтреса водата под кърмата закипя.

Той бързо се прехвърли през релинга, което предизвика суматоха сред най-близките пътници и за жалост привлече вниманието на Слънчевите очила. Убиецът хукна да пресича палубата, но Пит увисна на перилата и се спусна на долната палуба, по-точно върху някакъв камион. Скочи от него, хукна към задната част на ферибота, изкачи стълбата, която водеше до пътеката покрай товарната рампа, засили се и скочи на кея.

Стана и се изтупа. Фериботът вече набираше скорост и се отдалечаваше от брега.

Слънчевите очила се появи при релинга на горната палуба и инстинктивно посегна към кобура, който носеше под лекото си сако, но после се отказа.

Пит добродушно му помахаше с ръка, сякаш бяха стари приятели. Слънчевите очила не му отговори — стоеше неподвижно и гледаше навъсено, докато фериботът бавно, но неумолимо се отдалечаваше към другия бряг.

[1] Използвана през 30-те скоростна кутия, при която със скоростния лост се избира нужната скорост, а с натискане на педал се включва. — Б.пр. ↑

[2] Част от Масачузетс Авеню във Вашингтон — Б.пр. ↑

13.

Залязващото слънце хвърляше златни отблясъци по пенестите средиземноморски вълни, които се разбиваха в брега. Доволна, че дневната жегга е преминала, Софи влезе в палатката с находките. Професор Хазис се беше навел над един папирусов свитък. Софи се усмихна на мисълта колко много прилича на дете в магазин за играчки.

— Професоре, дай си почивка, папирусите няма да избягат.

Хазис вдигна очи и се усмихна смутено. На дългата маса пред него бяха подредени петнайсетина керамични кутии, в които имаше папирусови свитъци. Той неохотно нави ръкописа, който проучваше, и го върна на мястото му в една от тях.

— Да, трябва да направя почивка, за да хапна — съгласи се Хазис. — Просто не мога да се сдържам. Толкова удивително много данни. Например този свитък — той потупа кутията, за да подчертае казаното, — описва как един анадолски търговски кораб, натоварен с жито от Египет, бил принуден да потърси тук сигурно пристанище, понеже буря строшила мачтата му. Малки бисери като този карат сърцето ми да бие, по-силно.

— Не звучи твърде като конкуренция на Свитъците от Мъртво море — засмя се Софи.

— Е, среднестатистическият гражданин може и да не се интересува от това — отговори той, — но за хората, които са превърнали историята в свой живот, е все едно да намериш прозорец към миналото, който до момента е бил зазидан.

Свали белите ръкавици, с които работеше, и продължи:

— Трябва да се погрижа да ги пренесат в университетската лаборатория за по-нататъшни анализи и консервация, но просто не можах да устоя да ги разгледам пръв.

Софи прецени, че вече е прегледал всички кутии изключение на три.

— Какво става с Дърк? — попита Хазис. — Не съм го виждал, откакто донесе последната кутия.

Софи вдигна рамене и се опита да се направи на безразлична. Обаче същият въпрос се въртеше и нейната глава. Поканата на Дърк да вечерят заедно я беше притеснявала през целия следобед. Дори се измъкнала за малко, за да се измие и да се среши, и за пръв път в живота си се ядоса, че не носи никакви гримове. Сърцето ѝ трепна, когато изведнъж някой влезе в палатката. Оказа се обаче, че е Сам.

— Няма ли да вечеряте? — попита той. — Трапезарията предлага спагети с кюфтенца. — Малко петънце от доматен сос на брадичката му показваше, че вече е опитал гозбата.

— Звучи многообещаващо — засмя се Хазис. — Хайде, Софи, ела да вечеряме.

Тя тръгна с него, като се стараеше да скрие разочарованието си.

— Сам — попита, — готови ли сме за дежурството?

Помощникът ѝ кимна.

— Да. Рабан и Холдер ще пристигнат до час. Казах им, че ще наблюдаваме до полунощ.

— Професор Хазис ни предложи палатка, така че аз смятам да ноцувам тук. Ако искаш, може да помолиш момчетата да те закарат.

— Мисля, че ще се възползвам от предложението. Спането на земята вече не ми доставя такова удоволствие, както когато бях на тринайсет — отговори Сам и направи гримаса.

Излязоха от палатката и видяха пред нея Дърк — стоеше с праметната през ръка кърпа като келнер. Софи едва се сдържа да не се усмихне.

— Мисля, че се уговорихме да се срещнем за вечеря — каза той и се поклони.

— О, бях забравила — излъга тя.

Той ѝ предложи ръката си и двамата поеха след Хазис и Сам към откритата столова, но тъкмо преди да влязат Дърк я поведе настрана.

— Няма ли да вечеряме с останалите? — попита тя.

— Не, освен ако не копнееш за спагети от консерва.

— О, не си падам по консерви.

— Значи отиваме в „Кейп Пит“.

Поведе я към брега и тръгнаха по пясъка. Стигнаха до скалиста тераса, която стърчеше в морето, и Дърк изкатери и ѝ помогна да се качи и тя.

— Тук се е издигал римски дворец — обясни Софи, — при едни предишни разкопки бяха открили сграда гръцки колони и голям басейн.

— Мнозина смятат, че е принадлежал на цар Ирод — отговори Дърк, показвайки, че е понаучил нещо за Цезаря.

— Не си спомням тук да има ресторант обаче — подхвърли Софи със закачлива усмивка.

— Намира се точно зад последната стена.

Криволичеха между руините към върха на носа. Веднага след рухналата стена стигнаха до уединен закътано място, откъдето се откриваше прекрасна гледка към морето. Софи се засмя, когато видя хладилна чанта и малка скара с тлеещи дървени въглища.

— Кафето на цар Ирод работи. Надявам се, няма нищо против да хапнем на открито — каза Дърк, дока разстилаше хавлиена кърпа на пясъчливата земя. После извади бутилка вино от хладилната чанта и наля две чаши.

— За глупаците. — И чукна чашата си в нейната.

Софи се изчерви и мълчаливо отпи, после се опита да смени темата:

— Какво има за ядене?

— Пресен морски костур, уловен от твоя покорен слуга днес следобед. Печен в зехтин и лимонов сок за гарнитура заведението предлага екологично чисти зеленчуци от кибуца нагоре по пътя. — Той вдигна няколко шишчета, върху които бяха набучени пиперки четвъртинки домати и лук.

— О, наистина извадих късмет, че пасувах за спагетите — отговори Софи.

Дърк сложи шишчетата и нарязания и почистен костур върху скарата и след малко сервира вечерята. Прясната риба и зеленчуците бяха вълшебни и Софи с апетит омете чинията си.

— Беше прекрасно — възкликна тя, докато я оставяше на земята. — Сигурен ли си, че не си главен готвач?

Дърк се засмя.

— О, не, далеч съм от това. Мога да правя само сандвичи, с каквото дойде. Обаче видя ли скара, с удоволствие се залавям за работа.

— Добре се справяш.

Дърк сръза един пъпеш за десерт и докато махаше семките, тя го попита харесва ли работата си в НАМПД.

— Не мога и да мечтая за по-хубава работа. Мога да работя в и около морето из цял свят. Нашите проекти са не само интересни, но и важни за опазването на здравето на нашите океани. Освен това работя в близко сътрудничество със семейството си.

Забеляза как на лицето на Софи се изписа безпокойство, когато спомена „семейство“, и обясни:

— Баща ми е директор на НАМПД. Освен това сестра ми, с нея сме близнаци, също работи в агенцията като океанограф. Всъщност можах да дойда в Израел благодарение на баща ми — освободи ме от един проект за проучване на крайбрежни райони в Турция.

— Професор Хазис каза, че има приятели в НАМПД и че цени високо организацията ви.

— Той също върши много добра работа тук — отговори Дърк.

— Значи времето ти в Цезаря е ограничено?

— Съжалявам, но е така. Още две седмици и трябва да се връщам в Турция.

Подаде ѝ чиния с нарязан пъпеш и каза:

— Окей, сега е твой ред. Как се случи да станеш археолог с пистолет?

Софи се усмихна.

— Ами... още от дете се интересувам от историята и археологията покрай баща ми. Обичам археологията и разкопаването на миналото, но винаги ме е боляло да гледам как нашето културно наследство са разграбва за пари. С работата си в Службата по антиките мога да попреча на това поне мъничко.

— Цезаря е била разкопавана векове. Наистина ли мислиш, че малките разкопки на професора са в опасност?

— Твоето днешно откритие доказва, че все още могат да се намерят културни съкровища. Всъщност съм загрижена повече за гроба, за който местният репортер така глупаво тръби в статията си. А и човекът, който се е представил като агент по антиките вчера, също ме притеснява.

— Е, все пак не сме открили злато или някакво друго съкровище. Всеки крадец, който реши да обере нашите разкопки, ще се разочарова.

— Ще се изненадаш от разнообразните желания на богатите колекционери. За нещастие те ценят подобни находки не по-малко от съкровища. На черния пазар твоите свитъци биха донесли на продавача истинско богатство. Ще се почувствам много по-добре, когато професор Хазис пренесе всички находки на безопасно място в университета в Хайфа. — Погледна си часовника. — Трябва да се връщам, за да координирам тазвечерното дежурство.

Дърк ѝ наля половин чаша вино.

— Какво ще кажеш за едно малко за из път?

Софи кимна.

Дърк седна съвсем близо до нея, стиснал собствената си чаша за столчето. Белогривите вълни се удряха в брега около тях, син сумрак се спускаше над главите им. Беше отпускащ романтичен момент — от онези, които от много време не бяха идвали в живота на Софи. Тя се обърна към Дърк и прошепна:

— Съжалявам, че ти креснах.

Той се наведе към нея и докосна устните ѝ с устни.

— Можеш да ми се реваншираш по-късно.

И я прегърна.

Допиха виното в мълчание. Софи обаче наистина трябваше да се връща, така че тръгнаха обратно, хванати за ръце.

Няколко лампи, окачени на опъната тел, осветяваха палатките с жълтеникава светлина. Сам беше седнал на една каменна стена в края на лагера и разговаряше с двама мъже в черни дрехи.

— Аз спя в последната палатка от лявата страна — каза Дърк. — Погрижи се обирачите на гробове да не ме събудят.

— Лека нощ, Дърк — каза Софи.

— Лека.

Загледа се след Софи, която отиде при колегите си, после тръгна към голямата палатка за находки, в която все още светеше. Завари вътре Хазис, който изучаваше един папирус с лупа в ръка.

— Разкри ли някакви тайни от далечни векове? — попита Дърк.

Хазис вдигна очи за миг, после отново заби нос в ръкописа.

— Нищо особено важно, но въпреки това е очарователно. Ела да хвърлиш едно око. Мисля, че ще те впечатли.

— Не съм наясно с древните езици — засмя се Дърк.

— О, извинявай. Ще ти го превода на две на три. Значи този ръкопис описва работата в пристанището някъде около 330 година. Накратко: дрейфуща кипърски пиратски кораб бил заловен от римска трирема и докаран на буксир в Цезарея. Много от членовете на екипажа имали рани от скорошна битка.

— Нали са били пирати — подхвърли Дърк.

— Да, вярно е. Случилото се предизвиква суматоха, пише в документа, когато на борда е открито личното оръжие на центуриона Плавций. Описан е като член на Палатинската школа.

— Вероятно това не се е отразило добре на кипърския екипаж?

— Точно така — потвърди Хазис. — Корабът бил конфискуван и превърнат в императорски търговски кораб, а екипажът бил екзекутиран.

— Даа, бързо правосъдие. — Дърк поклати глава. — Във всички ръкописи ли има подобни вълнуващи истории?

— Вълнуващи са само за воайор на миналото като мене — засмя се Хазис, нави свитъка и го върна в кутията му. — Повечето съдържат главно бюрократични сведения за работата на пристанището и събраните такси. Нищо твърде удивително поотделно, но като съвкупност ще ни предоставят възможността да видим ежедневието преди почти две хилядолетия!

Уви кутията в плат и я остави върху една кантонерка. След това загаси лампата над масата. Останалите находки вече бяха грижливо увити в плат и сложени в пластмасови кутии, готови за транспортиране до университета.

— Ще си оставя нещо и за утре сутринта — каза Хазис и се прозя. — Смяташ ли, че си извадил всичко от подводното помещение?

— Така мисля. Все пак утре сутринта ще взема назаем някоя от вашите мистрии и ще проверя още веднъж, просто за да съм сигурен.

— Никога не съм мислил, че поканата към водолаз за участие в разкопки на сушата ще ми осигури толкова работа — пошегува се Хазис, докато излизаха от палатката.

Дърк погледна към Софи, която обясняваше нещо на един от агентите си, и отвърна:

— И аз не предполагам, че в Цезарея може да ме очакват подобни смайващи открития.

Намигна на професора и тръгна към палатката си.

14.

Пукотът на автоматични оръжия накара Дърк да подскочи в походното си легло.

Изстрелите трещяха обезпокоително близо. След това се чуха викове. Дърк бързо си навлече шортите и се измъкна от палатката. Първата му обърквана мисъл беше за Софи, но не разполагаше с много време за реакция. Първо чу, а после видя двама души да тичат надолу по склона, размахваха автомати.

Дърк се сви зад палатката, после пропълзя до останките от някаква древна стена, прехвърли се през нея и използва прикритието ѝ, за да се отдалечи от палатките и да навлезе в руините на пристанищния град зад лагера. След трийсетина метра си намери място, което му осигуряваше добро прикритие и от което можеше да наблюдава целия лагер.

Благодарение на бързата си реакция беше успял да избяга, но неговите другари не извадиха такъв късмет. Софи беше следващата, която изскочи от палатката си близо до пътеката към задния край на лагера. Държеше пистолет. Обаче единият от стрелците с автоматите беше само на няколко крачки от нея и насочи оръжието си към гърдите ѝ, така че не ѝ остана друг избор, освен неохотно да пусне пистолета на земята. Нападателят пристъпи към нея, извъртя автомата, удари я по рамото и я повали на колене.

— Какво правите?! — развика се професор Хазис, който изскочи от палатката си полугол.

— Млъквай — изкомандва другият нападател и го удари с такава сила, че той залитна и се стовари на земята с мъчително стенание. Софи притича до него и му помогна да се изправи. И двамата се олюляваха под жълтеникавата светлина на крушките. По пътеката слезе трети бандит и пое охраната на Софи и професора, докато другите двама изкараха студентите от палатките им. Софи гледаше към палатката на Дърк и реагира с безмълвна изненада, когато единият от нападателите я обяви за празна.

Горе на пътеката се чу някаква врява, после се показа единият от агентите, който, макар и ранен в ръката, подкрепяше Сам. Куршум беше облизал челото на помощника на Софи и той едва се държеше на крака. Зад тях се появиха още двама нападатели, които ги подкарваха към лагера.

Софи тръгна към двамата си колеги и помогна на Сам да седне до останалите пленници. Едно от момичетата превърза ранената ръка на другия агент, Рабан.

— Къде е Холдер? — прошепна Софи.

Рабан я погледна и само поклати глава.

След като се съвзе, Хазис се разкрещя на нападателите:

— Какво искате? Тук няма нищо, заради което да си заслужава да убивате.

Софи чак сега се вгледа по-внимателно в нападателите. Приличаха на араби. Всички носеха черни шапки и кърпи, които скриваха долната половина на лицата им. Не бяха като обикновените крадци, решили да изкарат някой шекел от старо гърне или няколко медни монети. Носеха тъмни бойни униформи и високи военни обувки, които изглеждаха почти нови. Бяха въоръжени с калашници ДК-74, модернизирания модел на стария уважаван АК-47. За миг Софи се зачуди дали не са част от някоя терористична група, която по случайност е налетяла на техния лагер. Но тогава един от тях се обърна към Хазис и изръмжа:

— Ръкописът. Къде е?

Очевидно беше водачът на бандитите, мъж с надвиснали гъсти вежди и дълъг белег отдясно на челюстта.

— Какъв ръкопис? — учудено попита Хазис. Мъжът бръкна в кобура под мишницата си, извади малък „Зиг Зауер“, прицели се небрежно в бедрото на професора и дръпна спусъка.

Една от студентките изпищя, когато Хазис рухна на земята и стисна кървавата рана. Софи побърза да отговори:

— Те са в голямата палатка. — И я посочи. — Не стреляйте.

Един от мъжете се втурна в палатката и след малко се появи с керамична кутия в едната ръка и с разгънат ръкопис в другата.

— Има много ръкописи в такива керамични кутии, сложени са в пластмасови кашони.

— Вземи всичките — заповяда водачът. После кимна към пленниците и нареди на двама от хората си: — Заведете ги долу при амфитеатъра.

Двамата размахаха оръжията си и подкараха пленниците към брега. Софи помагаше на Сам, а двама студенти почти носеха професор Хазис. Водачът на нападателите отиде при палатката с находките, измъкна ръкописа от ръката на своя подчинен, застана под една от крушките и проучва известно време написаното. После нареди на мъжа да докара пикапа, спрян извън периметъра на лагера.

Дърк продължи да наблюдава от скривалището си как изкарват Софи и останалите от лагера. След това тихо започна да се спуска по пътека успоредна на тази, по която подкарваха пленниците. Мозъкът му работеше на бързи обороти да измисли някакъв план за спасение, да намери нещо, което би могъл да използва като оръжие, но нямаше особени шансове срещу мъже, въоръжени с автомати.

Бяха се отдалечили от лагера и околността вече не беше осветена от светлините му, така че Дърк се придвижваше с труд по неравната земя и внимаваше да не изгуби светлината от фенерчето, която подскачаше вдясно от него. Склонът за кратко стана по-равен, докато Дърк пресичаше останките на древен павиран път. Лъчът на фенерчето изчезна зад някаква стена на петнайсетина метра встрани, но той продължаваше да чува стъпките на пленниците, които влачеха крака по пътеката. За да не го издадат собствените му стъпки, спря за минута-две, докато групата не отмина доста напред, след това се доближи до стената. Под краката му захрущя чакъл. Той опипом стигна до края на зида и надникна, за да види къде е лъчът на фенерчето.

Студено дуло се опря в шията му и се чу шепот:

— Не мърдай или ще умреш.

15.

Дулото не се отмести от врата на Дърк по целия път обратно към лагера. Арабинът, който го бе заловил, го блъсна в палатката за находките, където един от нападателите подреждаше пластмасовите кутии за товарене. Беше отметнал кефията, която прикриваше устата и брадичката му, и това позволи на Дърк да огледа тясното му като на гризач лице. Секунда по-късно водачът на бандитите също влезе в палатката и кресна на арабски:

— Покрий си лицето!

След това се обърна към Дърк и пазача му.

— Кой е този?

— Преброих леглата в палатките и излезе, че един човек липсва. Хванах го, докато следваше другарите си надолу по пътеката. — И посочи овесения на гърдите му бинокъл за нощно виждане, който се бе оказал причина за разкриването на Дърк.

Водачът кимна доволно, докато оглеждаше Дърк.

— Тук ли да го убия, или да го сваля при останалите?

Водачът поклати глава.

— Завържи му ръцете и го качи в пикапа. Един заложник може да ни свърши добра работа, докато се измъкнем от тук.

Извади пистолета си и го насочи срещу Дърк, за да даде възможност на другия арабин да изпълни заповедта му.

Арабинът отрязва едно от въжетата на палатката и върза здраво ръцете на Дърк зад гърба. После го мушна с дулото на автомата, изведе го от палатката и го подкара нагоре по хълма. След стотина метра минаха покрай трупа на агент Холдер, който лежеше по корем в локва кръв. Малко по-нататък беше спрял очукан пикап, паркиран с товарния отсек към пътеката.

Пазачът избута Дърк до пикапа и след това го блъсна силно и го запрати по корем на пода на каросерията. Преди Дърк да успее да се изправи, бандитът бързо го последва и завърза краката му с друго въже.

— Не се опитвай да бягаш, защото ще те убия — заплаши го той, скрита го в ребрата и скочи от каросерията.

Дърк се отърси от болката и щом арабинът се отдалечи, се забори с въжето на китките си, но то беше прекалено стегнато, за да успее да го разхлаби. Започна да се плъзга по гръб по пода с надеждата да намери някакъв предмет или инструмент, но се блъсна единствено в една от пълните с ръкописи пластмасови кутии. Плъзна се отново, докато не стигна до отворения заден капак. Ако искаше да слезе, трябваше просто да се претърколи. Надникна през ръба на каросерията и огледа задната броня — ръждясало извито парче метал, покрито с лющеща се бяла боя. Вътрешният ръб на бронята, макар и ръждясал, беше тънък и можеше да послужи за острие.

За да стигне с вързаните си ръце бронята, трябваше много внимателно да пази равновесие. Едва не падна от каросерията, но успя да се подпре на протегнатите си назад ръце, опря въжето в заострения ръб и започна да го търка, но почти веднага чу стъпки и бързо изпълзя навътре. От сумрака се появиха арабинът, който го беше заловил, и мъжът с лице на гризач; носеха кутиите с находки и ги сложиха в задната част на камионетката. Онзи с лице на гризач скочи в каросерията, за да ги подреди, и когато свърши, реши да надмине другаря си и ритна Дърк в главата.

Дърк преувеличи болката си с високо стенание и започна да се гърчи, сякаш измъчван от нетърпимо страдание. Арабинът се изкиска и заломоти нещо на другаря си, докато се връщаха към лагера. Дърк веднага зае отново позицията си над бронята и започна да търка въжетата. След един лудешки натиск въжето се скъса, макар и с цената на охлузена от китките му кожа. Дърк се зае с въжето на краката си, но се поколеба, понеже пак чу хрущене на камъчета по пътеката. Един упорит възел не искаше да се разхлаби, но все пак се предаде в почти последния момент. Щом развърза въжето, Дърк изпълзя обратно назад, без да го сваля от глезените си, и легна по гръб върху ръцете си.

На пътеката се показва само един арабин, типът с лице на гризач. Дърк се усмихна, като видя, че носи цял куп кутии с находки и няма оръжие. Както и преди малко, арабинът остави кутиите на ръба на каросерията и после се качи, за да ги пренесе отзад при кабината. Дърк отново започна да стене, докато се опитваше да заеме най-удобна позиция. Изчака, докато арабинът подреди кутиите една върху друга и

се обърна, за да го скрита отново. Но в мига, когато вдигна крак, Дърк се претърколи и с все сила го блъсна в глезена.

Тъй като стоеше на един крак, арабинът веднага изгуби равновесие и докато падаше, Дърк скочи, хвана протегнатия напред крак и го вдигна високо нагоре. Смаяният нападател падна тежко по гръб и си удари главата. От сътресението три от пластмасовите кутии паднаха и едната се отвори. Дърк я погледна, извади керамичната кутия от нея и погледна към врага си. Арабинът беше успял да се надигне на колене. Дърк стовари кутията върху темето му. Тя се пръсна на стотици чирепчета, а арабинът рухна в безсъзнание.

— Извинявай, доктор Хазис — измърмори Дърк, докато събираше омачканите папируси и ги връщаше в пластмасовата кутия. След това бързо завърза мъжа по същия начин, както бяха вързали него, и скочи от камионетката.

По пътеката не се чуваха стъпки, затова Дърк отиде при кабината, но не видя ключове в запалването. Продължи през паркинга и от другата страна излезе на граничещата с него поляна. Помисли си дали да не избяга и да се опита да потърси помощ, но знаеше, че; докато полицията се отзове, бандитите отдавна ще са заминали. А преди това можеше да убият Софи, Хазис и останалите.

Запрепъва се в каменните останки на един две хиляди годишен дом, след това прекоси древна градина и стигна до отвесен склон над плажа. Долу вляво от него се извисяваше сянката на римския амфитеатър, една от най-добре запазените постройки в Цезарея — издигащ се полукръг от каменни пейки, до голяма степен запазени: театърът все още се използваше за концерти и представления на открито. С обичайния си нюх римляните бяха обърнали амфитеатъра на запад, осигурявайки на публиката прекрасна гледка към Средиземно море като фон на случващото се на сцената. Дърк се приближи до края на склона, откъдето можеше да вижда високите трибуни на амфитеатъра. Две фенерчета осветяваха скупчените зад сцената пленници. Дърк прецени обстановката. Пленниците бяха разположени така, че трудно би могъл да ги наближи — от двете им страни се простираше гола плажна ивица.

Една белоглава вълна се разби в брега и се плъзна почти до самата група, преди да се оттече. Наближаваше най-високата точка на прилива. Докато гледаше как следващата вълна се плисва върху плажа,

Дърк взе решение. Пазачите стояха с гръб към морето, защото не очакваха нападение от тази посока. Можеше да ги доближи.

Погледна към носа, който навлизаше във водата до мястото, където беше открил древните ръкописи. Докато се опитваше да измисли някаква тактика, се наруга наум, че бе отнесъл водолазната си екипировка в палатката. Обаче оставаше шахтата, която не беше изкопана и имаше голяма вероятност около нея да са останали някакви инструменти. Освен това там бяха неговият генератор и водоструйката.

— Да, щурият план е по-добър от липсата на план — измърмори Дърк и пъргаво се запуска към морето.

16.

Софи чувстваше как очите на по-ниския бандит непрекъснато се впиват в нея. Той крачеше напред-назад и при почти всяка крачка кървясалият му поглед се спираше върху тялото ѝ. Тя нарочно избягваше погледа му, грижеше се за Сам и Рабан или гледаше морето. Обаче това само подразни пазача и накрая той махна с автомата си и викна:

— Ей, ти! Изправи се!

Софи бавно стана, но погледът ѝ беше забит в земята пред краката ѝ. Бандитът повдигна брадичката ѝ с дулото и Рабан му извика отпаднало:

— Остави я на мира!

Бандитът отиде до агента и го срита в челюстта. Рабан се претърколи и се отпусна неподвижно на пясъка, с изцъклени очи.

— Страхливец! — изкрещя Софи и най-сетне посмя да погледне мъжа.

Той бавно се приближи до нея. Вдигна автомата и лекичко я смушка в бузата с дулото.

— Махмуд, ти май я хареса, а? — подвижна другарят му, който развеселен наблюдаваше сцената. — Хубавка е като за еврейка. И още повече за агент по антиките — добави и избухна в смях.

Махмуд не отговори, но очите му опипваха сладострастно Софи. После плъзна дулото на автомата надолу по бузата ѝ, проследи с него шията ѝ и пое към деколтето на ризата ѝ, притискаше студения метал към кожата ѝ. Стигна до първото копче и се опита да го избута през илика. Не успя, разбира се, така че придвижи дулото надясно, за да разголи лявата ѝ гърда.

Софи вдигна крак да го ритне в слабините, но в последния миг го изрита в глезена, надяваше се, че това ще намали вероятността да я застреля. Махмуд изръмжа от болка и заподскача на един крак. Другарят му избухна в смях, с което го унижи още повече.

— Тази май е прекалено нахакана за теб — наля той масло в огъня.

Махмуд спря да подскача и пристъпи към Софи. Застана толкова близо до нея, че тя усети лошия му дъх.

— Ще ѝ го нахакам аз — изсъска той яростно.

Обърна се да подаде автомата на другаря си и в същия миг се чувоят на генератор, а след секунди силен плисък, който заглуши плисъка на вълните. Всички погледнаха натам. От водата се издигаше някаква неясна сребриста арка.

— Махмуд, върви да провериш какво е това — нареди вторият пазач, чието настроение изведнъж беше станало сериозно.

Махмуд се наведе към Софи и прошепна:

— Ще видиш ти, като се върна.

Софи му метна убийствен поглед, но когато арабинът закри по плажа, стиснал готов за стрелба автомат, рухна на пясък, разтреперана от уплаха. Сети се за Дърк и се запита дали той няма нещо общо с тази суматоха.

Махмуд изчезна в мрака, а другият пазач закри нервно пред пленниците. Оглеждаше внимателно плажа, осветяваше с фенерчето и празните седалки на амфитеатъра, но там нямаше нищо. Накрая заобиколи пленниците и застана до самите вълни, за да вижда и тях, и амфитеатъра.

Сам изпъшка, надигна се и успя да седне. Очевидно се съвземаше.

— Как си? — попита Софи.

— Добре съм — отговори той малко завалено. Огледа останалите пленници, сякаш не можеше да проумее какво се е случило, после очите му се спряха на въоръжения пазач и той го посочи с трепереща ръка.

— Кой е този?

— Един от терористите, които ни държат в плен — обясни Софи с горчивина в гласа. И насмалко да се задави, когато погледна и осъзна, че Сам не пита за пазача.

На десетина метра зад пазача една неясна фигура излизаше от вълните. Мъж, висок и слаб, носеше нещо като дълга тояга. Сърцето на Софи едва не изскочи, когато го позна.

Беше Дърк.

Пазачът стоеше с гръб към морето и оглеждаше района около амфитеатъра. Ако се обърнеше, щеше да види приближаващия се Дърк

и щеше да го застреля. Софи осъзна, че по някакъв начин трябва да отвлече вниманието му.

— Как... как се казваш? — Гърлото ѝ беше пресъхнало.

Пазачът я погледна учудено. После се изсмя.

— Как се казвам? Можеш да ме наричаш Давид, защото като момчето овчарче се грижа за своето стадо.

Беше доволен от шегата си и гледаше Софи с блеснали очи. Тя се мъчеше да не поглежда покрай него. Дърк се приближаваше все повече.

— Давид, какво ще правите с тези находки? — продължи Софи, за да задържи вниманието на арабина.

— Ще ги обърнем в пари, разбира се — отговори той с кискане. Точно в този момент усети някакво движение зад гърба си, но се обърна твърде късно. Ударът с плоското на лопатата го повали на колене. Дърк бързо я вдигна и го удари пак, този път от другата страна на главата, и го приспа.

— Добре ли сте всички? — попита Дърк, докато си поемаше дъх. От тялото му се стичаше солена вода.

Софи скочи на крака и го хвана за ръката.

— Добре сме, но има още един пазач, преди малко тръгна по плажа ей натам.

— Знам. Пуснах водоструйката, за да го примамя да се отдалечи.

Далечното тракане на генератора спря и издигащата се във въздуха като арка водна струя секна.

— Ще се върне всеки момент — каза Софи.

Дърк бързо огледа пленниците. Сам седеше със замаян поглед, потъналият в кръв агент Рабан се беше облегал на него. Доктор Хазис лежеше на земята — кракът му беше превързан с накъсана на ивици риза — и като че ли беше в шок. Останалите бяха студенти — три момичета и две момчета, седяха и го гледаха уплашено. Ясно беше, че групата не може да избяга бързо.

Дърк погледна изпадналия в несвяст бандит, после се обърна към Софи:

— Помогни ми да му сваля якето.

Хвана мъжа под мишниците и го вдигна, а Софи му свали черното яке. Дърк бързо извлече бандита зад последните пленници.

— Зарийте му краката с пясък и седнете пред него.

Двамата студенти бързо затрупаха краката на арабина с пясък и седнаха пред него, за да скрият главата и раменете му.

Дърк свали кефията на бандита, нави я около главата си, изтича пред групата и вдигна автомата.

— Връща се — прошепна някой уплашено.

— Иди при другите — каза Дърк на Софи, докато проверяваше оръжието. Беше един от масово произвежданите АК-74, вероятно внесен нелегално от Египет. Дърк беше стрелял с такъв автомат на стрелбището. Увери се, че лостчето за режим на огъня е на автоматична стрелба, и се обърна към групата, сякаш стои на пост.

Махмуд се приближи и викна гневно:

— Някой беше направил фонтан с генератора на водоструйката. Водата се издигаше чак до небето. Целият се измокрих, докато го спра.

Дърк стоеше с гръб към него, изчакваше го да се приближи. Щом прецени, че е достатъчно близо, се обърна и небрежно насочи автомата към гърдите му.

— Погрижи ли се за еврейчето, докато ме нямаше? — попита Махмуд с гадна усмивка, която изведнъж замръзна.

Беше му просветнало, че неговият другар изведнъж е станал по-висок, че носи мокри къси панталони и го гледа злобно със зелени очи. А и калашникът сочеше към гърдите му.

— Хвърли оръжието — нареди Дърк.

Софи повтори заповедта на арабски, но това не беше нужно. Махмуд знаеше много добре какво иска мъжът. Погледна Софи, после плъзна поглед по студентите. Аматьори, каза си той. Може и да бяха подхлъзнали Сахим, неговия другар, но той нямаше да се предаде.

— Да, да — каза той, кимна и се наведе, сякаш да сложи оръжието си на земята. Но изведнъж се отпусна на едно коляно, като едновременно с това вдигна автомата и го насочи към Дърк.

Автоматът в ръцете на Дърк изляя пръв. Четири куршума се забиха в гърдите на Махмуд и го отхвърлиха назад много преди да успее да натисне спусъка. От устата му се чу тежка въздишка, последните му думи бяха заглушени от уплашения писък на една от студентките.

Софи скочи на крака и отиде при Дърк.

— Той беше мръсна свиня — каза тя и огледа мъртвеца.

Дърк си пое дълбоко дъх, за да се успокои, после отиде при Махмуд и взе оръжието му. Горе на хълма изведнъж се чу клаксонът на пикапа.

— Вероятно това е сигнал за тревога — предположи Дърк. — Трябва да отведем всички от тук и да ги скрием.

Обърна се към един от студентите — жилаво момче с дълги крака.

— Томас. На по-малко от километър нагоре по брега има селище. Намери телефон и повикай полицията, да дойдат колкото се може по-бързо. Но не забравяй да им кажеш срещу какво ще се изправят.

Младежът погледна колебливо приятелите си, след това се обърна и затича по пясъка.

— Трябва да се махнем, преди да са дошли да търсят другарите си — каза Дърк. — За начало да видим дали можем да стигнем до задната част на амфитеатъра.

— Този взе да помръдва — каза другият студент и кимна към проснатия на земята Сахим.

— Зарежи го — отговори Дърк. После пристъпи към Софи и ѝ подаде единия автомат. — Служила си в Израелските отбранителни сили, нали?

— Да, изкарах двете си години — отвърна тя. Военната повинност в Израел обхваща и жените, затова тя взе оръжието без колебание.

— Можеш ли да прикриваш отстъплението ни? — попита Дърк.

— Ще се опитам.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Не изоставай много обаче.

Отиде при професор Хазис и му помогна да се изправи. Ученият гледаше объркано, лицето му беше бледо от шока. С помощта на другото момче Дърк го помъкна по пясъка. Останалите ги последваха.

Минаха през сцената и се насочиха към единия край на стъпаловидните седалки. Софи ги следваше на няколко крачки и се вираше в мрака за приближаващи неприятели.

Дърк почти довлече отпусналия се професор Хазис до задната част на извисяващата се над тях каменна постройка. Наблизо имаше барака за оборудването на концертите и Дърк внимателно положи

Хазис на земята зад нея. Останалите студенти и ранените агенти насядаха до тях. Софи дойде последна.

— Ще останем тук да чакаме полицията — каза Дърк. Беше решил, че въгълът лесно може да се отбранява.

Двамата със Софи надникнаха иззад бараката и видяха малки светлинки да подскачат надолу по хълма и да се приближават към плажа. Чуваха се и викове.

След малко един от лъчите се спря на Сахим, който беше успял да се изправи, но се олюляваше. Скоро откриха и мъртвия Махмуд. Това вече предизвика истинска суматоха сред бандитите. Едно от фенерчетата се обърна и насочи лъча си към амфитеатъра. Дърк прегърна Софи и я дръпна назад.

— Имат бинокли за нощно виждане — прошепна ѝ, без да я пуска.

Софи плъзна ръка около кръста му и го притисна към себе си. Останаха така за около минута, преди Дърк да погледне още веднъж. За негово облекчение лъчите на фенерчетата се движеха надолу по брега и скоро започнаха пак да се изкачват по склона. След няколко минути се чу слабото буботене на двигателя на камионетката, после постепенно утихна.

Само след десет минути завиха сирени и запремигнаха полицейски лампи и по пътеката надолу се втурнаха въоръжени полицаи с кучета. Раненият професор и агентите бяха откарани с линейки. Дърк с изненада отбеляза, че трупът на Махмуд е изчезнал. Вероятно бандитите го бяха извлекли по пътеката и го бяха натоварили на камионетката.

След подробния разпит от страна на полицията Дърк отиде в палатката за находки. Както очакваше, всички кутии с ръкописи бяха изчезнали. Онова, което не беше очаквал да намери, бяха находките от склада, разхвърляни по масите из цялата палатка — бяха в различни етапи на анализ и консервация. Излезе от палатката и видя Софи да идва откъм паркинга. Очите ѝ бяха зачервени и трепереше. Дърк пристъпи към нея и я хвана за ръката.

— Току-що отнесоха Ари — изхлипа тя. Имаше предвид Холдер. — Застрелян заради някакви глупави находки...

— Желанието им да крадат не беше по-малко от това да убиват. Откраднали са само ръкописите обаче. Останалите находки изобщо не

са ги заинтересували — каза той и кимна към палатката.

Софи се намръщи.

— Фалшивият агент по антиките ги е осведомил. Стефани, студентката, смята, че го е видяла сред бандитите.

— Някакви идеи кой би използвал подобни командоски методи, за да се сдобие с няколко ръкописа?

— Да. Аз бих заподозряла Мулетата. Банда ливански контрабандисти на антики, подозирани във връзки с Хизбула. Занимават се предимно с превоз на оръжия и наркотици, но не се отказват и от антики. Според мен те са единствените, които биха убили заради древни находки.

— Не мисля, че тези ръкописи могат да се продадат лесно.

— Най-вероятно за тях вече е било платено. Вероятно това беше обир, поръчан от някой богат колекционер. Човек, който няма никакви задръжки.

— Заловете ги — тихо каза Дърк.

— Да. В памет на Холдер ще го направя — заяви тя твърдо. Остана загледана в морето известно време, след това вдигна поглед към Дърк и чертите ѝ омекнаха.

— Ако не беше дошъл, сигурно щяха да ни убият.

Дърк се усмихна.

— Просто исках да си осигуря втора среща.

— Това — тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата — ти го гарантирам.

17.

Пит стоеше в зоната за изпращачи. Въздъхна с облекчение, докато гледаше как самолетът на Лорън се отделя от ръкава и рулира, за да се подреди на опашката чакащи да излетят от международното летище „Ататюрк“ самолети. След като жена му беше в безопасност, най-после можеше да се отпусне.

Между днешния ден и деня, в който стоеше на кея в Йеникьой и гледаше как неуспелият убиец отплава за другия бряг на Босфора, бяха преживели един нелек промеждутък. Бяха взели такси за Истанбул, там се промъкнаха през задния вход на хотела и веднага се изнесоха. Обикаляха из града, за да се уверят, че никой не ги следи, и накрая отседнаха в скромен хотел близо до летището, за да преспят.

— Може би трябваше да идем в американското посолство и да съобщим за случилото се — оплака се Лорън, когато влязоха в скучната стая. — Поне щяха да ни осигурят охрана в някой хубав хотел.

— Права си — съгласи се Пит. — След сто разговора с най-различни бюрократи сигурно щяха да ни намерят безопасно място след пет-шест дни. — Не беше изненадан, че не бе поискала дипломатическа помощ; тя рядко използваше положението си, за да получи специално отношение.

— Все едно. Държавният департамент така или иначе ще научи за станалото — каза тя. — Тези типове трябва да бъдат пъхнати в затвора.

— Моля те, направи ми една услуга! Изчакай да се прибереш на безопасно място у дома, преди да раздухаш случилото се!

И сега я изпращаше с първия възможен полет за Вашингтон. Тъй като имаше време до неговия полет за Хиос, закуси в едно от кафенетата на летището, после опита да се обади на доктор Рупе. Искрено се изненада, когато Рупе вдигна телефона в Рим, който му беше дал.

— От летището ли се обаждаш? — попита неговият приятел, когато едно шумно съобщение се понесе от високоговорител над

главата на Пит.

— Да, току-що изпратих Лорън и сега чакам своя полет.

— Смятах, че ще останете още няколко дни.

Пит го осведоми за приключението им.

— Слава богу, че сте в безопасност — възкликна Рупе. — Тези типове сигурно имат здрави връзки. Съобщихте ли в полицията?

— Не — отговори Пит. — Беше малко подозрително, че успяха да ни открият толкова бързо.

— Вероятно сте постъпили умно. Турската полиция се води корумпирана. И като се имат предвид лошите новини, сте били прави да предположите нещо подобно.

— Какво се е случило?

— Обади се помощникът ми от музея. Очевидно някой е влязъл с взлом в кабинета ми и го е преровил. Посред бял ден. Добрата новина е, че не са успели да намерят сейфа, така че твоята златна корона е в безопасност.

— А лошата?

— Отмъкнали са монетите и някои мои документи, сред които и твоята карта за местоположението на корабните останки. Естествено, не съм сигурен, но ми се струва, че между тези събития има някаква връзка. Никога не ми се е случвало подобно нещо.

— Още един продукт на продаващата информация турска полиция?

— Твърде възможно. Моят асистент вече е съобщил за престъплението и в момента се провежда разследване. Но както при обира в Топкапъ, твърдят, че не разполагат с никакви следи.

— Досега трябваше да са събрали цял чувал — подхвърли Пит недоволено.

— Би трябвало. Няма какво да направим обаче. Когато се върна в Истанбул, ще се опитам да разбера нещо повече за твоята корона.

— Добре. Ще ти звънна след няколко дни.

Пит затвори. Надяваше се, че връзката му с крадците от Топкапъ е приключила.

Обаче дълбоко в себе си се съмняваше в това.

18.

Вилата скриваше двора от погледите на местните и туристите, които минаваха по крайбрежния път за близкия морски курорт Кушадасъ.

Озден Челик стоеше пред голям панорамен прозорец, вторачен над проблясващото синьо море към смътните очертания на гръцкия остров Самос на петнайсетина мили от турския бряг.

— Пълно безумие е, че островите пред нашите брегове са дадени на чужда нация — отбеляза той с горчивина в гласа.

Мария седеше наблизко зад едно писалище и преглеждаше купчина фактури. Осветеното от слънцето помещение беше обзаведено подобно на офиса край Босфора. Ръчно тъкани килими покриваха подовете, а по стените и лавиците имаше артефакти от отоманската епоха.

— Не се ядосвай заради неуспехите на хора, които отдавна ги няма на този свят — отговори тя.

— Тази страна е наша от времето на Сюлейман. А Ататюрк я е унищожил. Великият Ататюрк — добави той саркастично.

Мария не обърна внимание на думите му: безброй пъти беше чувала брат си да ругае основателя на съвременна Турция. Челик се обърна към сестра си, очите му блестяха от силни чувства.

— Нашето наследство не може да бъде забравено, нито да се отрича съдбата, която ни принадлежи по право.

— Преводът на шейха е потвърден — каза Мария и вдигна едно платежно нареждане.

— Двайсет милиона евро? — попита брат й.

— Да. Колко обеща на мюфтията?

— Казах му да очаква дванайсет милиона, затова нека му дадем четиринайсет и ще запазим остатъка както досега.

— Защо подобна щедрост? — попита Мария.

— Важно е да запазим доверието му. Освен това така ще имам по-голямо влияние как да бъдат харчени парите.

— Предполагам, че вече имаш някаква стратегия?

— Разбира се. Подкупи за прокурори и съдии ще погълнат по-голямата част от парите, за да сме сигурни, че Партията на щастieto начело с мюфтията ще вземе участие в предстоящите избори. Останалите пари ще бъдат изразходвани за обичайните политически разноски, за организиране на митинги, реклама, промоции и набиране на допълнителни средства.

— Касите му сигурно се пълнят доста бързо, като се има предвид как притиска джамиите, да не говорим за нарастващата му популярност.

— Всичко това се дължи на нас — отговори самодоволно Челик.

Беше му отнело няколко години да намери и отгледа най-подходящия ислямски водач, който да застане като знаме пред неговите цели. Мюфтията Батал притежаваше нужната смесица от самолюбие и привлекателност да води движението, като същевременно бе податлив на неговите планове. С помощта на грижливо подготвената от Челик кампания от подкупи и заплахи Батал беше успял да получи подкрепата на разпръснатите из цяла Турция фундаменталистки групички и постепенно ги превърна в национално движение. Челик пък работеше зад кулисите и се готвеше да превърне религиозното движение политическо. Беше достатъчно умен, за да разбира, че стремежите му ще се сблъскат със съпротивата на части от обществото, и тъкмо затова подкрепяше мюфтията популист.

— От медиите личи, че общественото възмущение от кражбата в Топкапъ все още е много голямо — подхвърли Мария. — На нея се гледа като на очевиден опит да се нанесе оскърбление на мюсюлманите. Ще се изненадам, ако случилото се не повиши подкрепата за мюфтията поне с два процента.

— Точно това беше целта — отвърна Челик. — Трябва да се погрижа да направи изявление, в което остро осъжда отвратителните крадци — добави с дяволита усмивка.

Приближи се към бюрото и погледна купчината монети във филцова кутия, няколкото научни списания и една нарисувана на ръка карта. Това бяха нещата, откраднати от Мария от кабинета на доктор Рупе — беше влязла в музея, преоблечена като турист.

— Не беше ли малко рисковано да се върнеш? — попита Челик.

— Аз не бях в залата със съкровищата на Топкапъ — възрази тя. — Смятах, че има някаква слаба вероятност втората торба с

Мохамедовите реликви да е попаднала при археолога, докато не получих противоположни сведения от полицията. Влизането в кабинета му беше проста и лека операция.

— Нещо интересно, освен монетите? — попита той, докато се любуваше на една от златните.

— Керамична кутия от Изник. Има бележка от археолога, че както и монетите, е от времето на Сюлейман. Очевидно са извадени от корабните останки, които е намерил американецът.

Челик загледа нещата с още по-голям интерес.

— От времето на Сюлейман? Ще ми се да науча повече.

На вратата се почука и на прага застана мъж с черен костюм, слабо телосложение, побеляваща коса и корави очи, които очевидно бяха запознати със суровата страна на живота.

— Посетителите дойдоха — обяви той с дрезгав глас.

— Въведи ги — нареди Челик. — И вземи още един еничарин.

Терминът еничарин беше на няколкостотин години и означаваше елитната гвардия и части на отоманските султани. По някакво странно стечение на обстоятелствата истинските еничари, служили в ислямския дворец, не били мюсюлмани, а християни от района на Балканския полуостров. Отнемани като кръвен данък още малки от техните родители, те били обучавани и подготвяни за прислужници, телопазители и армейски командири в служба на султанската империя.

Подобно на тях еничарите на Челик бяха наемници от Сърбия и Хърватско. Повечето бяха бивши военни от специалните части. Обаче при Челик изпълняваха само ролята на телохранители и наемници.

Еничаринът излезе и след малко се върна със свой другар и трима мъже — кандидат-убийците, които бяха преследвали Лорън и Пит. Тримата влязоха неохотно и очевидно обезпокоени: упорито избягваха очите на Челик.

— Премахнахте ли американците? — попита Челик, без да си губи времето с поздравя.

— Очевидно са ни усетили, защото избягаха с ферибот в Саръйер. Успяхме да ги намерим, но пак избягаха.

— Значи се провалихте — отбеляза Челик и остави думите да висят във въздуха като меч на джелатин. — Е, Фарзад, къде са сега?

— Напуснали са хотела. Не знаем дали са още в града.

— Полицията? — попита Челик и се обърна към Мария.

Тя поклати глава.

— Не са постъпвали оплаквания.

— Този тип Пит или е голям късметлия, или е много находчив.

Челик отиде до писалището и взе отмъкнатата от кабинета на Рупе златна монета.

— Без съмнение обаче ще се върне при корабните останки. Отоманските корабни останки — подчерта той, приближи се до Фарзад и го погледна в очите. — Веднъж вече се провалихте. Втори провал няма да приема. — Отстъпи крачка назад и се обърна вече и към тримата: — Ще получите пълно заплащане за работата си. На излизане можете да си вземете парите. Трябва да останете скрити, докато не ви повикам за следващата ви задача. Ясно ли е?

Тримата кимнаха безмълвно. Единият от еничарите отвори вратата и тримата бързо тръгнаха към изхода.

— Чакайте — внезапно се обади Челик. — Атвар, остани да поговорим. Другите могат да си вървят.

Мъжът, който беше носил синята риза, остана на място, а Фарзад и Персиеца излязоха. Първият еничарин остана в помещението и след като затвори вратата, застана зад Атвар. Челик пристъпи към иракчанина.

— Атвар, ти позволи на този Пит да те победи по време на кражбата от Топкапъ. В резултат изгубихме свещения плащ на Пророка, който беше в наши ръце. А вчера си му позволил отново да ти се изплъзне?

— Той ни изненада — отвърна Атвар и погледна към Мария за подкрепа, но тя не каза нищо.

Челик отвори едно от чекмеджетата на писалището и извади еднометрова тетива. Както на отоманските му предци, това беше и неговото любимо оръжие за екзекуции.

— За разлика от Фарзад, ти се провали два пъти — каза Челик и кимна на еничарина, който пристъпи напред, хвана Атвар изотзад в мечешка прегръдка и притисна ръцете му към тялото. Иракчанинът се опита да се освободи, но еничаринът беше твърде силен, за да успее да се измъкне.

— Тя е виновна — изрева Атвар и кимна към Мария. — Тя ни нареди да отвлечем жената. Трябваше да я пуснем да си върви и всичко

щеше да е наред.

Челик не обърна внимание на думите му. Приблужи се бавно, докато лицето му не се оказа на сантиметри от главата на мъчещия се да се отскубне човек.

— Никога повече няма да ме предадеш — прошепна му той в ухото. След това прехвърли тетивата през врата му и започна да я стяга с лакирана пръчка. Мъжът запищя, но гласът му бързо секна, когато кордата се впи в гърлото му. Лицето му посиня, очите му изскочиха. Челик стягаше примката все по-силно. Перверзно удоволствие озари очите му, докато гледаше лицето на умирация. Не разхлаби примката дълго след като тялото на жертвата се беше отпуснало, защото се наслаждаваше на мига. Най-накрая разви гаротата, без да бърза я свали от шията на мъртвеца и я прибра в чекмеджето.

— Когато се стъмни, занеси трупа на брега и го изхвърли в морето — нареди на еничарина.

Телохраниелят кимна, хвана Атвар за краката и го извлече през вратата.

Убийството сякаш ободри Челик и той закрачи из стаята. Златната монета беше отново в ръката му и той я подхвърляше в шепа като дете.

— Не трябваше да докарваш тези идиоти, за да ни вършат работата — изсумтя на Мария. — Моите еничари нямаше да се провалят при първата опасност.

— Преди ни свършиха добра работа. И както сам показва токущо, те са заменими.

— Не можем да си позволим повече грешки — заяви той наставнически. — Залогът е твърде висок.

— Лично ще ръководя следващата операция. Като стана дума за това, наистина ли искаш да действаме в Ерусалим? Не съм сигурна, че ползите си заслужават риска.

— Нашата акция има потенциала да се превърне в силен обединителен фактор. Освен това, като предизвикаме уплаха сред ционистите, ще успеем да изкараме още двама милиона евро от нашите арабски благодетели. — Спря и се вторачи в сестра си. — Осъзнавам, че работата е опасна. Готова ли си да поемеш риска?

— Разбира се — отговори тя, без да й трепне окоето. — Моят човек от Хизбула вече е завършил подготовката. Уговорил се е с един

от най-добрите терористи и той ще помогне за мисията. Разбира се, срещу съответната сума. А ако възникнат трудности, те ще изиграят и ролята на подходящи престъпници.

— Хизбула не беше против характера на мисията?

— Не им съобщих всички подробности — обясни Мария с хитра усмивка.

Челик отиде при сестра си и нежно я погали по бузата.

— Винаги си доказвала, че си най-добрият партньор, който може да си пожелае човек.

— Ние имаме съдба — отговори тя като отзвук на казаното от него по-рано. — Когато працядо ни е бил изселен през 1922 от Ататюрк, идва краят на първата Отоманска империя. Дядо ни и баща ни изживяха живота си като изгнаници и не успяха да изпълнят мечтата си за възстановяване на империята. Но сега по милостта на Аллах една нова империя е на ръка разстояние. Ние нямаме друга възможност, освен да действаме в името на нашия баща и на другите преди него.

Челик стоеше неподвижно. Сълзи започнаха да се събират в очите му. Ръката му стискаше златната монета с такава сила, че целият потрепери.

ВТОРА ЧАСТ

ОПИСЪТ

19.

Жълтият подводен апарат се плъзна под плискащите се вълни през отвора в средата на кораба и изчезна от поглед. Кормчията се спускаше бързо, защото не искаше да се бави около кораба — майка, силните течения се допълваха от вятър със скорост почти два̀йсет метра в секунда.

Ледените води около Оркнейските острови на североизток от шотландския бряг рядко бяха спокойни. Северноатлантическите бури редовно блъскаха скалите с огромни вълни, а силните ветрове сякаш никога не спираха. Обаче на трийсет метра под водата пътниците в малката подводница можеха да не обръщат внимание на яростното море.

— Да си призная, страхувах се малко от потапянето, но тук долу е много по-спокойно, отколкото на люшкащия се кораб — обяви Джули Гудиър от задната седалка. Тя беше историчка от Кеймбридж и това беше първото ѝ спускане под вода. Беше се борила с морската болест още от качването си на научноизследователския кораб на НАМПД „Один“ в Скапа Флоу преди три дни.

— Госпожице Гудиър, повярвай ми, спускането ще ти хареса толкова много, че няма да искаш да се върнеш на блъскания от вълните кораб — отговори с тексаски акцент кормчията Джек Далгрен, мъж със стоманен поглед и малък извит мустак; боравеше с контролните уреди на подводницата с лекота и вниманието на хирург.

— Мисля, че ще се окажеш прав, стига клаустрофобията да не ме победи — отговори Джули. — Не мога да си представя как вие двамата се справяте с теснотията тук долу при редовните ви потапяния.

Макар Джули да беше висока, все пак беше по-ниска с няколко сантиметра от Далгрен и жената на седалката на помощник-кормчията, Съмър Пит. Съмър се обърна и я дари с утешителна усмивка.

— Съсредоточи вниманието си върху света зад илюминаторите — каза и посочи към предния наблюдателен панел на подводницата — и ще забравиш каква теснотия цари тук.

Съмър имаше дълга червена коса и сиви очи, а фигурата ѝ беше поразителна дори под свободната кройка на изцапания с масло работен гащеризон. Висока около метър и осемдесет боса, дъщерята на директора на НАМПД и близначка на Дърк-младши отдавна беше свикнала с тесните помещения. Беше океанограф в агенцията и беше прекарала много часове в изучаването на морското дъно в теснотата на миниподводниците.

— Какво ще кажете да хвърля малко светлина по въпроса? — обади се Далгрен и щракна няколко ключа над главата си. Изведнъж двете редици халогенни прожектори се събудиха за живот и осветиха тъмнозеленото море около тях.

— Така е по-добре — усмихна се Джули, която сега можеше да вижда на десетина метра в дълбините. — Нямах представа, че ще имаме толкова добра видимост.

— Да, водата е изненадващо чиста — отбеляза Съмър. — Тук видимостта е много по-добра от онази, която имахме в Норвегия.

Съмър и екипажът на „Один“ се бяха завърнали от триседмичен проект край бреговете на Норвегия, където бяха наблюдавали температурните промени на морето и тяхното влияние върху морската фауна и флора.

— Дълбочина петдесет и един метра — докладва Далгрен. — Трябва вече да приближаваме дъното.

От дълбините под тях изплува кафеникавото пясъчно дъно и той регулира резервоарите за потапяне на миниподводницата за неутрална плавателност. После с помощта на електрическия двигател подкара подводницата напред, леко коригира курса според показанията на жирокомпаса и каза:

— Тук сме в дълбоки води, но течението все още се носи с около два възела.

— Да, със сигурност няма да е приятно за гмуркане — отбеляза Съмър.

Известно време се плъзгаха безшумно във водата. После пред очите им се показа нещо с формата на тръба.

— Прилича ми на димоход — измърмори Джек, докато се рееха над огромната тръба.

— Огромен е — възрази Джули. — Но пък съм виждала кораба само на черно-бели снимки.

— Изглежда, се е стоварил доста силно на дъното — подхвърли Съмър.

— Очевидци са разказали, че „Хампшир“ се изправил с носа надолу и когато започнал да потъва, се обърнал — каза Джули. — Вероятно димоходите се изпопадали, ако не са се откачили по-рано.

Съмър посегна към арматурното табло и включи две видеокамери с висока разделителна способност.

— Джек, камерите са включени. Вляво от нас като че ли започва район, покрит с останки.

— Ще се заема — отговори Джек, докато направляваше подводницата през течението.

На известно разстояние от комина се виждаха разхвърляни някакви черни неща — неразличими отломки, разядени от корозията, след като бяха изпопадали от кораба, когато той се бе обърнал и поел към дъното.

Съмър забеляза медна гилза и някаква керамична плоча сред неописуемите отломки и парчетии. След това приближиха и огромния корпус.

Прекараните близо сто години под водата не се бяха отразили добре на британския крайцер. Приличаше на преплетена маса от стомана, полегнала леко на десния борд. Отделни корабни секции бяха засипани с пясък от бързото течение. Надстройките бяха рухнали, след като палубата от тиково дърво беше изгнила още преди десетилетия. Дори части от корпуса бяха хлътнали. Големият крайцер, оцелял при Ютланд, сега беше жалка сянка на своето някогашно аз.

Далгрен преведе подводницата над кърмата на „Хампшир“ и се зарея над нея като хеликоптер. След това я насочи по протежение на корпуса към носа, който беше отчасти заровен в пясъка — очевидно при потъването се беше забил в морското дъно. Направи завой и прекара подводницата още няколко пъти по дължината на корпуса, докато цифровата камера заснемаше, а допълнителният фотоапарат правеше снимки, които по-късно щяха да сглобят в мозайка на корабните останки.

Когато се върнаха при кърмата, Съмър посочи една нащърбена дупка в палубната плоча близо до кърмовия трюм. До дупката имаше купчина отломки, висока няколко метра.

— Странна дупка — отбеляза тя. — Сякаш няма нищо общо с потъването на кораба.

— Купчината отломки до нея показва, че някакви спасители са били на борда — съгласи се Далгрен. — Преди правителството да обяви останките за защитени, някой влизал ли е вътре?

— Да, останките са били открити от сър Базил Захаров през трийсетте години и отчасти извадени — каза Джули. — Търсили са злато, понеже се носели слухове за злато на борда. Обаче поради опасните течения не могли да извадят много неща. Никой не вярва, че са намерили злато и че изобщо са открили нещо ценно.

Далгрен ги преведе над извития кърмови отсек към празните стволове за винтовете и отбеляза:

— Някой все пак се е сдобил с големи бронзови винтове.

— Едва през 1973 година британското правителство се заема с опазването на останките. Оттогава никой не е получавал разрешение да се спуска тук. На мен ми отне три години, за да получа позволение за прост фотографски оглед, и то само защото чичо ми е депутат.

— Никому не е навредило да има роднини на високи постове — отбеляза дълбокомъдрено Далгрен и намигна на Съмър.

— Много се радвам, че вашата агенция предложи нужните ресурси, за да помогне — каза Джули. — Не съм сигурна, че бих получила помощ, за да наема подводница и екипаж на свободния пазар.

— Ние получихме помощ от двама кеймбриджки микробиолози за норвежкия проект — обясни Далгрен. — Донесоха и няколко стекчета биричка. Много мили хора, така че решихме да отвърнем на жеста.

— Всъщност истината е, че щом Джек чу за корабните останки, нямаше начин да не помогнем — обясни Съмър. — Всъщност от какво е потопен „Хампшир“, от мина или от торпедо?

— Повечето историци са на мнение, че се е натъкнал на мина. В нощта, когато е потънал, е имало силен вятър. „Хампшир“ се опитал да плава с няколко съпровождащи разрушителя, но те не можели да поддържат скоростта в бурното море, така че крайцерът продължил сам. Експлозията е била близо до носа, което потвърждава теорията за мина. Германската подводница У-75 е била в тези води и вече е била заложила мини в района.

— Сигурно е било страхотна трагедия — отбеляза Съмър.

— Да, корабът потънал за по-малко от десет минути. Били спуснати само няколко спасителни лодки, които или били смазани в бордовете на крайцера, или обърнати от големите вълни. Моряците, които не потънали веднага, замръзнали в ледените води. По-голямата част от екипажа умряла от преохлаждане много преди да успеят да стигнат до брега. От шестстотин и петдесет души оцелели само дванайсет.

— И лорд Кичънър не бил сред тях — тихо отбеляза Съмър. — Намерили ли са тялото му?

— Не. — Джули поклати глава. — Прочутият фелдмаршал не стигнал до спасителните лодки, а потънал с кораба.

Замълчаха, замислени за военния гроб под тях.

Далгрен се насочи към левия борд, който на места беше рухнал с няколко метра. Когато приближиха носа, откриха в плочите на корпуса няколко изкривявания.

Скоро прожекторите осветиха зинала под ватерлинията пробойна, дълга почти шест метра.

— Да, не е чудно, че е потънал толкова бързо — отбеляза Далгрен. — През тази дупка може да влезе цял камион.

Наклони подводницата така, че прожекторите да могат да светнат във вътрешността на разкъсания от взрива корпус. Пред очите им се откри бъркотия от преплетени метални части, издигащи се две палуби нагоре. Една голяма треска изскочи от зейналия отвор и се загледа любопитно в ярките светлини, преди да изчезне отново в мрака.

— Снимат ли камерите? — попита Джули. — От това ще излязат добри кадри за проучване.

— Снимат, разбира се — успокои я Съмър. — Джек, можеш ли да ни спуснеш малко по-близо до пробойната? Струва ми се, че...

Джек се зае с уредите за управление и скоро се озоваха само на трийсет-четирийсет сантиметра от изкривената секция на корпуса.

— Нещо интересно ли видяхте? — попита Джули.

— И още как! — възкликна Далгрен. — Краищата на разкъсаните от експлозията плочи сякаш сочат навън...

— Да, нацърбените части по целия диаметър на отвора стърчат навън — потвърди Съмър.

Джули погледна объркано първо Далгрен, после Съмър.

— Какво искате да кажете?

— Иска да каже, че германците нямат пръст в потъването на „Хампшир“.

— Как така?

— Изглежда, че взривът, който го е потопил, е бил вътре в кораба.

След час и половина тримата седяха в каюткомпанията на „Один“ и разглеждаха направените записи и снимки на „Хампшир“ на огромния плосък екран. Далгрен прехвърли бързо началните кадри на заснетия материал и намали скоростта, когато камерата започна да се доближава до дупката в левия борд. Джули и Съмър седяха до него, проточили вратове към екрана.

— Спри тук — нареди Съмър.

Далгрен спря видеото на близък кадър от разбития корпус.

— Ето тука се вижда много добре — каза Съмър и посочи нащърбените краища на стоманените плочи, които стърчаха като венчелистчета на цвете. Взривът, който е причинил това, е дошъл откъм вътрешността на кораба.

— Не може ли да е дело на екипа на Захаров? — попита Джули.

— Едва ли — отвърна Далгрен, — макар че сигурно са използвали тук-там експлозиви, за да си пробият път до вътрешните помещения. Не им е било нужно обаче да правят такава огромна дупка и то толкова близо до главната палуба. — Натисна бутона „пуск“ и продължи да обяснява. — Видяхме доказателства за взрив във вътрешността навсякъде около голямата пробойна. Нямахме да ги има, ако Захаров се беше опитал просто да разшири съществуващия отвор.

— А какво ще кажете за атака с торпедо или удар в мина, които са предизвикали експлозия на муниции в кораба? — подхвърли Съмър.

— Дупката не е достатъчно голяма — отговори Далгрен. — Според онова, което видяхме вътре, има достатъчно повреди, но всички са в близост до стената. Ако се беше взривил корабният муниционен склад, експлозията щеше да откъсне големи части от корпуса.

— Значи не може да става дума за нещо друго, освен вътрешна експлозия? — попита Джули. — В края на краищата в старите слухове

може би има нещо вярно.

— И какви са те? — поиска да научи Съмър.

— Смъртта на лорд Кичънър през 1916 година е огромно събитие. Двайсет години по-рано той е героят от Хартум в Судан и се смята за един от главните архитекти на германското поражение през Първата световна война. Разбира се, той е най-известен със своя плакат за набиране на доброволци, който се превръща в икона. На плаката те сочи с пръст и те пита защо още не си се записал в армията. Тъй като трупът му не е намерен, се разнасят диви конспиративни теории, в които се твърди, че е оцелял при потъването, защото на борда бил негов двойник. Други твърдят, че ирландците от ИРА били поставили бомба на кораба, когато няколко месеца по-рано бил ремонтиран в Белфаст.

— Ха, това сякаш хвърля нова светлина върху биографията му — отбеляза Съмър.

— Заради Кичънър ли искаше да огледаш „Хампшир“? — попита Джек.

Джули кимна.

— Всъщност това го уреди деканът, но разбира се, движещата сила беше моята биография на маршала. Предполагам, че ще трябва да се върна в имението на Кичънър близо до Кентърбъри и да прегледам наново архива му.

— Кентърбъри? — попита Съмър. — Това не е много далеч от Лондон, нали?

— Не, само на сто и няколко километра от столицата.

— Лондон е следващата ми спирка, когато пристанем в Ярмут.

— Ярмут е нашето следващо пристанище, когато те оставим в Къркуол — обясни Далгрен на Джули. — Там ще презаредим, след което някои от нас ще поемат за Гренландия, където ще работим по друг проект — добави той и погледна Съмър със завист.

— Другата седмица ще летя за Истанбул, за да участвам заедно с брат ми в един средиземноморски проект.

— Звучи като много слънце и топлина — отбеляза Джули.

— Сякаш не знам — измърмори Джек.

— Може би ще мога да ти помогна в твоите проучвания преди полета ми за Турция — предложи Съмър.

— Наистина ли? — удиви се Джули. — Ровенето в стари прашни книги не е като гмуркането за древни корабни останки.

— Няма значение. И на мен ми стана любопитно какво всъщност се е случило с „Хампшир“. Та това е най-малкото, което мога да направя, след като отворихме тази кутия на Пандора.

— О, Съмър, благодаря ти. Това е чудесно.

— Няма защо — отговори с усмивка Съмър. — Кой не обича тайните?

20.

Магазинът с табела „Соломон Бренди — антиквариат“ беше разположен в тиха странична уличка на Стария град в Ерусалим, недалеч от ротондата „Гроба Господен“. Подобно на останалите седемдесет и четири лицензирани търговци в страната, Бренди имаше официално разрешение от Държавата Израел да купува и продава антикварни предмети, стига да не са крадена стока.

Това законово ограничение не представляваше кой знае каква пречка за повечето търговци, защото те просто не искаха идентификационни номера, които биха могли да бъдат проследени, за предметите с неясен произход, влизащи през задния им вход. Странното беше, че законите на Израел за антикварните предмети създаваха огромен пазар на истински реликви и фалшификати, като позволяваха законната търговия с находки — практика, забранена в повечето държави. Често антикварните предмети се вкарваха контрабандно в Израел от околните страни, за да бъдат узаконени и продадени на колекционери от цял свят.

Софи Елкин влезе в добре осветения магазин на Бренди и трепна от силния писък на звънеца, който възвести, че е прекрачила прага. Тясната вътрешност беше празна откъм хора, но претъпкана с артефакти, които бяха изпълнили остъклените рафтове покрай четирите стени. Тя отиде до витрината в центъра на магазина, в която бяха изложени глинени съдове с налепени по тях етикети „Ерихон“. Опитното ѝ око веднага определи, че са фалшификати, които скоро щяха да се превърнат в ценно притежание за някой турист, осъществил пътуването на своя живот и пристигнал на поклонение в Светите земи.

Нисък набит мъж с големи като палачинки очи излезе от задната стаичка, облякъл прашна найлонова престилка върху омачканите си дрехи, остави на тезгяха малка глинена фигурка и погледна смутено Софи.

— Госпожице Елкин, каква изненада — поздравя я с глас, който подсказваше, че идването ѝ не е добре дошло.

— Здравей, Сол. Май още няма туристи, а?

— Все още е рано. Сутрин разглеждат забележителностите, а пазаруват следобед.

— Трябва да поговорим.

— Лицензът ми е редовен. Предадох доклада си навреме — възрази той.

Софи поклати глава.

— Какво можеш да ми кажеш за кражбата и стрелбата в Цезарея? Бренди видимо се успокои.

— Тъжна работа. Разбрах, че един от твоите хора е бил убит.

— Да. Холдер.

— Помня го. Много гласовит и шумен. Доколкото си спомням, веднъж заплаши, че ще ме „светне с лопатата“ — каза Бренди с мазна усмивка.

Софи беше заловила Бренди преди две години при тайна операция, когато беше приел голямо количество находки, откраднати от Масада. Беше оттеглила обвиненията, когато той се съгласи тайно да сътрудничи за залавянето на истинските крадци на артефакти. Обаче от време на време използваше стария случай да го притиска за информация за други операции. Бренди обикновено се измъкваше от повечето й въпроси, но поне досега никога не я беше лъгал открито.

— Искам човека, който го уби — натърти Софи.

Бренди вдигна рамене.

— Страхувам се, че няма да мога да ти помогна.

— Соломон, ти чуваш разни работи. Мулелата ли го направиха?

Бренди тревожно погледна през витрината, да не би да има разтакаващи се непознати.

— Мулетата са опасна организация. Терористи, които действат в рамките на нашите собствени граници. Нали не искаш да се доближаваш прекалено до тях, госпожице Елкин?

— Те ли го направиха? — попита тя, гледаше го в очите.

— Има подобни подозрения — отговори той тихо, — но точно като теб, не мога да го кажа със сигурност.

— Не познавам други, които крадат находки с насочени оръжия и не се страхуват да дръпнат спусъка.

— И аз — призна Бренди. — Поне не в нашата страна.

— Соломон, кажи ми, кой според теб би наел подобен екип?

— Със сигурност не и търговец — каза той възмутено. — Знаеш много добре как стават работите на черния пазар. По-голямата част от изкопните работи се върши от мръсни бедни араби, които получават жълти стотинки за намереното. След това находките минават през поредица посредници — понякога през търговци, а друг път не, докато не си намерят място в обществена или частна сбирка. Обаче мога със сигурност да ти кажа, че нито един търговец на антики в Израел няма да изложи на опасност прехраната си, като закупи артефакти с кръв по тях. Това е твърде голям риск.

Макар да имаше съмнения, че половината от предметите по лавиците на Бренди са придобити чрез незаконни разкопки, Софи знаеше, че той е прав. Качеството на най-добрите инвентарни списъци на търговците зависеше от тайните сенчести сделки, за които е нужно доверие и от двете страни. Съществуваше твърде голяма вероятност да бъдеш разкрит, ако бе забъркаш с неподходящи хора. Убиването заради антикварни предмети далеч надхвърляше сферата на обикновената търговия. В това Софи беше уверена.

— Сигурна съм, че никой разумен търговец няма да се забърка с тези касапи — натърти тя. — Чул ли си нещо за опити да бъдат продадени римски ръкописи на папирус от четвърти век?

— А, значи това са откраднали от Цезарейя — отговори той и кимна с разбиране. — Не, не съм чул нищо за опити да бъдат продадени подобни неща.

— Ако стоката не е на пазара, значи трябва да са свършили работата за някой частен колекционер.

— И аз бих си казал това — съгласи се Бренди.

Софи се приближи към тезгяха и взе малката глинена фигурка — грубо моделиран вол с варакосан хомот. Внимателно огледа формата и изработката и попита:

— От епохата на Първия храм?

— Имаш добро око — отговори Бренди.

— За кого е?

— Ммм... за един банкер от Хайфа. Специализирал се е в ранни израелски глинени предмети. Вече разполага с малка, но всъщност много впечатляваща сбирка.

— Притежава ли папирусови ръкописи?

— Не, те не са в сферата на интересите му. За него това е по-скоро хоби, отколкото зловец фанатизъм. Малцината колекционери, които знаят, че събират папируси, се интересуват от определено съдържание или текстове. Никой от тях не е онова, което вие наричате „рисков играч“.

— Сол, кажи ми тогава кой може да изпитва такава страст към тези ръкописи и освен това разполага със средствата, за да стигне до подобна крайност?

Бренди впери очи в тавана и се замисли.

— Кой може да каже? Познавам богати колекционери от Европа и Америка, които биха направили какво ли не, за да се сдобият с определен артефакт. Обаче сигурно има още десетки подобни, за които дори не съм чувал.

— Информацията за ръкописите от Цезарея беше само на един ден — отбеляза Софи. — Струва ми се невъзможно някой западен колекционер да реагира толкова бързо. Не, Соломон, мисля, че това е било организирано от някакъв местен елемент. Дали някакви тукашни имена биха се вписали в този профил?

Бренди вдигна рамене и поклати глава. Софи и не очакваше друго, защото знаеше, че богатите колекционери са за Бренди като „мазните влакове“ през следвоенните години. Той вероятно наистина нямаше представа кой стои зад нападението в Цезарея, но със сигурност нямаше да насочи подозренията към някой от големите си клиенти.

— Ако чуеш нещо, каквото и да е, обади се — нареди тя, тръгна към изхода, но изведнъж се обърна и вторачи предупредителен поглед в него. — Когато намеря тези касапи, а аз ще ги намеря, няма да се отнеса добре с техните съучастници, независимо дали са им помогнали съзнателно, или не.

— Госпожице Елкин, имаш думата ми — отговори невъзмутимо Бренди.

Звънецът на вратата възвести влизането на висок слаб мъж, който сковано прекрачи прага. Лицето му беше правилно и привлекателно, пясъчнорусата коса сресана назад, а неспокойните сини очи заблестяха, когато позна Софи. Носеше овехтели камуфлажни дрехи и широка панама и имаше излъчването на енергичен човек, смесено със съвсем лек ореол на шарлатанин.

— И ако това не е прекрасната Софи Елкин — каза той с преувеличен британски акцент — Службата по антиките да не е тук да увеличи библейската си сбирка извън предметите, които е придобила чрез конфискация?

— Здравей, Ридли — поздрави го тя хладно. — И не, Службата по антиките не се занимава с колекциониране на артефакти. Ние предпочитаме да си останат там, където са. В най-подходящия културен контекст.

Кимна към стъкления шкаф със съдините от Ерихон и добави:

— Просто наминах, за да се възхитя на последната серия фалшификати на господин Бренди. Нещо, за което ти би трябвало да знаеш доста.

Това беше остър укор срещу Ридли Банистър. Археолог от Оксфорд, той се бе превърнал в голям авторитет по библейска история и се изявяваше по печатните и електронните медии. Макар немалко от неговите колеги да го смятаха за циркаджия, а не за сериозен учен, никой не отричаше, че има забележителни познания за историята на региона. Освен това сякаш беше благословен с несекващ късмет. Колегите му завиждаха за необичайната му способност да прави вълнуващи открития: намираше царски погребения, важни резби по камък и смайващи украшения от пропуснати места. В рекламата също беше много умел и използваше откритията си, за да сключва изгодни договори за книги и филми.

Обаче късметът му беше изневерил, когато един работник му беше донесъл каменна плоча с арамейски надпис, датиращ от 1000 година преди Христа. Банистър обяви надписа за истински и заяви, че може би това е бил един от крайъгълните камъни на Соломоновия храм, без въобще да му минава през ума, че находката може да е фалшификат, който трябва да донесе на „изкопалия“ го тлъст хонорар. Понесе този провал много тежко и след като името му беше оцапано, бързо изпадна от светлината на прожекторите и скоро започна да провежда само ограничени разкопки и дори да води като екскурзовод туристически групи из Светите земи.

— Софи, ти знаеш не по-зле от мен, че Соломон е един от най-уважаваните търговци на антики в тази страна — каза той.

Тя извъртя очи към тавана.

— Дори да е така, вероятно не е мъдро решение виден археолог да бъде виждан в магазина на търговец на антики — отговори и тръгна към вратата.

— Права си. Но се радвам, че се видяхме. Хайде да пийнем по едно заедно, а?

Софи го дари с ледена усмивка, после се обърна и излезе.

— Хубаво момиче — измърмори Банистър. — Винаги съм искал да развия познанството ни в по-близка връзка.

— С нея? — Бренди поклати глава. — Та тя по-скоро ще те хвърли зад решетките.

— Може би си заслужава преживяването — засмя се Банистър. — Какво правеше тук?

— Разследва кражбата и стрелбата в Цезарей.

— Да, наистина грозна работа — каза Банистър и погледна внимателно Бренди. — Ти нали нямаш нищо общо?

— Разбира се, че не — сопна се Бренди, ядосан, че на англичанина изобщо му е минало през ума, че може да е участвал.

— Имаш ли представа какво са задигнали?

— Елкин спомена римски ръкописи на папирус. Четвърти век.

Това привлече вниманието на Банистър, но той си наложи да запази безразличен вид.

— Някаква представа какво може да е било съдържанието им?

Бренди поклати глава.

— Не. Но не мога да си представя да съдържат нещо удивително точно от този период.

— Сигурно си прав. Как мислиш, кой ли е финансирал кражбата?

— Ха, сега започна да говориш като госпожица Елкин — отговори Бренди. — Наистина нищо не съм чул за станалото. Защо не попиташ Дебелака?

— О, да. Тъкмо той всъщност е причината да дойда. Получи ли амулетите от моя съдружник Джош?

— Да, заедно със съобщение да ги задържа, докато не разговаряме. — Бренди отиде в задната стаичка и се върна с малка кутия. Отвори я и извади два зелени каменни медальона. На всеки от тях беше изрязан овен.

— Хубава двойка еднакви амулети от епохата на Обетованата земя — каза Бренди. — От района на Тел Арад ли са?

— Да. Мой бивш студент ръководи разкопките там за един американски университет.

— Момчето може да си създаде неприятности, като ограбва официални разкопки.

— Няясно е с това. Обаче случаят е твърде необикновен. Момчето наистина е праволинейно като стрела. По недоглеждане започнал да копае в гроб и намерил няколко ценни артефакта. Всъщност са изкопали четири еднакви амулета. Единият замина за университета, а другият беше дарен на Израелския музей. Джош ми изпрати другите два като подарък, заради помощта, която му оказвах през годините в кариерата му.

Бренди смръщи чело и попита:

— И какво, искаш да ги продам?

Банистър се усмихна.

— О, не, приятелю. Макар да зная, че биха могли да докарат доста пари, всъщност нямам нужда от тях. Вземи единия и прави с него каквото искаш.

Очите на антикваря светнаха.

— О, това е наистина щедър подарък!

— През годините ти се оказа ценен приятел и може би ще имам нужда от твоята помощ и в бъдеще. Вземи го с моята благословия.

— Шалом, приятелю — отговори Бренди, докато разтърсваше ръката на английския археолог. — Мога ли да попитам какво ще правиш с другия амулет?

Банистър го вдигна и известно време го оглежда, после го пусна в джоба си.

— Ще го занеса на Дебелака.

— Мъдра идея — отбеляза Бренди. — Той може да плати някой долар повече.

Банистър му махна за довиждане и излезе, като се усмихваше. Наистина разчиташе на това, че Дебелака ще му плати за амулета добре — но с нещо много по-ценно от пари.

21.

Джули Гудиър мина покрай две отдавна замлъкнали морски оръдия, които сочеха към Темза, и се изкачи по стъпалата към Имперския военен музей. Почитаната в цял свят институция в лондонския квартал Съдърк се помещаваше в тухлена сграда от деветнайсети век, първоначално изградена като приют за душевноболни. Известният със своята огромна сбирка от снимки, произведения на изкуството и военни артефакти от Първата и Втората световна война музей притежаваше и голяма колекция от документи, свързани с войните, и лични писма.

Джули се регистрира в главния атриум, качи се два етажа нагоре в асансьор с размерите на телефонна будка, след което трябваше да се качи и по стръмно стълбище, за да стигне до читалнята — впечатляващо кръгло помещение, разположено под високия централен купол.

Жена с кафява рокля и с вид на книжна мишка ѝ се усмихна широко от заемното гише.

— Добро утро, госпожице Гудиър. Върна се за още една среща с лорд Кичънър?

— Здравей, Биатрис. Да, несвършващите тайни около фелдмаршала отново ме доведоха тук. Преди няколко дни се обадох да поръчам някои материали.

— Да видим дали са изпълнили поръчката — отговори Биатрис и влезе в хранилището за лични архиви. След малко се върна с натоварена с купчина кутии количка.

— Извадили са Бялата книга от разследването на потъването на НВК „Хампшир“ и военната кореспонденция на първия граф Кичънър от 1916 година — каза библиотекарката, докато взимаше картата на Джули и заемните бележки от документите, за да ги сложи в отделението с буквата Г. — Изпълнили са поръчката ти изцяло.

— Благодаря, Биатрис. Няма да се бавя много.

Отнесе документите в един тих ъгъл и започна да чете доклада на адмиралтейството за случилото се с „Хампшир“. Имаше много

малко за четене всъщност. Тя беше виждала обвинения, отправени много скоро след случилото се от обитателите на Оркнейските острови, в които се твърдеше, че военният флот се колебаел дали да изпрати помощ при пострадалия кораб, след като получил съобщение за потъването му. Официалният доклад естествено прикриваше грешките на флота и отхвърляше слуховете, че корабът не е потънал от сблъсък с мина.

Кореспонденцията на Кичънър не хвърляше повече светлина върху станалото. Тя вече я беше чела и бе открила, че е съвсем обикновена. През 1916 г. Кичънър заема поста министър на войната и по-голямата част от официалната му кореспонденция отразяваше загрижеността му за нуждата от жива сила и набирането на доброволци за британската армия. Типично за тези писма беше едно, адресирано до министър-председателя, в което фелдмаршалът се оплакваше, че се отклоняват мъже от армията, за да работят в оръжейните заводи.

Джули бързо прелистваше страниците, докато не наближи пети юни — деня на Кичънъровата смърт на борда на „Хампшир“. Вероятността крайцерът да е потънал заради вътрешна експлозия я беше подтикнала да обмисли възможността дали някой не е искал Кичънър да умре. Тази идея я подсети за едно странно писмо, което беше видяла преди няколко месеца. Зарови в края на кутията и го извади.

За разлика от остарялата пожълтяла военна кореспонденция, това писмо беше все още ослепително бяло, писано на плътна хартия. В горната част на листа имаше сух печат „Дворец Ламбет“. Джули бавно прочете писмото:

„Сър,

По повеля на Бога и страната за последен път ви умолявам да се откажете от документа. Самата святост на нашата Църква зависи от това. Докато вие може и да водите временна война с враговете на Англия, ние предвождаме вечен кръстоносен поход за спасението на цялото човечество. Нашите врагове са лукави и умели. Ако случайно успеят да вземат Описа, това може да стане

причина за края на нашата вяра. Аз заявявам с пълна увереност, че нямате друг избор, освен да отстъпите пред Църквата. Очаквам вашето подчинение.

Рандъл Дейвидсън,
архиепископът на Кентърбъри.“

В бялото поле до текста с почерка на фелдмаршала бе написана бележка, която гласеше: „Никога!“

Писмото бе смущаващо на няколко равнища. Джули знаеше, че Кичънър е бил религиозен и е ходел редовно на черква. Изследванията ѝ не бяха разкрили никакви сблъсъци с Англиканската църква, да не говорим за главата ѝ — Кентърбърийския архиепископ. Освен това се споменаваха някакъв документ, по-точно опис. Какво ли беше това?

Макар да нямаше никакво отношение към „Хампшир“, писмото беше достатъчно любопитно, за да привлече вниманието ѝ. Тя го преснима, след което се зае да прегледа кутията докрай. Близо до дъното попадна на няколко документа, свързани с пътуването на Кичънър до Русия, включително официална покана от руското посолство и план със срещите му по време на престоя в Петроград, Пресне и тях и след това върна кутиите на Биатрис.

— Намери ли онова, което търсеше? — попита библиотекарката.

— Не, само по някое странно зрънце тук-там.

— Отдавна съм разбрала, че тайната за откриване на исторически съкровища е да не спираш да обръщаш всеки камък. Най-накрая ще попаднеш на нещо.

— Благодаря за помощта, Биатрис.

След като излезе от музея, Джули прочете писмото още няколко пъти и накрая се загледа в подписа на архиепископа.

— Да — измърмори на себе си. — Биатрис е права. Трябва да обърна още камъни.

Не беше далече. На около километър се издигаш дворецът „Ламбет“, историческа резиденция на Кентърбърийския архиепископ: няколко тухлени сгради, които се извисяваха над Темза.

Джули знаеше, че дворецът обикновено не е отворен за обществеността, затова паркира на малка уличка в близост и се насочи към главния вход. След като мина през пропуска, ѝ беше позволено да

продължи към Грейт Хол — сграда в готически стил от червени тухли с бели фуги. Подредена зад тези исторически стени се намираше една от най-старите библиотеки Британия и главно хранилище на архива на Англиканската църква, който датираше от девети век.

Джули натисна звънеца и млад послушник я заведе до малката читалня. Тя попълни две заемни бележки и ги подаде на момичето зад плота.

— Документите на архиепископ Рандъл Дейвидсън от януари до юли 1916 — измърмори заинтригувано момичето, — плюс всякакви документи, отнасящи се до граф Хорейшо Хърбърт Кичънър.

— Разбирам, че втората поръчка може би е малко не на място, но ми се ще поне да опитаме да потърсим — обясни Джули.

— Можем да проведем компютъризирано търсене в нашата база данни — предложи библиотекаря без особено въодушевление. — Каква е причината за търсенето?

— Правя проучвания за биография на лорд Кичънър — обясни Джули.

— Аха, ясно. Мога ли да видя читателската ви карта?

Джули ѝ я подаде и тя я преснима, после взе и данните за установяване на връзка, стрелна поглед към кръглия часовник на стената и заяви:

— Съжалявам, но сигурно няма да успеем да издирим документите до края на работното време. Ще ви бъдат предоставени за преглед, когато библиотеката отвори в понеделник.

Джули я изгледа разочаровано, защото знаеше, че библиотеката няма да затвори още най-малко час.

— Добре. Ще дойда пак в понеделник. Благодаря ви.

Червенокосото момиче здраво стискаше заемните бележки в ръка, докато Джули не излезе от помещението. След това махна на един младеж да се приближи и каза:

— Дъглас, замести ме за минутка. Трябва да проведе един много важен телефонен разговор.

22.

Истинското му име беше Оскар Гузман, но всички го наричаха Дебелака. Произходът на прякора беше очевиден: висок малко над метър и петдесет, той тежеше почти двеста килограма и на пръв поглед човек оставаше с впечатлението, че е колкото висок, толкова и широк. С бръснатата си глава и необичайно големите си уши Гузман приличаше на беглец от пътуващ цирк. Въпреки външността си беше един от най-богатите хора в Израел.

Беше израснал като парцалив хлапак по улиците на Ерусалим, копаяше за монети в гробовете по хълмовете с безпризорни арабчета или се редеше за безплатна храна пред християнските кухни за бедни. Попиването на различните култури в Ерусалим и мошеническата му дарба да оцелява по улиците по-късно му послужиха добре в ролята му на бизнесмен: той превърна малката си строителна фирма в най-голямата предприемаческа компания за строителство на хотели в Близкия изток, спечели огромно богатство и свобода, но се движеше между властимащите в целия регион. Единствено страстта му към антиките надминаваше несекващия му апетит за печалби и успехи.

Смъртта на по-малката му сестра при пътно произшествие пред една синагога промени живота му. Подобно на мнозина, сполетени от трагична загуба, той започна сам да търси Бог. Само че неговото боготърсачество се измести от духовното към материалното, защото се опитваше да потвърди истината в Библията чрез физически доказателства. Първоначално малката му сбирка антики от библейската епоха започна да расте експоненциално заедно с нарастването на богатството му и младежкото му хоби се превърна в страст за цял живот. Сега неговите артефакти, които вече наброяваха стотици хиляди, се съхраняваха в складове, разпръснати в три различни държави. Минал шейсетте, Гузман вече беше посветил времето си изцяло на своята страст.

Ридли Банистър влезе в бутиковия хотел, който се издигаше на един от най-скъпите брегови парцели на първа линия в Тел Авив. Фоайето беше обзаведено в модерен минималистичен стил. По белите

мраморни плочи бяха щръкнали неловко черни, неудобни на вид кожени кресла. Банистър смяташе дизайна за добре изпълнен, макар че съвсем не харесваше външния вид. Жената зад рецепцията — с вид на матрона — го поздрави дружелюбно.

— Казвам се Банистър. Имам среща с господин Гузман — каза той.

След като по телефона се получи потвърждение, един плещест пазач го заведе при частния асансьор и той се понесе към последния етаж.

Вратата на луксозното студио се отвори веднага и в рамката ѝ застана лично Дебелака с дълга пура между пръстите.

— Ридли, влизай, момчето ми, влизай — поздрави го Оскар с малко хрипкав глас.

— Оскар, изглеждаш много добре — каза Банистър и двамата си стиснаха ръцете, преди да влязат в апартамента.

Банистър за пореден път изпадна във възхита от студиото на Гузман, което приличаше повече на музей, отколкото на жилище. Лавици и стъклени шкафове бяха разположени навсякъде, натъпкани с глинени съдове, каменни резби и други находки, всички на по няколко хиляди години. Гузман го поведе по коридора, покрит с древни римски мозайки, взети от обществена баня в Картаген. Минаха под каменна арка от руините в Ерихон и влязоха в просторната всекидневна, която гледаше към пясъка на телавивския плаж „Гордън“ и блещукащото Средиземно море.

След като се отпусна на едно меко тапицирано с кожа кресло, Банистър с изненада забеляза, че жилището е празно. При предишните си гостувания винаги беше попадал на цяла тълпа търговци на антики, които се надяваха да натресат последните си първокласни артефакти на богатия колекционер.

— Жегата... намирам я все по-потискаща — оплака се Гузман, който се беше задъхал дори от разходката до входната врата, и се отпусна на съседното кресло. — Марта — извика на слугинята си, — донеси нещо студено за пиене.

Банистър извади медальона от джоба си и го сложи; в дланта на Гузман.

— Оскар, това е подарък за теб. От Тел Арад.

Оскар внимателно заглежда украшението и по лицето му постепенно започна да се разлива широка усмивка.

— Ридли, това е много мило. Благодаря. Притежавам подобен екземпляр от Нахал Безор. Бих казал, че е о ранния ханаански период.

— Както обикновено си прав. Това ново ли е? — попита Банистър и посочи малка стъклена плочка с лята рамка на масичката за кафе.

— Да — отговори Гузман и очите му заблестяха. — Току-що я купих. Изкопана е в Бет Шеан. Рамкирано стъklarско произведение от втори век. Вероятно произведено в Александрия. Виж как е полирана.

Банистър вдигна плочката и внимателно я заглежда.

— В добро състояние е.

Появи се прислужницата Марта с поднос с две чаши лимонада. Остави подноса на масичката за кафе и се оттегли в кухнята.

— Е, Ридли, коя е последната шумотевица в света на законната археология? — попита Дебелака и се изкиска.

— Изглежда, има малко нови проекти, които ще се осъществяват догодина. Израелският музей ще финансира край бреговете на Галилея разкопки на едно ранно поселение, а Телавивският университет е получил одобрение за разкопки в Мегидо. По-голямата част от академичните усилия май ще бъдат насочени към продължаването на съществуващите, вече проекти. Естествено, не бива да се забравят обичайните финансирани от чужбина теологически разкопки, но както знаем, те рядко постигат нещо повече.

— Така е, но поне показват повече въображение от академичните институции — отбеляза Гузман подигравателно.

— Аз имам идея за две места, от които смятам, че ще се заинтересуваш. Едното е в Бейт Яла. Ако гробът на Вирсавия съществува, мисля, че ще е там, в нейния роден град, който по онова време се е наричал Гило. Вече съм формулирал обобщение на мястото и план на разкопките.

Дебелака му кимна да продължава.

— Второто място е близо до Гибеон. Съществува малка вероятност да докажем, че дворецът на цар Манасия е бил там. Това място се нуждае от по-подробно проучване, но смятам, че има голям потенциал. Мога да се сдобия с нужните документи за разкопките

както преди под покровителството на Англиканската църква. Разбира се, ако се съ согласиш да бъдеш спонсор.

— Ридли, ти винаги си правил вълнуващи открития и съм изпитвал много радости в сътрудничеството си с твоите разкопки. Обаче се страхувам, че моите дни като спонсор на разкопки свършиха.

— Оскар, ти винаги си бил много щедър — отговори Банистър, като сдържа яда си, че губи подкрепата на един дългогодишен благодетел.

Гузман се загледа през прозореца с отсъстващ поглед.

— Похарчих по-голямата част от богатството си за колекциониране на антики, които потвърждават разказите в Библията — каза той. — Притежавам тухли от кал уж от Вавилонската кула. Имам каменни цокли, които може да са подпирали храма на Соломон. В колекцията си имам над един милион находки от библейската епоха. Въпреки това за всяка съществува известно съмнение.

Внезапно отново започна да не му стига въздух и той се закашля и задиша тежко. Успокои се едва след като отпи глътка лимонада.

— Оскар, зле ли ти е?

Дебелака поклати глава.

— Напоследък емфиземата много ме мъчи. — Пое си мъчително дъх. — Лекарите не могат да ми помогнат.

— Глупости. Силен си като Давид.

Гузман се усмихна, после бавно се надигна от креслото, отиде до един от шкафовете и се върна със стъклена плочка.

— Хвърли едно око на това — каза и я подаде на Банистър.

Археологът взе плочката и видя, че стъклата всъщност са две и между тях е притиснат някакъв документ — правоъгълно парче папирус с ясно изписани редове.

— Чудесен пример на коптски шрифт — отбеляза той.

— Знаеш ли какво пише?

— Мога да различа няколко думи, но не мога да се справя без справочници — призна Банистър.

— Това е доклад на началника на пристанището в Цезаря. Описва залавянето на пиратски кораб от римска галера. У пиратите са намерени оръжията на римски центурион, принадлежащ към Палатинската школа.

— Цезарей? — Банистър вдигна вежди. — Научих, че при извършената наскоро там кражба са взети папируси. По време на кражбата е имало поне един убит.

— Да, много жалко. Документът очевидно датира от началото на четвърти век — продължи Дебелака, все едно не го е чул.

— Интересно — подхвърли Банистър и изведнъж се почувства неловко. — Но какво му е толкова важното?

— Смятам, че предлага възможно потвърждение за Описа, както и за разположението на товара.

„А, Описът. Значи всичко е заради него“, каза си Банистър. Старият пръч вече гледаше към онази с косата и отчаяно търсеше божествено доказателство, преди времето му да изтече.

Изкиска се вътрешно. Беше прибрал доста пари от Гузман и Англиканската църква в опити да се намери Описът. Може би имаше възможност да изкара още.

— Оскар, знаеш, че търсих тук и в Англия, но не намерих нищо.

— Трябва да има друг път.

— И двамата стигнахме до извода, че вероятно вече не съществува, ако изобщо някога го е имало.

— Това беше преди да се появи това. — Гузман почука с пръст по стъклото. — Отдавна съм в тази игра. Подушвам връзката тук. Той е истински и аз го знам. Реших да се посветя с всички мои ресурси единствено на Описа.

— Да, това наистина е завладяваща следа — съгласи се Банистър.

— Това ще бъде — заяви с уморен глас Дебелака — върхът на моите търсения в живота. Ридли, надявам се, че ще успееш да ми помогнеш да го постигна.

— Винаги можеш да разчиташ на мен.

Марта влезе отново във всекидневната и напомни на Гузман за предстоящото посещение на лекаря. Банистър се сбогува и излезе сам от апартамента. Докато излизаше от хотела, разсъждаваше върху папирусовия ръкопис и се питаше дали е възможно предположението на Гузман да излезе вярно. Трябваше да признае, че възрастният колекционер си разбира от работата. За Банистър обаче беше по-важно да измисли как да спечели от новите търсения на Дебелака. Потънал

дълбоко в мисли, той не забеляза младия човек в джинсов гащеризон, който чакаше до автомобила му.

— Господин Банистър? — попита младият мъж. — Да?

— Куриерска доставка — каза младежът и му подаде голям тънък плик.

Банистър се вмъкна в колата си и заключи вратите, преди да отвори писмото. Изсипа съдържанието и за миг остана неподвижен. После поклати глава. В скута му бе паднал самолетен билет първа класа за Лондон.

23.

— Съмър, ето ме!

Съмър тъкмо бе слязла от влака от Голям Ярмут и оглеждаше множеството, преметнала раницата си през рамо. Джули стоеше в единия край на перона и ѝ махаше.

— Благодаря, че ме посрещна — каза Съмър и я прегърна. — Не бих се оправила сама тук — добави, докато оглеждаше с възхищение огромната каменна сграда на Ливърпулската гара в Североизточен Лондон.

— Всъщност е доста лесно — отговори Джули с усмивка. — Просто трябва да следваш останалите, които се измъкват от бъркотията.

Поведе Съмър през няколко перона, после минаха през оживеното множество в чакалнята и накрая излязоха на един паркинг и се наместиха в малък зелен форд, който приличаше по нещо на насекомо.

— Как мина пътуването до Ярмут? — полюбопитства Джули, докато ловко се вмъкваше в лондонското движение.

— Гадно. Щом отплавахме от Скапа Флоу, попаднахме в северен фронт и през цялото плаване в Северно море бяхме изложени на ураганни ветрове. Още имам чувството, че всичко се люлее.

— Значи трябва да се радвам, че можах да се прибера от Шотландия със самолет.

— Е, има ли някакви новини за потъването на „Хампшир“? — попита на свой ред Съмър. — Намери ли някаква връзка с лорд Кичънър?

— Само няколко твърде неясни улики. Страхувам се, че са твърде незначителни. Прегледах разследването на адмиралтейството за потъването на „Хампшир“, но излезе съвсем обикновена Бяла книга, която хвърля вината за катастрофата върху немска мина. Също така проучих приказките, че може би ИРА са заложили бомба на кораба, но изглежда това са си просто слухове.

— Възможно ли е германците да са поставили бомба?

— В известните германски документи няма никакви данни, така че и това е по-скоро невероятно. Те смятат, че крайцерът е потопен от поставена мина. За съжаление капитанът на подводницата, Курт Байцен, загива във войната, така че не разполагаме с официален отчет за случилото се.

— Значи две задънени улици. А какви са тези неясни улики, които спомена?

— Внимателно проверих отново записките си за Кичънър и военния му архив. Изскочиха два необичайни документа. В късната пролет на 1916 година той отправя необичайното искане до сухопътните войски за двама въоръжени телохранители за неопределено време. По това време телохранителите са нещо рядко и от такива услуги се ползват може би единствено кралете. Другият е странно писмо, което намерих във военния му архив.

Когато спря на един червен светофар, Джули се протегна към папката на задната седалка и подаде на Съмър копието на писмото от архиепископ Дейвидсън.

— Както вече казах, това са два странни документа, които може би не значат нищо.

Съмър бързо прочете писмото и сбръчка чело.

— Този Опис... за който споменава. Това някакъв църковен документ ли е?

— Наистина нямам представа — отговори Джули. — Затова нашата първа спирка е архивът на Англиканската църква в двореца „Ламбет“. Поръчала съм личния архив на архиепископа с надеждата, че там може да открием нещо по-съществено.

Пресякоха Темза по Лондонския мост и Джули успя да паркира зеления форд близо до двореца. След малко вече бяха в читалнята.

Библиотекарката беше приготвила цяла купчина папки.

— Ето документите на архиепископа. Съжалявам, но не можахме да открием нищо свързано с лорд Кичънър.

— Няма нищо. Благодаря, че сте потърсили.

Двете млади жени си избраха маса, разделиха си папките и започнаха да ги преглеждат.

— Май архиепископът е бил любител на писането на писма — отбеляза Съмър, впечатлена от обема на архива.

— Да, права си. Това е кореспонденцията му само за първата половина на 1916 година.

Докато се заемаше с първата папка, Съмър забеляза, че един мъж, който стоеше до ксерокса, събра някакви книги и се настани на масата точно зад нея. Носът ѝ усети лъх на одеколон, малко мускусен, но въпреки това приятен. Стрелна поглед през рамо и забеляза, че мъжът носи на дясната си ръка пръстен с вид на антика.

Запрелиства писмата и откри, че повечето са сухи оценки на бюджета и политиката, предназначени за епископите във Великобритания, и техните подобни отговори. След час бяха прегледали двете купчини до половината.

— Ето писмо от Кичънър — внезапно каза Джули.

Съмър я погледна.

— Какво пише?

— Изглежда, това е отговор на писмото от архиепископа, защото е датирано само няколко дни по-късно. Късо е, така че ще ти го прочета:

„Ваше превъзходителство. Съжалявам, че не мога да изпълня неотдавнашната ви молба. Описът е документ с могъщи исторически последици и трябва да бъде представен на обществеността, когато в света отново настъпи мир. Страхувам се, че във ваше лице Църквата само би заровила Откровението, с цел да защити съществуващите геологически догми. Моля ви да оттеглите вашите подчинени, които неспирно ме преследват.

Ваш покорен слуга, Х. Х. Кичънър“.

— Какъв ли ще е този опис? — зачуди се Съмър.

— Не зная, но очевидно Кичънър е имал екземпляр от него и го е смятал за важен.

— Явно и църквата.

Мъжът зад Съмър се изкашля, сякаш да си прочисти гърлото.

— Извинете, че ви подслушах, но Кичънър ли казахте? — попита с обезоръжаваща усмивка.

— Да — отговори Съмър. — Моята приятелка Джули пише биография на фелдмаршала.

— Казвам се Бейкър — излъга Ридли Банистър и в замяна научи имената на своите събеседнички. — Мога ли да ви подсказва, че подобър източник за документите на лорд Кичънър е Имперският военен музей?

— Много мило от ваша страна, господин Бейкър, но аз вече щателно прерових техните материали.

— И какво ви води тук? — попита той. — Лично аз не бих могъл да си представя, че влиянието на един военен герой може да е кой знае колко голямо в Англиканската църква.

— Опитвам се да открия кореспонденцията, която е водил с Кентърбърийския архиепископ — обясни тя.

— О, да, това е най-точното място — съгласи се той с широка усмивка.

— А вие какво търсите? — попита Съмър.

— Дилетантски занимания. Проучвам няколко стари абатства, които са били разрушени по време на манастирската чистка в епохата на крал Хенри VIII. — Той вдигна една прашна книга със заглавие „Планове на абатства в древна Англия“, после отново се обърна към Джули. — Открихте ли някакви нови тайни за Кичънър?

— Тази чест се пада на Съмър. Тя помогна да се докаже, че корабът, с който е потънал, може да се е взривил от заложена на борда бомба.

— „Хампшир“? — възкликна той. — Смятах за доказано, че се е блъснал в германска мина.

— Дупката от взрива показва, че ударната вълна е отвятре навън — обясни Съмър.

— Може би старите приказки, че ИРА са поставили бомба в кораба, са верни — замислено каза той.

— Знаете ли откъде са тръгнали?

— Да — отвърна Банистър. — В началото на 1916 „Хампшир“ е изпратен в Белфаст за основен ремонт. Някои смятат, че на борда е внесена бомба, взривена няколко месеца по-късно.

— Вие май знаете доста за „Хампшир“ — отбеляза Съмър.

— Аз съм просто маниак, обсебен от историята на Първата световна война — обясни Банистър. — Е, след това къде ще ви отведе

вашето проучване?

— Ами ще отидем в Кент, за да прегледаме личния архив на Кичънър, съхраняван в имението Брум Парк — отговори Джули.

— Открихте ли последния му дневник?

Джули го погледна учудено.

— Винаги се е предполагало, че е изгубен.

В този миг Банистър си погледна часовника.

— Олеле, как лети времето! Жалко, но трябва да бягам. Беше ми приятно да се запозная с вас, госпожици — продължи той, докато ставаше, и леко им се поклони — Пожелавам ви вашето търсене на исторически познания да даде обилни плодове.

Бързо занесе книгите си на библиотекарката, после им махна за сбогом и излезе от читалнята.

— Доста е симпатичен — призна с усмивка Джули.

— Да — съгласи се Съмър. — Със сигурност знае доста за Кичънър и „Хампшир“.

— Така е. Не бих си и помислила, че много хора знаят, че последният дневник на Кичънър е изчезнал.

— Не е ли потънал заедно с него и кораба?

— Никой не знае. Обикновено е подвързвал дневниците си като книги, които отразяват една година. Записките му за 1916 година не са намерени, така че винаги се е предполагало, че са били с него на кораба.

— Какво смяташ за твърдението на господин Бейкър, че ИРА може да са потопили „Хампшир“?

— Това е едно от многото странни твърдения, обаче аз открих, че няма никакво историческо основание. Трудно е да се повярва, че крайцерът е плавал повече от половин година с бомба на борда. ИРА, или Ирландските доброволци, както са били известни по онова време, със сигурност не биха могли да знаят толкова отрано, че на борда ще се качи и лорд Кичънър. Всъщност те не са прекалено радикална група до Великденското въстание през април 1916 година. Дълго след като „Хампшир“ отплава от Белфаст. Още повече, че никога не са поемали отговорност за потопяването.

— Значи ще се наложи да продължим с ровенето — отбеляза Съмър и отвори поредната папка с документи на архиепископа.

Работиха още един час, преди купчините да изтънеят. Към края на папката, която преглеждаше, Съмър намери кратко писмо от епископа на Портсмут, което я заинтригува. Прочете го още веднъж, преди да го подаде на Джули.

— Виж какво открих.

— „Пакетът беше доставен и вестителят отпратен — прочете на глас Джули. — Обектът на интереса ни след 72 часа ще престане да ни създава грижи. Епископ Лауъри, Портсмутска епархия“.

Остави писмото на масата и погледна Съмър.

— Не виждам какво общо има.

— Погледни датата.

Джули се вторачи в горния край на писмото.

— Втори юни 1916 година. Три дни преди потъването на „Хампшир“ — отбеляза тя изненадано.

— Изглежда — каза тихо Съмър, — наистина е имало заговор.

24.

След като излезе от библиотеката, Ридли Банистър прекоси парцела на двореца „Ламбет“ към малка тухлена сграда до жилищната част. Влезе през една безлична врата в препълнено помещение, където десетина мъже в униформи на охранители гледаха втръчено мониторите на видеокамери или работеха нещо на компютри. Без да обръща внимание на въпросителния поглед на един мъж, седнал близо до входа, Банистър се отпрати към кабинета в другия край и влезе през отворената му врата.

Мъж с орлов поглед и мазна коса седеше зад бюро и гледаше запис в реално време на компютърния екран — Джули и Съмър седнали в читалнята. Мъжът вдигна очи и го погледна разочаровано.

— Банистър, ето те и теб. Трябваше да се свържеш с мен преди пристигането на дамите. Сега си с разрушено прикритие.

— Съжалявам, приятелю, но тази сутрин в „Савой“ забравиха да ме събудят. Обаче искам да ти благодаря за самолетния билет. Радвам се, че този път си се сетил за първа класа.

Началникът на охраната на кентърбърийския архиепископ стисна презрително зъби.

— Прочисти ли папките, преди да им ги дадат?

— Джъдкинс, преглеждал съм тези документи и по-рано.

Лицето на началника почервения.

— Беше ти заповядано да прегледаш и прочистиш документите.

— Заповядано? За заповед ли спомена? Да не би да съм мобилизиран в частната армия на архиепископа, и то без да съм разбрал?

В мига, когато се бяха срещнали, двамата бяха изпитали неприязън един към друг и с времето тези чувства само се засилиха. Обаче Джъдкинс беше определен да поддържа връзка с Банистър, затова и двамата не можеха да направят нищо. Археологът дразнеше Джъдкинс, но внимаваше да не прекрачи границата и да изложи на опасност договорните си отношения с Църквата.

— Ти си служител на архиепископа и ще изпълняваш неговите заповеди буквално — заяви началникът на охраната. Очите му святкаха яростно.

— Нищо подобно не съм — възрази Банистър. — Аз съм един прост наемник за разкриване на историческата истина. Може да е вярно, че архиепископът се възползва от време на време от моите услуги, но аз нямам задължението да „изпълнявам заповеди“, да се кланям или да правя реверанси пред почитаемия църковен княз.

Джъдкинс си замълча, но не отмести очи от Банистър, докато чакаше кръвното му да спадне. Когато лицето му най-накрая престана да червене, той заговори направо:

— Макар че аз не бих го направил, архиепископът те избра да го съветваш за археологическите открития, особено в Близкия изток, които биха могли да окажат влияние върху съществуващата църковна доктрина. Този така наречен Опис и първоначалната му връзка с Църквата се смятат за особено чувствителен въпрос. Ние, искам да кажа архиепископът, трябва да знае защо тези изследователки от Кеймбридж се ровят в архива на архиепископ Дейвидсън и каква е опасността за Църквата.

Банистър възнагради насилената учтивост на Джъдкинс с тънка усмивка.

— Джули Гудиър е историчка от Кеймбридж, авторка на няколко високо оценени биографии на известни личности от деветнайсети век. В момента пише биография на лорд Кичънър. Госпожица Гудиър и американката, Съмър Пит, очевидно са открили, че корабът на Кичънър, „Хампшир“, е бил разрушен от вътрешна експлозия. Изглежда смятат, че това може да има някаква, макар и далечна връзка, с архиепископ Дейвидсън.

При тези думи Джъдкинс пребледня.

— Какво има, драги приятелю?

— Всичко е наред — отговори Джъдкинс. — Какво ще кажеш за този Опис?

— Архиепископът знае, че преди няколко години проведох изчерпателно търсене на въпросния документ. Трябва да отбележа, че и разходите бяха значителни — добави той и намигна. — Сигурен съм, че е изчезнал заедно с Кичънър и „Хампшир“.

— Да, така мисли и архиепископът. Обаче възможно е да съществуват някакви свързани с него исторически събития, които биха могли да се окажат, да речем, тревожни за Църквата и неприятни за архиепископа. Искам да се заемеш с тези две жени.

— Искаш? — Банистър повдигна вежди.

— Следи ги отблизо и ако се наложи, направи каквото трябва, преди да са се превърнали в проблем за нас.

— Аз съм археолог, а не убиец.

— Знаеш какво да правиш. Имаш номера ми.

— Да. А ти имаш ли моя номер? — попита Банистър, докато ставаше. — Номера на банковата ми сметка на Бермудските острови.

— Да — изръмжа Джъдкинс. — А сега изчезвай.

Началникът на охраната успя само да поклати глава, когато археологът му се поклони изящно и след това излезе от кабинета, сякаш беше негов.

25.

Когато Руди Гън излезе на палубата на „Егейски изследовател“ с първата голяма чаша кафе за деня, яркото средиземноморско слънце вече беше започнало да напича. Руди с изненада забеляза, че турската брегова линия е само на миля-две от кораба. После чу бръмчене на двигател, присви очи и видя зодиака на „Изследовател“ да подскача по вълните към брега.

Замаяното му от съня съзнание веднага се съсредоточи върху проекта, по който работеха, и той забърза към кърмата. С разочарование установи, че бялата подводница — автономното подводно превозно средство — е закрепена здраво на тапицираната стойка. АППС бе с формата и големината на торпедо и беше оборудвано с различни сензори, които взимаха проби от водата. Когато преди шест часа си беше легнал, корабът следваше АППС, докато то проучваше голям отрязък от координатната мрежа на десет мили от брега. След като отпи голяма глътка кафе, той се обърна, тръгна напред и се качи на мостика. Завари Пит да изучава морска карта заедно с капитана на кораба Брус Кенфийлд.

— Добро утро, Руди — каза Пит. — Рано си се надигнал.

— Усетих, че двигателите работят. Защо вдигнахме котва?

— Кемал получи съобщение, че жена му е катастрофирала. Очевидно не е нещо сериозно, но го свалихме на брега, за да може да се видят.

Кемал беше морският биолог от турското министерство на околната среда, командирован на кораба на НАМПД да наблюдава и да помага при вземането на водните проби.

— Лоша работа — отбеляза Гън. — След като зодиакът се върне, колко време ще ни е нужно да се върнем над координатната мрежа и да подновим работата?

Пит се усмихна и поклати глава.

— Технически не можем да продължим работата, докато Кемал не се върне или не дойде негов заместник. Турското правителство държи на условието, когато работим в турски териториални води, на

борда винаги да има човек от министерството на околната среда. Както стоят нещата, може би три или четири дни няма да работим.

— Вече сме назад с графика. Първо ни се наводни сензорът, а сега — това. Може би ще се наложи да удължим проекта, за да изследваме районите, върху които се съгласихме да работим.

— Най-вероятно.

Гън забеляза, че Пит изобщо не изпитва безпокойство. Това беше необичайно за него — той страшно мразеше да оставя нещата недовършени.

— Откакто се върна от Истанбул, само два дни сме работили по проучването на новата координатна мрежа — продължи Гън. — Сега отново спираме работа, а на теб не ти пука. Как става това?

— Руди, много е просто. Спирането на работата по проучването на цъфтежа на водораслите означава, че възобновяваме разкопките на отоманските корабни останки.

И му намигна.

По-малко от четири часа след като зодиакът се върна, „Егейски изследовател“ се озова до Хиос на сто метра от мястото на находката и подводният археолог Родни Зибиг организира поставянето на алуминиева мрежа над оголените части на потъналия кораб.

Зибиг набързо преквалифицира неколцина умеещи да се гмуркат учени в подводни археолози, като им разясни основните техники и как да документират, след това организира грижливия оглед на останките. Пит, Джордино и дори Гън участваха в редуването при гмуркането, фотографирането, оразмеряването и изкопаването на сондажни шахти на различни места около потъналия кораб. Откриха най-вече керамика и няколко железни предмета.

Пит стоеше на кърмата на „Егейски изследовател“ и наблюдаваше увеличаващите се бели точки, които осейваха морето под усилващия се вятър. Празният „Зодиак“, вързан за буя близо до мястото на останките, подскачаше все по-лудо по вълните. Двамата водолази изскочиха на повърхността и заплуваха към гумената лодка. Единият отвърза въжето, докато другият палеше извънбордовия двигател, след това бързо подкара зодиака към кораба. Спуснаха въжетата на лебедката и вдигнаха лодката и водолазите на борда.

Руди Гън и Род Зибиг изскочиха от нея и започнаха да събличат неопрените.

— Стана малко скокливо във водата — отбеляза Зибиг, веселяк с прошарена коса и яркосини очи.

— Спрях гмурканията, докато вятърът не утихне — каза Пит. — Според прогнозата утре времето ще се оправи.

— Добра идея — съгласи се археологът. — Но мисля, че Руди ще е като на тръни, докато не може да се върне при останките.

— Нещо интересно ли намерихте?

Гън кимна с блеснали очи.

— Копаех в квадрат С1 и докоснах голям резбован камък. Преди да изтече времето ни във водата, успях да разкрия само малка част от него. Мисля, че може да е някакъв монолит или стела.

— Това може да ни помогне да разберем нещо за кораба — отбеляза Пит.

— Надявам се да не се наложи да споделим откритието — обади се Зибиг и кимна към релинга на десния борд.

На около две мили една моторна яхта се движеше право към тях и подскачаше по вълните от високата скорост. Произведена в Италия, с елегантни потъмнени стъкла от всички страни и голяма открита задна палуба. Червеното турско знаме с бялата луна и звездата се вееше на мачтата, а под него плющеше едно по-малко, на което се виждаше самотен златен полумесец. Макар че беше по-малка от милионерските яхти в Монте Карло, все пак си личеше, че е скъпа и луксозна. Тримата стояха и гледаха. Яхтата ги наближи на половин миля и най-неочаквано спря и започна да се полюшва в неспокойните води.

— Род, на твоє място не бих се тревожил за останките. Така като ги гледам, едва ли си падат по подводните разкопки.

— Най-вероятно някой любопитства какво ли правим в морето.

— А може би пречим на гледката от нечия вила на брега — измърмори Гън.

Никой, освен Рупе не знаеше за точното местоположение на корабните останки и Пит си помисли, че той може би вече е уведомил турското министерство на културата. Но пък кабинетът на неговия приятел беше обран и картата на местоположението бе открадната заедно с намерените артефакти. Намръщи се.

Някой го повика от предната част на кораба и той се обърна. Беше Джордино, подал глава от вратата на радио кабината.

— Току-що се получи грама за теб от Истанбул!

— Говорим си за вълка... — измърмори Пит. — Веднага се връщам — каза на Руди и Зибиг. — Вероятно са резултатите от анализа на доктор Рупе.

— И аз бих искал да ги видя — каза Зибиг.

Двамата водолази бързо се преоблякоха и се присъединиха към Пит и Джордино в малката кабина, в която имаше няколко компютъра и сателитна комуникационна система. Джордино подаде на Пит разпечатка от няколко страници, след това се настани пред един от компютрите.

— Доктор Рупе е изпратил и снимки заедно с доклада — каза той, докато потракваше по клавишите, за да отвори папката. Екранът се изпълни с изображението на златна монета, снимана в близък план.

Пит бързо прегледа доклада и го подаде на Зибиг.

— Все още ли става дума за останките на отомански кораб?

— Това е почти сигурно — отговори Пит. — Доктор Рупе е открил подобна монета, сечена в Сирия, и смята, че тази от кутията на Ал е същата. Датирал я е около 1570 година. За съжаление е трябвало да извърши сравнението по памет, след като някой е задигнал монетите от кабинета му.

— Мисля, че е прав — обади се Джордино. — На мен също ми се струва, че монетите са еднакви.

— Пише, че тези монети са използвани между 1560 и 1580 — добави Зибиг.

— Значи вече знаем, че останките не може да са по-стари от 1560 година — заключи Гън. — Жалко, че са откраднали кутията с монетите, иначе може би щяхме да успеем да датираме останките по-точно.

— Другата следа, която е помогнала в датирането, е керамичната кутия на короната — каза Пит. — Както установихме с Лорън в Синята джамия, направата ѝ сочи, че е създадена в грънчарниците на Изник.

Джордино щракна следващите снимки, на които имаше няколко примера за шарки върху керамични плочки от Изник.

— За съжаление и керамичната кутия е била отмъкната от кабинета на Рупе, така че отново е работил по памет.

— Пише, че плочките са с шарки и цветове, популярни в керамичните произведения от Изник в края на шестнайсети век — каза Зибиг.

— Да, поне имаме известно съвпадение — подхвърли Джордино.

— От онова, което видях като останки от корабна конструкция, мога да кажа, че съответства на конструкцията на плавателните съдове през шестнайсети век — добави Зибиг, като вдигна очи от доклада.

— Значи три от три възможни съвпадения — отбеляза Гън.

— Което ни довежда до короната на крал Ал — каза Пит и се ухили.

Джордино отвори нова снимка с подробно изображение на златната корона. Натрупаната с годините мръсотия беше свалена и пред тях стоеше блестящо украшение, сякаш току-що излязло от работилницата на бижутера.

— Слава на Бога, че моето съкровище е останало непокътнато в сейфа на доктор Рупе — въздъхна Джордино.

— Доктор Рупе твърди, че това е едно от най-важните открития в турски води, както и едно от най-тайнствените — обясни Пит. — По размерите и формата на короната не е могъл да установи произхода ѝ. Обаче след щателното почистване успява да различи едва забележимите следи от гравирание по вътрешната страна.

Джордино отвори една увеличена снимка на короната, докато Зибиг плъзгаше пръст по описанието в доклада.

— Гравираният надпис е на латински — прочете Зибиг малко учудено. — Рупе го разчита по следния начин: „На Артрий с благодарност за откриването на пиратите — Константин“.

— Рупе е намерил документи за римски сенатор на име Артрий, живял по времето на Константин Велики — обясни Пит.

— Константин Велики? — удиви се Гън. — Римският император? Че той е живял хиляда години преди това...

Настъпи тишина. Всички бяха вторачили погледи в снимката. Никой не беше очаквал такова разминаване с останалите открити артефакти, особено от нещо толкова забележително като златната корона. Но пък нямаше никакви данни защо е била на борда. Пит най-накрая наруши мълчанието.

— Не ми е приятно да го кажа — каза с усмивка, — но това може да означава единствено, че крал Ал отново ни усложни живота.

26.

Брум Парк беше типична стара английска господарска къща — Кичънър я беше купил през 1911. Представляваше тухлена постройка с кули в якобински стил, издигната по времето на Чарлз I. Около нея се простираха 476 акра земя, покрита с буйна растителност.

По време на краткия си живот в Брум Парк Кичънър работи усилено, за да поднови градините на имението, и купува един-два натруфени фонтана. Обаче подобно на цилиндъра и редингота или коня и каретата, красотата и обаянието на Брум Парк принадлежат на една отминала епоха.

След като се озоваха на сто километра от Лондон, Джули зави към Дувър и пое по късия път до имението. Съмър се изненада, като видя две двойки да играят голф точно под табелата, която ги поздравяваше с добре дошли в Брум Парк.

— Това е твърде разпространена гледка във Великобритания — обясни Джули. — Историческите господарски къщи се наследяват поколение след поколение, докато някоя сутрин щастливият собственик не се събуди и не установи, че не може да си позволи поддръжката и данъците. Първо се разпродава земята, после се взимат още по-отчаяни мерки. Някои имения се превръщат в хотели, други се дават под наем на големи фирми за конференции, трети стават концертни зали на открито.

— Или игрища за голф — вметна Съмър.

— Точно така. Брум Парк има вероятно най-лошата съдба. По-голямата част от къщата е продадена за съвместно ползване през ваканциите от различни хора, а останалите земи са превърнати в игрище за голф. Сигурна съм, че Хорейшо Хърбърт гледа отгоре с отвращение.

— Къщата още ли принадлежи на наследниците на Кичънър?

— Кичънър е бил заклет ерген и е дарил имението на своя племенник Тоби. Сега имотът се управлява от неговия син Олдрич, макар че е вече на години.

Джули спря на просторния паркинг и двете закрачиха към главния вход покрай лошо поддържана градина с рози. Съмър се впечатли повече, когато влязоха в голямото фоайе. От тавана висеше огромен кристален полилей, а на стената се извисяваше маслен портрет на маршала. Сериозните му сиви очи сякаш налагаха волята си и от платното.

Чорлав белокоп мъж седеше зад писалище и четеше книга. Вдигна очи, видя Джули, усмихна се и стана.

— Здравейте, госпожице Гудиър. Получих съобщението ви, че ще дойдете тази сутрин.

— Олдрич, изглеждаш много добре. Пълна ли е къщата?

— Да, благодаря. Бизнесът върви добре. Днес ще пристигнат няколко почиващи.

— Това е моята приятелка Съмър Пит, помага ми в проучването.

— Приятно ми е, госпожице Пит — каза той и протегна ръка. — Вероятно искате веднага да започнете работа, така че моля, последвайте ме.

През една странична врата ги въведе в частното крило на къщата, където живееше. Минаха през голяма всекидневна, пълна с предмети от Северна Африка и Близкия изток, купувани от Кичънър по време на армейската му служба в тези региони. Олдрич отвори друга врата и ги покани да влязат в кабинет с дървена ламперия. Едната стена бе заета от махагонови шкафове с множество чекмеджета.

— Мислех си, че вече си научила целия архив на дядо Хърбърт наизуст — пошегува се Олдрич.

— Да, наистина прекарах много време сред документите — отвърна Джули. — Трябва обаче да прегледаме отново личната му кореспонденция от месеците преди да загине.

— Ще я откриете в последния шкаф отдясно. — Той се обърна и тръгна към вратата. — Аз ще съм на рецепцията, ако имате нужда от помощ.

— Благодаря.

Двете бързо заровиха в шкафа с документи. Съмър беше доволна, защото се оказа, че личната кореспонденция е по-интересна и пълна с интимни подробности, отколкото документите в Имперския военен музей.

Тя бавно преглеждаше десетки писма от роднините на Кичънър, както и сякаш безкрайната кореспонденция със строителни предприемачи, примамвани и подтиквани да свършат по-бързо обновяването на Брум Парк.

— Виж колко мило — каза тя и вдигна нарисуваната картичка с пеперуда, изпратена на Кичънър от тригодишната му племенница.

— Резкият стар генерал е бил много близък със сестра си и братята си и съответно с техните деца — обясни Джули.

— Когато четеш личната кореспонденция на някого, започваш да го опознаваш по-добре, нали? — отбеляза Съмър.

— Точно така. Жалко, че писмото се превърна в забравено изкуство във века на електронната поща.

Продължиха да преглеждат документите и изведнъж Джули възкликна смаяно:

— Боже мили, значи наистина не е потънал с „Хампшир“!

— За какво говориш?

— За дневника — отговори Джули. — Ето, погледни.

И й подаде писмо от някой си сержант Уингейт, датирано няколко дена преди „Хампшир“ да потъне. Сержантът изразяваше съжалението си, че няма да може да придружи Кичънър в предстоящото му пътуване, и пожелаваше на фелдмаршала успех във важната му мисия. Послеписът в края на писмото я накара да изтръпне.

— „P.S. Получих вашия дневник. Ще го пазим на сигурно място до вашето връщане“ — Прочете тя на глас. — Боже, как съм могла да го пропусна? — изстена Джули.

— Писмото е маловажно, с изключение на послеписа, а и почеркът е доста нечетлив — утеши я Съмър. — Аз също нямаше да му обърна внимание. Въпреки всичко това е прекрасно откритие. Колко вълнуващо! Може би дневникът от последната година на живота му наистина още съществува.

— Обаче го няма тук сред официалните документи. Как се казва сержантът?

— Норман Уингейт.

— Срещата съм това име, но не мога да се сетя къде — измърмори Джули.

В помещението пред кабинета се чу високо скърцане и след малко влезе Олдрич — буташе количка за сервиране с несмазано колело.

— Извинете за прекъсването, но реших, че може би ще се зарадвате на чаша чай. — И започна да им налива.

— Много мило, господин Кичънър — благодари Съмър и взе едната чаша.

— Олдрич, случайно да си спомняш войник на лорд Кичънър на име Норман Уингейт?

Олдрич си потърка челото, после вдигна поглед към тавана.

— Не беше ли един от телохранителите му?

— Точно така — сети се и Джули. — Уингейт и Стърн са били негова въоръжена охрана, одобрена от министър-председателя.

— Да — каза Олдрич. — Другият мъж... Стърн, е заминал с дядо Хърбърт на „Хампшир“. Но Уингейт е останал, защото е бил болен, поне така мисля. Спомням си, че години по-късно баща ми редовно го канеше на обяд. Човекът, изглежда, се чувстваше виновен, че е оцелял.

— В това писмо Уингейт пише, че последният дневник на маршала е у него. Знаеш ли дали го е дал на баща ти?

— Не, защото тогава щеше да е тук с останалите лични документи. Сигурен съм в това. Вероятно го е запазил за спомен от своя началник.

От другия край на къщата се чу слабо позвъняване.

— О, някой ме чака на рецепцията. Приятна почивка — пожела им той и излезе от кабинета, като тътреше крака.

Съмър прочете писмото отново, след това проучи адреса на подателя.

— Уингейт го е написал в Дувър — каза накрая. — Нали сме близо?

— Да, на по-малко от десет минути.

— Може би Уингейт има там роднини, които биха могли да знаят нещо.

— Предполагането ти е малко рисковано, но си заслужава да опитаме.

С помощта на компютъра на домакина им и телефонния указател на графство Кент двете съставиха списък на Уингейтови, които

живееха в района. След това на смени прозвъниха всяко име, като се надяваха да попаднат на наследници на Норман.

Обаче телефонното разследване не разкри никакви следи. След около час Съмър затвори телефона, задраска последното име в списъка и поклати глава.

— Над двайсет имена и никаква следа — въздъхна разочаровано.

— Най-близкото попадение е онзи мъж, който смята, че може би Норман е някакъв далечен негов чичо, но не знаеше нищо повече — отговори Джули и си погледна часовника. — Мисля, че е време да тръгваме. Ще довършим работата си с архива утре сутринта.

— Няма ли да останем тук?

— Запазих стаи в хотел в Кентърбъри близо до катедралата. Реших, че може би ще искаш да я разгледаш. — И прошепна: — Освен това храната тук не е много хубава.

Съмър се засмя, после стана и се протегна.

— Няма да кажа на Олдрич. Дали можем да спрем на едно място?

— Къде? — попита Джули с любопитство.

Съмър вдигна писмото от Уингейт и прочете адреса на подателя:

— Дорчестър Лейн номер 14, Дувър.

Мотоциклетистът си сложи черната каска с тъмен визьор, надникна иззад камионетката на градинаря към парадния вход на Брум Парк и загледа как Джули и Съмър се качват в колата и потеглят. Запали двигателя на черното „Кавасаки“ и бавно пое след тях, като се държеше на достатъчно разстояние, за да не буди подозрение. Когато видя Джули да завива към Дувър, пропусна няколко коли пред себе си и я последва чак тогава, като внимаваше да не изпусне от очи малката зелена кола.

27.

Модерният Дувър е оживен пристанищен град, известен с ферибота до Кале и прочутите си високи варовикови крайбрежни скали по източното крайбрежие. Джули влезе в старата част на града и спря, за да попита за адреса. Откриха Дорчестър Лейн на няколко преки от морето. Беше тиха уличка със стари тухлени къщи, строени през 1880-те години. Джули паркира под една висока бреза, поведе Съмър по пометените стъпала към номер четиринайсет и натисна звънеца. След малко им отвори несресана жена със спящо бебе на ръце.

— О, ужасно се извинявам, че ви безпокоя — прошепна Джули.
— Надявам се, че не събудихме детето.

Жената усмихнато поклати глава.

— Този може да спи и на рок концерт.

Джули тихо представи себе си и Съмър.

— Търсим информация за човек, който преди много време е живял на този адрес. Норман Уингейт.

— Това е дядо ми — отговори жената и се оживи. — Аз съм Ерика-Норис.

Джули погледна Съмър и се усмихна невярващо.

— Заповядайте, влезте — покани ги Норис.

Введе ги в скромна, но уютно обзаведена всекидневна и седна с бебето в един люлеещ се стол.

— Къщата ви е много приятна — отбеляза Джули.

— Благодаря. Дядо я купил точно преди Първата световна война. После тук дълги години живееше майка ми, но преди няколко месеца реши да отиде в старчески дом, за да ни е по-широко с бебето. А и там ще се грижат по-добре за нея. Кажете сега.

— Търсим едни стари документи от войната, които дядо ви може да е притежавал.

Норис се замисли за миг, после каза:

— Мама разкара всички вещи на дядо ми. С годините ги изхвърляше. Обаче в детската са останали някои стари книги и

снимки, можете да ги погледнете.

Поведе ги по едно стълбище и влязоха в светлосиня стая с дървено кошче в единия ъгъл. Тя внимателно сложи бебето в него. То тихичко изплака, но не се събуди.

— Ето тук са вещите на дядо ми — каза жената и се приближи до висока дървена библиотека. Стари подвързани с плат книги изпълваха лавиците, а пред тях бяха подредени черно-бели снимки на униформени мъже. Джули взе една, на която се виждаше млад войник, застанал до фелдмаршал Кичънър.

— Това ли е дядо ви?

— Да, с лорд Кичънър. Знаете ли, че той е командвал цялата ни армия през Първата световна?

Джули се усмихна.

— Да. Всъщност тъкмо той е причината да дойдем тук.

— Дядо често разказваше как и той щял да умре с Кичънър на „Хампшир“, когато потънал при плаването си до Русия.

— Ерика, открихме писмо от дядо ви, че Кичънър му е изпратил своя личен дневник за съхранение — обясни Джули. — Него се надяваме да намерим.

— Ако дядо го е запазил, трябва да е тук. Може да прегледате всичко.

Джули беше чела ранните дневници на Кичънър — бяха подвързани с твърди корици подобно на книги. Докато оглеждаше лавиците, изведнъж видя подобна подвързия и замръзна.

— Съмър... можеш ли да стигнеш онази малка книга на горната лавица? — помоли тя с треперещ глас.

Съмър се изправи на пръсти, протегна се, свали книгата и ѝ я подаде. Сърцето на историчката заблъска в гърдите ѝ — на корицата нямаше автор и заглавие. Тя предпазливо отгърна корицата и видя на титулната страница изписано с четлив почерк: „Дневник на Х.Х.К. 1 януари 1916“.

— Това е — възкликна Съмър.

Джули отгърна първата страница и започна да чете първите записи, които описваха усилията на автора за увеличаване възнаграждението на новобранците. Бързо отвори по средата и намери вписването, датирано 1 юни 1916. След това затвори книгата, погледна Норис с надежда и каза тихо:

— Историците и биографите на Кичънър отдавна търсят този изгубен дневник.

— Ако означава толкова много за вас, може да го вземете — отговори Норис и махна с ръка към книгата, сякаш е без значение. — Тук няма кой да го чете — добави и кимна с усмивка към бебето.

— Ще го подаря на архива на Кичънър в Брум Парк. Може да го намерите там, ако промените намерението си.

— Сигурна съм, че дядо щеше да се зарадва да разбере, че още има хора, които се интересуват от Кичънър и Голямата война, както я наричаше той.

Джули благодари на младата майка за дневника, след това трите слязоха на пръсти по стълбите, сбогуваха се и двете приятелки излязоха от къщата.

— С твоето отклонение до Дувър извадихме неочакван късмет — подхвърли Джули с усмивка, докато се качваха в колата.

— От настойчивостта винаги има полза — отбеляза Съмър.

Развълнувани от откритието си, двете не забелязаха черния мотоциклет, който ги последва от Дорчестър Лейн и след това по пътя за Кентърбъри. Докато Джули караше, Съмър прелистваше дневника и четеше по-интересните записи на глас.

— Чуй това — каза тя.

„Трети март. Изненадващо получих писмо от Кентърбърийския архиепископ, иска да види Описа като частно лице. Най-накрая истината излезе наяве, макар и да не знам как точно. Покойният доктор Уортингтън ме увери, че цял живот ще пази тайната, но може би след смъртта си ме е предал. Няма значение. С риск да раздразня архиепископа отказах, под предлог, че това може да се отложи, докато отново се възцари мир“.

— Доктор Уортингтън ли каза? — попита Джули, макар да беше чула много добре. — Той е известен кеймбриджки археолог, работил в края на миналото столетие. Провежда няколко прочули се разкопки в Палестина, ако не ме лъже паметта.

— Малко странна връзка — отбеляза Съмър, докато прелистваше страниците. — Кичънър е бил прав, че архиепископът ще се ядоса. След две седмици записва следното:

„Тази сутрин от името на архиепископ Дейвидсън ми се обади епископ Лауъри от Портсмут и велеречиво изрази силно желание да даря Описа на Англиканската църква, и то за доброто на цялото човечество. Обаче пропусна да обясни по-подробно как Църквата възнамерява да използва документа. Още от самото начало моето единствено желание бе доброжелателното търсене на истината. Сега вече за съжаление е очевидно, че моята църква реагира със страх. Основната ѝ цел е да потули и скрие. В техните ръце Описът сигурно ще бъде завинаги изгубен за идните поколения. Това не мога да допусна и осведомих епископ Лауъри за решението си, което той прие с крайно разочарование. Макар сега да не му е времето, смятам, че след приключването на този голям сблъсък оповестяването на Описа пред обществеността ще събуди искрица надежда за цялото човечество“.

— Този Опис наистина изглежда тайнствен — отбеляза Джули. — А сега се появява и епископ Лауъри. Неясното му писмо до Дейвидсън от месец юни придобива нов смисъл.

— Кичънър не излага много подробности, но е очевидно, че притеснението му заради Църквата нараства — каза Съмър. — През април пише следното:

„Плановете за лятната офанзива във Франция са почти готови. Постоянното преследване от страна на епископските хора става непоносимо. Премиерът одобри молбата ми за охрана. За щастие нямаше нужда да обяснявам причините“.

— Значи нашите приятели Уингейт и Стърнс най-накрая излизат на сцената — подхвърли Джули.

С приближаването на Кентърбъри Съмър започна да прелиства страниците по-бързо.

— Записите от април и май са пълни основно с изготвянето на военните планове и разкази за някакъв уикенд, прекаран със семейството в Брум Парк. Обаче я чуй това:

„Петнайсети май. Поредното заплашително обаждане от епископ Лауъри. С този негов нечестен характер мисля, че страната щеше да има повече полза, ако оглавяваше службата за военно разузнаване вместо портсмутската епархия“.

А ето какво пише ден по-късно:

„Попаднах в уличен сблъсък с анонимен член на Англиканската църква, който поиска Описа. Започвам да съжалявам, че открих това проклето нещо през седемдесет и седма... и че миналата година позволих на доктор Уортингтън да го разчете. Кой можеше да предположи, че стар ръкопис на папирус, купен от някакъв просяк по време на нашето пътуване из Палестина, ще има подобни последици?“

Съмър обърна следващата страница.

— Годаinata говори ли ти нещо?

Джули си припомни по-раншните дневници на Кичънър.

— Станало е много преди прочутото му геройство в Хартум. Мисля, че през 1877 е бил пратен в Близкия изток. Поема командването на армейска група, която извършва земемерското заснемане на Северна Палестина като част от работата на Фонда за изследване на Палестина, създаден от кралица Виктория.

— Работил е като земемер?

— Да, и поема командването на групата, когато командирът му се разболява. Свършва много добра работа, макар няколко пъти да е бил заплашван от местните арабски племена. Голяма част от тази земемерска снимка на Палестина се използва чак до 60-те години на миналия век. Що се отнася до Кичънър, през онази година е пътувал из целия Близък изток, така че не може да се каже къде точно е купил ръкописа. За съжаление започва да води дневник чак след няколко години.

— Щом е писан на папирус, документът трябва да е много стар — отбеляза Съмър. Беше стигнала почти до края на дневника и се спря на един запис от късния май.

— Джули, ето го! — ахна американката.

„Получих още едно сериозно предупреждение от архиепископа. Смея да кажа, че пред нищо не се спират, за да получат желаното. Не се съмнявам, че вече са се промъквали в Брум Парк, за дадушат. Да се надяваме, че моят отговор ще ги постави в шах. Казах им, че ще отнеса Описа в Русия и ще го дам назаем на Православната църква в Петроград за съхранение до свършването на войната. Представям си как ще се ядосат, ако разберат, че всъщност съм го оставил на съхранение у Сали, докато се върна. Разбира се, и под бдителния поглед на Емили“.

— Значи не го е взел със себе си, когато е заминал за Русия — отбеляза Джули. Гласът ѝ трепереше от възмущение.

— Очевидно не. Чуй това. На първи юни пише следното:

„Това е последният ми запис засега. Изглежда навсякъде има любопитни очи. Чувствам известно безпокойство заради предстоящото пътуване, обаче е важно руснаците да останат с нас, а не да договорят едностранно прекратяване на огъня с Германия. Ще предам дневника на ефрейтор Уингейт за съхранение. Х. Х. К“.

— Чела съм и други сведения, че се е тревожил заради пътуването и дори сякаш се е страхувал от него — каза Джули. — Сигурно е имал предчувствие.

— Вероятно си права, защото иначе нямаше да остави дневника си на сушата. Обаче по-важният въпрос е коя е била Сали?

— Жена, на която е имал доверие, но не си спомням при проучванията ми за него да съм попадала на Сали.

— Съпруга на приятел офицер? — опита се да помогне Съмър.

— Едва ли. Не си спомням никаква Сали.

— А Емили говори ли ти нещо?

Джули замълча, защото тъкмо навлизаха в едно кръгово движение, след което поеха към центъра на Кентърбъри.

— Всъщност има две Емили. Бабата на Кичънър от майчина страна се е казвала Емили, но тя е починала много преди 1916 година. Най-големият му брат е имал внучка Емили. Когато стигнем в хотела, ще се наложи да прегледам генеалогичните записки, за да видим кога е родена. Баща ѝ, племенникът На Кичънър, бил кръстен Хал и бил чест гост в Брум Парк.

— Тоест малката Емили трябва да е братовчедка на Олдрич?

— Да, точно така. Може би утре сутринта ще можем да поговорим с Олдрич за нея.

Бяха стигнали до центъра и Джули намали край прочутата древна кентърбърийска катедрала и след малко влезе в паркинга на хотел „Чосър“ — една от по-скромните стари гостилници в града. След като се настаняха в съседни стаи, вечеряха в хотелския ресторант. Съмър излапа огромна порция риба с пържени картофи — досега не беше осъзнала колко е огладняла от целодневната работа. Джули също не можеше да се оплаче от липса на апетит и омете цяла чиния спагети с доматиен сос.

— Ако искаш да се поразходим, за да се слегне храната, може да идем до катедралата — предложи Джули.

— Оценявам високо предложението за обиколка с екскурзовод като теб, но предпочитам още малко да поанализираме дневника на Кичънър.

— Надявах се да го кажеш. И аз нямам търпение да го прегледаме по-подробно.

— Какво ще кажеш да си поръчаме чай и да седнем във фоайето на спокойствие?

— Идеално — каза Джули. — Ще се кача да взема дневника. Чакай ме в бара.

Качи се по стълбите, отвори вратата и замръзна. Работните ѝ бележки бяха разхвърляни по пода. Вратата зад нея внезапно се затвори с трясък и лампата угасна. Тя изпищя. Една сянка се хвърли към нея и ръка в ръкавица затисна устата ѝ, преди да успее да извика още веднъж. Друга ръка я обгърна през кръста и нападателят ѝ я притисна към дебелиите си подплатени дрехи. Дълбок глас изръмжа в ухото ѝ:

— Млъкни, иначе няма да доживееш утрото!

28.

Съмър почака в бара двадесетина минути, преди да се обади в стаята на Джули. След като никой не вдигна, изчака още пет минути, а после се качи по стълбите и почука на вратата. Тревогата ѝ нарасна, когато видя табелката „Не безпокойте!“ на дръжката. В дъното на коридора една камериерка буташе количка със спално бельо — оправяше освободените стаи — и Съмър успя да я убеди да провери стаята на Джули. Щом отключи и отвори, камериерката ахна от уплаха.

Джули седеше на пода, ръцете ѝ бяха извити зад гърба и вързани с чаршаф за рамката на леглото. Глезените ѝ бяха вързани с друг чаршаф, а на главата ѝ бе нахлузена кальфка на възглавница. Беше ги чула да влизат и отчаяно замърда ръце и крака и затръска глава, за да я освободят.

Широко отворените очи на Джули погледнаха Съмър с благодарност, когато американката издърпа кальфката от главата ѝ и развърза найлоновия чорап, който придържаше кърпата, с която ѝ бяха запушили устата.

— Ранена ли си? — попита Съмър, докато развързваше ръцете и краката на приятелката си.

— Не... добре съм — заекна тя, докато се мъчеше да се пребори със сълзите и от страх, и от облекчение. — Но се уплаших ужасно.

След миг обаче се съвзе и зараказва със спокоен глас:

— Всъщност беше много внимателен. Сигурна съм, че не искаше да ме нарани.

— Мъж? Само един?

Джули кимна.

— Видя ли как изглеждаше?

— Не, не успях. Сигурно е бил в банята, а аз бях точно до нея. Той загаси лампата и ми нахлузи кальфката на главата. Нямам представа как изглежда. Дрехите му обаче бяха дебело подплатени.

Появи се управителят на хотела, следван от двама полицаи. Претърсиха внимателно помещението, след това взеха подробни показания от Джули, Съмър и камериерката. Джули си беше оставила

портмонето в стаята, но крадецът не го беше взел. Джули погледна Съмър ужасено, когато се установи, че единственото откраднато нещо е дневникът на Кичънър.

— Типичен опит за хотелска кражба — каза единият полицаи на управителя. — Очевидно го е изненадала и той е решил да я върже, преди да побегне. Няма нужда да ви обяснявам, че има много малка вероятност да го хванем.

— Разбирам — отговори управителят. — За съжаление се е случвало и друг път. Благодаря ви, сержант.

Полицайте си тръгнаха, а управителят разточително започна да се извинява и обеща през нощта да увеличи безопасността на етажa и в целия хотел. След като си тръгна и той, Съмър предложи на Джули да спи в нейната стая.

— Благодаря. Така ще съм по-спокойна. Само да си взема четката за зъби.

Влезе в банята и изпищя.

— Какво стана? — възкликна Съмър и влезе при нея.

Джули стоеше и сочеше малкото огледало над мивката. Крадецът беше оставил предупреждение, написано с розовото й червило върху огледалото. Беше ясно и недвусмислено.

„Остави К. на мира“.

29.

Джули се събуди след неспокоен сън на пресекулки. Страхът и безпокойството постепенно се бяха превърнали във възмущение от насилието срещу нея и тя пламтеше от гняв.

— Кой би могъл да знае, че сме намерили дневника? — попита тя, докато крачеше неспокойно из стаята. Та ние самите току-що го открихме.

Съмър беше в банята и си оправяше косата.

— Много е възможно изобщо да не е знаел за дневника — отговори тя. — Може би просто се е опитвал да разбере какво знаеш и е извадил късмет.

— Да, възможно е. Но защо е това предупреждение? Какво толкова има в смъртта на Кичънър преди почти цял век, та това още да кара някого да се страхува?

Съмър си пръсна малко парфюм и излезе от банята.

— Мога да кажа само едно със сигурност. Това е някой, който знае повече от нас или за Описа, или за потъването на „Хампшир“.

— Или и за двете — подметна Джули и подуши парфюма на Съмър. — Ммм, хубав аромат.

— Благодаря. Подарък от един приятел в Британска Колумбия.

— Одеколонът! — възкликна Джули. — Съвсем забравих. Нападателят, който ме завърза снощи, миришеше на мъжки одеколон. Сигурна съм, че миришеше по същия начин като онзи тип, с когото говорихме в библиотеката на Ламбет.

— Имаш предвид господин Бейкър? Нима мислиш, че е бил той?

— Не съм сигурна, но може да е бил и той. Не помниш ли? Та той ни попита за дневника. Тогава реших, че това е малко странно.

— Права си. Като се върнем в Лондон, ще проверим в библиотеката — каза Съмър. — Мисля, че има голяма вероятност библиотекарката да го познава.

Джули почувства известно облекчение, но това само разпали любопитството ѝ.

— Предлагам междувременно да идем в Брум Парк и да попитаме Олдрич какво знае за своята братовчедка Емили.

Закусиха набързо, после се качиха в колата и потеглиха за Брум Парк. На четири километра след Кентърбъри колата мина през една дупка и Джули каза:

— Нещо не е наред.

Колата изведнъж се наклони на една страна и отвън долетя пронизителното скърцане на стържещ метал. Стресната, Съмър погледна през прозореца и видя дясното предно колело весело да подскача далече напред. Колата поднесе и мина в насрещното платно. Джули завъртя волана докрай, но автомобилът не реагира, а сред снопове искри продължи да се върти обратно на часовниковата стрелка. Останалите три колелета свиреха и димяха. Накрая автомобилът се хлъзна заднишком по банкета, продължи по поляната и се блъсна в една дебела бреза. Джули изгаси двигателя и се обърна към Съмър.

— Добре ли си? — попита задъхана от вълнение.

— Да — отговори приятелката ѝ и си пое дълбоко дъх. — Доста се повъртяхме, но все пак извадихме голям късмет.

Пребледнялата Джули все още здраво стискаше волана.

— Той го е направил — каза тя тихо.

— Е, ако е бил той, ще трябва да се справя много по-добре, ако иска да ни извади от играта — отговори Съмър предизвикателно, най-вече за да ободри Джули. — Дай да проверим дали можем да продължим.

Щом отвори вратата, един черен мотоциклет изскочи иззад завоя. Мотористът леко намали, изгледа ги втренчено, после даде газ и се стрелна с рев напред.

— Това били значи английските джентълмени — изсумтя Съмър и се изплю след отдалечаващия се мотор.

Тръгна по банкета към изхвъркналото колело, изправи го и го затъркаля към автомобила. Джули също беше слязла, седеше на един камък и трепереше. Съмър отвори багажника, извади крика и го нагласи. С общи усилия успяха да наместят колелото и го закрепиха с три болта, свалени от другите колелета.

— Съмър, страхотна си — каза Джули, докато приятелката ѝ прибираше крика в багажника. Беше се успокоила и вече не

трепереше. — Мислех, че ще се наложи да звъним на „Пътна помощ“.

— Баща ми ме научи от малка да се оправям с коли — отговори Съмър с горда усмивка. — При това стари. Казва, че всяко момиче трябва да може да си смени гумата.

Джули огледа щетите по предния калник и задната броня, после подаде ключовете на Съмър и я помоли с неловка усмивка:

— Хайде ти да караш. Нервите ми са на ръба.

— Няма проблем — каза Съмър. — Стига да не те дразни, че ще карам по-бавно през дупките.

Взе ключовете, седна зад волана и бавно потегли. През остатъка от пътя автомобилът се движеше нормално и скоро се озоваха на паркинга в Брум Парк.

Олдрич подреждаше кроасани и чаши за чай. Джули не спомена нищо за преживелиците им, а почна направо:

— Олдрич, какво знаеш за Емили Кичънър?

Очите на Олдрич светнаха.

— О, много мила жена! Снощи разказвах на един от гостите за нея. Вечер обичаше да се разхожда из градините и да слуша славеите. Трудно ми е да повярвам, че я няма вече десет години.

— Тя тук ли живееше? — попита Съмър.

— О, да. Татко я прибра, когато мъжът ѝ загина при влакова катастрофа някъде около седемдесета година. Живееше на последния етаж в помещенията, които сега наричаме Уиндзорски апартамент.

— Случайно да си спомняш дали е имала приятелка или близка на име Сали? — попита Джули.

— Не, не си спомням никаква Сали — отговори той и поклати глава.

— Споменавала ли е някога, че лорд Кичънър ѝ е дал документи за съхранение? — задълба Съмър.

— Никога не е споменавала такава неща пред мен. Разбира се, когато графът е починал, тя е била още дете. Ако искате, можете да хвърлите поглед на нещата ѝ. Долу в мазето има няколко кашона с нейни вещи.

Съмър стрелна обнадежден поглед към приятелката си.

— Ако не е много нахално — подметна Джули.

— В никакъв случай. Ще ви заведе още сега.

Заведе ги в стаите си и до заключена врата към ъгловото стълбище. Слязоха в слабо осветеното мазе, което се простираше под част от огромната къща. Стари дървени сандъци и мебели бяха струпани на купчини покрай стените на коридора.

— Повечето от тези мебели са принадлежали на графа — обясни Олдрич, докато крачеше пред тях. — Наистина скоро трябва да организирам друга разпродажба.

Спряха пред дебела врата.

— Това е било килер — обясни Олдрич, докато посягаше да дръпне резето, но изведнъж установи, че то вече е издърпано. — Сложили са такава тежка врата, за да не влизат плъхове.

Щракна ключа за килера, хвана дръжката и дръпна тежката врата. Пред очите им се разкри дълго три-четири метра помещение. От двете страни имаше рафтове, а в дъното — голям шкаф. Всичко бе претъпкано с кашони, най-вероятно документи, свързани с имението.

— Нещата на Емили трябва да са ето тук. — Олдрич посочи една лавица, на която имаше три кашона с изписано с големи букви „Е. Дж. Кичънър“.

— Емили Джейн Кичънър — обясни Олдрич. — Ще ви е полесно да ги прегледате тук. Ще можете ли да се оправите по обратния път?

— Да, Олдрич, благодарим ти много — отговори Джули.

— Надявам се, че ще можете да останете за вечеря. Ще правим ребено барбекю в градината. — След поканата възрастният управител се обърна и си тръгна.

— Много мил човек — отбеляза Съмър.

— Старомоден джентълмен — съгласи се Джули, докато смъкваше два от трите кашона. — Хайде, да почваме. Един за теб и един за мен.

Съмър отвори кашона си — не беше запечатан. Съдържанието беше в пълен безпорядък, сякаш някой беше нахвърлял нещата вътре набързо. Най-отгоре имаше бебешко одеялце. Тя го извади и го остави върху празната лавица. До него сложи няколко детски дрешки, голяма кукла и няколко порцеланови статуетки. На дъното имаше украшения за маскарад и детска книжка.

— Кашон номер едно е пълен с детски спомени — каза тя, докато грижливо връщаше нещата на мястото им. — За съжаление

няма нищо важно.

— И на мен не ми провървя повече — отговори Джули, докато оставяше на лавицата украсени с пайети обувки. — Тук има главно обувки, пуловери и няколко рокли. — От дъното измъкна поднос от сервиз за хранене. — И малко потъмнели сребърни съдове.

Върнаха двата кашона на местата им и се заеха с третия.

— Този изглежда по-обещаващ — подхвърли Джули, когато измъкна десетина вързани с лента писма.

Докато Джули преглеждаше писмата, Съмър се зае да провери останалите неща в кашона. По-голямата част от вещите бяха наградни книги на Емили, заедно с няколко нейни и на съпруга ѝ снимки в рамки. На дъното на кашона намери голям плик, пълен със стари снимки.

— И тук не извадихме късмет — въздъхна Джули, която беше свършила с писмата. — Никъде не се споменава нашата тайнствена Сали.

— Да, вярно, че беше малко изсмукано от пръстите предположение — отбеляза Съмър, докато вадеше снимките от плика и ги подреждаше, за да може да ги види и Джули. Бяха правени преди почти цял век и отдавна бяха потъмнели. Джули вдигна една, на която се виждаше млада жена в костюм за езда, стиснала юздите на кон.

— Била е красива — отбеляза Съмър, докато оглеждаше нежното ѝ лице и пронизващите ѝ очи — напомняха на очите на прочутия фелдмаршал.

— Ето една с Кичънър — каза Съмър и посочи една по-ранна фотография в градинска обстановка. Кичънър, с униформа, стоеше до млада двойка с малко момиченце между двамата. Момиченцето беше прегърнало голяма кукла. Съмър веднага позна детето — беше мъничката версия на Емили от снимката с коня.

— Тук е някъде четиригодишна — отбеляза американката и обърна снимката, за да види дали отзад не е написана дата. И едва не се задави, когато прочете написаното.

„Април 1916. Чичо Хенри и Емили със Сали в Брум Парк“.

Тикна снимката пред очите на Джули. Тя прочете надписа, след това обърна снимката и загледа намръщено четиримата на нея.

— Това е Емили с нейните родители. Мисля, че майка ѝ се е казвала Маргарет.

Съмър я погледна и се ухили.

— А аз мисля, че куклата се е казвала Сали. Докато Джули загрее, Съмър вече ровеше в първия кашон с вещите на Емили Кичънър. Измъкна голямата руса кукла с порцеланово лице, широка рокля и пепитена престилка. Вдигна я във въздуха и започна да я сравнява с куклата на снимката. Беше същата.

— Той пише, че Описът се пази от Сали — измърмори Джули. — А Сали е куклата. Искаш да кажеш, че...

Съмър внимателно свали пепитената престилка и роклята от американ. На гърба на куклата имаше шев, който задържаше пълнежа. Беше доста груб и въобще не приличаше на останалите, направени от умела ръка.

— Не прилича да е направен от професионалист.

Джули бръкна във втория кашон и измъкна потъмнял сребърен нож.

— Искаш ли ти да направиш операцията? — попита нервно, докато подаваше ножа на Съмър.

Тя сложи куклата по корем и започна внимателно да разпаря шева. Тъпият нож трудно се справяше със здравия дебел конец, но най-накрая успя да среже първите няколко бода. Съмър остави ножа и се опита с ръце да разшири отвора на гърба на куклата. Вътре бяха натъпкани валма памук.

— Извинявай, Сали — каза тя, докато ги вадеше, сякаш куклата беше живо същество. Джули надничаше неспокойно над рамото ѝ, но увеси нос, като видя, че в торса на играчката няма нищо друго, освен памук. Затвори очи и поклати глава, когато Съмър измъкна поредното валмо.

— Беше доста налудничава идея всъщност — измърмори Джули.

Обаче Съмър още не беше свършила. Надникна в отвора, после зашари вътре с пръсти.

— Чакай малко, мисля, че тук май има нещо.

Джули се ококори, докато гледаше как показалецът и средният пръст на Съмър потъват в единия крак на куклата и май напипват нещо. Съмър започна с внимателни движения насам-натам да го измъква. Оказа се няколкосантиметрова тръбичка, увита в ленена кърпа. Американката я сложи внимателно на лавицата и предпазливо я отвори. Вътре имаше навит пергамент. Съмър наклони тръбичката,

внимателно извади пергаментата, после много предпазливо започна да го разгъва. И двете бяха затаили дъх.

Оказа се, че пергаментът служи като калъф на по-малък свитък — един-едничък лист папирус с цвят на палма. В средата му се виждаше колонка знаци.

— Написано е на някакъв древен език — каза Съмър.

Джули се загледа в буквите.

— Приличат на гръцки, но никога не съм виждала нещо подобно.

— Най-вероятно става дума за коптски гръцки — избоботи мъжки глас зад гърбовете им.

Двете подскочиха, обърнаха глави към вратата и видяха на прага Ридли Банистър. Беше с дебело подплатено мотористко яке и кожени панталони, пред почитани от рокерите. Обаче вниманието им не беше привлечено от странните му одеяния, а от късоцевния револвер в ръката му, насочен право в тях.

30.

— Ти ме нападна в хотелската стая — възкликна Джули.

— Нападение е малко пресилено описание — отговори небрежно Банистър. — Предпочитам да мисля, че просто разменихме информация за резултатите от проучването.

— Всъщност имаш предвид кражба — намеси се Съмър.

Банистър я погледна обидено.

— Нищо подобно. Просто заем. Ще откриете, че дневникът на Кичънър е намерил нов дом в архива при останалите документи на лорда на горния етаж.

— О, значи си разкалял се грешник — подхвърли Съмър саркастично.

Банистър се направи, че не я чува.

— Трябва да призная, че съм силно впечатлен от способностите ви — каза той, докато оглеждаше Джули. — Откриването на подвързания като книга дневник беше прекрасно постижение, макар че записите на графа не са кой знае колко впечатляващи. Обаче след това откривате Сали — а това си е наистина върховен успех.

— Да, защото не сме толкова небрежни като теб — ухапа го Съмър.

— Признавам, че времето ми да претърся собствеността на Емили Кичънър беше ограничено. Както и да е, свършихте добра работа. Преди десет години аз също търсих, но без особен успех. — Вдигна револвера и го размаха. — Момичета, ще бъдете ли така добри да отидете в дъното на помещението? Аз трябва да тръгна и ще взема Описа.

— На заем? — попита Джули.

— Този път за съжаление не — отговори Банистър с вълча усмивка.

Джули погледна листа, после бавно отстъпи назад.

— Поне ни кажи защо е толкова важен този Опис.

— Докато не бъде потвърдено, че не е фалшификат, никой не може да каже — отговори Банистър и бавно пристъпи напред, за да

вземе по-големия пергамент със скрития в него по-малък свитък. — Това е просто един стар документ, за който някои смятат, че би могъл да разтърси основите на теологията. — Взе свитъка с лявата си ръка и внимателно го пхна във вътрешния си джоб.

— Заради това ли са убили Кичънър? — попита Джули.

— Предполагам. Но това трябва да изясните с Англиканската църква. Беше ми приятно да си поговорим, мили дами — подхвърли той и започна да отстъпва назад, — но трябва да бързам, защото път ме чака.

Излезе от бившия килер и започна да затваря вратата.

— Моля те, не ни оставяй тук вътре — примоли се Джули.

— Не се притеснявайте — успокои ги Банистър. — След ден-два ще звънна на Олдрич да му кажа, че в мазето са затворени две красиви момичета. Довиждане.

Вратата се блъсна с трясък, последван от скърцане, когато резето се върна на мястото си. След това Банистър загаси лампата и помещението потъна в мрак.

Банистър тихичко се изкачи до частното жилище на Олдрич, за да върне празния револвер „Уебли“ на мястото му сред сбирката лични предмети на Кичънър, откъдето го беше взел преди десет минути. Изчака, докато фойето се изпразни, измъкна се незабелязан от господарската къща и се метна на взетия под наем мотоциклет.

Три часа по-късно се обади на началника на охраната в двореца „Ламбет“ от телефонна будка на летище „Хийтроу“.

— Джъдкинс, Банистър се обажда.

— Банистър — повтори телохранилителят с отрова в гласа. — Очаквах да се обадиш, за да докладваш. Намери ли тази Гудиър?

— Да, тя и американката бяха в Брум Парк, за да ровят из документите на Кичънър, и всъщност са още там.

— Ще ни създават ли неприятности?

— Ами, смятам, че бяха станали подозрителни и бързо попаднаха на вярната следа.

— Имат ли нещо, с което биха могли да ни навредят?

— О, не — успокои го Банистър и се поглади по гърдите, точно над вътрешния джоб на якето. — Не разполагат с нищо. Няма защо да се тревожиш.

31.

В килера беше тъмно като в пещера. Съмър се подпря с една ръка на лавицата, за да не изгуби равновесие, докато чакаше очите ѝ да привикнат с мрака. Обаче без източник на светлина не можеше да види нищо. Спомни си за мобилния телефон, измъкна го от джоба си и дисплеят светна с приглушена синя светлина.

— За съжаление тук долу вероятно няма обхват, но поне ще имаме нощна лампа.

Като използваше мобилния телефон вместо фенерче, тя отиде до вратата и я блъсна с рамо, а после я ритна няколко пъти с всичка сила. Дебелата врата дори не помръдна и Съмър осъзна, че дори сумист не би могъл да я пребори и да счупи резето. Обърна се и от мрака изплува уплашеното лице на приятелката ѝ.

— Това изобщо не ми харесва — каза тя с треперещ глас — Иска ми се да се разкрещя.

— Джули, това е добра идея. Защо да не покрещим?

Отметна глава и изпищя. Джули веднага се присъедини към нея и започна да вика за помощ. Заглушавани от дебелата врата, виковете едва стигаха до горния етаж. Малкото гости, които чуха тези идващи сякаш изпод земята писъци, решиха, че сигурно някой си е пуснал твърде силно айпода. Олдрич, който вече беше доста възрастен, изобщо не ги чу.

Двете приятелки направиха кратка почивка, после закрещяха отново. След като мина още време без реакция, се примириха с факта, че никой няма да ги чуе. Въпреки неуспеха крещенето беше послужило за отдушник и двете поне се освободиха от безпокойството от наложеното им затворничество. Джули сякаш се съвзе и дори започна да мисли за бъдещето.

— Смятам, че може да си създадем удобства, след като така или иначе ще прекараме известно време тук — каза тя и свали един голям кашон на земята, за да го използва като стол. — Мислиш ли, че наистина ще се обади на Олдрич? — попита печално.

— Предполагам — отвърна Съмър. — Не действаше като професионален убиец, нито ми се стори луд. — Обаче дълбоко в себе си не беше толкова сигурна. — Аз лично не бих чакала Олдрич. Но може би в тези кашони има нещо, което би ни помогнало да се измъкнем.

На сумрачната синя светлина от мобилния телефон тя започна да отваря другите кашони, но скоро установи, че вътре няма нищо друго, освен дрехи, документи и разни лични вещи, прибрани в бившия килер. Въздъхна и също смъкна един кашон на земята, за да седне до Джули.

— Май единственото, с което разполагаме, за да избягаме, са разни дрешоляци.

— Е, поне има какво да облечем, ако ни стане студено — отбеляза Джули. — А ако имахме и нещо за ядене...

— Е, не можем дори да се надяваме на такъв късмет — отговори Съмър, после замълча и се замисли. — Олдрич каза, че това помещение е било килер, нали?

— Да — отговори Джули. — И слава богу, че са се погрижили плъховете да не могат да проникват тук.

— Джули, имаш ли представа къде в къщата е разположена главната кухня?

— Никога не съм стъпвала там, но мисля, че е до главната трапезария, което ще рече в западната част на сградата.

Съмър си представи разположението на господарската къща.

— Ние сме в западната част, нали?

— Да.

— Така че кухнята се намира някъде над нас?

— Да, точно така. Какво имаш предвид?

Съмър стана и започна да обикаля килера, осветяваше стените зад кашоните с мобилния телефон. Бавно стигна до задната част на килера и заоглежда четирите дървени врати на големия шкаф. После подаде телефона на Джули и попита:

— Ако ти беше главната готвачка на Кичънър и ти трябваше чувал брашно, щеше ли да го мъкнеш през цялата къща? — Свърши с отместването на кашоните и се опита да отвори дървените врати. Те обаче не помръднаха.

— Плъзгат се нагоре — обади се Джули и светна с телефона към пода. — Опитай отдолу.

Съмър се наведе и без никакво усилие вдигна едната врата. Зад нея се показва тъмна дупка.

— Светни — каза Съмър.

Джули протегна ръка в празното и освети голяма платформа. Горесте се виждаше колело на скрипец и праметната през него въже. Джули обърна телефона натам и освети тъмна шахта.

— Това е вътрешен асансьор. Как се сети, че има такова нещо?

Съмър вдигна рамене.

— Накарай мързеливия на работа, да те научи на ум. — Огледа подвижния шкаф-асансьор и добави: — Малко е тесен, но предполагам, ще свърши работа. Съжалявам, но трябва да си взема телефона.

— Не можеш да се изкачиш в това нещо — възрази Джули. — Ще си счупиш врата.

— Не се тревожи. Мисля, че мога да се справя.

Взе телефона, внимателно пхна дългите си крака в тесния отвор, след това с извиване вмъкна останалата част на тялото си и седна с кръстосани крака на пода. Две разръфани въжета висяха пред шкафа — сигурно някога ги бяха използвали, за да го вдигат и свалят. Тя обаче не смееше да им се довери. Огледа се и видя края на велосипедна верига, праметната през скрипеца.

— Пожелай ми късмет — каза на Джули. — Да се надяваме, че ще се видим на главния вход след по-малко от пет минути.

— Внимавай!

Съмър хвана веригата с две ръце, дръпна я надолу и се закатери. Джули грабна един от кашоните с дрехи и ги изсипа в шахтата, за всеки случай, ако Съмър се изпусне и падне. Обаче младата атлетична океанографка не падна. Покатери се цели три метра, преди мускулите ѝ да започнат да се уморяват. Сети се, че може да опира краката си в едната страна на шахтата, докато притиска гръб в другата. Така успя да се изкатери още малко, след което спря, за да си поеме дъх.

Горната врата вече бе само на метър от главата ѝ и тя се напъна, за да стигне до нея. Успя, бутна я с крак, но тя не помръдна.

Ръцете ѝ вече омаляваха, а с крака явно нямаше да успее да повдигне вратата, която само помръдваше слабо. Съмър усети как

хватката ѝ върху веригата отслабва и разбира, че всеки момент ще я изпусне. Затова се оттласна колкото можеше назад и след това се люшна напред и стовари крака върху дървената врата. Тя с трясък поддаде и в тъмната шахта нахлу светлина. Съмър пусна веригата и се хлъзна по гладкия под, тласкана от инерцията.

След миг осъзна, че не е на пода, а върху широк нисък шкаф от тиково дърво в малък ярко осветен салон. С изненада видя десетина възрастни двойки да пият чай. Всички я зяпаха в мълчание, сякаш беше привидение.

Тя бавно се плъзна от шкафа на пода и видя източника на големия трясък: вратата на асансьора, която беше отворила с шут, бе съборила табла с официален сервиз за чай плюс нужните лъжички, кани и купички.

Усмихна се извинително и се изправи, като бършеше изцапаните си с машинно масло ръце.

— Много мразя да закъснявам за чая — каза на вторачените в нея гости и изхвърча от салона.

Отвън се сблъска с Олдрич, който идваше да провери каква е тази врява, но тя го накара да смени посоката, за да помогнат на Джули. Спуснаха се бързо по стълбите и отвориха килера. Джули се усмихна с облекчение, когато видя Съмър.

— Чух страшен трясък. Всичко наред ли е?

— Да — отвърна Съмър. — Но дължа на Олдрич нов сервиз за чай.

— Глупости — изръмжа възрастният мъж. — А сега ми разкажи по-подробно кой ви затвори тук долу.

Джули описа Банистър с рокерския екип.

— А, прилича ми на онзи тип, Бейкър — каза Олдрич. — Тръгна си тази сутрин.

— Какво знаеш за него?

— Почти нищо. Каза, че бил писател, живеел в Лондон и бил дошъл тук на голф ваканция. Обаче си спомням смътно, че е идвал тук и друг път. Преди четири-пет години. Помня, че му позволих да работи в архива. Той знае много неща за графа. Всъщност това е човекът, който също попита за Емили.

Джули и Съмър се спогледаха многозначително, после американката отново влезе в бившия килер.

— Искате ли да се обадя в полицията? — попита Олдрич.

Джули се замисли.

— Не, не е нужно. Той получи онова, което търсеше, така че не мисля, че ще ни безпокои отново. Освен това съм сигурна, че ти е дал измислено име и адрес в Лондон.

— О, ще види той, ако отново дойде тук. Ще му се случи нещо повече, отколкото да чуе откровеното ми мнение — закани се Олдрич. — Горките момичета. Моля, елате да пийнете по чаша чай.

— Благодаря, приятелю. Ще дойдем след малко.

След като Олдрич си тръгна, тътрейки крака, Джули се отпусна на един диван от времето на кралица Ана, който стоеше в коридора заедно с други покрити със стари чаршафи мебели, и задиша тежко.

След секунда Съмър се показа от килера и погледна бледото ѝ лице.

— Добре ли си?

— Вече да. Не исках да призная, но съм малко клаустрофобична. Не ми се иска да изпитам това усещане отново.

Съмър се обърна и затвори тежката врата.

— Успокой се. Няма нужда да влизаме отново там. Къде е Олдрич?

— Качи се да направи чай.

— Да се надяваме, че ще намери здрави чаши.

Джули поклати глава с изкривено в разочарована гримаса лице.

— Направо да не повярваш. Държахме следата защото е умрял Кичънър в ръцете си, а онзи тип ни я измъкна, преди да успеем да разберем какво означава всичко това.

— Не се измъчвай толкова. Не всичко е загубено — утеша я Съмър.

— Но ние разполагаме с толкова малко, за да продължим. Вероятно никога няма да разберем истинското значение на Описа.

— Ще ти отговоря в стила на Олдрич: това са глупости. Ние все още разполагаме със Сали. — И вдигна куклата.

— И каква ни е ползата?

— Ами нашият приятел може и да открадна съдържанието на левия ѝ крак, но ние все още разполагаме с десния.

И се зае с блеснали очи да вади нещо от куклата. Измъкна го, сложи го на дивана и внимателно го разви.

Не беше папирус. Беше обикновено писмо, написано на машина. Най-горе пишеше: „Кеймбриджи университет, Археологически факултет“.

32.

Застанал на мостика на „Егейски изследовател“, Гън гледаше с бинокъл към празната гумена лодка, вързана за въжетото, което се спускаше до корабните останки на дъното. На всеки десетина секунди виждаше мехурчета да изскачат на повърхността недалеч от него. Завъртя бинокъла към голямата синя яхта, хвърлила котва наблизко, и регулира фокуса. С любопитство отбеляза, че носът ѝ сочи към него, което я разполагаше перпендикулярно на течението. Успя да зърне и част от задната палуба, където няколко мъже правеха нещо, но след миг надстройките на скъпия плавателен съд я скриха от очите му.

— Нашата приятелка става все по-любопитна — отбеляза той.

— „Султана“ ли имаш предвид? — попита Пит, който малко по-рано беше успял да разчете името на яхтата.

— Да. Приближила се е още малко до останките.

Пит вдигна глава от масата за карти и изсумтя:

— Май много усърдно си търси белята.

— Не мога да разбера какво правят — каза Гън и свали бинокъла. — Пуснали са страничните си задвижващи дюзи, за да стоят срещу течението.

— Защо не се обадиш по радиото и не попиташ?

— Снощи капитанът на няколко пъти се опита да се свърже, но те дори не благоволиха да отговорят.

Гън седна срещу Пит. На масата, където обикновено имаше разпръснати морски карти, сега лежаха две малки керамични кутии, извадени от потъналия кораб. Пит ги сравняваше с археологическата оценка на търговски кораб, проучен от известния подводен археолог Джордж Бас.

— Успя ли да ги датираш? — попита Гън и взе една от кутийките, за да я огледа.

— Много приличат на керамиката, намерена в кораб, потънал през четвърти век близо до Яси Ада — отговори Пит и му показа снимките от доклада.

— Значи короната на Ал не е фалшификат?

— Изглежда, е истинска. Попаднахме на останки от отомански кораб, който по някаква причина е превозвал римски предмети.

— Откъдето и да го погледнеш, откритието си го бива — отбеляза Гън. — Как мислиш, откъде ли произхождат тези неща?

— Доктор Зибиг проучва житните зърна, запазили се в една делва. Това може да ни подсказе откъде е идвал корабът. Ако ни беше позволил да разкопаем и останалата част от твоя монолит, може би вече щяхме да знаем отговора.

— О, не! — възрази Гън. — Аз си го намерих, а и Род каза, че можем да го извадим при следващото гмуркане. Дръж Ал настрана от монолита. Това ме подсеща — той си погледна часовника, — че Айвърсън и Танг трябва всеки момент да се върнат.

— Тогава да вървя да събудя Ал — каза Пит и стана. — Ние сме предвидени за следващото гмуркане.

— Мисля, че го видях да дреме до новата си играчка.

— Да, много искаше да направи тестово спускане на „Куршум“.

Докато Пит слизаше от мостика, Гън изпрати подире му едно последно предупреждение:

— И стойте настрана от моя монолит! — И размаха заканително пръст.

Пит взе водолазната торба от каютата си и отиде на задната палуба. Ал дремеше в сянката на един бял потопяем апарат с обтекаеми форми, положил глава върху навит на руло неопрен. Отвори очи веднага щом чу приближаващите се стъпки и погледна Пит мързеливо.

— Време ли е вече за поредното спускане при моята изгнила кралска яхта?

— Да, кралю. Задачата ни е да проучим квадрат С2, който, изглежда, представлява купчина баласт.

— Баласт ли? Как да увеличи сбирката си съкровища, като трябва да се ровя из камънаци?

Изправи се и започна да облича неопрена. Пит извади своя от торбата и се зае със същото. След минута се появи Гън, изглеждаше разтревожен.

— Дърк, водолазите трябваше да излязат още преди десет минути, а още не са се показали.

— Може би са спрели мъдро за декомпресия — предположи Джордино.

Пит погледна към празния „Зодиак“. Айвърсън и Танг бяха специалисти по екология и опитни водолази.

— Ще вземем другата лодка и ще проверим какво става — реши Пит. — Руди, ела да ни помогнеш.

Спуснаха на вода малката надуваема лодка, която едва щеше да ги побере. Пит бързо си праметна кислородните бутилки, сложи си плавниците и после маската, докато Джордино палеше извънбордовия двигател. Щом заработи, подкара бързо към подскачащия на вълните „Зодиак“. От двамата водолази нямаше и следа.

Малката гумена лодка още се движеше, когато Пит се претърколи с гърба напред във водата. Бързо доплува до въжето за спускане и след това пое надолу покрай него. Очакваше да намери двамата мъже на три-четири метра под повърхността да декомпресират, но колегите му не се виждаха никъде. Нямаше ги и при отметката петнайсет метра. Пит зарита по-силно и се устреми към дъното. В дълбините смътно различаваше жълтата алуминиева координатна мрежа за разкопките, забита в пясъчното дъно. Наближи края на въжето за спускане, където видимостта се беше свела до някаква зеленикава мътилка, и запали фенерчето.

Претърси набързо около въжето, след това се плъзна към мрежата и заплува покрай корабните останки. Забеляза голяма вдлъбнатина в пясъка на мястото на любимия монолит на Гън. Погледна напред и видя до купчината баласт нещо синьо. Ритна силно с плавниците и се стрелна към проснатото възник тяло на единия от водолазите.

Беше Айвърсън. Тялото му беше напъхано под алуминиевата мрежа, а върху гърдите му бяха натъркаляни няколко камъка от купчината баласт. Щом видя немигащите му очи, Пит разбра, че е мъртъв. Огледа екипировката му и забеляза, че регулаторът липсва. Видя го няколко метра по-нататък върху пясъка. Очевидно тръбата беше срязана с нож.

Забеляза светлина над главата си. Беше Джордино, спускаше се към него. Когато наближи, Ал махна към трупа на Айвърсън. Пит отговори с поклащане на глава, след това вдигна регулатора и показа

къде е срязана тръбата. Джордино кимна, след това посочи към кърмата и двамата заплуваха натам.

Откриха тялото на Танг да плува малко над дъното — единият му крак се беше оплел в мрежата и тя го държеше като котва. И той като Айвърсън се беше удавил, въпреки че, изглежда, се беше борил по-бурно. Маската, колана с тежести и единия плавник ги нямаше. Срязаният му регулатор лежеше наблизко в пясъка. Пит освети лицето на удавника и забеляза голяма синина на скулата. Сигурно ученият беше видял случилото се с Айвърсън и бе направил опит да се защити. Само че бе изгубил битката. Пит заобръща фенерчето към дълбините около тях, но водите бяха пусти. Нападателят вече се бяха върнали на яхтата.

Той хвана компенсатора на плаваемостта на Танг и задърпа тялото нагоре. Джордино му даде знак, че ще вземе тялото на Айвърсън. Пит започна бавно да се издига заедно с мъртвия си другар покрай въжетото за спускане. Когато наближи повърхността, долови ниското буботене на двигатели. Шумът се усили и той правилно предположи, че това е яхтата, който с пълна скорост се готви да избяга от местопрестъплението.

Предположението му беше вярно, но той пропусна едно нещо — да прецени посоката на движение на яхтата. И когато наближи повърхността, твърде късно осъзна, че ревът на двигателите вече е оглушителен и че една тъмна сянка се приближава бързо. Показа се на повърхността до зодиака и малката гумена лодка и видя над него да се извисява корпусът на яхтата — носеше се с висока скорост само на пет-шест метра от него. Големият заоблен корпус подскачаше по вълните, а винтовете на кърмата вдигаха пръски и бяла пяна.

За секунда яхтата стигна до гумените лодки, смаза зодиака и отхвърли малката лодка далеч във водата като някакво досадно насекомо.

Повреденият „Зодиак“ бързо започна да потъва, а яхтата се понесе към хоризонта уверено като светкавица.

Буйт, който показваше местоположението на останките, бавно изскочи от килватера на яхтата и се залюшка на предишното си място. Морето продължаваше да се вълнува, но вълните му вече бяха оцветени в пурпур от човешка кръв.

33.

Джордино видя сянката на яхтата да минава над него и излезе на повърхността на няколко метра от буя, без да пуска трупа на Айвърсн. Наблизо потъваха разкъсаните останки на зодиака. В далечината забеляза полуспадналата малка гумена лодка, която бързо се отдалечаваше, гонена от лекия бриз. Бързо огледа водата, но никъде не видя Пит. Едва тогава забеляза тъмното петно близо до полюшващия се буй.

Опасявайки се от най-лошото, той пусна Айвърсн и заплува с мощни тласъци натам: възнамеряваше да се гмурне, за да търси Пит под водата. Когато стигна при буя, стомахът му се сви, защото изведнъж осъзна, че водата е потъмняла от кръв. В средата на петното изведнъж се надигна тяло в неопрен. Полюшваше се по корем, крайниците и главата бяха под водата. Виждаше се ясно, че раната през целия торс е причината във водата да има толкова много кръв. Човекът беше срязан и обезобразен, сякаш някой го беше рязал с флекс. Винтовете на яхтата бяха направили гърба му на ужасна кайма от накълцана плът и неопрен.

Джордино успя да не повърне и бързо заплува към трупа. Ужасен от онова, което щеше да види, го хвана внимателно и нежно повдигна главата. Не беше Пит.

Стресна се, защото някой го потупа по рамото. Обърна се и се озова лице в лице с Пит, който беше изплувал зад него. По качулката и рамото му имаше бледа бяла ивица боя.

Джордино изплю мундщука и попита:

— Добре ли си?

— Нищо ми няма — отговори Пит. Очите му искряха от гняв.

— Май с Танг сте се оказали на пътя на тези бандити.

Пит кимна и каза:

— Танг ми спаси живота.

Беше изплувал точно на пътя на носещата се с висока скорост яхта и разполагаше само със секунди да реагира. Бързо прекара ръка през компенсатора на плаваемостта на Танг, после се отпусна на гръб и

го придърпа върху гърдите си, като същевременно се опитваше да потъне. Обаче яхтата връхлетя и се стовари тежко върху тях, притисна ги с корпуса си и след секунди се озоваха под биещите винтове. Пит успя да удържи Танг отгоре и тялото на мъртвия учен понесе по-голямата тежест от ударите им.

Пит кипеше от отвращение и гняв, че го бяха принудили да използва трупа на своя другар като щит, но знаеше, че ако не го бе направил, винтовете щяха да го накълцат.

— Днес тези типове го убиха два пъти — мрачно подхвърли Джордино.

— Те... — почна Пит, загледан след смаляващия се на хоризонта силует на яхтата. Мозъкът му вече обмисляше въпроса кой би извършил убийство заради стари корабни останки и най-важното — защо?

— Давай да го извадим, докато акулите не са се събрали на пиршество — каза Джордино и хвана трупа на Танг за едната ръка.

„Егейски изследовател“ вече беше вдигнал котва и се носеше към тях.

Моряците бързо вдигнаха трупите на борда с крана, а после помогнаха и на Джордино и Пит да се качат. На палубата ги чакаха капитанът, корабният лекар и Гън, който притискаше към главата си торбичка с лед.

— Нещастен случай? — попита капитанът.

— Не — отговори Пит, докато си сваляше неопрена и посочи срязания маркуч, който стърчеше от водолазните бутилки на Айвърсън. — Срязали са им маркучите.

— А после се опитаха да ни сплескат с яхтата — добави Джордино.

— Знаех, че лъжат, когато се качиха на борда, но не подозирах, че ще стигнат до убийство — каза капитан Кенфийлд и поклати глава.

Пит погледна торбичката лед, която Гън притискаше към главата си, й попита:

— Какво е станало?

Гън се намръщи.

— Докато бяхте под водата, от яхтата пратиха лодка пълна с въоръжени бандити. Заявиха, че са от турско то министерство на културата.

— Охраняват реда в открито море с луксозна яхта? — подхвърли невярващо Джордино.

— Поисках да им видя документите, но вместо тях един ми показва приклада на автомата си — обясни Гън и намести леда върху цицината си.

— Казаха ни съвсем самоуверено, че нямаме право да работим върху останки от времето на Отоманската империя — продължи капитанът.

— Интересно, че са знаели какви са останките — отбеляза Джордино.

— И какво друго поискаха? — попита Пит.

— Всички извадени находки. Казах им да напуснат кораба ми. Не го приеха много добре и ме подкараха с Руди към мостика, заплашиха да ни убият. Екипажът нямаше какво друго да прави, освен да се подчини.

— Всичко ли отнесоха? — попита Джордино.

— Да. Ометоха лабораторията и се изнесоха с яхтата си точно преди вие да се покажете от водата.

— Но не и преди да ни заповядат да зарежем разкопките и да не използваме радиостанцията.

— Много ми е неприятно, че трябва да ти го кажа, Руди, но те не само са взели всичките ни артефакти, но и са изкопали твоя монолит.

— Това е най-малкото — отговори мрачно той. — Отвлякоха Зибиг.

— Да — каза капитанът. — Попитаха кой отговаря за разкопките и отведеха доктор Зибиг.

— След убийството на Айвърсън и Танг няма да се поколебаят да убият и него — тихо каза Джордино.

— Вече опитахте ли да се свържете с някого?

— Да, току-що говорих по сателитния телефон с тяхното министерство на културата. Те потвърдиха, че не притежават яхта и не са изпращали контролни органи в този район. За съжаление не разполагат с никакви плавателни съдове наоколо. Насочиха ни към Измир, където можем да дадем показания.

— А междувременно онези ще изчезнат заедно със Зибиг — каза Пит.

— За жалост не можем да направим кой знае какво — въздъхна капитанът. — Яхтата е поне два пъти по-бърза от „Егейски изследовател“. Няма начин да ги настигнем. А когато стигнем до пристанището, ще можем да уведомим и нашите власти.

— Познавам една хубавица, която може да настигне яхтата — обади се Джордино.

— Сигурен ли си, че е готова? — попита Пит.

— Да. Като гладен алигатор в езеро с патици.

Трябваха им само няколко минути за проверка на годността на системите, преди новата миниподводница на Джордино да се озове във водата.

Джордино набързо провери дали всичко работи както трябва, а Пит се свърза по радиото с мостика на „Егейски изследовател“:

— „Изследовател“, тук „Куршум“, дайте ми сегашните координати на целта.

— Според радара държи постоянен курс нула-един-два градуса — отговори Руди Гън. — Намира се на около десет мили северно от нас.

— Разбрано, „Изследовател“. Движете се с максимална скорост, докато ние се опитваме да хванем заека. Край.

На Пит не му харесваше идеята да си играе на гоненица в миниподводница. Поначало миниподводниците винаги бяха разчитали на акумулатори за придвижването си и това ги правеше бавни, а освен това имаха много ограничен обseg. Обаче „Куршум“ беше нарушил обичаите при разработка на миниподводници.

Наречена така по-скоро заради скоростта, а не заради формата си, подводницата беше разработена по проект на „Марион Хайпър-Събс“. Проектът на НАМПД представляваше съчетание между стоманена кабина и високоскоростна моторница. Като подводница „Куршум“ можеше да се спуска на дълбочина триста метра. На повърхността дизелови двигатели в херметичен отсек, както и резервоар с вместимост 230 литра й позволяваха да изминава дълги разстояния с висока скорост. Тази конструкция позволяваше на подводницата да стига до отдалечени работни терени, без да има нужда от съпровождащ кораб.

— Готови за плаване по повърхността — обяви Джордино и натисна бутоните на стартерите на двата двигателя с турбоусилватели.

Двата дизела с по 500 конски сили мощност заработиха и зад тях се понесе дълбоко буботене. Джордино провери няколко индикатора на пулта за управление, после се обърна към Пит и каза:

— Готови сме за тръгване.

— Да видим какво може — отговори Пит и бавно премести дроселите напред.

Мощните дизели изстреляха подводницата и двамата буквално залепнаха на седалките. След няколко секунди „Куршум“ вече беше издигнал над водата обтекаемата си обвивка и се носеше по вълните. Щом се увери, че „Куршум“ е стабилен, Пит леко увеличи скоростта. Тъй като контролната кабина се намираще на носа, имаше усещането, че летят над водата.

— Трийсет и четири взела — каза Пит, след като погледна дисплея. — Хич не е зле.

Джордино кимна и се ухили.

— Сигурен съм, че може да вдигне над четирийсет, ако морето не е бурно.

Носеха се на север в Егейско море. След двайсетина минути на хоризонта се появи черна точка. Продължиха да преследват яхтата още час, като я доближаваха постепенно и правеха широки завои около големите танкери, които идваха от Черно море. Скоро пред тях се показа големият турски остров Гьокчеада и яхтата се насочи към източната му страна.

Пит тръгна след нея на зигзаг, за да не изглежда, че я следва, и когато я наближи на няколко мили, намали скоростта. Яхтата бавно заобиколи Гьокчеада и се насочи към турския бряг, като намали още скоростта. Пит също зави и я последва — плуваше успоредно с бандитите, като гледаше да е навътре в морето, но и да не изпуска от очи луксозния плавателен съд.

Отдалече „Куршум“ приличаше на малка моторница, излязла за следобедна разходка.

Яхтата продължи още малко на север по западното крайбрежие на Турция, след това намали още скоростта и зави в един залив. Пит и Джордино минаха с висока скорост покрай залива и успяха да видят

няколко сгради и кей, на който беше пристанал някакъв кораб. Пит продължи още миля и спря.

— Имаме две възможности — започна Джордино. — Можем да пристанем някъде и да отидем до залива пеша. Или да изчакаме да се стъмни и да влезем в залива под вода.

Пит огледа назъбената брегова линия.

— Сигурен съм, че тук няма много места, където бихме могли да пристанем. Освен това, ако Зибиг или някой от нас бъде ранен, измъкването ще е проблематично.

— Съгласен. Значи ще влезем в залива.

Пит погледна оранжевия циферблат на водолазния си часовник „Докса“.

— След час ще започне да се мръква. Тогава можем да потеглим за залива.

Времето мина бързо. Пит съобщи на „Егейски изследовател“ местоположението им и нареди на Руди да докара кораба до точка на изчакване на десет мили от залива. Джордино използва времето, за да намери цифровизирана карта на бреговата линия и да въведе маршрута на подводницата до центъра на залива. Щом се спуснеха под водата, автопилотът щеше да поеме управлението до въведените координати.

По здрач Пит закара „Куршум“ на половин миля от залива и изключи дизелите за надводно плаване. Джордино затвори херметично двигателния отсек, отвори няколко крана и позволи на водата да нахлуе в баластните цистерни. Първо се напълни носовата и подводницата се плъзна под водата.

Пит пушна електродвигателите. Потисна желанието да включи фаровете, когато водата около пластмасовия наблюдателен купол почерня, и подкара бавно напред, докато Джордино не каза:

— От тук поема автопилотът.

— Сигурен ли си, че това чудо няма да ни блъсне в някоя подводна скала?

— Оборудвани сме с високочестотен сонар, който разчита терена на стотина метра пред нас. Автопилотът сам ще прави малки промени в курса, когато се появят някакви препятствия. Ако обаче става дума за нещо голямо, ще ни уведоми, за да вземем ние решение.

— Значи ни лишава от удоволствието да плаваме наслуки — измърмори Пит.

Нямаше нищо срещу компютрите, но когато ставаше дума за управление на кораб, се придържаше към традициите. Никога не се чувстваше напълно спокоен, когато компютърът заемаше мястото на кормчията. Беше убеден, че усеща в обстановката над и под водата нюанси, които убягват на машините. Или просто си въобразяваше. Сега седеше с отпуснати ръце, готов да се намеси веднага, ако стане нужда.

„Куршум“ се потопи на дълбочина девет метра, компютърът включи електрическите двигателни дюзи и миниподводницата се понесе бавно по предварително програмирания маршрут. Автопилотът нанасяше малки корекции в курса заради течението. След няколко минути се вмъкнаха безшумно в залива и поеа към центъра на пристанището. Екранът на сонара беше чист. След малко на него замига светлинка и електродвигателите спряха — бяха стигнали до зададените координати.

— С това завършва автоматизираната част от програмата — обяви Джордино.

Ръцете на Пит вече бяха на контролните лостове.

— Е, да видим дали можем да намерим място за паркиране — отговори той.

Като изхвърляха водата от баластните цистерни на малки порции, те бавно започнаха да се издигат, докато пластмасовият купол не се подаде няколко сантиметра над повърхността. Видяха над главите си небето, което се намираше в последните мигове сумрак, преди да падне нощта, а водата около тях вече изглеждаше черна. Джордино изгаси осветлението на пулта за управление, с изключение на няколко индикатора, после изхвърли още малко вода от баластните цистерни, та подводницата да изплава още няколко сантиметра.

Вторачиха се в бреговата линия.

Само северната част на залива беше населена. Там се издигаха три сгради.

Италианската яхта се виждаше ясно. Беше пристанала отдясно на кея зад малък катер. От другата страна на кея беше вързан голям ръждясал товарен кораб. Кран на релси товареше нещо в трюма му на ярката светлина от няколко прожектора.

— Как мислиш, дали Род е още на яхтата?

— Мисля, че за начало трябва да приемем, че е там. Какво ще кажеш да проверим? Те не ни очакват.

Пит потопи „Куршум“ и бавно подкара към кея. Джордино включи сонара и той им помогна да стигнат на няколко метра от яхтата. Бавно изплуваха в сянката на левия ѝ борд. Изведнъж Пит забеляза някаква суматоха на задната палуба.

Трима въоръжени мъже изскочиха от вътрешността и се обърнаха към кея. Секунда по-късно се показа още един човек и те го забутаха по палубата.

— Това е Зибибг — каза Пит.

Понеже бяха много по-ниско от палубата на яхтата, не можеха да виждат добре учения, но все пак видяха, че ръцете му са вързани зад гърба. Двама от въоръжените мъже грубо го свалиха на кея и го подкараха нанякъде. Третият остана на яхтата и застана нехайно на задната палуба.

— Да се махаме — каза Пит. — Мисля, че е време да станем невидими.

Джордино вече беше отворил баластните цистерни ѝ „Куршум“ бързо изчезна в мастилените дълбини. Отново разузнаха залива, след това се промъкнаха още напред и изплуваха зад кърмата на товарния кораб в сянката на високия му борд. Това беше най-доброто скривалище, защото откъм сушата не можеха да ги видят заради кораба, а откъм кея ги скриваше купчина варели за гориво. Джордино тихичко излезе и завърза миниподводницата за една халка в стената на кея. След като изключи електрозахранването, Пит отиде при него.

— Няма да е много хубаво, ако тоя великан запали двигателите — отбеляза Джордино, когато видя, че „Куршум“ се полюшва точно над винтовете на товарния кораб.

— Е, поне ще знаем към кого да предявим иск — пошегува се Пит и кимна нагоре към кърмата на кораба. Името му беше изписано с огромни букви: „Османска звезда“.

Запромъкнаха се по кея и спряха в сянката на голям генератор точно срещу предния трюм на кораба. Пред тях неколцина докери с помощта на високия кран товареха големи бели сандъци.

Синята яхта, на чиято палуба продължаваше да патрулира въоръженият пазач, беше само на няколко метра. Джордино погледна

унило прожекторите, които хвърляха ярка светлина върху пътя, който трябваше да изминат.

— Няма да е лесно да измъкнем нашия човек.

Пит кимна и надникна иззад генератора, за да огледа пристанището. Видя двуетажна тухлена сграда с две складови помещения от метални плоскости от двете ѝ страни. Вътрешността на склада отдясно беше ярко осветена и се виждаха няколко електрокара — изкарваха белите сандъци, за да може кранът да ги вдигне на кораба. Складът вляво от сградите изглеждаше празен и в него не се забелязваше дейност. Пит насочи вниманието си към сградата в центъра. Силна крушка осветяваше фасадата и на светлината ѝ ясно се виждаше въоръженият пазач пред входната врата.

— Тухлената сграда в средата — прошепна той на Джордино. — Там са затворили Зибиг.

Надникна отново и забеляза фаровете на автомобил, който приближаваше пристанището по каменистия път. Когато спря пред къщата с пазача, Пит с изненада видя, че е последен модел „Ягуар“. Добре облечен мъж и също така добре облечена жена слязоха от лимузината и влязоха в сградата.

— Трябва да действаме адски бързо — прошепна Пит.

— Някакви идеи как да пресечем кея? — попита Джордино, който беше седнал на най-долното стъпало на една подпряна на генератора стълба.

Пит се ухили.

— Ал, струва ми се, че седиш върху решението.

34.

Никой не обърна внимание на двамата мъже с избелели синьо-зелени гащеризони, които с наведени глави носеха дълга алуминиева стълба. Вероятно бяха моряци от товарния кораб. Но и никой не се сети, че не ги е виждал досега.

Мъжете, които работеха на кея, се бяха струпали под крана около голям сандък с надпис „Текстил“ и не обърнаха внимание на Пит и Джордино. Пазачът на палубата на яхтата ги изгледа за миг, но после се обърна с безразличие.

— Шефе, накъде? — попита Джордино, който носеше предния край на стълбата.

Осветеният склад беше пред тях, отворената врата се падаше от дясната им страна.

— Смятам, че е по-добре да избягваме тълпите, затова давай наляво — отговори Пит. — Към другия склад.

Продължиха по кея и минаха покрай тясната тухлена сграда, навремето може би вдигната от рибари, а сега административна сграда на пристанището. За разлика от пазача на яхтата, този пред входната врата ги огледа подозрително. Джордино се опита да се направи на небрежен и си заподсвирква.

Стигнаха до втория склад — продълговата тъмна сграда с голяма вдигаща се врата, която сега беше затворена. Джордино натисна дръжката на малката врата, монтирана в голямата. Не беше заключена и двамата се вмъкнаха вътре.

Без да се колебае, Джордино поведе Пит напред. Оставиха стълбата до едно бюро, осветено от висяща над него лампа с шнурче вместо ключ. Останалата част от сградата беше празна, ако се изключеха няколкото прашни сандъка в единия ъгъл и голям контейнер в дъното.

— До тук беше лесно — отбеляза Пит. — Но не мисля, че можем да влезем в съседната сграда, без да се вдигне шум.

— Прав си, пазачът ни следеше много внимателно. Дали няма задна врата?

— Ами да проверим.

На бюрото имаше един дървен чук и Пит го взе и тръгна с Джордино. До товарната рампа имаше малка врата и излязоха през нея. Тихо се промъкнаха до задната част на тухлената сграда, но нямаше нито задна, нито странични врати. Щорите на всички прозорци бяха спуснати. Пит огледа прозорците на втория етаж. Махна на Джордино да го последва и двамата се върнаха в склада, за да обсъдят положението.

— Явно може да се влезе само през парадния вход — каза Ал Джордино.

— Всъщност мислех да опитам през втория етаж.

— През втория?

Пит посочи стълбата.

— Така и така я довякохме дотук, можем и да я използваме. Доколкото видях, щорите на втория етаж не са спуснати. Ако успееш да им отвлечеш вниманието, ще вляза през някой от тях. И ще ги изненадаме отгоре.

— Винаги съм твърдял, че изненадата е хубаво нещо. Добре, отивам за стълбата.

Ал тръгна, а Пит подаде глава навън и се огледа. Спрелият зад съседната сграда камион май предлагаше подходяща възможност. Чу стъпките на Ал и се обърна — и изведнъж нещо друго привлече вниманието му.

— Какво ти стана? — попита Ал.

— Виж — отговори Пит и пристъпи към контейнера в дъното. По боядисаните му в камуфлажни цветове страни имаше черни нанесени с шаблон надписи: „Внимание! Експлозиви!“ А под тях — „Армия на САЩ“.

— Какво прави контейнер на армията ни тук, по дяволите? — възкликна Джордино.

— Не знам. Но знам със сигурност, че армията не знае къде е този контейнер.

Пит отиде до контейнера и отвори тежката му стоманена врата. Вътре имаше десетки дървени сандъчета със същите изписани по тях предупреждения. Едно от предните беше отворено. Вътре имаше пластмасови кутии с размерите на тухла. Пит извади една и вдигна

капака. Видя правоъгълна пресовка от някакво почти прозрачно вещество.

— Пластичен експлозив? — попита Джордино.

— Не прилича на С-4, но трябва да е нещо подобно. Според мен е достатъчно да вдигнем във въздуха цялото пристанище.

— Смяташ ли, че това ще ни помогне да отървем Зибиг?

— Предполагам — отговори Пит, затвори кутията и внимателно му я подаде. — Навън има един камион. Виж дали ще успееш да го взривиш.

— А ти?

Пит вдигна дървения чук.

— Аз ще ида да потропам на вратата.

35.

Отначало Зибиг не се страхуваше, че ще го убият. Разбира се, изплаши се, когато му вързаха ръцете и го натикаха в някаква каюта, като непрекъснато го държаха на прицел. Но когато го изблъскаха на кея и го вкараха в някаква стара сграда, се притесни, въпреки че пазачите, високи и заплашителни, досега не го бяха тормозили.

След малко отвън спря кола и влязоха двама души, мъж и жена.

Пазачите изведнъж застанаха мирно и останаха така, докато двамата обсъждаха кораба и товара му с началника на пристанището. Зибиг малко се изненада, че всъщност като че ли жената командва.

След като свършиха работата си с началника, двамата се обърнаха към Зибиг.

— Значи ти си човекът, който е отговорен за кражбата на находките на Сюлейман Великолепни — изсъска Озден Челик с гневно презрение, на челото му запулсира издута вена. Беше със скъп костюм и на пръв поглед приличаше на бизнесмен. Обаче зачервените му очи говореха за лудост.

— Просто провеждахме предварителен оглед с разрешението на Истанбулския археологически музей — отговори Зибиг. — Задължени сме да предадем всички находки на държавата, което и възнамерявахме да направим, когато се върнем след две седмици в Истанбул.

— А кой е дал правото за собственост на музея? — попита Челик и лицето му се разкри в зловна гримаса.

— За това трябва да питате турския министър на културата.

Челик не обърна внимание на казаното, а се приближи към голямата махагонова маса, на която бяха подредени извадените от водолазите на НАМПД находки. Жената застана до него и двамата ги заоглеждаха внимателно. В другия край на масата — прекалено далече, та Зибиг да различи надписа, беше монолитът на Гън.

— Според вас от кое време са корабните останки? — попита жената. Носеше черни панталони, лилав пуловер и грозни всекидневни обувки.

— Някои от монетите, които предадохме в музея, сочат, че корабът е потънал около 1570 година — отговори Зибиг.

— Отомански ли е бил?

— Материалите и конструкцията съвпадат с тези на крайбрежните търговски съдове, строени по тези места в Източното Средиземноморие. За момента знаем само толкова.

Челик внимателно оглеждаше предметите и се възхищаваше на керамичните късове от чинии и делви отпреди половин хилядолетие. С опитното си око на колекционер установи, че корабът е датиран правилно, а и това се потвърждаваше от монетите, които сега бяха негова собственост. Приблужи се до монолита и го посочи с пръст.

— Какво е това?

Зибиг поклати глава.

— Не знам. Вашите хора са го извадили.

Челик внимателно огледа надписа на латински върху плоския камък и отсече:

— Римски боклук. — После отново се обърна към Зибиг. — Ти вече никога няма да ограбваш онова, което принадлежи на Отоманската империя. — Черните му очи блестяха налудничаво. Ръката му се плъзна в джоба на сакото и измъкна тънка корда. Той я залюля няколко пъти пред лицето на жертвата си, после с бързо движение я прехвърли през врата на археолога и дръпна, като същевременно мина зад гърба му.

Зибиг се опита да забие лакът в корема му, но един от пазачите го хвана здраво. Кордата започна да се стяга все повече и повече, впи се в адамовата му ябълка и Зибиг започна да се задъхва, кръвта заблъска в ушите му. Чу силен пукот и се запита дали тъпанчетата му не са се пръснали.

Челик също чу звука, но не му обърна внимание, защото беше обзет от жажда за кръв. След това се чу взрив, който разклати цялата сграда, а след него се понесе мощно буботене като от гръмотевица. Челик за малко не падна, когато подът се разлюля, а прозорците се пръснаха, инстинктивно отпусна гаротата и викна на Мария:

— Върви да видиш какво става!

Тя кимна и бързо излезе с началника на охраната. Челик отново стегна гаротата. Пазачът, който държеше жертвата, изобщо не помръдна.

Зибиг беше успял да си поеме няколко пъти дъх и сега поднови усилията си да се освободи. Обаче Челик заби рамо в гърба му, опъна кордата и почти го вдигна от стола.

Зибиг почервения и зяпна за въздух. Гледаше пазача в очите, а той му отвърщаше със садистична усмивка. В същия миг забеляза как на лицето на пазача се изписа удивление, чу някакво приглушено тупване и кордата около врата му се отпусна.

Пазачът пусна ръцете на Зибиг и трескаво забърка под сакото си. С объркания си лишен от кислород мозък Зибиг разбра, че бърка за пистолет. Нещо обаче профуча във въздуха и го удари в лицето. Пазачът само залитна, но вторият удар се стовари с пукот върху главата му и той рухна на пода.

Зибиг извъртя глава и с разфокусирания си поглед видя Пит, който стискаше дървен чук, а на лицето му беше изписано мрачно удовлетворение.

— Приятелю — изхърка Зибиг щастливо, — да знаеш, че ми дойде като глътка чист въздух.

36.

Почти всички докери се бяха стекли да зяпат димящите останки на камиона, които осветяваха нощното небе. Джордино наистина беше организирал една много убедителна диверсия.

Всичко стана съвсем просто.

След като се промъкна до камиона, Ал внимателно отвори вратата на кабината и надникна вътре. Вонеше на тютюнев дим, по пода се търкаляха стъпкани фасове и смачкани кутийки от сода. Бележник, няколко инструмента и останките от печено пиле в мазна кафява хартия допълваха картината. Обаче погледът на Джордино беше привлечен от тънката тениска, смачкана на топка на седалката. Той откъсна единия ръкав и натисна запалката на арматурното табло. Слезе, отви капачката на резервоара, внимателно спусна ръкава да се напои с бензин, след това го измъкна и остави сухия край върху резервоара — напоеният остана вътре и Ал постави капачката на резервоара така, че да задържа изпаренията. Щом чу лекото щракване, забърза към кабината, извади запалката, върна се и запали сухия край, преди запалката да е изстинала.

Едва успя да изтича зад тухлената сграда, преди пламъкът да пропълзи по сухата част, да стигне до изпаренията и да ги възпламени. Резервоарът се пръсна на парчета.

Същинските вреди обаче нанесе пресовката пластичен експлозив, която беше сложил върху резервоара. От силния взрив камионът пак подскочи. Избухнаха пламъци.

Пит направи всичко възможно да съчетае нахлуването си с трясъка на експлозията. Беше се покатерил по стълбата до един от тъмните прозорци на втория етаж и го пръсна с дървения чук още при първия трясък, а при втория, когато сградата се разклати, скочи в помещението. Озова се в удобна комфортно обзаведена спалня. Изскочи от нея, тръгна надолу, чу хъркането на Зибиг; втурна се на помощ и повали Челик и пазача с дървения чук.

Зибиг погледна проснатия на пода Челик. Мъжът беше в безсъзнание и на главата му беше изскочил голяма цицина.

— Мъртъв ли е?

— Не, просто спи — отговори Пит и като забеляза, че проснатият мъж започва да помръдва, добави: — Предлагам да се махаме, преди да са се свестили.

— Чакай... — каза археологът и пристъпи към стелаж на Гън.

Пит поклати глава.

— Твърде голям е за сувенир тоя камък.

— Позволи ми само за миг да погледна надписа — помоли се Зибиг. Почисти вдлъбнатините на буквите и бързо прочете написаното на латински, и то няколко пъти, като се мъчеше да запомни думите. После погледна Пит с извинителна усмивка. — Прекрасно, запомних го.

Тръгнаха към вратата и в момента, когато я отвори. Пит се озова пред привлекателна жена с черна коса, която тъкмо се готвеше да влезе. Пит знаеше, че вече е виждал това лице, но елегантните ѝ дрехи не пасваха на спомена му. Мария обаче го позна веднага и попита заповеднически:

— Ти пък откъде се взе?

Грубият ѝ глас бе същият, който го заплашваше в подемния резервоар в Истанбул. За миг Пит се изненада от появата ѝ тук, но после всичко му стана ясно. Значи крадците от Топкапъ бяха обрели офиса на Рупе, което пък ги беше отвело до местоположението на потъналия кораб.

— Аз съм от отряда за борба с порока в Топкапъ — отговори той сухо.

— Тогава ще умреш със своя другар — изсъска тя, но когато погледна покрай тях и видя брат си и пазача на пода, на лицето ѝ се изписаха страх и гняв и тя бързо отстъпи назад и понечи да се обърне към склада и да извика за помощ. Една силна ръка обаче изникна от сенките и я сграбчи през кръста, а друга също толкова силна ръка ѝ запуши устата. Разярената жена зарита и замаха ръце и крака, но беше като играчка в мечешката прегръдка на Ал Джордино.

Той я изнесе в коридора, като пътъом кимна приятелски на Зибиг, и попита:

— Къде да я сложа?

— Бих предпочел да е в най-дълбоките турски зандани — отговори Пит, — но засега ще трябва да се задоволим с някой килер.

Огледа се, видя тясна врата под стълбата към втория етаж, кимна натам и Джордино блъсна Мария вътре. Зибиг донесе стол и подпряха дръжката на вратата. Отвътре веднага се понесоха приглушени викове и бараж от ритници разтърси вратата.

— Голяма вещица е тая — измърмори Джордино.

— Нямах представа колко си прав — отвърна Пит. — Да се махаме.

Изскочиха от сградата и забързаха към кея. Запаленият камион все още беше приковал вниманието на всички и като се стараеха да не крачат твърде бързо и се придържаха в сянката на товарния кораб, тримата минаха покрай яхтата и малкия катер. Щом се измъкнаха от силно осветената част на кея, се поуспокоиха и когато приближиха кърмата на товарния кораб, Пит реши, че вече са се отървали.

— Следваща спирка — „Егейски изследовател“ — измърмори Джордино.

Но изпълнените им с надежда сърца се вледениха, когато стигнаха края на кея. „Куршум“ го нямаше.

37.

Челик бавно започна да се свестява. В главата му туптеше остра болка, ушите му бучаха. Надигна се несигурно първо на колене, а после се изправи и щом се отърси от замайването, осъзна, че бумкането, което беше сметнал, че е в собствените му уши, всъщност идва отнякъде отвън. Чу приглушения глас на сестра си, отиде до килера, дръпна стола, който блокираше дръжката и отвори вратата. Мария изхвъркна отвътре почервеняла от гняв, но щом видя замаяния си брат, възкликна разтревожено:

— Озден, добре ли си?

Той се попипа по цицината и изпъшка:

— Да. Какво стана?

— Беше онзи американец от изследователския кораб. С един друг взривиха камиона, вмъкнаха се тук и освободиха археолога. Сигурно са проследили яхтата.

— Къде са моите еничари? — попита той, като леко се олюляваше.

Мария посочи проснатия до масата пазач.

— Нападнали са и него. Останалите разследват експлозията.

Хвана Челик под мишница, сложи го да седне в едно от кожените кресла и му наля вода.

— По-добре си почини. Аз ще вдигна тревога. Не може да са стигнали твърде далеч.

— Искам главите им! — изсъска той и затвори очи, изтощен дори от това усилие.

Мария излезе на верандата точно когато двама от наемниците идваха към къщата.

— Пожарът е изгасен — докладва единият.

— Бяхме нападнати и нападателите отведоха пленника. Веднага претърсете кея и брега — нареди тя. — Ако не ги намерите, вземете яхтата и претърсете залива. Сигурно са дошли по вода.

Мъжете хукнаха да изпълнят заповедите, а Мария се загледа към тъмния залив. Усещаше, че нападателите са все още наблизо. Хищна

усмивка плъзна по устните ѝ, а гневът ѝ премина, докато обмисляше отмъщението си.

38.

Джордино се вираше във водата. Дали „Куршум“ не беше потънал? Невъзможно. Пристъпи към черната желязна халка, за която беше вързал въжето. От него нямаше и следа.

— Сигурен съм, че го завързах здраво — каза той.

— Значи някой го е отвързал — отбеляза Пит и заоглежда пристанището.

— Малкото корабче. Катерът. Не беше ли пред яхтата, когато слязохме на брега?

— Прав си. Сега е зад нея. Може би е изтеглило „Куршум“ някъде?

В този момент чуха висок женски вик, последван от мъжки крясъци. Пит надникна иззад кърмата на товарния кораб и видя неколцина въоръжени мъже да тичат към кея.

— Купонът свърши — каза той и погледна към водата. — Май вече е време да се намокрим.

— Не ме е страх от водата — каза Зибиг с крива усмивка, — но не ми се нрави идеята да се удавя с белезници на ръцете.

Джордино го хвана за рамото.

— Насам, приятелю, ей сега ще те уредим със сухо местенце.

И го поведе към подредените наблизко празни варели. Бързо отмести три, натика Зибиг в освободилата се ниша и обяви като досаден келнер:

— Място до оркестъра за един.

Зибиг седна на земята, подви крака и попита:

— Може ли една водка с кола, докато чакам?

— Веднага щом забавата свърши — обеща Джордино и започна да подрежда варелите пред него. — Да не си мръднал, докато не се върнем.

— Не се тревожи — отвърна Зибиг. — Няма къде да ходя.

— Мисля, че трябва да изчезваме — каза Пит и пристъпи към ръба на кея. Метална стълба се спускаше във водата точно под краката им.

— След теб съм — прошепна Джордино и двамата бързо се спуснаха по стълбата и тихо се плъзнаха в черната вода.

Заплуваха между колоните на кея, за да не ги видят отгоре. Пит вече беше съставил план за бягство, но сега беше изправен пред дилема. Да откраднат катерчето или яхтата беше най-добрата им възможност. Катерчето беше по-лесно за превземане, но бързата яхта щеше да ги настигне с лекота. Той тъкмо започна да се подготвя за вдъхващата страх задача да превземат яхтата без оръжия, когато Джордино го потупа по рамото. Пит се обърна и го погледна.

— „Куршум“ — прошепна Ал.

Дори в мрака Пит видя белите му зъби — Джордино се беше ухилил широко. Пит се вторачи напред. Ниско във водата зад катера видя купола на подводницата. Бяха минали точно покрай нея, докато се опитваха да скрият Зибиг от погледите на преследвачите.

Тихо доплуваха по-близо. Въжето на подводницата беше вързано за кърмата на катера. Подозрителният пазач явно беше слязъл на кея, след като Пит и Джордино бяха минали покрай него със стълбата, и бе открил странния плавателен съд.

Сега стоеше на катера с автомат в ръце и гледаше към кея. В щурманската рубка имаше още един мъж.

— Най-добре ще е да изтеглим „Куршум“ в залива, преди да се потопим — прошепна Пит. — Ти се качи, за да го подготвиш за потапяне, а аз ще се оправя с пазача.

— Въоръжен е — отбеляза Джордино. — Ще имаш нужда от помощ.

— Ами измисли нещо тъпо, докато се кача и го изненадам в гръб. След тази шега си пое дълбоко дъх и се гмурна.

39.

Пазачът не знаеше каква е тази суматоха на брега, но виждаше, че някои от другарите му бързат по кея. Вече се беше опитал да съобщи по радиото за откриването на подводницата, но шефът не му беше отговорил — тогава още лежеше в безсъзнание в тухлената сграда. Зачуди се дали да не се върне на яхтата, но реши, че е по-важно да охранява подводницата от кърмата на катера. Докато стоеше, вторачен в брега, чу откъм водата глас.

— Ей, друже, това ли е пътят за Константинопол?

Пазачът се втурна към релинга на кърмата и погледна надолу към подводницата. Джордино се държеше с лявата ръка за пластмасовия купол, а с дясната весело помаха на смаяния пазач. Той вдигна автомата, но в същия миг чу стъпки, които го приближаваха отзад, и се обърна.

Но беше късно. Пит го заблъска като боксова круша. С крака и задник залепени за релинга, пазачът нямаше как да запази равновесие, така че се преметна през него и плъосна във водата.

— Побързай! Идват! — подвикна Джордино, докато отваряше купола на подводницата.

Пит се обърна и видя по кея да се приближават двама мъже. Все още бяха далече, така че той насочи вниманието си към щурманската рубка. Мъж на средна възраст с потъмняло от слънцето лице тъкмо изскачаше от нея, чул гласовете и плясването във водата, но замръзна, щом видя Пит.

— Арук? — извика той, но му отговори бълбукане от водата.

Пит се огледа. На планшира беше опряна дълга два метра рибарска кука. Той бързо я грабна, насочи извитото острие към капитана и викна:

— Скачай!

И посочи водата.

Капитанът видя решимостта в очите му и разбра, че няма смисъл да се противи. Прекрачи релинга, вдигна ръце и спокойно скочи във

водата. От другата страна на катера пазачът Арук беше изплувал и закрепця на другарите си на кея.

Пит реши да не изчаква края на разговора им, втурна се в рубката, натисна стартера и щом двигателят заработи, бутна дросела на „пълен напред“. Катерът подскочи като пришпорен кон, но след миг, когато въжето с вързаната за него подводница се опъна, спря и се разтресе. Постепенно обаче набра скорост, макар на Пит да му се струваше, че пълзи като костенурка. Той погледна към кея и видя двамата пазачи да насочват оръжията си към него. Със завиден рефлекс се хвърли на пода секунда преди да проехтят изстрелите.

От щурманската рубка изригнаха трески и стъкла. Пит ги отърси от гърба си и изпълзя до щурвала.

Катерът се приближаваше към завързаната точно отпред яхта. Пит можеше да направи пълен завой към залива, но знаеше, че по такъв начин ще изложи Джордино и „Куршум“ на обстрел, а нямаше представа дали Ал е успял да влезе в подводницата, преди да започне стрелбата. Надяваше се, че ще може да отвлича вниманието, докато не стигнат на по-безопасно място.

Видя възглавницата на стола на капитана, взе я, скочи към счупения прозорец откъм десния борд, размаха я във въздуха и успя да привлече вниманието на стрелците, които тъкмо бяха свършили с презареждането на оръжията. Още един залп надупчи стените на рубката. Пит се просна на пода с възглавницата на главата, за да се предпази от треските и парчетата стъкло, които отново се разхвърчаха из кабината.

Щом стрелбата секна, Пит вдигна глава и видя, че катерът се плъзга покрай яхтата. Допълзя до щурвала и го завъртя наляво, а когато катерът стигна до носа на яхтата, го завъртя докрай надясно.

Катерът — вече се движеше с осем възела — зави рязко настрани от яхтата и кея. Пит чу недоволни викове. Маневрите му им бяха спечелили няколко скъпоценни секунди безопасност, защото след смяната на курса мъжете на кея не можеха да се прицелят добре. Щеше да им се наложи или да се качат на яхтата, или да търчат по кея, за да си осигурят чиста огнева линия, а дотогава той се надяваше да е излязъл от обсега на оръжията им.

Погледна назад и видя, че „Куршум“ подскача весело в килватера. Слаб отблясък от пулта за управление му подсказа, че

Джордино е успял да влезе и подготвя подводницата за потапяне.

Наведе се, завъртя пак щурвала и насочи катера към центъра на залива. Опита се да увеличи скоростта, но старото корито не можеше повече с вързаната за кърмата подводница.

Когато се отдалечи на стотина метра от пристанището, обърна катера и го насочи обратно към него. Изтича на кърмата, развърза въжетото и въпреки че знаеше, че Джордино не може да го чуе, изкрещя:

— Чакай тук!

Обясни му и с жестове, разбира се.

Седналият под пластмасовия купол на „Куршум“ Джордино вдигна палци, че е разбрал, и Пит се обърна и хукна към рубката. От брега отново започнаха да стрелят. Пит хвана щурвала, даде пълен напред и насочи катера към кея.

— Само не ми мърдай — измърмори на луксозната яхта. Освободен от тежестта на подводницата, катерът изстиска още няколко възела скорост. Пит задържа носа прицелен в края на кея — не искаше още да си разкрива картите. На стрелците на яхтата сигурно им се струваше, че описва пълен кръг, но в мига, в който доближи яхтата на петдесетина метра, Пит отново завъртя рязко щурвала.

Щом носът на катера се насочи към средата на корпуса на яхтата, Пит изправи щурвала и го блокира да не мърда с един спасителен пояс. После, без да обръща внимание на започналата отново стрелба, се втурна към кърмата и скочи във водата.

Капитанът на яхтата осъзна, че катерът ще ги блъсне, и закрещя да я отвържат от кея. Един от моряците се втурна по трапа и освободи носовото и централното въже. Един от стрелците обаче изтърча по палубата и вместо да скочи на кея, за да освободи кърмовото, се опита да развърже здраво вързания за кърмовия кнехт на яхтата край.

Капитанът видя как носовото и централното въже увисват, обърна се и с ужас видя, че носът на катера е на по-малко от двайсет метра. Паникьоса се, хвърли се към щурвала и бутна дроселите напред, убеден, че кърмовото въже също е освободено.

Но не беше.

Двата двигателя изреваха и двата винта разпениха водата и изстреляха яхтата напред. Тя обаче успя да измине само няколко метра, преди кърмовото въже да се опъне и да спре устрема ѝ.

Водата зад кърмата кипеше. Внезапно въжето се скъса и мъжът на кея, който беше освободил носовото и централното въже, се просна на земята, за да не го помете. Яхтата се стрелна напред като разярен бик сред облаци от пяна и пръски. Капитанът бе впил ръце в щурвала, осъзнавайки, че опитът му за бягство се е провалил.

Катерът удари яхтата отдясно, малко пред кърмата. Тъпият тежък нос проби борда от въглеродни нишки и смаза другия в колоните на кея. Въздухът се изпълни с металическо скърцане. Силата на удара завъртя яхтата с кърмата напред, един от винтовете закачи бетонна колона и се откъсна. Яхтата някак успя да се откъсне от катера и вече с угаснали двигатели се плъзна към брега.

Пит не си направи труда да гледа случващото се, а заплува бързо под вода, като показваше главата си само за миг, за да си поеме въздух. Когато стигна до мястото, където беше отвързал „Куршум“, изплува и хвърли поглед към пристанището. Успехът на нападението беше очевиден: яхтата се въртеше безпомощно, а катерът, с все още работещ на максимални обороти двигател, се блъскаше в кея и разбитият му нос потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Хора търчаха по кея и крещяха объркано. Пит не можа да сдържи усмивката си, когато сред хора мъжки гласове долови пискливите крясъци на разярена жена.

Обърна гръб на пристанището и огледа водата. Във всички посоки единственото, което виждаше, бяха черните нощни вълни.

За втори път тази вечер „Куршум“ беше изчезнал без него.

40.

Щом започна стрелбата, Род Зибиг направи гримаса. И последните му надежди за тихо измъкване се изпариха сред металическото тракане на гилзите по кея. И все пак повече се тревожеше за безопасността на Пит и Джордино.

Подтикван от любопитство, най-накрая подаде предпазливо глава над убежището си от празни бензинови варели. В другия край на кея видя надстройките на яхтата и неколцина мъже, които крещяха нещо. Един трескаво развързваше едно от въжетата.

Стрелбата се усили и Зибиг отново клекна в скривалището си. След секунди пукотът на автоматите изведнъж секна, но вместо това толкова силен трясък разлюля целия кей, че чак варелите се разклатиха. Чуха се още викове, но стрелбата не се поднови. Дали Пит и Джордино не бяха загинали в тази пукотевица?

Вторачил празен поглед във водите на заливчето, Зибиг обмисляше своята собствена съдба, когато изведнъж видя във водата пред себе си някакво движение.

Неясно зеленикаво сияние се появи в дълбините и постепенно започна да се усилва. Зибиг продължаваше да гледа невярващо, докато прозрачният купол на „Куршум“ безшумно разкъсваше водната повърхност. Зад контролния пулт видя широкоплещестия Ал, захапал незапалена пура.

Археологът не изчака официалната покана да се качи на борда, а бързо се спусна по една покрита с миди колона във водата още преди подводницата да изплува. Заплува към кърмата и по външната баластна цистерна се изкатери на палубата и изпълзя до задния люк. Джордино веднага го отвори, помогна на Зибиг да се вмъкне и бързо го затвори отново.

— Момче, страшно се радвам да те видя — въздъхна Зибиг, докато се настаняваше на мястото на помощник-капитана и внимаваше да не капе вода по уредите на пулта за управление.

— Не ми се искаше да плавам сам до вкъщи — усмихна се Джордино и отвори вентилите на баластните цистерни, та

подводницата да се потопи колкото може по-бързо, без да спира да оглежда кея за противници.

— Никой не дойде в този край на кея — успокои го Зибиг, докато гледаше как водата започва да покрива пластмасовия купол. — Но къде е Дърк?

— Задигна катера, който беше взел „Куршум“ на буксир, и се върна да се оправи с яхтата.

— И успя — каза Зибиг. — Но къде е все пак?

Джордино огледа индикатора за дълбочината, спря пълненето на цистерните и уравни подводницата.

— Доколкото го познавам, едва ли е още на катера. — Бутна дроселите леко напред и подводницата започна да се отдалечава от кея. След малко той зави към залива и се усмихна окуражително на археолога.

— Всъщност съм готов да се обзаложа на една месечна заплата, че в момента върти кръгчета в центъра на залива и се чуди къде съм.

— Но как ще го намерим?

Джордино потупа любовно пулта за управление.

— Ще се доверим изцяло на сензорите на този красавец.

Системата за определяне на местоположението без астрономическо наблюдение щеше да го върне по същия начин на точното място като джипис плюс-минус два метра.

Джордино следваше запаметения маршрут на дълбочина девет метра, но с приближаването на точката, откъдето беше започнал да запаметява маршрута, се издигна постепенно натри. След това намали скоростта и „Куршум“ спря.

— Не сме ли вече извън обсега на стрелците им? — попита Зибиг.

Джордино поклати глава.

— Извадихме късмет, че не откриха огън по нас. Всички се бяха съсредоточили да спрат катера. Не ми се иска обаче да им давам втора възможност.

Щракна няколко ключа под един монитор и добави:

— Да се надяваме, че шефът не е твърде близо до брега.

На екрана, който показваше данните от сензорите на сонарната система, се появи черно зърнесто изображение. Джордино набра някаква друга честота и се появи по-подробно изображение. Двамата

се визираха напрегнато в екрана, но не виждаха нищо друго, освен различно черни сенки. Джордино включи една от страничните двигателни дюзи и бавно завъртя подводницата по часовниковата стрелка. Картината на екрана не се промени, но след малко, докато сочещият напред сензор опипваше средата на залива, Джордино забеляза малко петно в горния край на монитора.

— На трийсетина метра има нещо. — И посочи с пръст.

— Дърк ли е? — попита Зибиг.

— Ако случайно не е делфин, каяк или някакъв боклук, изхвърлен от кораб, значи е Дърк.

Джордино бавно подкара подводницата към целта. Нещото на екрана започна да става все по-голямо и след малко почти изчезна в горната част на монитора. Значи бяха точно под него.

— Време е да видим какво сме намерили — заяви Джордино и пушна помпите за продухване на баластните цистерни.

Пит се беше отпуснал на гръб, за да си почине. Къде ли се беше дянала подводницата? Усети някакво движение под себе си, обърна се и видя вътрешното осветление на „Куршум“, който се издигаше бързо само на няколко метра от него. С няколко загребвания Пит се приближи точно над пластмасовия купол, докато той изплаваше на повърхността. Джордино спря издигането и остави само няколко сантиметра от купола да стърчат над водата.

Пит се просна върху купола, разперил ръце и крака, за да пази равновесие. Джордино му се ухили доволно отдолу, после направи знак дали е добре. Пит вдигна палец, че е окей, и после посочи към центъра на залива. Другарят му кимна, че е разбрал, и му махна да се държи здраво.

Подводницата потегли напред. Пит имаше усещането, че кара водни ски, само че по корем. Малки вълнички се вдигаха около лицето му и той трябваше да извие глава и да вдишва само на всеки няколко секунди. Когато пристанищните светлини останаха далече назад, Пит почука по пластмасовия капак. Подводницата веднага спря и след секунди изплува на повърхността сред облаци мехурчета.

Пит се плъзна по купола, стъпи на палубата и тръгна към задния люк. Поколеба се и се обърна да хвърли поглед към брега. Катерът потъваше с носа надолу. Няколко мъже в гумена лодка се опитваха да подсигурят яхтата с въже, за да не потъне и тя. Пит с облекчение

установи, че преследването на подводницата явно не е сред приоритетите на бандитите.

Люкът се отвори и Джордино му махна да влиза.

— Благодаря, че се върна да ме вземеш — каза Пит с крива усмивка.

— Крал Ал не оставя никого в беда — отвърна гордо Джордино. — Предполагам, че си осигурил достатъчно работа на нашите домакини?

— Уредих скъпата им яхта с голяма цицина. Това ще ги извади от играта за известно време. Щом вече си прибрал доктор Зибиг, не виждам причина да се бавим още тук.

Бързо потопиха подводницата и се измъкнаха от залива на безопасна дълбочина. Изплуваха отново чак когато се отдалечиха на половин миля от брега. Джордино нагласи „Куршум“ за плаване на повърхността и за голяма изненада на Зибиг скоро се понесоха по тъмното море с повече от трийсет възела.

Радиовръзката с „Егейски изследовател“ потвърди, че корабът ги чака близо до югоизточния нос на Гьокчеада. След половин час видяха светлините му на хоризонта, но когато приближиха, видяха и че откъм левия борд на „Изследовател“ е хвърлил котва друг кораб, фрегата на турската брегова охрана.

— По-добре късно, отколкото никога — отбеляза Пит.

— С удоволствие ще ги заведем при ония убийци — обади се Зибиг.

Кранът вдигна „Куршум“ на борда. Руди Гън ги чакаше. Мрачното му лице светна, когато видя Зибиг да излиза от подводницата.

— Род, добре ли си? — попита Руди, докато помагаше на археолога да стъпи на палубата.

— Да, благодарение на Дърк и Ал. Обаче някой трябва да ме отърве от тия белезници.

— Нямаш проблеми — успокои го Гън. — Слез в работилницата и ще ти ги срежат веднага.

— Ал знае точното местоположение на яхтата. Някакво малко пристанище. Можем да предадем координатите на турската брегова охрана или дори да ги заведем дотам.

— Съжалявам, но няма да стане. Наредено ни е да се върнем в Чанаккале, пристанище близо до Дарданелите, веднага щом се качите на борда.

И посочи турската фрегата, която се беше доближила още малко. Пит погледна натам и чак сега забеляза въоръжените моряци на борда ѝ. Оръжията им сочеха право към тях.

— Каква е тая идиотщина?! — възкликна той. — Двама души от екипажа ни бяха убити, а друг отвлечен. Ти не се ли свърза с бреговата охрана?

— Свързах се, разбира се — отговори намръщено Гън. — Но те не са дошли за това. Изглежда, някой се е свързал с тях преди мен.

— И защо са тези оръжия?

— Защото — отговори Гън, очите му пламтяха от ярост — сме задържани по обвинение в кражба на културно наследство.

41.

Над източното Средиземноморие се беше спуснал сумрак, който оцветяваше небето в бледо ръждиво червено. „Отоманска звезда“ мина през входа на бейрутското пристанище, разположено на север от ливанската столица. Старото корито беше направило бързо плаване през Егейско море и бе стигнало до пристанищния град за по-малко от четирийсет и осем часа.

Товарният кораб заобиколи модерното контейнерно пристанище и се насочи към стария товарен кей.

Въпреки късния час мнозина докери спираха, гледаха го и се смееха на странната сцена на палубата: близо до предния товарен люк върху набързо сковани дървени магарета стоеше скъпа повредена яхта.

Неколцина работници се опитваха да закърпят голямата дупка, причинена от вече потъналият катер.

Мария седеше мълчаливо в единия край на мостика и наблюдаваше как капитанът се оправя с малката делегация от пристанищните власти, митницата и търговските представители, които се качиха на борда с искания за документи и пари. Едва когато местният представител на турската текстилна фирма се оплака от малката си пратка, тя се намеси.

— Бяхме принудени да ускорим заминаването си. Ще получите разликата със следващата доставка.

Дистрибуторът кимна и се изниза мълчаливо — не искаше да се разправя с избухливата жена, която беше собственичка на кораба.

Крановете заработиха бързо и скоро дървените сандъци, пълни предимно с турски текстил, започнаха да изпълват складовото пространство. Мария остана на мостика и наблюдаваше работата с отсъстващ поглед. Едва когато видя някакъв очукан пикап „Тойота“ да спира пред кораба се изправи и се напрегна. Обърна се към единия от двамата еничари, които брат ѝ беше изпратил да я придружат в пътуването, и каза:

— Един мъж, с когото ще се срещна, току-що спря на кея. Претърси го внимателно и го доведи в моята каюта.

Еничаринът кимна и се отдалечи с бързи крачки. Малко се изненада, когато видя, че шофьорът на пикапа е арабин с мърляви селски дрехи. Черните му очи блестяха силно, сякаш за да отклонят вниманието от дългия белег през дясната половина на лицето му — спомен от бой с ножове в юношеска възраст. Пазачът го претърси, след това го качи на борда и го заведе до голямата богато обзаведена каюта на Мария.

Туркинята бързо го огледа, предложи му да седне и отпрати еничарина.

— Закар, благодаря, че дойде да се срещнем. Ако това е наистина твоето име.

Арабинът се усмихна.

— Можеш да ме наричаш Закар. Или с всяко друго име, стига да ти доставя удоволствие.

— Твоите таланти се ценят високо и се препоръчват от мнозина.

— Може би затова само малцина имат достатъчно за хонорара ми — отговори той, свали кефията и я хвърли на стола до себе си.

Мария видя, че косата му е подстригана спретнато по западен образец, и осъзна, че опърпаните дрехи са само маскировка. Ако се обръснеше и облечеше хубав костюм, арабинът с лекота можеше да мине за бизнесмен, помисли си тя, без да знае, че той често го прави.

— Носиш ли аванса? — попита Закар.

Мария стана и извади от чекмеджето на писалището кожена чанта.

— Както се разбрахме, двайсет и пет процента от цялата сума. Плащането е в евро. Остатъкът ще бъде преведен по сметка в ливанска банка, както поиска.

Пристъпи към него, но не му даде чантата и продължи:

— Безопасността при тази операция трябва да е изключителна. Не трябва да участват хора, на които не може да се има доверие.

— Нямаше да съм жив, ако работех по друг начин — отговори хладно той. После посочи чантата. — Моите хора са готови да умрат за съответната цена.

— Няма да е необходимо — отговори тя и му подаде чантата.

Докато той оглеждаше съдържанието, тя се върна при писалището, взе няколко навити на руло карти докато ги слагаше на масата, попита:

— Познаваш ли Ерусалим?

— Повечето ми работа е в Израел. В Ерусалим ли трябва да закарам експлозивите?

— Да. Двайсет килограма октоген.

Като чу какъв е експлозивът, Закар повдигна вежди и измърмори:

— Впечатляващо.

— Ще ми трябва помощта ти за разполагането на взривното вещество — продължи туркинята. — Може би ще се наложи да копаем...

— Това не е проблем.

Тя разви първата карта, старо издание, озаглавено на турски „Подземни водни пътища в древен Ерусалим“, отмести я и разви една уголемена сателитна снимка на опасения със стени Стар град в Ерусалим. Плъзна пръст по крепостната стена в източната част до хълма отвъд нея, който се спускаше в долината Кедрон. Пръстът ѝ се спря на голямо мюсюлманско гробище на склона. На снимката ясно се различаваха отделните надгробни камъни.

— След две нощи ще се срещнем при това гробище точно в единайсет вечерта.

Закар изучаваше внимателно снимката, по-точно гъмжилото от улици, които вървяха в различни посоки. След като ги запамети, вдигна очи и я погледна недоверчиво.

— Ще се срещнем там?

— Да. От тук корабът заминава за Хайфа. — Тя замълча, но после добави твърдо: — Аз ще ръководя операцията.

Арабинът едва не кипна от представата, че някаква жена иска да му заповядва по време на акцията, но после се сети за значителната сума, която щеше да получи за това унижение, и обеща:

— Ще те чакам там с експлозивите.

Тя отиде до койката си и измъкна изпод нея два тежки дървени сандъка с метални дръжки. Върху капациите и отстрани беше изписано на иврит с шаблон: „Лекарствени средства“.

— Това е октогенът. Ще наредя на охраната ми да ги свалят на кея.

Пристъпи към арабския наемник и го погледна строго в очите.

— И още нещо. Не искам неодобрение заради нашите цели.

Закар се усмихна.

— Щом става дума за Израел, не ме интересува нито кого, нито какво унищожавам. — Обърна се и отвори вратата да си върви. — До скоро в Ерусалим. Нека Аллах те закриля.

— И теб — измърмори Мария в отговор, но арабинът вече се беше измъкнал в коридора, а еничаринът го следваше плътно.

След като взривното вещество беше свалено в пикапа на арабина, Мария седна на масата и отново се зае да изучава снимката. На хълма над древното гробище се издигаше блестящата ѝ цел.

„Този път ще разтърсим света“, помисли си тя, преди грижливо да прибере снимката и картата в чекмеджето и да го заключи.

42.

Руди Гън крачеше из мостика като нервна котка. Макар цицината на главата му отдавна да беше спаднала, на слепоочието му още имаше синина. След всеки два-три тигела той се спираше да огледа голия кей на Чанаккале за някакви признаци на спасение, но след като не виждаше такива, поклащаше глава и започваш отново да крачи.

— Това е лудост. Вече трети ден сме затворени. Кога най-сетне ще ни пуснат?

Пит вдигна глава от масата, на която заедно с капитан Кенфийлд изучаваше една морска карта.

— Нашето консулство в Истанбул ме увери, че освобождението ни няма да се забави. Вече трябва да са прочели нужните документи на местните бюрократи.

— Възмутително! — изръмжа Гън. — Ние сме затворени, а на убийците на Танг и Айвърсън беше позволено да се измъкнат.

Пит не можеше да спори с него, но разбираше дилемата. Дълго преди „Егейски изследовател“ да се свърже с властите бреговата охрана била вдигната по тревога. Първата радиograma гласяла, че корабът на НАМПД незаконно се опитва да извади корабни останки под закрилата на културното министерство. Второто съобщение — че по време на операцията са загинали двама водолази. Турците отказаха да назоват източника, но бяха предприели съответните действия преди обаждането от „Изследовател“.

Щом плавателният съд на НАМПД беше закаран в пристанището на Чанаккале, случаят беше предаден на местната полиция, което увеличи объркването още повече. Пит веднага се обади на доктор Рупе в Истанбул, за да докаже правото им да бъдат на мястото на разкопките, след това звънна на жена си, която, от своя страна, сръчка Държавния департамент да настоява за незабавното им освобождение. Полицията претърси кораба и когато не откри никакви артефакти, започна бавно да осъзнава, че за задържането им няма никакви основания.

Род Зибиг надникна през вратата и наруши нарастващото раздразнение на Гън.

— Момчета, имате ли свободна минутка?

— Разбира се — отговори Гън. — Какво друго имаме да правим, освен да си скубем косите от яд?

Зибиг влезе с папка в ръка и тръгна към масата с картите.

— Може би това ще ви поживи. Имам информация за твоя каменен монолит.

— Вече не е мой — изръмжа Руди.

— Успя ли да си спомниш надписа на латински? — попита Пит и се плъзна настрана по пейката, за да направи място на Зибиг и Руди да седнат.

— Да. Всъщност го записах веднага щом се върнахме на кораба, но го отложих заради цялата бъркотия. Тази сутрин се заех отново с него и го преведох.

— Каж ми, че е надгробният камък на Александър Велики! — възкликна Гън с надежда.

— Това няма да е истина по две причини. Първо, каменната плоча не е надгробна, а паметник. И второ, в нея не се споменава Александър.

Отвори папката. Вътре имаше два листа. На първия на ръка бе записан латинският текст, който Зибиг беше нахвърлил, след като беше видял монолита. На другия имаше разпечатан на принтер превод.

„В памет на центуриона Плавций,
Член на Палатинската школа и верен пазач на Елена.
Загинал в морска битка на това място.
Вяра. Чест. Вярност.
Корникулар^[1] Траян.“

— Центурион Плавций — повтори Гън. — Значи е паметник на римски войник?

— Което усилва вероятността короната на Ал да се окаже с римски произход — подарък от император Константин.

— От Палатинската школа, верен на Елена. Доколкото си спомням, Палатинската школа е елитна част, която охранявала по-

късните римски императори. Нещо като преторианската гвардия. Споменатата Елена трябва да е императрица Елена.

— Точно така. Майката на император Константин I, който управлява в началото на четвърти век. Елена живее от 248 до 330 след Христа, така че камъкът и короната най-вероятно са от тази епоха.

— Имаш ли представа кой може да е Траян? — попита Гън.

— Корникуларът е офицер, обикновено заема поста на помощник. Потърсих в няколко бази данни за Рим, но не можах да открия нищо.

— Всичко това е хубаво, но голямата загадка си остава. Какъв е произходът на монолита и короната и защо са били в отомански кораб?

Погледна покрай Зибиг и изражението му се оживи, когато забеляза двама мъже в сини униформи да се приближават по кея.

— Е, местните полицаи се връщат — каза той. — Надявам се, че носят документа за освобождаването ни.

Капитан Кенфийлд посрещна полицаите на кея и ги заведе в каюткомпанията, където към тях се присъединиха Пит и Гън.

— Ето документа за прекратяване на задържането ви — каза по-възрастният полицай, застаряващ мъж с щръкнали уши и гъсти черни мустаци. — Правителството ви беше твърде убедително — добави той с усмивка. — Може да отплавате.

— Докъде стигна разследването на смъртта на двамата членове от моя екипаж? — попита Кенфийлд.

— Подновихме го като възможно убийство. Обаче в момента нямаме заподозрени.

— А какво стана с яхтата „Султана“? — попита Пит.

— Да, ние видяхме с очите си как едва не го срязва на парчета с винтовете си — обади се Гън.

— Проследихме въпросния плавателен съд до собственика му, който ни съобщи, че вероятно нещо бъркате. Яхтата е на чартърно плаване до Ливан. Тази сутрин получихме снимки на въпросния плавателен съд, закотвен в Бейрут.

— „Султана“ е силно повредена. Просто не е възможно да е стигнала с плаване до Бейрут — отбеляза Пит.

Другият полицай отвори черната си чанта, извади няколко разпечатани на принтер снимки и му ги подаде.

Снимките бяха направени откъм носа и левия борд на синята яхта, пристанала до някакъв пращен кей. Пит не пропусна да отбележи, че на никоя не се вижда десният борд, където катерът беше блъснал яхтата. Последната снимка беше на първата страница на ливански вестник, на която се виждаше датата, а яхтата стоеше като фон. Гън се наведе над рамото на Пит, докато той разглеждаше снимките.

— Да, със сигурност прилича на „Султана“ — отбеляза той неохотно. После кимна, когато Пит му показва снимката, на която ясно се виждаше надписът върху спасителния пояс. Дърк също кимна. Нямаше доказателства, че снимките са подправени.

— Това не променя факта, че един от нашите учени беше отвлечен и отведен с яхтата на пристанище нагоре по брега — продължи Пит.

— Да, нашият отдел се свърза с полицията в Кирте и те изпратиха полицаи да огледа пристанището, което описахте — каза по-възрастният полицаи, обърна се към помощника си и му кимна. По-младият бръкна отново в чантата, извади дебел пакет и му го подаде.

— Ще ви оставя копие от доклада от Кирте. Позволих си да го превода на английски. — Погледна Пит извинително. — Полицаят докладва, че корабите, които описахте, ги нямало и мястото било пусто.

— Значи бързо са успели да заличат следите си — подхвърли Гън.

— Пристанищният дневник съобщава, че голям съд, подобен на описания от вас, е бил по-рано на кея и е натоварил пратка текстил. Обаче документите сочат, че корабът е отплавал поне осем часа преди вашето пристигане там. — Полицаят погледна Пит със съчувствие. — Съжалявам, но в момента не можем да направим повече, освен ако не получим допълнителни доказателства.

— Цялата тази история наистина взе да става много объркваща — каза Пит, като потисна раздражението си. — А можете ли да ни кажете чия собственост е експортната компания в Кирте?

— Частна фирма на име „Анадолски Експорт“. За тях има информация в доклада. — Полицаят погледна замислено Пит и добави: — Ако мога да направя още нещо за вас, моля, кажете.

— Не, благодаря — отговори Пит кратко.

Когато полицаите си тръгнаха, Гън поклати глава.

— Направо не е за вярване. Две убийства и едно отвличане и няма други виновни, освен нас.

— Да, неприятна работа — съгласи се капитан Кенфийлд.

— Причината е, че играем с подправени карти — подхвърли Пит.
— Очевидно от „Анадолски Експорт“ са подкупили тамошната полиция. Мисля, че нашият полицай е наясно с това.

— Възможно е да се опитват да запазят достойнство, защото изпаднаха в доста неловко положение — вметна капитан Кенфийлд.

— Би трябвало да ги е повече грижа да си свършат работата както трябва — възрази Гън.

— Смятах, че след като си им казал, че си видял жената от кражбата в Топкапъ, ще се заемат сериозно — каза Кенфийлд.

Пит поклати глава.

— Не им казах за нея.

— Защо? — попита Гън учудено.

— Защото не исках да излагам кораба на други опасности, докато сме в турски териториални води. Видяхме с очите си на какво са способни тези типове, които и да са. Освен това имах подозрение, че местната полиция няма да свърши работа.

— Да, вероятно си прав — съгласи се Кенфийлд.

— Не можем да ги оставим да се измъкнат просто така! — възрази Гън.

— Прав си — съгласи се Пит и добави решително: — Няма да ги оставим да се измъкнат.

Точно преди „Егейски изследовател“ да отплава, пристигна Съмър.

— Взех по-ранен самолет от Лондон и реших, че ще е по-лесно да ви хвана тук в Чанаккале на идване от Истанбул — каза тя на баща си. Лицето ѝ стана тъжно. — Чух за корабните останки... и за случилото се с Танг и Айвърсън.

— Да, наистина ужасно — въздъхна баща ѝ. — А ти? Попадна ли на нещо интересно в Англия?

— Не интересно — отвърна Съмър. — Направо невероятно.

[1] Офицер от римската армия, адютант на центурион. Наричан така, защото носел корникул — малка значка с форма на рог. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА
СЯНКАТА НА ПОЛУМЕСЕЦА

43.

— Софи, мисля, че имам нещо важно за теб — каза Сам Левин още от вратата.

— Да?

— Един от нашите информатори, Ахмед, съобщава за възможно ограбване на гробове тази нощ в Кедрон.

— Кедрон? Почти до стените на Стария град? Много нагли са станали.

— Ако е вярно, защото Ахмед често ни дава неточна информация.

— Кой ще върти лопатите?

— Знае само едно име. Хасан Акаис. Дребен крадец. — Сам седна на стола срещу бюрото на Софи.

— Нищо не ми говори — каза тя. — Трябва ли да го познавам?

— Арестувахме го преди година при акция в Яфа. Нямахме достатъчно доказателства, за да му повдигнем обвинение, така че го пуснахме да си върви. Оттогава май не се е забърквал в нищо. Та значи той наел нашия информатор да му пасе овцете и момчето дочуло разговор за довчера.

— Изглежда ми несериозна работа.

— И аз си помислих същото. Обаче после се появи това — отговори Сам и й подаде компютърна разпечатка. — Пуснах името му в базата данни и бльоук — Мосад подозира, че може би има връзка с Мулетата.

Софи зачете разпечатката.

— Може наистина да е несериозна работа — каза Сам, — но реших, че трябва да знаеш.

Софи кимна, върна му разпечатката и каза:

— Искам да поговоря с този Хасан. Май ще трябва да отидем.

— Малко сме зле откъм хора за акция тази вечер. Лу и останалите са в Хайфа, а Робърт е болен от грип.

— Значи, Сами, ще се наложи да бъдем само двамата. Някакви възражения?

— Не. Ако този тип има нещо общо с Цезарея, и аз искам да го пипнем.

Съставиха плана, Сам си тръгна, а Софи се върна към работата си.

Почувства, че някой я гледа. Вдигна глава и с изненада видя на вратата Дърк. Държеше голям букет люляк.

— Извинете — каза той със сияеща усмивка, — търся главното ченге.

— Дърк, не смятах, че ще се освободиш преди следващата седмица! — Софи скочи и го целуна по бузата.

— За този сезон университетът прекрати разкопките в Цезарея, така че засега моята работа приключи — каза той, остави букета на бюрото, прегърна я и докато я целуваше, прошепна: — Просто не можех да не дойда.

Софи се изчерви, като се сети, че вратата на кабинета ѝ е отворена.

— Мога да изляза в кратка почивка. Искаш ли да идем да обядваме?

Дърк кимна и излязоха далеч от любопитните очи в службата.

— Зная едно хубаво място за пикник в Стария град — каза Софи. — По пътя можем да си купим нещо за ядене.

— Звучи многообещаващо. Не успях да видя кой знае колко от Ерусалим. А за да усетиш същността на един град, трябва да се разходиш по улиците му.

Съвсем наблизко се издигаше портата на Ирод, едно от няколкото места, откъдето се влиза в Стария град, квадрат със страна около километър и половина, в който е разположено религиозното сърце на града — там са Черквата на саркофага, Стената на плача и Куполът на скалата.

След като минаха през портата на внушителната крепостна стена, построена от турците преди повече от четиристотин години, навлязоха в мюсюлманския квартал. Дърк бе възхитен от древната красота на гравирания варовик, който сякаш беше в основата на всеки паметник и жилище в града, независимо колко поддържани или охлузени бяха. Все пак се забавляваше повече, докато наблюдаваше разнообразните хора, които вървяха по тесните улички. Когато забеляза един американски еврейин да стои в очакване светофарът да

светне зелено до етиопец в бяла роба и палестинец с карирана кефия, осъзна, че стъпва по земя, която няма равна на себе си в целия свят.

Софи го поведе по тъмна прашна уличка, която стигаше до оживения пазар, и покрай сергиите на продавачите. Купи фалафел, агнешки кебапчета, сладки и плик с плодове.

— Нали каза, че искаш да усетиш местния аромат — значи ти ще носиш покупките — закачи тя Дърк.

Продължиха още няколко преки, след това завиха в двора на черквата „Св. Ана“, изящен комплекс, издигнат от кръстоносците, а сега в средата на мюсюлманския квартал — едно от многото странни съчетания, възникнали с течение на времето в древния град.

— Едно красиво еврейско момиче ме води в християнска черква? — пошегува се Дърк и се изкиска.

— Всъщност те водя зад черквата. На едно място, което сигурно ще е интересно за един подводен археолог. Освен това — добави Софи и му намигна — е прекрасно място за пикници.

Излязоха зад черквата на широка поляна с десетки големи смокини. Една пътека водеше до телена мрежа, зад която зееше пропаст. На дъното ѝ имаше порутени стени, колони и арки.

— Това е била къпалнята Витезда — обясни Софи. — Първоначално са били цистерни за Първия и Втория храм, а по-късно са преустроени на къпални. Разбира се, прочуват се като лечебен център, след като Исус е излекувал тук разслабения. Не е останала вода обаче.

— Вероятно това е за добро. Иначе тук нямаше да може да се мине от туристи, копнеещи да се топнат във Витезда.

Седнаха на усамотена пейка под една от старите смокини и се заеха с обяда, като си разменяха по-вкусните парченца от лакомствата.

— Как е доктор Хазис? — попита Софи.

— Добре е. Тази сутрин, преди да тръгна за Ерусалим, се отбих да го видя. Почива си вкъщи, но няма търпение да се върне на работа. Раната не се оказа: сериозна, така че след седмица-две ще се отърве от патериците.

— Горкият. Толкова го съжалявам.

— Той пък ми каза, че се чувства много виновен пред теб. Заради двамата ти агенти.

Софи поклати глава.

— Това е смешно. Откъде би могъл да знае, че ще ни нападне въоръжена банда терористи? Ние също не знаехме.

— Той е човек с благородна душа — каза Дърк, докато си взимаше смокиня от плика с плодовете. — Между другото, израелската служба за сигурност ме разпитва доста упорито през последните няколко дни. Надявам се, че вече сте близо до залавянето на бандитите.

— Шин Бет, както е известна тази служба, е поела разследването, но се страхувам, че следата вече е изстинала. Установиха, че пикапът на крадците е бил откраднат. Намерили са го в морето близо до Нахария. Шин Бет смятат, че крадците вероятно са преминали в Ливан веднага след удара в Цезарея. Смятат, че имат връзка с едни контрабандисти, които са свързани с Хизбула. Мисля, че дори самоличността им ще бъде установена трудно, да не говорим да ги заловят.

— Някакви подозрения за кого може да работят?

— Всъщност не. Проведох множество проучвания, имам някакви подозрения, но нямам сериозни доказателства. Със Сам правим каквото можем, но... — каза тя и въздъхна при мисълта за загиналия агент Холдер.

Дърк мълчаливо стисна ръката ѝ.

— Никога не съм си мислила, че ще трябва да се оправям с нещо подобно. — Очите ѝ бяха пълни със сълзи. После погледна Дърк. — Наистина се радвам, че си тук.

Той я прегърна и замълчаха. Софи постепенно се успокои. Пое си дълбоко дъх и се усмихна през сълзи.

— Усецаш ли аромата на жасмин? Винаги съм го харесвала. Напомня ми за детството ми, когато всички дни бяха пълни с щастие.

— Пак ще са пълни — обеща Дърк.

— Трябва да се връщам на работа — въздъхна тя, макар ръцете ѝ да не се отделяха от Дърк.

— Ще те чакам — отговори Дърк.

— Тази вечер ми се налага да работя. Наблюдение. Получихме информация за един крадец, който може да е свързан с тези ливански контрабандисти.

— Може ли да дойда и аз?

Софи понечи да възрази, но отстъпи.

— Днес наистина сме малко зле откъм персонала. Ще съм само със Сам. Така че малко помощ няма да ни дойде зле. Обаче този път без геройства.

— Безмълвен наблюдател. Обещавам — отговори той с усмивка.

Пуснаха се и се изправиха. Софи изведнъж усети някакво нежелание да тръгва, но не можеше да каже защо. Накрая хвана Дърк за ръка и бавно го поведе обратно.

44.

„Отоманска звезда“ бавно влезе в израелското пристанище Хайфа и хвърли котва в края на тихата западна част. Текстилът, който караше, беше малко и екипажът лесно би могъл да изпразни трюма за няколко часа. Хората обаче бяха получили недвусмислено нареждане да протакат работата, докато не стане късно вечерта.

Мария и един от еничарите показаха фалшиви паспорти на контролния пост на излизане от пристанището, взеха кола под наем и потеглиха към Хайфа. Преструваха се на женена отскоро двойка на сватбено пътешествие и можеха да пътуват из цялата страна, без някой да ги подлага на кой знае какви проверки. Но на път за Ерусалим не искаха да рискуват в никакъв случай. Мария пое по обиколен маршрут, за да не влязат случайно в Западния бряг и след това да бъдат подложени на допълнителни проверки на пропускателните пунктове, където биха могли да открият пистолета, парите и очилата за нощно виждане.

Мария знаеше много добре, че да се вкара и да се превози октогенът до местоназначението е сложна задача. Закар и неговите другари от Мулетата можеха да се справят с опасността, и то на цена, която си заслужаваше да бъде платена. Арабският контрабандист й беше описал подробно как експлозивът ще бъде превозен първо с камионетка, след това пеша, а на едно място дори щял да бъде прикрепен към коремите на овце, за да не бъде открит от израелските сили за сигурност.

Обаче това беше само половината от предизвикателството. Тя трябваше лично да свърши една не по-малко важна работа.

Влязоха в оживените улици на Ерусалим, минаха покрай Стария град и поеха на запад към един от по-новите квартали. Стигнаха до наскоро открития хотел „Уолдорф Астория“, паркираха колата на улицата и отидоха пеша до следващата пряка в южна посока. Намериха свързаната между магазини за сувенири малка чайна — на прозорците висяха завеси от мъниста — и влязоха. Един брадат мъж в ъгъла се

изправи и ѝ се усмихна. В устата му лъсна златен зъб. Мария се приближи до него, следвана от своя еничар, и попита:

— Ал Катиб?

— На вашите услуги — отговори палестинецът и ѝ се поклони.
— Няма ли да седнете?

Мария кимна и седна, еничарят седна до нея. Ал Катиб се настани срещу тях и им наля чай. Кожата му беше потъмняла от слънцето, а ръцете му задебели като на иманяр, какъвто всъщност беше.

— Добре дошли в Ерусалим — каза той, като вдигна чашата си в нещо подобно на тост.

— Благодаря — отвърна Мария, докато оглеждаше помещението, за да види дали някой не подслушва. — Успяхте ли да изпълните задачата, за която бяхте нает?

— Да, без затруднения. Водопроводът е точно там, където посочихте. Това е удивително историческо потвърждение. Мога ли да попитам откъде се сдобихте с тази данни?

Сега беше ред на Мария да се усмихне.

— Както знаете, стената около Стария град е построена от Сюлейман Великолепни в началото на шестнайсети век. Неговите инженери са картографирали подробно местоположението ѝ, включително разположението на препятствията. Картите, които купихме в Турция, са пълни със стари водопроводи и други съоръжения, строени по времето на Ирод. С времето са рухнали и забравени.

— Прекрасно откритие, което по-нататък с удоволствие ще проуча по-обстойно — отвърна Ал Катиб. В очите му блесна алчност.

— О, съжалявам, но не нося картите — излъга Мария, без да ѝ мигне окото. — Семейството ми притежава богата колекция от отомански артефакти, а картите бяха част от една по-голяма покупка. — Пропусна обаче да спомене, че всъщност са откраднати от един музей в Анкара.

— Това са исторически документи с изключителна стойност — каза палестинецът. — Мога ли да попитам каква е целта на разкопките?

Мария махна с ръка, сякаш въпросът е маловажен, и на свой ред попита:

— Успяхте ли да разширите отвора на канала?

— Да, направих точно това, което поискахте. Безшумно разширих отвора, след това прокопах почти двуметрова шахта и я замаскирах с храсти.

— Идеално — каза Мария, бръкна в поясната си чанта и измъкна плик с пачка израелски шекели. Ал Катиб се ококори, когато плъзна плика към него.

— Получавате премия за навреме свършената работа — обясни туркинята.

— Благодаря — избъбри палестинецът и бързо прибра плика.

Мария си изпи чая, стана и каза:

— Сега ни заведете на мястото.

Ал Катиб учудено си погледна часовника.

— Скоро ще се стъмни, но пък е пълнолуние и... — Видя обаче решителното изражение на туркинята и бързо даде заден ход. — Разбира се, щом желаете. С кола ли сте?

Излязоха от чайната и тръгнаха към автомобила под наем. Следвайки упътванията на Ал Катиб, Мария мина покрай южния край на Стария град, след това зави на север към долината Кедрон и древното мюсюлманско гробище. Спря колата зад някакъв рушащ се склад и слязоха, като еничаринът свали чанта с кирка и фенерчета.

Тръгнаха след палестинеца, който прескочи ниската стена и закрачи по виещата се из гробището прашна пътека. Нямаше никакви хора, но тримата се придържаха към отдалечената западна страна — възможно по-далече от джамията и страничния път на изток.

На изток от тях бе Маслиненият хълм с голямото еврейско гробище, няколко храма и градини. На запад се извисяваше високата стена, която заобикаляше Стария град. Над нея стърчеше първоначалният Храмов хълм, сега зает от ал Харам аш Шариф, или Благородното убежище. В центъра на тази свещена земя стоеше Куполът на скалата — висока сграда, която подслоняваше камъка, върху който Авраам щял да принесе сина си в жертва. В ислямската традиция този камък се смята за изходна точка на Мохамедовото посещение на небето по време на неговото нощно пътуване, белязано чрез отпечатъка на неговия крак върху камъка.

Ал Катиб стигна до простия паметник на някакъв обикновен емир, починал през шестнайсети век, зави наляво към една неравна

линия гробове и се закатери по каменистия склон. Мария извади от чантата си фенерче, но не го запали, а продължи да се препъва в камъни и храсталаци.

— Стигнахме — прошепна най-после палестинецът и спря до два посърнали храста, зад които се виждаше купчина камъни.

— Тук е — обясни Ал Катиб и светна за миг към храстите. После нервно огледа хълма, за да се увери, че никой не ги наблюдава. — От време на време в района има полицейски патрули — обясни притеснено.

Мария си сложи очилата за нощно виждане и огледа околността. В гробището под тях не се виждаха никакви признаци на живот.

— Няма никого — заяви тя.

Ал Катиб кимна, клекна и започна да отмества камъните. Мария нареди на еничарина да му помага. Заедно двамата бързо освободиха скрития вход — тясна, висока малко над метър и половина дупка.

— Тръбата всъщност е доста тясна — каза палестинецът на Мария и показа с ръце. — Трябваше доста да покопая.

Мария го погледна без съчувствие. Знаеше, че точно този отвор е просто разклонение на много по-сложно инженерно постижение. Под ръководството на Ирод преди две хиляди години римски инженери бяха построили поредица акведукти от далечните хълмове на Хеброн, за да докарат прясна вода в града и крепостта Антония, издигаща се на Храмовия хълм.

Насочи фенерчето си и светна. В дъното на изкопа се виждаше тесният отвор на водопровода.

— Добра работа сте свършили — каза Мария. — Но трябва да се изкопае още малко.

Взе кирката от еничарина и му я подаде.

Ал Катиб кимна с готовност — беше сигурен, че ще получи още пари, — и размаха кирката. Еничаринът влезе в прохода след него и с ръце в ръкавици започна да изхвърля пръстта и камъните, които се трупаха около краката на палестинеца. Мария остана на входа. След двайсетина минути кирката хлътна в стената и палестинецът осъзна, че е пробил отвор към някаква кухня, издърпа кирката и се наведе към дупката. Не можеше да види нищо, но то лъхна хладен въздух.

С подновена енергия той заразмахва кирката и бързо разшири отвора. Избута отломките встрани, взе фенера и прекрачи в широка

пещера с висок таван.

— Аллах Акбар! — възкликна и пусна кирката на земята. На светлината на фенера стените бяха бели като алабастър, виждаха се следите от длетата.

— Като пещерата на цар Седекия^[1] — каза невярващо Ал Катиб на еничарина и Мария, които влязоха с другия фенер.

— Да — отговори Мария, — само че тази е била изгубена за историята след разрушаването на Втория храм.

Под стените на Стария град, на по-малко от километър и половина от тях, имаше още една огромна пещера, изсечена от робите, осъществили много от инженерните проекти на Ирод. Беше наречена на Седекия, последния цар на Иуда, който направил пролом в града, за да избяга от войските на Навуходоносор.

От огромното помещение тръгваха проходи, протягаха се като пръстите на ръка в тъмнината. Ал Катиб погледна най-големия тунел, който се простираше право на изток, и каза:

— Сигурно стига чак до под Харам аш Шариф.

Мария само кимна в отговор.

— И до Купола на скалата? — попита той с нарастващо напрежение.

— Свещеният камък е разположен върху здрава земя, но тунелът минава под него, да. Друг тунел се доближава до джамията Ал Акса и до много други точки. Разбира се, ако картите на Сюлейман се окажат точни, както досега.

Лицето на палестинеца пребледня.

— Не искам да минавам под Свещения камък!

— Няма да се наложи — успокои го туркинята. — Ти си свърши работата.

Извади пистолет и го насочи срещу него.

За разлика от брат си, тя не изпитваше подтик да отнема живот или тръпка от това. Всъщност не изпитваше нищо. За нея беше равно по емоции на сменянето на чорапите или на пиенето на кафе. Дватамата с брат й — продукти на изпълнено с насилие детство и на кръвосмешения сред техните предци — се намираха на двата различни края на социопатичната скала, но това не им пречеше да са безмилостни убийци.

Пистолетът изтреця два пъти и два куршума се забиха в гърдите на смаяния палестинец. Ехото се заблъска в стените на обширното помещение. Ал Катиб падна на колене, смайването в очите му се смени с неразбиране, после той рухна по очи и замря завинаги. Мария спокойно отиде до него, измъкна плика с пачката шекели от джоба му и я прибра в поясната чанта. След това си погледна часовника.

— Разполагаме с по-малко от час, преди да доставят експлозивите. Дай да огледаме кариерата и да изберем местата.

Прекрачи мъртвеца, наведе се да вземе фенера му и забърза към мрака пред тях.

[1] Книга на пророк Йеремиа. 52:2-7 — Б.пр. ↑

45.

Малко преди десет часа Софи паркира зад някакво магазинче за дрехи пред североизточната страна на Стария град. От другата страна на пътя и надолу по склона беше мюсюлманското гробище — продължаваше с извивки на юг, прехвърляше дълбоко дере и преминаваше в тясна ивица, която опираше в долината Кедрон.

— Сигурен ли си, че искаш да участваш? — попита Софи. — Повечето нощни операции се оказват скучни и напразни.

Дърк се усмихна.

— Не съм човек, който да пропусне възможността за разходка на лунна светлина с красиво момиче.

— Ти си единственият, който може да открие нещо романтично в нощно наблюдение.

Обаче трябваше да признае, че и тя изпитва подобни чувства. Бяха вечеряли в тихо арменско ресторантче близо до портата Яфа. С напредването на вечерта у нея се зароди силно желание да отмени операцията и вместо това да го покани в апартамента си. Потисна го, защото знаеше, че добиването на каквато и да било информация за убийците на агент Холдър е по-важно.

— Сам обикновено не закъснява — каза тя и си погледна часовника, а после погледна през прозореца на колата.

Минута по-късно мобилният ѝ телефон започна да звъни. Тя го включи и заговори оживено на иврит.

— Сам се обади — обясни, след като затвори. — Катастрофирал е.

— Ранен ли е?

— Не. Един минибус с християнски поклонници не успял да вземе завой и блъснал колата му. На него му няма нищо, но колата е за боклука. Смята, че неколцина от възрастните туристи може би са леко ранени, така че ще мине време, докато се измъкне. Каза, че ще успее да дойде най-рано след час.

— Е, значи ще започнем без него — каза Дърк, отвори вратата на колата и слезе. Софи го последва, отвори багажника, извади бинокъл

за нощно виждане и го окачи на врата си. След това измъкна голям плосък кожен калъф. Вътре лежеше военният модел на изпитания автомат ТАР 21 „Тавор“. Софи щракна заредения пълнител, дръпна затвора да вкара патрон в патронника, после сложи оръжието на предпазител.

— Този път си готова мечки да бориш — отбеляза Дърк.

— След Цезарея ще бъда винаги по-добре въоръжена от всеки нападател — заяви тя решително.

— Защо не остави на Шин Бет да се оправя с наблюдението, след като подозираш, че са набъркани ливанските контрабандисти?

— Помислих за това — призна Софи, — но информацията е твърде несигурна. По-вероятно е да си имаме работа с някоя групичка непълнолетни бандитчета, тръгнали да припечелят нещо. Може би изобщо няма да се появи никой.

— Това би било добре дошло — отговори той, намигна ѝ и я хвана за ръката.

Пресякоха пътя и прескочиха канавката. Софи огледа околността с бинокъла и каза:

— Трябва да слезем по-надолу.

Спуснаха се десетина метра по склона и спряха на място, откъдето се откриваше гледка към целите гробища. Надгробните камъни се белееха на лунната светлина като разпръснати върху пясъка зъби. Софи седна на крайчеца на един и пак вдигна бинокъла. Няколко момчета играеха футбол от другата страна на Стената на плача, но самото гробище изглеждаше пусто. Тя заглежда източната страна. Дърк я прегърна през кръста и Софи бавно свали бинокъла.

— Пречиш ми да си върша работата — възрази тихичко, после го прегърна през врата и го целуна страстно.

Някакъв слаб шум прекъсна интимните им мигове и Софи бързо грабна бинокъла.

— Трима мъже с раници — прошепна след миг. — Двама носят или лопати, или оръжия, не мога да кажа със сигурност.

Свали бинокъла и погледна нагоре към пътя.

— Защо го няма Сам...

— Има още поне половин час, докато дойде — каза Дърк, след като си погледна часовника.

Тримата мъже вървяха към центъра на гробището. Софи извади глока си от кобура и го подаде на Дърк.

— Ще ги арестуваме — прошепна му — и след това ще звънна на полицията да дойде да ги прибере.

Дърк кимна, провери дали оръжието е заредено и двамата тихо тръгнаха надолу, като постепенно се изнасяха надясно. Стигнаха до една по-висока гробница и се присвиха зад нея.

Минутите се влачеха едва-едва. Докато тримата предполагаеми иманяри се изкачваха по склона към тях, Софи тихичко прикрепил фенерчето си към цевта на автомата. С Дърк останаха напълно неподвижни, докато мъжете минаваха само на няколко метра от тях. Щом ги подминаха, Софи кимна на Дърк, скочи, светна фенерчето и извика на арабски:

— Стой! Горе ръцете!

Тримата се обърнаха и замръзнаха, присвили очи срещу лъча на фенерчето. Двама от тях — носеха автомати АК-74, а не лопати — я гледаха гневно и заплашително. Единият беше нисък, бедно облечен и мръсен, с изпъкнали очи — Хасан Акаис. Вторият беше също толкова мръсен, с чорлава брада и клонест нос. Но не те, а третият мъж накара Софи да потрепери. Очевидно той беше водачът и я гледаше спокойно, с изучаващи очи, които просветваха над дълбок белег, обезобразяващ дясната му буза. Същото лице я беше гледало кръвнишки в Цезарей, когато ръководеше нападението, струвало живота на агент Холдер.

Ръцете на Софи затрепериха и лъчът на фенерчето заигра неспокойно по арабите. Акаис усети несигурността ѝ и вдигна автомата, но преди да успее да натисне спусъка, отекна изстрел и на ръката му под лакътя цъфна червена рана.

— Хвърлете оръжията или ще ви пръсна главите! — извика сурово Дърк, който стоеше на няколко крачки от Софи, стиснал глока с две ръце.

Арабинът с чорлавата брада бързо пусна калашника на земята, но Акаис не помръдна, вторачен в Дърк с омраза. А после лицето му изведнъж се отпусна и на устните му заигра подигравателна усмивка.

— Мисля, че ти трябва да хвърлиш оръжието — чу се студен женски глас от мрака зад Дърк. — Вдигни ръце, за да мога да ги виждам.

Дърк се обърна и видя късо подстригана жена, застанала зад Софи и опряла пистолет в тила ѝ. Беше с тъмни дрехи и на челото ѝ бяха вдигнати очила за нощно виждане. На две крачки от нея стоеше мъж, насочил пистолет към главата му.

Софи го погледна извинително и пусна автомата на земята. Дърк нямаше избор, така че се усмихна невинно на жената и хвърли пистолета върху близкия гроб.

46.

Подкараха ги под дулата на оръжията по склона и после през прохода. Също като арабските терористи, които ги следваха, Дърк и Софи се изненадаха от огромната кариера, вече осветена от няколко фенера.

Софи беше ходила няколко пъти в пещерата на Седекия и се изненада да попадне в също толкова голяма кариера точно под Храмовия хълм. Изненадата ѝ премина в страх, когато видя покритото с кръв тяло на Катиб.

— Онзи дългият... — прошепна тя на Дърк. — Той ръководеше нападението в Цезарей.

Дърк само кимна, защото вече беше осъзнал, че добре въоръжената група има някаква по-голяма цел от един-два стари гроба.

Еничаринът ги побутна да седнат на една ниска каменна тераса близо до мъртвия палестинец и остана да ги пази с насочено оръжие. Мария не им обръщаше внимание — говореше със Закар.

— Това ли е всичко? — попита го недоверчиво.

— Да, двайсет и пет килограма, плюс детонаторите — отговори той. После кимна към високия таван. — Купола на скалата ли искаш да взривиш?

Мария го изгледа студено.

— Да. И джамията Ал Акса. Това притеснява ли те?

Той сви рамене.

— Ще се вдигне голяма ярост по нашите земи. Но пък може и да е за славата на Аллах.

— Да, за славата на Аллах е — отговори Мария остро. Клекна, прегледа бързо експлозивите в раниците, после се изправи. Видя, че Дърк и Софи я наблюдават, и изсъска:

— Тези двамата едва не провалиха мисията ни!

Арабинът обаче поклати глава.

— А, не. Те са от археологическата полиция, която се бори с иманярите. — Изобщо не се издаде, че е познал Дърк и Софи. —

Случайно са попаднали на нас при рутинно наблюдение. Но пък нищо не пречи да ги убием.

— Израелски археолози, така ли? — измърмори Мария замислено. — Не, няма да ги убием. Ще загинат „случайно“ при експлозията — добави със зла усмивка. — От тях ще се получат чудесни виновници. — Махна на еничарина да се приближи, после пак се обърна към Закар. — Твоите хора да поемат охраната. Време е да подготвим експлозивите. Искам да избухнат точно в един часа.

Тя взе фенер, а еничаринът вдигна две от раниците. Закар нареди на двамата араби да пазят пленниците, взе другата раница и тръгна след туркинята.

— Разрушаването на Купола на скалата ще предизвика ужасни кръвопролития — прошепна Софи на Дърк.

— Млъквай! — кресна брадатият арабин и насочи автомата си срещу нея. Раненият Акаис седеше наблизко и притискаше ръката си. От време на време вторачваше яростен поглед в Дърк, но след миг погледът му ставаше отсъстващ, сякаш беше на хиляди километри.

Дърк оглеждаше кариерата за някакъв начин за бягство, който да не им навлече куршум в гърба. Обаче възможностите не бяха много. След като постоя няколко минути вторачен в мъртвия палестинец, той се загледа в двата фенера. Единият беше само на три метра от мястото, където седяха. Брадатият стоеше до другия, поставен върху камък до отсрещната стена.

Дърк се престори, че се чеше по носа, и прошепна изпод ръката си на Софи:

— Фенерът на пазача... можеш ли да го угасиш?

Тя се замисли за миг, после кимна едва забележимо и започна внимателно да оглежда стените на пещерата. На стената зад пазача намери онова, което търсеше — недоизсечен блок, който можеше да й послужи като основа на измислицата.

Вторачи се в мястото и не помръдна, докато пазачът не се обърна да види какво зяпа така. Но не видя нищо, разбира се. Все така впила очи в стената, Софи бавно се изправи и пристъпи напред.

— Не мърдай — изсъска арабинът.

Софи направи всичко възможно да не му обръща внимание, но и да не го предизвика да я застреля.

— Тази каменоломна е на две хиляди години и се намира точно под Купола на скалата — измърмори тя. — Мисля, че ето там... има знак на Пророка.

Пазачът я изгледа подозрително, после премести поглед към Дърк. Американецът му отвърна с колкото можа по-голямо безразличие. Арабинът взе фенера и започна да отстъпва към стената, но не отместваше автомата си от двамата. Стигна до мястото и стрелна няколко бързи погледа към изсечения варовик и вдлъбнатините от длетата. Няколко успоредни бразди, оставени от върховете им, се спускаха едва забележимо на равнището на очите и там, където се срещаха, имаше някакви избледнели черти от въглен. Бандитът се загледа в тях с празен поглед, после насочи вниманието си към Софи.

— Да — каза тя и направи още една предпазлива крачка напред. Арабинът не реагира и тя продължи бавно към него.

— Само да си опитала някакъв номер, приятелят ти ще го отнесе — каза бандитът заплашително, държеше Дърк на прицел. След това се извърна към другаря си и изрева: — Хасане, бъди нащрек.

Раненият не отговори, само кимна бавно.

— Покажи — каза бандитът, като се обърна към Софи и едновременно започна да отстъпва от стената.

Софи бавно се доближи до нея и постави ръката си до вдлъбнатините и петното. Беше виждала подобни срезове в пещерата на Седекия и знаеше, че това са просто предварителните очертания на бъдеща каменна плоча, която по някаква причина така и не е била изсечена от каменоделците. Избелелите следи от въглен вероятно бяха поредният номер или някакъв друг белег. Въпреки това тя ги представи за нещо много повече.

— Както отпечатъка на крака върху свещения камък горе под Купола, мисля, че това може би е следа от нощното пътешествие на Мохамед — обясни тя; имаше предвид посещението на Пророка в небесата на гърба на крилат кон. — Обаче на тази светлина не мога да видя ясно. Може ли за малко фенера?

Не погледна към пазача, преструваше се, че оглежда внимателно стената, затова просто протегна ръка. Той реагира инстинктивно — подаде ѝ фенера, като същевременно се обърна и насочи оръжието си към нея. Софи грабна фенера и го вдигна, така че да освети по-добре стената, все така вторачена в нея.

— Виж — каза тя тихо и посочи с пръст, а с палеца на другата си ръка натисна бутона.

Арабинът — все още я виждаше достатъчно ясно на жълтеникавата светлина от другия фенер — изръмжа някаква ругатня, но в същия миг забеляза с крайчеца на окото си някакво движение зад гърба си.

Дърк търпеливо беше чакал този миг. В секундата щом фенерът на Софи угасна, той скочи от малката издатина. Знаеше, че веднага ще го последват куршуми, затова направи само две крачки и плонжира към фенера.

Предположението му се оказа правилно. Бандитът с клонестия нос завъртя автомата и натисна спусъка. Обаче Дърк вече беше на земята и куршумите изпищяха над главата му. Докато падаше, протегна ръка, грабна фенера и без да си прави труда да търси копчето, го блъсна в земята и счупи стъклото и крушката.

Пещерата потъна в пълен мрак, нарушаван само от пламъците от дулото на автомата, с който арабинът стреляше напосоки. Ядосаният бандит пусна няколко дълги откоса по Дърк, рикошетите свиреха, отскачайки от варовиковите стени.

Огънят беше насочен към последното местоположение на Дърк, но той благоразумно веднага се претърколи настрана и бързо запълзя към изхода. След пет-шест метра спря и заопипва наоколо. И точно когато намери онова, което търсеше — тялото на палестинеца или по-точно кирката, която лежеше до него, стрелбата спря.

Тревожна тишина изпълни пещерата. Арабинът, сигурен, че е убил Дърк, се обърна и стреля по мястото, където миг по-рано беше стояла Софи. Обаче на светлината от дулните пламъци видя, че тя вече не е там.

Софи предвидливо беше побягнала покрай стената, докато терористът стреляше по Дърк. Щом стрелбата спря, тя замръзна, все още стиснала фенера в ръка, и се помъчи да не издава нито звук.

— Хасан, имаш ли фенерче? — изкрещя арабинът.

Раненият несигурно се изправи.

— Аз съм тук, при входа. Не стреляй насам — каза с треперещ глас.

— Фенерчето? — извика в отговор другарят му.

— В раницата ми е, но не мога да я намеря — обясни Акаис, докато опипваше земята около краката си.

— Другите взеха раниците — извика гневно бандитът с автомата.

Дърк направи всичко възможно да използва отвличащия вниманието им разговор, за да се доближи на удобно разстояние за нанасяне на удар. Стиснал кирката, той се промъкна към входа, като се ориентираше по гласа на ранения терорист. С малко късмет можеше да замени кирката с автомат и да застреля другия бандит, преди той да се усети какво става.

Когато разговорът секна, Дърк все още се намираще на метър и нещо от ранения. Трябваше да нанесе удара на сляпо, защото не искаше да разкрива позицията си. Спря за миг, след това безшумно премести единия си крак, после и другия.

Макар и ранен, Акаис усети невидимата заплаха и високо каза:

— Какво...

Гласът се чу съвсем близо и Дърк вдигна кирката над главата си. В същия миг от другата страна на каменоломната светна фенер. Дърк се обърна натам и видя Мария — в едната ръка с фенер, а в другата с пистолет.

Вторачила поглед в него, тя насочи пистолета наляво, докато той не се окажа на една линия със сърцето на Софи, свита до стената само на метър-два от нея.

— Хвърли кирката или тя ще умре на секундата — заповяда туркинята.

Софи го погледна отчаяно и той неохотно пусна кирката на земята. Последното, което видя, бяха пълните ѝ със страх очи, защото Хасан стовари приклада на автомата си върху главата му и той се строполи на земята, потънал в мрака на безсъзнанието.

Очукано бяло такси спря до колата на Софи и Сам Левин изскочи от него. Таксито се отдалечи, а Сам се опита да звънна на Софи по мобилния. Не се изненада, че не вдигна, така че ѝ изпрати текстово съобщение къде се намира. Когато не получи отговор и на него, тръгна към гробището — знаеше, че тя често изключва телефона си по време на операции.

Накуцваше леко, защото го болеше хълбокът и цялата лява страна от удара. В объркването след катастрофата беше забравил очилата си за нощно виждане в багажника на повредената кола, но пък никога не се разделяше с автоматичния си пистолет. Придвижваше се бавно и тихо и се надяваше, че Софи ще го забележи, преди да попречи на наблюдението.

Гробището беше тихо и пусто. На всеки няколко метра Сам спираше, за да се огледа и послуша. Очакваше всеки миг Софи да изскочи от тъмното и да го потупа по рамото, но това така и не се случи.

След като направи още няколко крачки, отново спря, но този път, защото чу някакъв шум. Беше тракане на камъни, поставяни един върху друг, и идваше от центъра на гробището. Сам се промъкна тихичко няколко метра по-близо и спря до ниска подпорна стена.

Тракането някъде долу не преставаше. Той надникна предпазливо над стената и видя няколко неясни фигури да се движат около плитък гроб близо до нисък каменен осветителен стълб, който отдавна беше престанал да изпълнява функциите си.

Агентът извади пистолета си и зачака. Минаха няколко минути и той почна да се чуди къде ли е Софи и защо не ги арестува. Може би се беше отказала от разузнаването? Но това нямаше да му попречи да изпълни дълга си.

Прехвърли се през стената с болезнена гримаса и закуцука надолу към иманярите. Тракането на камъни престана и той видя как крадците отстъпват към южния край на гробището. Направи опит да се

затича, но остра болка в глезена го накара да затътри крака. Обзет от безсилие, той спря и изкрещя:

— Стой!

Командата постигна точно обратното — вместо да спре иманярите, ги накара да хукнат с все сили. Сам чуваше тупането на краката им, докато тичаха през гробището. След секунди се чу шумът на два двигателя, последван от свирене на гуми, когато колите полетяха напред.

Сам поклати глава, когато видя отдалечаващите се стопове, после извика:

— Софи, къде си?

Отговори му само мълчанието на празното гробище. Сам закуцука към осветителния стълб и пристъпи към древния гроб. Очакваше да намери набързо изкопана шахта. Вместо това с изненада видя, че гробът е покрит с купчина камъни. Знаеше, че е много необичайно крадците да прикриват следите от работата си, и обзет от любопитство, свали няколко камъка от върха на купчината. И едва не падна по гръб, когато на лунната светлина видя щръкнала нагоре ръка.

Преглътна, продължи бързо да маха камъните и след, малко разкри окървавения труп на мъртвия палестинец.

48.

Сякаш неясна светлина проникваше през клепачите на Дърк, макар клепачите му да бяха здраво стиснати. Обаче в пулсиращата болка, която стискаше главата му, нямаше нищо неясно.

С огромно усилие най-сетне успя бавно да отвори клепки и присви очи, когато фокусира поглед върху светеция фенер, сложен на сантиметри от лицето му. Усети студенината на твърдия варовик под тялото си. Ръцете му се размърдаха, докато търсеше къде да се подпре.

Пое дълбоко въздух, подпря се с ръце и седна. Пред очите му затанцуваха рояци звезди и той за малко не припадна отново. След минута прилошаването донякъде премина и той опипа главата си. Огромната цицина на тила го болеше и беше лепкава от засъхваща кръв.

Мозъкът му бавно започна да работи отново. Седнал сам в празната пещера, той извика Софи с несигурен глас. Пищящите му уши не доловиха нищо, освен мълчание. Дърк взе фенера и се изправи. Залиташе като пиян.

Огледа пещерата, после бавно се измъкна през прохода. Гробището бе тъмно и тихо, така че Дърк се върна в каменоломната.

Завика отново Софи и му се стори, че в отговор чува слабо пляскане. Макар слухът му да не се бе възстановил напълно, звукът, ако беше действителен, сякаш идваше от големия тунел вдясно. Беше същият тунел, в който Мария беше влязла заедно с двамата мъже и експлозивите.

Дърк влезе в тунела и закрачи толкова бързо, колкото му позволяваше туптящата в главата му болка. Не знаеше, че тунелът продължава повече от двеста метра под хълма и разсича на две парцела на Харам аш Шариф на няколко метра над главата му. Най-важното за нападателите беше близостта до Купола на скалата.

Тунелът завиваше и лъкатушеше, на местата, от които бяха изсичани варовикови плочи, имаше малки ниши. След един остър завой Дърк видя напред слаба светлина. Сърцето му прескочи и той

забърза нагам, като пренебрегваше острата болка, която пронизваше нещастната му глава при всяка крачка.

Светлината стана по-ярка, когато мина почти на бегом през малко квадратно помещение и навлезе в прав участък на тунела. Стигна до друго помещение с извити като на аквариум стени. В центъра стоеше един от електрическите фенери. Вдясно имаше купчина прозрачен подобен на пудинг материал, залепен до стената, от центъра ѝ висяха кабелите на няколко детонатора. А вляво от него лежеше Софи — извиваше се и се мъчеше да освободи вързаните си с парчета от презрамките на раница глезени и китки. Не можеше да вика, защото устата ѝ беше запушена с парцал, залепен с лента широко тиксо. За да ограничат свободата на движенията ѝ, бандитите бяха затиснали коленете ѝ с голям тежък камък. Щом Софи видя Дърк, ужасът в очите ѝ изчезна.

— Виждам, че се опитваш да хвъркнеш във въздуха без мен — подхвърли той с уморена усмивка.

Но не ѝ даде възможност да отговори. Свали камъка от коленете ѝ и я преметна през рамо. Взе и втория фенер и почувствал прилив на сили забърза по тунела, като внимаваше да не удари главата на Софи в ниския таван.

Пренесе я почти половината разстояние до главната пещера, преди отново да му се завие свят. В малкото квадратно помещение внимателно я пусна на земята и извади парцала от устата ѝ.

— Изглеждаш ужасно — бяха първите ѝ думи. — Тежко ли си ранен?

— Добре съм — изръмжа той. — Ти си тази, която ме тревожи.

— Колко е часът? — попита Софи тревожно.

— Един без пет — отговори Дърк, след като си погледна часовника.

— Експлозивите! Тя каза, че ще избухнат в един.

— Зарежи ги. Да се махаме от тук!

— Не!

Дърк се изненада от тона ѝ. Не беше умоляващ, а направо заповеднически.

— Ако Куполът и джамията бъдат унищожени, това ще е катастрофа за моята страна. Ще избухне такава война, каквато не можем дори да си представим.

Дърк я погледна в очите и видя в тях решителност, надежда, любов и отчаяние. Знаеше, че секундите отлитат, но знаеше и че не може да спечели в този спор.

— Мисля, че мога да обезвредя детонаторите — каза той, докато ѝ развързваше ръцете. — Обаче ти трябва да изчезваш. Ето ти другия фенер. Развържи си краката и бягай към изхода.

Обърна се да се втурне в прохода, но тя го хвана за ризата, придърпа го към себе си и го целуна.

— Пази се. Обичам те!

Дърк хукна. Думите ѝ сякаш бяха изтрили цялата болка и той почти спринтираше по прохода. За секунди стигна до последното помещение и тръгна към пластичния експлозив.

Като морски инженер притежаваше основни познания по взривни вещества, защото беше участвал в подводни спасителни проекти, в които се беше наложило използването на експлозиви. Макар да не познаваше октогена, техниката на възпламеняването му беше обикновена. Електронен взривател с часовников механизъм беше свързан с дузина капсул-детонатори, които от своя страна бяха напъхани в пластичния експлозив.

Погледна си часовника. Един без три минути.

— Само не се взривявай по-рано — измърмори той.

Бързо претърси пластичния експлозив за допълнителни взриватели, без да му дойде наум, че количеството пластичен експлозив пред него е достатъчно да превърне в прах цял небостъргач. След като разбра, че има само един взривател, го хвана и го откачи от стената. Взривателят и капсул-детонаторите излязоха без съпротива от подобната на желе маса. С взривното устройство в ръка Дърк хукна по тунела, стигна до квадратното помещение и се зарадва, че Софи е изпълнила нареждането му да избяга. Спря за миг, запрати взривателя и капсул-детонаторите в единия ъгъл и се втурна към изхода. Стигна в голямата пещера и чак сега забеляза, че трупа на палестинеца го няма.

Измъкна се навън, задиша с пълни гърди свежия нощен въздух и започна да се оглежда за Софи. Не забеляза светлината на фенера ѝ, загаси своя и я повика. Обаче не получи отговор.

Изведнъж се сети за нещо и му призля. Софи беше споменала и за джамия. Значи имаше още един заложен взрив и тя беше вътре и се опитваше да го обезвреди.

Втурна се обратно като стрела. От пещерата, освен основния тунел излизаха още три. Дърк обиколи на бегом входовете им, като пред всеки викаше Софи. При входа на последния чу нежния ѝ глас да отговаря в далечината. Вмъкна се в тунела и се затича.

Беше направил само няколко крачки, когато чу зад себе си пукот, сякаш някой е запалил няколко фойерверка едновременно. Това бяха детонаторите, които беше извадил от октогена под Купола на скалата. Бяха се взривили, без да причинят вреда.

Сърцето на Дърк прескочи, защото осъзна, че взривът ще избухне всеки момент.

— Софи... излизай от там... веднага! — изкрещя той.

Видя напред в тунела бледа светлинка и разбра, че се приближава към целта.

И тогава чу друга поредица пукоти и се хвърли на земята със свито сърце.

Взривът разтърси земята като земетресение. Секунда по-късно ударната вълна се понесе към Дърк, тласкаше облаци прах и отломки. Повдигна го, запрати го срещу стената и му изкара въздуха. Блъскан от летящите камъни и задушаван от прахоляка, Дърк отново изгуби съзнание.

49.

Когато Дърк излезе от прохода, за да търси Софи, Сам тъкмо оглеждаше мъртвия палестинец. Щом чу още някой да вика Софи, агентът се обърна и видя как Дърк изчезва в тунела. Отново извади телефона и се опита да се свърже със Софи и когато пак не успя, закуцука към прохода.

Намираще се само на метри от входа в каменоломната, когато пластичният експлозив избухна.

От неговото място експлозията не беше нещо повече от приглушен трясък и потреперване на земята под краката му. Секунди по-късно от тесния тунел излетя облак дим и прах.

Сам се приближи до входа и видя захвърлен на земята фенер. Запали го и влезе внимателно в прохода. Учудването му прерасна в смайване, когато стигна до пещерата — подобна каменоломна под Храмовия хълм не бе регистрирана никъде.

Въздухът беше изпълнен с пушек и прах и Сам бе закрил устата и носа си с ръкав. Надникна поред в четирите тунела, като се поколеба при последния, от който излизаше гъст дим. Чу отвътре тракане на камъни, навлезе предпазливо в тунела и забеляза отблясък от друг фенер. Ускори крачка, но скоро се натъкна на купчини отломки, срутили се от тавана. Запрекрачва ги внимателно. След няколко метра тъмният тунел се изправи и светлината се усили.

Сам заобиколи една назъбена скала и излезе в голямо помещение, осветено от фенер, поставен в една ниша. Самото помещение приличаше на кариера за чакъл — навсякъде се издигаха купчини натрошени камъни. Голяма неравна дупка зееше отхапана от тавана точно над най-голямата — дело на експлозията. Гъст бял прахотляк висеше във въздуха и пречеше на видимостта въпреки светлината на фенера.

В другия край на помещението Сам различи някакво слабо движение.

— Софи? — извика той и посегна неуверено към пистолета.

Подобно на привидение някаква фигура излезе от облака бял прахоляк и Сам с облекчение позна Дърк. Носеше отпуснатото тяло на Софи.

— Добре ли е? — попита Сам тихо.

Внимателно пристъпи напред и видя, че Дърк е покрил главата и горната част на тялото ѝ с якето си.

Едва сега забеляза, че крайниците на Софи висят безжизнено, покрити с дебел слой мръсотия и кръв.

Вдигна очи към Дърк и по гърба му полазиха тръпки. Ужасният вид на американеца уби всяка надежда за състоянието на Софи. Той стоеше вторачен в него с изподраскано и окървавено лице, очите му бяха празни, сякаш останали без душа. Изглеждаше така, сякаш някой е изстискал живота от него, и Сам на секундата разбра, че Софи е мъртва.

50.

Взривът под Харам аш Шариф беше доста приглушен. Основната цел на туркинята беше Куполът на скалата, затова под него беше заредена по-голямата част от октогена. Обаче той не избухна, след като Дърк успя да извади детонаторите от пластичната маса. Избухна вторият заряд с по-малко взривно вещество, заложен под джамията Ал Акса, но причини само малки повреди.

Земята под постройката от осми век се разтърси, стъклата на прозорците задрънчаха, но от основите не изскочи огнено кълбо, което да я погълне. Секунди преди взрива Софи бе успяла да махне голяма част от октогена и да го хвърли в тунела, преди да направи опит да извади капсул-детонаторите от останалата пластична маса. Намалялата сила на експлозията напука единствено основите на един фонтан зад джамията. Палестинските пазачи на Харам аш Шариф първоначално не обърнаха внимание на взрива — решиха, че е станало нещо в друга част на Ерусалим.

Още в каменоломната Сам започна да действа. Бързо пристигна полицията и линейка. Фелдшерите се заеха с раните на Дърк, а от съдебната медицина откараха трупа на Софи в моргата. Агентите от Шин Бет също се оказаха бързи и се заеха основно да претърсят каменоломната. Останалите невзривени експлозиви бяха внимателно обезопасени и изнесени. След това целият район беше блокиран, преди още стопаните на Харам аш Шариф да са разбрали какво се е случило.

Новината за опита за нападение бързо се разнесе из Ерусалим и предизвика гневна реакция. Мюсюлманите заклеиха нападението, а евреите бяха ужасени от възможното оскверняване на Храмовия хълм. Всички се обвиняваха взаимно и гневът клокочеше все по-силно. Макар публично да проявяваше сдържаност, израелското правителство безшумно усили мерките за сигурност и тайно заведе мюсюлманските водачи в някогашната каменоломна под Храмовия хълм, където единодушно беше постигнато съгласие да се барикадира входът към нея, за да се попречи на бъдещи нападения.

Гневът по улиците си остана силен, но сблъсъците между етническите общности бяха учудващо малко и насилието беше избегнато. След няколко дена напрежението отслабна, защото никой не пое отговорността за атаката, а нападателите бяха изчезнали безследно.

51.

Генерал Бракстън четеше доклада на ЦРУ, без да промълви и дума. Само потрепването на мустаците му от време на време разкриваше наличието на някакви чувства в директора на Националната разузнавателна агенция. От другата страна на писалището му седяха агент О'Куин и един специалист по Израел. И двамата се бяха вторачили в обувките си. Накрая Бракстън свали доста бабешките си очила за четене и каза строго:

— И така, да обобщим. Някакви малоумници едва не са вдигнали половин Ерусалим във въздуха и нито Мосад, нито Шин Бет не са имали ни най-малка представа? Това истина ли е, или израелците ни пързаят?

— Израелците очевидно нямат доверие в разследването — отговори човекът на ЦРУ. — Те смятат, че ливанската група, която се занимава с контрабанда на наркотици и е известна като Мулетата, е поне отчасти замесена. Известно е, че Мулетата имат връзки с Хизбула, така че нападението срещу Ерусалим може да е в отговор на постоянните проблеми, които Израел им създава в Газа. Набърканият в произшествието американец е разпознал единия от терористите като участник в скорошното нападение срещу археологическите разкопки в Цезарея.

— Този американец някой от нашите агенти ли е? — попита Бракстън.

— Не, работи като морски инженер в НАМПД. В момента се съвзема след леки наранявания във военната болница в Хайфа.

— Морски инженер? Какво по дяволите е правил в Ерусалим?

— Явно е имал връзка с агентката по антиките, която е убита при взрива. Придружавал я по време на рутинно наблюдение на гробището и така се набъркал в станалото. Както се оказва, за добро, защото е предотвратил избухването на по-голямата част от експлозивите под Купола на скалата.

— Сър, ние наистина извадихме късмет с този човек — намеси се О'Куин. — Имало е достатъчно взривно вещество да направи на

прах и пепел Купола и поне една четвърт от Стария град. Това щеше да предизвика регионални вражди, каквито не бихме могли да си представим. Сигурен съм, че ако храмът беше разрушен, днес срещу Израел вече щяха да летят ракети.

Бракстън изръмжа и го прониза с очи.

— Като стана дума за експлозиви, виждам, че към цялата тази бъркотия трябва да добавим и малко домашни неприятности.

— От израелците получихме проба от невзривеното вещество и след лабораторни анализи установихме, че става дума за октоген. Произведен е в наша фабрика по договор с армията на САЩ — докладва О'Куин сдържано.

— Значи става дума за наше взривно вещество, така ли? — изрева генералът.

— Опасявам се, че да. Изглежда, пробата от Ерусалим съответства на пратка октоген, продадена тайно на Пакистан в началото на деветдесетте години, за да я използват в своята ядрена програма. Пакистанците потвърдиха, че един контейнер с октоген е изчезнал. Смята се, че трафиканти от въоръжените сили са го продали извън страната, но за това няма доказателства.

— Цял контейнер с октоген... Направо не е за вярване — изръмжа Бракстън.

— Над три тона взрив, сър.

Генералът затвори очи и поклати глава.

— И това нападение е свързано със скорошните атаки срещу другите джамии, нали? — попита тихо, без да отваря очи.

— Знаем, че джамията Ал Ахзар в Кайро и Йешил в Бурса са взривени с октоген. И в двата случая никой не пое отговорност за нападенията. Не бяха намерени доказателства, които да свържат взривовете с някоя местна групировка. Обстоятелствата много напомнят за случилото се в Ерусалим.

— Какво се знае за мъртвия палестинец, открит на гробището?

— Дребен иманяр, без връзки с терористи — отговори човекът от ЦРУ. — Може би е набъркан в откриването на каменоломната, но не смятаме, че е бил участник в самото нападение.

— Кое то отново ни връща на въпроса, засега без отговор, кой и защо?

— Досега никой не е поел отговорност за никое от нападенията — каза О'Куин. — Не разполагаме с никакви сигурни следи. Както може да потвърди Джо, всички разузнавателни служби търсят възможните извършители навсякъде. Като се почне от християнските секти, мине се през еврейските екстремисти и се стигне до Ал Кайда и други известни мюсюлмански фанатици. Разчитаме и на чуждите разузнавателни служби, но засега и те не разполагат с никакви улики.

Човекът от ЦРУ кимна утвърдително.

— Генерале, всички обекти на нападение имат голямо геологическо значение за сунитите. Смятаме, че има голяма вероятност атаките да са осъществени от някоя шиитска група. Вероятността за някаква връзка на Хизбула с нападението срещу Ерусалим засилва това подозрение. Трябва да ви кажа, че в Управлението нараства броят на хората, които смятат, че това е дело на иранците, за да отклонят вниманието от оръжейната си програма.

— Да, това би бил разбираем мотив — съгласи се генералът. — Но си е и игра с огъня, ако ги хванат.

— Сър, не мога да се съглася с вас — възрази О'Куин. — Тези взривове нямат иранска следа. Това би било наистина невероятно равнище на външен екстремизъм.

— Не ми даваш достатъчно информация, за да мога да си извадя правилно заключение — изръмжа генералът. — А онзи турчин, мюфтията Батал, за когото бяхте толкова притеснени?

— Да, както се опасявахме, той ще участва в изборите за президент, Батал и неговата партия със сигурност ще спечелят от всяко възмушение сред фундаменталистите, а досегашните взривове вече предизвикаха достатъчно възмушение. Това ни изправя пред възможността тези нападения да имат по-скоро определени политически цели, отколкото да са прояви на тероризъм. Що се отнася до мюфтията, следим внимателно всички негови действия, но още не сме установили никакви насилнически прийоми. Със сигурност засега нямаме доказателства за някаква връзка с нападенията.

— Значи не разполагате с никакви улики. Момчета, мисля, че трябва да се съсредоточите върху въпроса къде ще нанесат следващия си удар.

— Да — съгласи се О'Куин. — Целите им наистина нарастват по значимост.

— Тъй като бяха лишени от последната си реклама, би трябвало да треперим от мисълта какво ли планират сега.

— Каабата в Мека може да е възможна цел. Ще се погрижа да предадат на саудитските служби да засилят мерките за безопасност — каза О'Куин.

— Нашите аналитици работят денонощно по въпроса — добави човекът от ЦРУ. — Правим всичко по силите си.

Бракстън го изгледа гневно и изръмжа:

— Веднага ще ви кажа какво трябва да направите. Не е много сложно човек да се сети кое ще спре нападенията. — Наведе се напред и се вторачи гневно в двамата. — Просто — гласът му се извиси истерично — трябва да намерите останалия октоген!

Привечер „Отоманска звезда“ влезе бавно в залива северно от Дарданелите и пристана до дългия, вече празен кей. Встрани от нея, под леките морски вълни, на пясъчното дъно още лежеше потъналото катерче.

Мария с изненада забеляза, че ягуарът на брат ѝ е на кея.

Щом спуснаха трапа, Челик забърза по него с дипломатическо куфарче в ръка.

— Озден, не очаквах да ме посрещнеш — каза Мария вместо поздрав.

— Няма време — отговори той троснато.

Всички наоколо схванаха намека и бързо се изнесоха. Челик и сестра му останаха сами.

— Чух, че полицията е претърсила пристанището — каза Мария. — Не е ли опасно за теб да идваш тук?

Челик се усмихна презрително.

— На местната полиция ѝ беше платено добре, за да се грижи за интересите ни. Дойдоха, но претърсиха само привидно. Въобще не са влизали в складовете.

Разговорът за полицията му припомни нападението на хората от НАМПД и той несъзнателно потърка мястото, където Пит го беше ударил с дървения чук.

— Тези американци ще си платят — изсъска вбесено, — но първо имаме по-важни въпроси за уреждане.

Мария се приготви за яростната му атака заради провала в Ерусалим, но очакваното избухване така и не последва. Челик мълчаливо гледаше към празния кей. После попита вече по-спокойно:

— Къде е „Султана“?

— Оставих я в Бейрут за основен ремонт. След няколко дни екипажът ще я върне в Истанбул.

— Добре. Сега ми обясни — защо мисията се провали?

— И аз не знам — отговори тя спокойно. — Главният заряд не се взриви. Имаше достатъчно капсул-детонатори и съм сигурна, че бяха

свързани правилно и задействани както трябва. Сигурно е имало външна намеса. И вторият заряд трябваше да нанесе по-големи поражения. Подозирам, че израелската археоложка е успяла по някакъв начин да обезвреди първия и отчасти втория заряд.

— Не успяхме — каза Челик, потискайки обичайната си хапливост, — но съм доволен, че се върна жива и здрава.

— Свалихме ливанските контрабандисти на брега край Триполи, така че евреите няма да намерят следа, по която да тръгнат.

— Мария, ти винаги добре си прикривала дирите си.

Въпреки необичайната му сдържаност тя виждаше безпокойството по лицето му.

— Как вървят делата на мюфтията?

— Води агитацията като професионален политик и вече спечели подкрепата на някои ключови членове на парламента. Обаче според допитванията още изостава с около пет процента, а остават само два дни до изборите. — Той я изгледа с укор. — Нападението в Ерусалим не успя да ни осигури подкрепата, от която се нуждаем, за да победим.

— Може би този процес е извън нашия контрол — отбеляза Мария.

Думите ѝ накараха Челик да даде воля на дълго сдържания си гняв.

— Не, прекалено близо сме! Трябва на всяка цена да се възползваме от тази възможност! На карта е заложено възстановяването на нашата семейна империя — каза той, сякаш искаше да провери как звучи планираното възшествие. Безумните му очи изведнъж заблестяха, а лицето му почервения от гняв. — Не бива да пропускаме този шанс.

— Златният рог?

— Да — отговори той, отвори дипломатическото куфарче и извади от него карта. — Прихващането трябва да стане утре сутринта — каза, докато ѝ подаваше една папка. — Вътре са плавателният план на набелязания кораб и маршрутът му. Можеш ли да се подготвиш?

Мария го изгледа с безпокойство, после каза тихо:

— Да, мисля, че мога.

— Добре. Има подготвена група еничари, които ще се качат на кораба, който ще действа в подкрепа на операцията. Разчитам на теб.

— Озден, сигурен ли си, че искаш да извършиш това? — попита тя. — Рисковете са много големи. Това ще доведе до смъртта на мнозина наши сънародници. Освен това ме е страх от последствията, ако не успеем.

Челик се вторачи в сестра си с безумен поглед. След това кимна решително.

— Това е единствената възможност.

53.

Авел Хамет наблюдаваше как лъчите на залязващото слънце проблясват като мълнии по игривите гребени на средиземноморските вълни. Слънцето потъваше зад хоризонта и вече полъхваше дългоочакваният вечерен бриз. Израелският капитан вдиша дълбоко хладния въздух. Беше готов да се закълне, че подушва миризмата на борове по турската брегова линия пред тях.

С малко по-малко от сто метра дължина „Даян“ беше сравнително малък танкер и със сигурност минаваше за дребосък в сравнение с огромните супертанкери, които превозваха петрола от Персийския залив. Макар да разполагаше с всички характеристики, които притежаваха съдовете за суров петрол, всъщност „Даян“ беше построена специално за един малко по-различен вид товар — прясната вода. Улеснено от наскоро сключеното търговско споразумение, израелското правителство беше възложило постройката на три еднакви плавателни съда, които да превозват вода до сухите и прашни израелски брегове.

Разположената на двеста й петдесет мили през Средиземно море Турция беше единствената страна в този безводен район, която разполагаше с излишък от прясна вода. Контролирайки горното течение на Тигър и Ефрат, както и други богати на води планински реки, тя притежаваше стратегически ресурс, чиято важност през идващите десетилетия само щеше да нараства, Турция бе започнала да използва водата като нов вид стока и се беше съгласила да продава на Израел малка част от този излишък на основата на едно пробно споразумение.

„Даян“ превозваше малко над един милион галона вода и Хамет знаеше, че неговият принос към потреблението на вода в Израел е капка в морето, но курсовете през Средиземно море два пъти седмично започваха да дават отражение. За него тези плавания бяха лесно изпълнимо задължение и той, също като екипажа от девет души, се наслаждаваше на тези пътувания.

Застанал в центъра на мостика, той следеше напредъка на кораба на навигационния монитор.

— Двигател с две трети мощност — заповяда на кормчията. — Намираме се на четирийсет мили от Манагат. Няма смисъл да се появяваме там, преди да съмне. Така или иначе работниците на помпите няма да дойдат по-рано.

Кормчията повтори заповедта и оборотите на единствения корабен двигател намаляха. Плаващият с извисяващи се високо бордове, тъй като трюмовете бяха празни, танкер постепенно забави ход от дванайсет на осем възела. Когато след няколко часа наближи полунощ, помощник-капитанът се качи на мостика, за да смени Хамет, който огледа за последен път екрана на радара, преди да сдаде дежурството, и каза:

— Зад нас откъм левия борд се приближава кораб, но иначе морето е спокойно. Просто гледай да стоиш далеч от брега, Зев.

— Слушам, капитане. Тази вечер никакво плуване голи.

Хамет слезе в каютата си и бързо заспа. Обаче не след дълго се събуди, защото усети, че нещо не е наред. Вслуша се. Двигателят не ръмжеше равномерно, нямаше го и трептенето на палубите, като при плаване. Стори му се странно, че никой не е дошъл да го събуди, след като има някакъв навигационен или механически проблем.

Облече си халата, излезе от каютата и се качи по металната стълба до мостика. Влезе в тъмната рубка и замръзна. Помощник-капитанът лежеше по очи на пода в локва кръв.

— Какво става? — изрева той на кормчията.

Онзи му отвърна с вторачен поглед. На сумрачната светлина в рубката Хамет видя, че едната му страна е подута. Внезапно погледът му беше привлечен към стъклото от светлините на друг плавателен съд, който се намираше в опасна близост с левия борд на танкера.

— Пълен надясно — изкомандва той високо, без да обръща внимание на шумоленето зад себе си.

Висок мъж се отдели от задната стена на рубката. Беше облечен изцяло в черно, с черна маска за ски на лицето. Държеше автомат. Кормчията пренебрегна командата на Хамет — продължаваше да го гледа безмълвно, докато мъжът в черно се приближаваше зад гърба на капитана. Хамет се обърна точно навреме, за да види как автоматът лети към лицето му.

Остра болка прониза мозъка му. Краката му се подгънаха и болката изчезна в мига, когато всичко около него потъна в мрак и той се просна по очи на пода до своя помощник-капитан.

54.

— Ридли, Ридли, приятелю, влизай, влизай!

Гласът на Дебелака звучеше като пясък в миксер, докато приветстваше Банистър в своя телавивски апартамент за втори път само в продължение на няколко седмици.

— Благодаря, Оскар — отговори археологът и влезе със самоувереност, която явно му липсваше, когато беше идвал тук последния път.

Гузман го въведе във всекидневната, където слаб добре облечен арабин седеше зад едно бюро и преглеждаше някакви документи. Арабинът вдигна очи и огледа подозрително Банистър.

— Това е Алфар — Дебелака махна полупрезрително с ръка, — един от моите уредници. — Забеляза предпазливото изражение на Банистър и добави: — Не се тревожи, той е гроб.

Гузман отиде до любимото си кресло и се тръшна в него без капка грация.

— Е, какво е толкова важно, че ми се обади толкова скоро?

Банистър заговори тихо, подготвяше жертвата си за големия удар.

— Оскар, и двамата знаем много добре, че ловуването на историята е в най-добрия случай чиста спекула. Можем да търсим дни, месеци и дори години голямото откритие и въпреки всичко да останем с празни ръце. Разбира се, винаги има съпътстващи важни открития и понякога попадаме на нещо, което подхранва полета на въображението. Обаче повечето усилия обикновено завършват безплодно. Но съществува и шансът, когато звездите се подреждат в твоя полза и вадиш голям, много голям късмет, тоест откриваш истински подарък свише.

Наведе се напред за по голям драматизъм и впи поглед в очите на Дебелака.

— Оскар, вярвам, че съм на прага на подобно откритие.

— Чудесно. За какво става дума, момчето ми? — изхриптя Дебелака. — Не си играй с мен!

— Току-що се връщам от Лондон, където бях прескочил за кратко посещение. По случайност се обадох на един антиквар, с когото се познаваме от години. Наскоро купил множество предмети, откраднати преди години от архива на Англиканската църква — излъга той и отново замълча за по-силно въздействие.

— И?

— Част от материалите са накити и други ценни неща, намерени в Светите земи по време на кръстоносните походи. — Банистър огледа предпазливо помещението и сниши глас: — Сред тези неща е и оригиналният Опис.

Очите на Гузман насмалко да изскочат.

— Сигурен ли си?! — изграчи той. Опита се да прикрие вълнението си, но лицето му почервения.

— Да — отвърна Банистър и извади ксерокопие на пергамента: предназначено го беше направил замъглено. — Не видях оригинала, но той ме увери, че е автентичен.

Гузман оглежда листа няколко минути, без да каже и дума. Само шумоленето на хартията в треперещите му ръце нарушаваше тишината във всекидневната.

— Значи съществува — каза той приглушено. — Направо не мога да повярвам в Божията милост, че го има. — Изглежда сериозно Банистър. — Този антиквар... ще ми го продаде ли?

Банистър кимна.

— Като се има предвид каква покупка е направил, е принуден да разпродава нещата без много шум. Затова го е оценил само на пет милиона лири стерлинги.

— По дяволите! Пет милиона лири?! — викна Гузман и получи пристъп на кашлица. Успя да се съвземе, впи поглед в очите на Банистър и отсече: — Никога няма да платя толкова.

Банистър пребледня. Не беше очаквал подобен отговор.

— Оскар, предполагам, че по цената ще може да се преговаря — почна той. — Освен това антикварят обеща, че ще даде документа за радио въглеродно датирание, и то на свои разноски.

Оскар беше купувал артефакти от крадци и политици и знаеше много добре как да намали цената. Освен това разбираше много добре кога се опитват да го излъжат и лекото колебание в гласа на Банистър не остана незабелязано.

— Спри тук — каза Дебелака, надигна се тежко от креслото и излезе от стаята.

Върна се с дебела папка, седна отново и я отвори. Вътре имаше снимки в найлонови джобове. На снимките се виждаха древни артефакти на различна възраст и в различни стилове, малки и големи. Банистър разпозна статуи, съдове и барелефи, които струваха стотици хиляди долари. Гузман прелисти джобовете, извади няколко снимки и му ги подаде.

— Хвърли едно око.

— От твоята сбирка ли са? — попита Банистър.

— Да, от склада ми в Португалия.

Банистър заразглежда снимките. На първата имаше ръждиви мечове и върхове на копия. На втората — римски шлем с грива. На следващата снимка се виждаше тънък бронзов лист, върху който имаше орел, скорпион и няколко корони. Последната снимка показваше предмет, който Банистър не можеше да определи. Но явно беше метален, голям и някак извит на една страна, като че ли изкривен.

— Рядка колекция римски оръжия — каза Банистър. — Предполагам, че орелът и релефът със скорпионите и короните са част от бойно знаме?

— Браво, Ридли. Обаче не кое да е бойно знаме, а знакът на Палатинската школа, елитните римски телохранители на Константин Велики. А какво ще кажеш за последната снимка, приятелю?

Банистър отново огледа снимката, но накрая поклати глава.

— Не мога да кажа какво е това.

Гузман се усмихна победоносно.

— Това е бронзовият таран на римска галера. Като се вземе предвид големината му, вероятно е принадлежал на лигурийска бирема.

— А, да, сега разбрах. Таранът е бил смачкан от удар. Къде го намери?

— Беше забит в корпуса на друг кораб, кипърски пиратски кораб от четвърти век, ако може да се вярва на тази история. Пиратският кораб потънал в мека тиня, която го предпазила. Някои предмети бяха наистина учудващо добре запазени. Останките били претършувани от местните водолази много преди да се появят държавните археолози.

Един богат колекционер си осигурил повечето находки преди държавата изобщо да разбере какво е намерено.

— Мога да позная кой е бил този богат колекционер — подхвърли Банистър с мазна усмивка.

Гузман се изсмя гърлено и отбеляза самодоволно:

— В този случай имах късмета да получа информация навреме.

— Оскар, това наистина са чудесни находки, но защо ми ги показваш?

— Купих ги преди много години. И също от много години си мисля за слуховете за Описа. Дали са верни? Възможно ли е този товар наистина да съществува? И една нощ сънувах сън. Сънувах, че държа Описа в ръцете си, точно така, както одеве държах твоето ксерокопие. И видях римски оръжия и други неща. Но не кои да е, а тези! — И той посочи снимките.

— Често сънуваме нещата, които търсим — отбеляза Банистър. — Наистина ли смяташ, че между тези римски находки и Описа има връзка? Та те може да са от всяка морска битка!

— Не във всяка битка ще се замеси Палатинската школа. Знаеш, че те са наследниците на преторианската гвардия, която била унищожена от Константин в битката при Милвийския мост, когато той разбива Максенций и укрепва властта си. За мен е очевидно, че кипърските пирати са нападнали императорска галера.

— Но дали корабът е от същата епоха?

Гузман се усмихна.

— Да, корабът, оръжията, другите находки — всичко е приблизително от 330 година. Разполагам и с това — добави той и посочи римския щит на една от снимките.

Банистър не му беше обърнал внимание. Сега обаче се вгледа и видя, че в центъра му има избеляла хризма^[1].

— Константиновият кръст — измърмори археологът.

— И не е само това. Папирусът от Цезарей също подкрепя тази теория — каза Гузман. — Ридли, сънят е истински. Ако твоят Опис е истински, значи вече съм чул гласа на Елена чрез моите находки.

Очите на Банистър светнаха от вълнение и той попита настойчиво:

— Оскар, къде са намерени корабните останки?

— Близо до село Писури на южното кипърско крайбрежие. Може би не е толкова невъзможно товарът с Описа да е някъде там — предположи той и повдигна вежди. — Точно това ще е дар свише, нали, Ридли?

— Да, дар свише — повтори археологът, мозъкът му работеше на пълни обороти. — Това ще е откритието на всички времена!

— Но да не избързваме. Първо трябва да видя Описа и автентичността му да бъде потвърдена. Кажете на своя лондонски познат, че съм готов да платя сто хиляди лири. Обаче първо искам радиовъглеродно датироване и личен оглед — заяви той и стана.

— Само сто хиляди лири? — попита Банистър невярващо.

— Да, и нито пени повече. — Дебелака потупа археолога по рамото. — Ридли, благодарая, че се сети първо за мен. Мисля, че сме на път да постигнем нещо славно.

Разочарованият Банистър успя само да кимне, докато излизаше.

Щом го изпрати, Гузман се върна във всекидневната и попита Алфар:

— Чу ли всичко?

— Да, господин Оскар. До последната дума — отговори арабинът. — Но не разбирам защо не купите този Опис.

— Много е просто, приятелю. Мисля, че той е у Банистър, а не у някакъв си лондонски антиквар. Банистър се опитва да ме издои... и може би все пак ще успее.

— Тогава защо му казахте за другите находки? И даже му показвахте снимките?

— За да посея зърното. Той има таланта да прави открития. Тръгна си, загубил илюзиите си, свързани с продажбата на Описа, но и объркан, както съм и аз, от вероятността описаното наистина да съществува. Сигурен съм, че егото му ще го тласне към действия. Може и да е глупаво, но защо да не опитам? Банистър е късметлия. Ако Описът изобщо може да бъде намерен, тъкмо той е човекът, който може да свърши тази работа. Защо де не го оставим да го намери за нас?

— Господин Оскар, вие сте умен човек, но как ще контролирате Банистър?

— Свържи се със Закар. Кажете му, че искам да го наблюдава и че ще му платя богато.

— Но той каза, че не иска да стъпва в Израел поне няколко месеца.

— Усеца, че е напечено, а? — изкикоти се Гузман. — Кажи му да не се тревожи. Нима да се наложи да идва тук. Задачата е в Кипър.

[1] Хризмата е монограм (христограма) на Христос, състоящ се от двете начални букви хи и ро на гръцкото име Христос. — Б.пр. ↑

55.

Хамет опита да отвори очи и изстена от ослепително ярката светлина. Но това беше нищо в сравнение с пронизващата туптяща болка в тила. Наложил си още веднъж да отвори очи и да установи къде се намира. Първият отговор, който получи, гласеше: по гръб, с лице към флуоресцентните лампи на тавана.

— Капитане, как си? — чу гласа на Зев.

— Все едно, че ме е газил трамвай — отговори Хамет и повдигна глава, за да се огледа. Установи, че лежи на маса за хранене в каюткомпанията. За импровизирана възглавница му служеха нагънати ленени салфетки. Членовете на екипажа стояха около него, на лицата им беше изписан страх и безпокойство. Внезапно си спомни, че все пак е капитанът на този кораб, надигна се на лакът, смъкна крака от масата и стъпи на пода.

Чак сега забеляза, че главата на помощника му е превързана с окървавен бинт, и се сети, че го беше видял да лежи по очи в локва кръв.

— Мислех, че си мъртъв — каза Хамет.

— Малко ми сцепиха главата, но ще се оправя. Ти ни притесни повече, защото не се събуди цяла нощ.

Капитанът погледна през близкия илюминатор и видя лъчите на ранното утринно слънце. Внезапно осъзна, че корабът не се движи. Погледна към вратата и видя двама мъже в черно: държаха автомати и гледаха заплашително.

— Как са се качили на борда? — попита тихо.

— Не съм сигурен — отговори Зев. — Вероятно с лодка от другия кораб. Нахлуха на мостика, преди да разберем какво става.

— Подадохте ли сигнал за помощ?

Помощникът му поклати глава.

— Не. Нямахме време.

Хамет преброи присъстващите. Втория помощник го нямаше.

— Къде е Кук?

— Отведоха го на мостика. Мисля, че са го накарали да управлява кораба.

След малко вратата на каюткомпанията се отвори и доведоха и втория помощник — на бузата му имаше голямо червено петно.

— Какво става, Кук? — попита капитанът.

— Сър, накараха ме да управлявам кораба под дулото на оръжие. Цяла нощ пътувахме на север, следвахме товарен кораб на име „Отоманска звезда“. На разсъмване пристаняхме тук. Намираме се в малък залив в турски териториални води на около десет мили от Дарданелите.

— Някаква идея кои са тези хора?

— Не, сър. Говорят турски, но не са отправили никакви искания. Не мога да си представя за какво им е да отвличат празен воден танкер. Хамет се питаше същото.

Държаха ги под охрана още двацет и четири часа. Бяха им осигурили достъп до камбуза, но нищо повече. Хамет на няколко пъти се опита да заговори пазачите, да постави искания и да зададе въпроси, но всеки път го отпъждаха с дулата на автоматите. Чуваха викове, трополене и вой на машини откъм предната палуба. През илюминатора Хамет видя, че един кран прехвърля сандъци от товарния кораб на танкера.

Вечерта ги изкараха да помагат при товаренето и Хамет се ужаси, като видя какво са направили с кораба му. В предната палуба бяха изрязани два големи отвора и сега трюмовете, които събираха 150 000 галона вода, зееха като отворени консервени кутии. Сандъците, които кранът бе разтоварил от другия кораб, бяха струпани около тях.

Изумлението му се усили още повече, когато ги свалиха на брега и им заповядаха да пренесат от контейнера в близкия склад сандъчета с пластичен експлозив в двата открити резервоара.

— Тия искат да взривят кораба — прошепна Хамет на помощника си. — В големите сандъци има амониева селитра. Поне така пише.

— И нас заедно с него сигурно — отвърна Зев.

— Някой от нас трябва да се измъкне. Тази лудост трябва да бъде спряна.

— Ти си капитанът. Веднага ще забележат, че те няма.

— С тая чалма и ти се набиваш на очи — изръмжа Хамет.

— Аз ще опитам — чу се глас зад тях. Беше кормчията, дребен мъж, казваше се Грийн.

— Грийн, в склада е тъмно. Пробвай да се измъкнеш в сенките.

Обаче пазачите им бяха нащрек и всеки път, когато Грийн се опитваше да се отдалечи, му заповядваха да се върне в редицата и той неохотно се нареждаше в индийската нишка носачи на експлозиви.

Една жена с черни дрехи наблюдаваше работата им от палубата.

Докато взимаха последните сандъчета, Хамет прошепна на кормчията:

— Остани последен и се скрий в контейнера.

Грийн се промъкна в задната част контейнера, бързо се изкатери на най-горната лавица, легна и се притисна до стената. Дребното му тяло почти не се виждаше от пода. Хамет остави другите моряци да вземат по едно сандъче и излезе последен с празни ръце.

— Няма повече.

След това тръгна подир останалите да излиза от склада.

Не устоя на изкушението да погледне през рамо и видя как пазачът отиде и надникна в контейнера. Не видя никого, блъсна вратите и спусна резето.

Хамет изстина.

56.

Гумите на самолета вдигнаха облак прах на сухата писта на летището в Чанаккале, на един хвърлей о Дарданелите. Самолетът се насочи към определения терминал и спря.

Съмър чакаше зад преградата.

Брат ѝ слезе почти последен. Леко накуцваше и имаше няколко лепенки по лицето, но иначе изглеждаше здрав. Обаче, когато я наближи, тя видя, че най-тежки са вътрешните му рани.

— Радвам се да те видя. — Тя го прегърна. — Добре дошъл в Турция.

Той само кимна.

Енергията и веселостта му бяха изчезнали. Дори очите му сякаш бяха станали по-черни. Не тъжни печални, както беше очаквала, а студени и гневни. Поглед, какъвто никога не беше забелязвала у брат си. Тя го хвана за ръка и го поведе към багажните ленти.

— Четохме новините за нападението срещу Купола на скалата, но нямахме представа, че си намесен — каза тихо. — После татко научи по свои канали, че си бил там и си предотвратил експлозията.

— Успях да предотвратя избухването само на единия заряд — каза той горчиво. — Израелската служба за сигурност ме държа извън новините, защото ме лекуваха във военна болница. Предполагам, че не искаха участието на някакъв американец да им мъти вътрешната политика.

— Слава богу, че не си тежко ранен. — Тя го погледна загрижено. — Съжалявам за приятелката ти.

Дърк не каза нищо.

Взеха багажа му и когато се качиха в малкия нает пикап, Съмър каза:

— Трябва да вземем още нещо.

Подкара към другия край на летището, спря пред очукан склад с табела „Въздушни товари“ и поиска пратките за НАМПД. Дадоха ѝ два пакета, пристигнали през нощта, а двама мъже изкараха на количка малък сандък и го натовариха в пикапа.

— Какво има в сандъка? — попита Дърк, когато потеглиха.

— Надуваема лодка. „Егейски изследовател“ изгуби две при сблъсъка заради корабните останки.

После разказа на Дърк онова, което беше научила за откриването на останките, смъртта на двамата учени от НАМПД и отвличането на Зибиг.

— Значи турците не са хванали типове с яхтата? — попита Дърк.

Съмър поклати глава.

— Татко е страшно ядосан заради действията на местните власти. Задържали са „Изследовател“ за няколко дни и са обвинили нас за смъртта на Танг и Айвърсън.

— Справедливост има само за хората с власт и пари. Жалко за Танг и Айвърсън. Работил съм с тях по други проекти. И двамата бяха много свестни хора — отбеляза той и гласът му заглъхна: смъртта на двамата плюс смъртта на Софи...

— На всичко отгоре прегледът на цъфтежа на водораслите е пред провал. Представителят на турското правителство, който трябваше да е на борда, си е вкъщи по семейни причини. Руди и Ал пък имат някакви неприятности с новата подводница. — Понечи да добави, че неговото пристигане ще ободри всички, но в това му състояние едва ли щеше да се получи, затова си замълча.

Спряха на търговския кей на пристанище Чанаккале и се качиха на „Егейски изследовател“. В каюткомпанията Пит, Гън и Джордино обсъждаха с капитан Кенфийлд плановете си.

— Ей, баща ти не те ли е учил да не си играеш с експлозиви? — пошегува се Джордино и стисна ръката на Дърк като в менгеме.

Пит-младши се усмихна насила, после прегърна баща си и седна при тях.

— Съмър каза, че сте намерили останките на някакъв отомански кораб? — Но тонът му показваше, че мислите му са на съвсем друго място.

— Да. И си имаме доста неприятности — отговори Пит. — Датирахме го около 1570 година, но на борда му имаше твърде необичайни римски артефакти.

— За съжаление единственото, което остана от тях, са няколко снимки — отбеляза тъжно Гън.

— Разбира се, всичко това бледнее в сравнение с откритието на Съмър.

Дърк се обърна към сестра си.

— Какво си открила?

— Не ти е казала, така ли? — възкликна Джордино.

— Ами... — почна Съмър и млъкна.

— Не е хубаво човек да е чак толкова скромнен — подхвърли Гън, взе един лист и го подаде на Дърк. — Ето, направих копие от оригинала на Съмър.

„Кеймбриджки университет,

Факултет по археология

Превод (от коптски гръцки):

Императорски плавателен съд «Аргон»

Опис за доставка на император Константин,

Византия

Опис:

Лични вещи на Христос, включително някои дрехи:

Плащ

Къдрица

Писмо до Петър

Лични вещи

Голям камък от гробницата

Олтар — от черквата в Назарет

Портрет на Исус

Урна на И.

Поверено на 14 легионери в Цезарея,

Септарий, губернатор на Юдея.“

— Това истинско ли е? — попита Дърк.

— Оригиналът е написан на папирус — каза Съмър. — Видях го за кратко, така че съм сигурна, че съществува. Това е превод, направен от известен кеймбриджки археолог и етимолог през 1915 година.

— Направо невероятно — измърмори Дърк. — Всички тези неща, свързани с личността на Исус. Сигурно римляните са ги събрали след неговата смърт и са ги унищожили.

— Нищо подобно — възрази Съмър. — Придобити са от Елена, майката на Константин Велики, през 327 година. Предметите в този Опис са били свещени и вероятно са изпратени на Константин, за да се отпразнува обръщането на Римската империя в християнството.

— Все още не мога да повярвам, че от всички възможни места сте го намерили точно в Англия — обади се Гън.

— Всичко е заради „Хампшир“ — обясни Съмър. — Очевидно фелдмаршал Кичънър се е сдобил с папируса, когато през седемдесетте години на деветнайсети век е участвал в проучването на Палестина. Значението му не е било разбрано чак до превода, който е направен няколко десетилетия по-късно. Джули Гудийър, специалистката по Кичънър, която помогна да намерим Описа, смята, че заради него Църквата може да е убила фелдмаршала.

— Можем да разберем опасенията им — вметна Джордино. — Намирането на урна с костите на Иисус сигурно ще причини доста сътресения.

— Получава се интересна връзка с находките в останките на отоманския, кораб, които също датират от времето на Константин и Елена — отбеляза Гън.

— Значи тези Исусови предмети са качени на римски кораб, отплавал от Цезарея? — попита Дърк.

— Да — каза Съмър. — Известно е, че Елена е била на поклонение в Ерусалим и че заявява, че е открила Кръста Господен. Късчета от него са разпръснати из църквите на цяла Европа. Друга легенда разказва как пироните от кръста са разтопени и втъкани в шлема и юздите на Константин. Значи Елена и кръстът са се прибрали без премеждия във Византия. Обаче тук — тя посочи Описа — тези неща не се споменават. Изглежда, са натоварени отделно и от векове са изгубени за историята. Представяте ли си какво въздействие би имало, ако можехме да видим изображение на Исус от натура?

Всички се замислиха над тази възможност. Всички, освен Дърк, чиито очи останаха впити в долния край на Описа.

— Цезарея — каза той. — От това тук става ясно, че пратката е потеглила под охраната на римски legioneri.

— Ти нали работи точно там? — попита баща му.

Дърк кимна.

— Случайно да сте открили маршрута им, изсечен на камък? — попита Джордино.

— Не, но извадихме късмет и намерихме множество папируси от това време. Най-интересният разказва за залавянето и екзекуцията на кипърски пирати. Любопитното е, че изглежда малко преди да бъдат хванати пиратите са се сражавали с легионери. Професор Хазис, с когото работих, каза, че легионерите принадлежали към група, известна като Палатинската школа. Доколкото си спомням, били командвани от центурион на име Плаций.

Гън едва не падна от стола.

— Как... Как каза?

— Плаций или може би Плауций?

— Плавций? — попита Гън.

— Да, точно така. Откъде знаеш?

— Това е името, изписано на моята каменна плоча, имам предвид плочата, която намерихме в корабните останки. Надгробна плоча за Плавций, който бил загинал в морско сражение.

— Имате ли представа откъде се е взела? — попита Дърк.

Гън поклати тъжно глава, но Зибиг попита:

— Дърк, спомена, че пиратите били от Кипър, нали?

— Така поне пишеше.

Зибиг зарови в купчината листа и вдигна един с данни от изследванията.

— Римският сенатор, изписан върху златната корона — Артрий? Доктор Рупе изпрати исторически данни, които показват, че е служил за малко като губернатор на Кипър.

— Кипър е брънката, която досега изпускахме! — възкликна Пит. — Ако кипърските исторически анали са запазени, обзалагам се, че ще открием, че Траян, чието име беше на каменната плоча, също е бил на Кипър. И че може би е бил служител на Артрий.

— Точно така — съгласи се Джордино. — Сигурно губернаторът е наредил на Траян да издигне паметна плоча, след като златната корона е пристигнала по пощата.

— Да, но какво са правили короната и паметната плоча на отоманския кораб? — попита Дърк.

— Аз имам теория по въпроса — обади се Зибиг. — Доколкото си спомням, след падането на Византия Кипър остава дълго под

венецианска власт. Обаче около 1570 година отоманците успешно нахлуват на острова, което по случайност отговаря на възрастта на нашите останки. Бих казал, че короната и останалите неща са били просто военна плячка, изпратена на тогава властващия в Константинопол султан.

— От Описа можем да съдим, че Плавций е получил от Елена задачата да придружи реликвите — намеси се Гън. — Каменната плоча от потъналия кораб и папирусите, намерени в Цезарея, потвърждават, че той е загинал в сражение с кипърски пирати. Възможно ли е всички тези събития да са се случили по време на едно и също плаване?

— Според мен членовете на Палатинската школа, подобно на преторианската гвардия, не може да са били далече от императорския център на властта, освен при някакви извънредни обстоятелства — каза Пит.

— Например като охраната на майката на императора по време на пътуването ѝ до Ерусалим — каза Съмър.

— Това може да обясни златната корона — намеси се Джордино. — Може да е била награда за Артрий, губернатора на Кипър, в знак на благодарност за залавянето на пиратите, убили Плавций.

— Може да са същите пирати, задигнали реликвите? — предположи Гън. — Ето това е въпросът. Къде всъщност са попаднали реликвите?

— Направих кратко проучване на предметите, споменати в Описа — обади се Съмър. — Парченца от Кръста Господен могат да се намерят в множество европейски черкви, но не можах да открива никакви следи другите предмети да са били показвани някога.

— Значи са изчезнали заедно с Плавций — предположи Гън.

— В папируса от Цезарея пишеше, че пиратите били заловени и докарани в пристанището на собствения им кораб — включи се Дърк. — Палубата на кораба била изцапана с кръв и на борда били открити римски оръжия. Очевидно е, че те са се сражавали с Плавций, но не става ясно какво се е случило с неговия кораб. Съответно с реликвите.

— Което може би означава, че галерата на Плавций е била потопена — каза Пит.

При тези думи всички се оживиха, защото знаеха, че ако някой е способен да намери важни корабни останки, това е слабият мъж със зелените очи, седнал пред тях.

— Татко, можем да я потърсим, след като свършим със задачата си тук, нали? — попита Съмър.

— Това може да стане и по-скоро, отколкото си мислиш — изръмжа Гън.

Съмър го изгледа учудено.

— Турското министерство на околната среда ни съобщи, че са открили значително количество отпадъци, изхвърлени от голям химически завод в Чифлик, град близо до Хиос — обясни Пит. — Руди направи някои проучвания на теченията и, изглежда, има пряка връзка между отпадъците и мъртвите зони, които картографирахме в близост до корабните останки.

— Вероятност по-голяма от деветдесет и пет процента — потвърди Гън. — Турците любезно ни помолиха да дойдем отново след година и да вземем проби, но засега повече няма нужда да продължаваме проучванията.

— Означава ли това, че ще се върнем при корабните останки? — попита Съмър.

— Доктор Рупе се е заел да организира официални разкопки под патронажа на Истанбулския археологически музей — отговори Пит. — Предупреди ни да избягваме всяка работа по останките, докато не получи одобрение от културното министерство.

— Значи можем да се опитаме да намерим римската галера? — попита развълнувано Съмър.

— Точно се бяхме заели да направим оценка на малък район на юг оттук — отговори баща й. — Ще свършим с работата след два-три дни. Разбира се, стига нашият подводен апарат да работи — добави той и кимна към Гън.

— А, да, донесох резервните части — каза Съмър и подаде на Гън дошлите с нощния полет пратки. Той бързо разкъса опаковката на първата и възкликна доволно:

— О, ново електрическо табло! То ще ни върне в подводния свят.

Погледна втората пратка и я плъзна към Пит — тя беше адресирана до него.

— Добре, сега, след като отново ще разполагаме с миниподводницата, да се залавяме за работа и да довършим нашия турски проект — каза Пит с усмивка, — защото пътят до Кипър е дълъг.

След час капитан Кенфийлд насочи „Егейски изследовател“ през Дарданелите и след това на юг покрай турския бряг.

Щом излязоха от пристанището, Пит се върна в каюткомпанията, седна и отвори колета.

— Домашни сладки? — попита Джордино, докато се настаняваше срещу него.

— Не съвсем. Накарах Хайрам да проучи „Отоманска звезда“ и „Султана“.

Хайрам беше Хайрам Йегер, компютърният експерт на НАМПД. В сградата на националната агенция във Вашингтон той управляваше свръхмодерен компютърен център, който следеше подробни данни за времето в цял свят. Йегер беше умел хакер и щом се наложеше, не се колебаеше да използва всички разрешени и неразрешени източници на информация.

— Точно тия два кораба бих искал да видя на морското дъно — отбеляза Ал. — Открил ли е нещо интересно?

— Така изглежда — отговори Пит, докато разгръщаше няколкото печатни страници. — Двата съда са регистрирани в Либерия на името на компания пощенска кутия. Йегер е успял да проследи кой я притежава, и това се оказва частна фирма с името „Анадолски Експорт“ — същата компания, която спомена полицията. Отдавна се занимават с износ на турски текстил и други стоки за търговски партньори в цялото Средиземноморие. Имат склад и офис сграда в Истанбул, както и пристанище близо до град Кирте.

— О, познавам го това пристанище много добре — подхвърли Джордино с крива усмивка. — И кой е шефът на въпросната компания?

— Собствеността е на Озден и Мария Челик.

— Аха, ясно... Обичат да се возят на „Ягуар“ и да газят хората по вода и суша.

Пит му подаде снимка на Челик, която Йегер беше свалил от материал за конференцията на Турската търговска асоциация. След това му подаде няколко сателитни снимки на имотите на Челик.

— Това е нашият човек — каза Джордино, докато оглеждаше внимателно първата снимка. — Какво друго знаем за него и жена му?

— Всъщност Мария му е сестра и данните не са изобилни. Според Йегер Челик са хора, които не обичат да се шуми около тях и дори са обвити в тайнственост. Казва, че трябва да се рови по-дълбоко, ако иска да намери нещо интересно.

— Е, и намерил ли е?

— Чуй това. Едно генеалогическо проучване посочва двамата Челик като праправнуци на Мехмед VI.

Джордино поклати глава.

— Кой е пък този?

— Последният султан, управлявал Отоманската империя. Свален е от трона и изгонен от страната, когато през 1923 година на власт идва Ататюрк.

— И сега горкото момче притежава само един стар мизерен товарен кораб? Не е за чудене, че настроението му е кофти.

— Според Йегер двамата са едни от най-богатите турци.

— Предполагам, че това обяснява този пристъп на фанатизъм заради отоманските корабни останки.

— И наглата кражба от Топкапъ. Обаче зад нея може да се крият и някакви други мотиви.

— Например?

— Йегер е открил възможна финансова връзка с една истанбулска маркетингова фирма, която подпомага мюфтията Батал в неговата президентска кампания. Рей Рупе ни каза за този мюфтия, когато бяхме в Истанбул. Той има много последователи фундаменталисти и някои среди го смятат за крайно опасен.

— Никога не е лошо да имаш приятели с дълбоки джобове — отбеляза Джордино. — Чудя се обаче каква ще е ползата за Челик?

— Добър въпрос. Отговорът му сигурно би ни изяснил доста неща.

Пит остави доклада на масата и се замисли за двамата турци, а Ал почна да разглежда сателитните снимки.

— Виждам, че „Отоманска звезда“ се е върнала в родното пристанище. Обаче се питам какво ли прави този гръцки танкер до нея. — И плъзна снимката към Пит.

Пит я разгледа. Беше направена от голяма височина. Товарният кораб беше на старото си място. От другата страна на кея беше вързан малък танкер, а бяло-синият му флаг едва се забелязваше на върха на

мачтата. Тъкмо той привлече погледа му и Пит се зае внимателно да го изучава, после взе лупата, която лежеше върху морските карти.

— Това не е гръцкото знаме — каза накрая. — Танкерът е от Израел.

— Я, не бях чувал, че израелците имат танкери — отбеляза учудено Джордино.

— Някой май спомена израелски танкер? — обади се капитан Кенфийлд, който беше дочул разговора им от другия край на мостика.

— В момента гледам един, пристанал в залива на едни турски приятели — отговори Пит.

Лицето на Кенфийлд пребледня.

— Докато бяхме в Чанаккале, беше подаден сигнал за тревога заради изчезнал израелски танкер близо до Манагат. Всъщност става дума за танкер, превозващ вода.

— А, да, преди няколко седмици видях такъв — каза Пит. — Колко е голям?

— Мисля, че се казва „Даян“ — отговори капитанът, приближи се до компютъра и погледна, за да е сигурен. — Да, точно така се казва. Вместимост приблизително осемстотин тона и дължина почти сто метра.

Завъртя компютъра към Пит и Джордино, за да могат да разгледат снимката на изчезналия кораб. Нямахте съмнение, че става дума за същия съд.

— Тези снимки са отпреди по-малко от двацет и четири часа — каза Ал, след като видя автоматично отбелязваната дата и часа.

— Капитане, работи ли обезопасеният сателитен телефон? — попита Пит.

— Разбира се. Искаш да се обадиш на някого?

— Да — отговори Дърк-старши. — Мисля, че вече е време да се обадим във Вашингтон.

— О'Куин, добре, че се отби. Влизай и се настанявай.

Офицерът от разузнаването беше изумен, че вицепрезидентът на Съединените щати лично го посрещна във фоайето на втория етаж на сградата на изпълнителната власт „Айзенхауер“ и го въведе в кабинета си. Със сигурност Вашингтонският протокол изискваше секретар или помощник да въведе човека с по-нисък ранг в осветеното леговище на Номер втори в държавата. Обаче Джеймс Сандекър беше от рядката порода, която не виждаше смисъл в подобна показност.

Преди години пенсионираният флотски адмирал Сандекър беше един от основателите на Националната агенция за морско и подводно дело и помогна много за превръщането ѝ в силна океанографска служба. Изненада всички, когато предаде управлението на Пит и прие да се кандидатира за вицепрезидент, като се надяваше, че на новия пост ще може да направи още повече за опазването на световните океани. Сандекър беше дребен, но пламенен човек с рижа коса и малка козя брадичка и се славеше като прям и искрен човек.

По време на инструктажи в областта на сигурността О'Куин често се забавляваше да наблюдава колко бързо схваща адмиралът най-важното за даден въпрос или човек и стига до същността.

Сега за пореден път се възхити на десетките стари картини на някогашни кораби и яхти, които покриваха облицованите с дървена ламперия стени.

Сандекър се настани зад писалището си, а О'Куин седна на креслото срещу него.

— Липсва ли ви морето, адмирале?

— О, има много дни, когато бих искал да плавам на нещо друго, а не на писалището — отговори Сандекър, бръкна в едно чекмедже и извади дълга пура. После мина направо на въпроса. — Следите ли събитията в Турция?

— Да, сър. Това е част от регионалната ми задача.

— Какво знаеш за оная откачалка Озден Челик?

О'Куин трябваше да помисли малко.

— Турски бизнесмен. Свързват го с членове на саудитското кралско семейство. Смятаме, че може би е набъркан във финансирането на Партията на щастieto на мюфтията Батал. Защо питате?

— Очевидно се занимава и с разни други неща. Знаете ли за израелския танкер, който изчезна преди два дни?

О'Куин кимна. Беше чел за станалото във всекидневния бюлетин.

— Видян е в малко пристанище, контролирано от Челик, намиращо се на няколко мили от Дарданелите. Разполагам със сигурни данни, че този тип стои зад скорошната кражба на артефакти от Топкапъ. — Сандекър плъзна сателитна снимка на танкер по плота на писалището.

— Топкапъ? — повтори О'Куин и веждите му се вдигнаха почти до косата. — Ние смятаме, че може да има връзка между кражбата в Топкапъ и скорошните нападения срещу джамиите и Купола на скалата в Ерусалим.

— Да, президентът е информиран за тази вероятност.

О'Куин се зае да проучва сателитната снимка.

— Сър, мога ли да попитам как сте стигнали до тази информация?

— Чрез Дърк Пит от НАМПД. Двама от неговите учени са били убити от хората на Челик, а трети отвлечен и закаран в същото пристанище — отговори Сандекър и посочи снимката. — Пит успял да измъкне човека си, но на пристанището открили контейнер с пластични експлозиви. Армейски октоген, за да съм точен.

— Та това е взривното вещество, което беше лабораторно установено след взривовете в джамиите! — развълнувано каза О'Куин.

— Да, каза се на съвещанието при президента.

— Челик сигурно действа в интерес на мюфтията Батал. За мен е напълно ясно, че нападенията срещу джамиите с произведени в САЩ експлозиви са опит да са разпали фундаменталистко възмущение в Близкия изток и най-вече в самата Турция. Тяхната цел сигурно е да спечелят общественото мнение и да докарат Батал на власт.

— Да, това е логичен мотив. Затова този отвлечен израелски танкер предизвиква тревога.

— Свързахте ли се с турското правителство?

— Не — отвърна вицепрезидентът. — Шефът се тревожи, че всяко действие от наша страна може да бъде изтълкувано като бъркане в изборните резултати. А и честно казано, не знаем колко дълбоко стигат пипалата на Батал в правителствения апарат. Залозите са прекалено високи и разликата твърде малка, за да рискуваме някакъв изблик на възмущение да обърне нещата и той да спечели изборите.

— Обаче нашите анализи показват, че мюфтията има шанс да спечели така или иначе.

— Президентът разбира това, но е наредил да няма никаква американска намеса, докато не минат изборите.

— Има тайни канали, които бихме могли да използваме — подсказа О'Куин.

— Прекалено е рисковано.

Сандекър извади пурата от устата си и огледа сдъвкания край.

— Да, О'Куин. Мандатът е на президента, а не мой.

— Но ние не можем просто да се правим, че не знаем нищо.

— Точно затова те извиках. Предполагам, имаш връзки в Мосад?

— Разбира се — кимна агентът.

Сандекър впи яркосините си очи в него.

— Значи предлагам да се обадиш на твоя човек и да му кажеш къде се намира отвлеченият им танкер.

58.

Руди Гън свърши с ремонта на повреденото електрозахранване на ДУС-а на смрачаване, точно преди „Егейски изследовател“ да стигне при разположената на югоизток от Чанаккале координатна мрежа, която искаха да проучат. Спуснаха сонара с дистанционно управление във водата и екипажът се зае с денонощната си работа по проучване на участъка. В полунощ, когато втората смята се яви за дежурство, на мостика бяха останали само помощник-капитанът и кормчията.

Корабът плаваше бавно на север. Изведнъж кормчията се вторачи удивено в екрана на радара.

— Сър, откъм левия ни борд внезапно се появи някакъв плавателен съд, на по-малко от четвърт миля — възкликна той развълнувано. — Кълна се, преди минута го нямаше.

Вторият офицер хвърли поглед на екрана и видя една малка жълта амеба да се слива с центъра, който представляваше самият „Егейски изследовател“.

— Откъде се взе, по дяволите? — избъбри той. — Двайсет градуса надясно — нареди бързо, защото се страхуваше, че приближаващият съд може да ги блъсне под прав ъгъл.

Кормчията завъртя щурвала, а помощник-капитанът се приближи до стъклата на мостика и погледна навън.

Луната и звездите бяха скрити от ниска облачност и морето беше обгърнато от тъмнина. Той очакваше да види светлините на непознатия кораб съвсем близо, но с изненада установи, че навън цари само мрак.

— Този тъпак дори не е включил светлините си — отбеляза той, докато оглеждаше морето, за да зърне поне някаква сянка. — Ще се опитам да се свържа с тях по радиото.

— Не бих ви съветвал — каза отсечено нечий глас.

Помощник-капитанът стреснато се обърна и видя двама мъже с черни камуфлажни униформи и автомати. По-високият, със слабо лице и квадратна брадичка, насочи автомата си към гърдите му и нареди:

— Заповядай на кормчията да поеме по курса си. Няма опасност за вашия кораб.

Помощник-капитанът неохотно кимна на кормчията.

— Върни се на стария курс. — След това се обърна към командоса. — Какво правите на нашия кораб?

— Търся човек на име Пит. Доведете го на мостика.

— Няма такъв човек на борда — излъга офицерът.

Командосът пристъпи към него и каза съвсем спокойно:

— Тогава ще изведа хората си и ще потопя кораба ви.

Помощник-капитанът се запита дали това не е само заплаха. Обаче, когато надникна в коравите очи на командоса, стигна до извода, че тази възможност е напълно реална, така че пое щурвала и прати кормчията да доведе Пит. Вторият нападател веднага пое след него.

След няколко минути Пит дойде на мостика. Очите му святкаха гневно.

— Господин Пит? Аз съм лейтенант Ласло, от израелските тюлени.

— Лейтенант, ще ме извините, че не ви посрещам с добре дошли на борда — отговори сухо Дърк-старши.

— Извинете ни за нахлуването, но се нуждаем от вашата помощ за провеждането на една много деликатна операция. Получих уверения, че най-висшите ешелони на вашето правителство са одобрили вашето сътрудничество.

— Разбирам. Ако обаче случаят е такъв, за какво е целият този среднощен маскарад?

— Защото действаме в турски териториални води без разрешение. Нужно е да осигурим безопасността си.

— Добре, лейтенант, свалете оръжията и ми разкажете за какво е тази суматоха.

Командосът малко неохотно преметна автомата през рамо и даде знак на колегата си да направи същото.

— Наредено ни е да спасим екипажа на израелския танкер „Даян“. Според докладите вие познавате пристанището, където е задържан танкерът.

— Да, заливчето на север от Дарданелите. Още ли е там?

— Разузнавателните доклади от последните десет часа потвърждават местоположението.

— Защо не използвате дипломатически канали, за да освободите хората си?

— Вашето правителство ни предостави информация, че може да има връзка между отвличането и скорошното нападение срещу Купола на скалата в Ерусалим. Докладът за наличието на контейнер с експлозивни в пристанището накара нашите специалисти да заподозрат подготовката на друго нападение.

Пит кимна, защото осъзна, че преследването на Челик по официалните канали може да доведе до опасно забавяне. Очевидно беше, че турчинът е замислил нещо недобро, а Пит имаше голямо желание да го извади завинаги от играта.

— Добре, лейтенант, с удоволствие ще ви помогна. — След това се обърна към помощник-капитана. — Роджърс, съобщи на капитана, че съм напуснал кораба. Лейтенант, между другото, как се качихте на борда?

— Разполагаме с малка гумена лодка, вързана е за десния борд. Отплаването ни ще бъде улеснено, ако корабът намали малко.

Роджърс изпълни молбата му, след това се изправи на крилата на мостика, за да наблюдава как Пит и няколко черни сенки се прехвърлиха през релинга и безшумно изчезнаха в нощта. Няколко минути по-късно кормчията го извика при екрана на радара.

— Ето, изчезна — каза и посочи с ръка.

Роджърс погледна синия празен екран и кимна. Някъде там в открито море Пит беше изчезнал от повърхността заедно с тайнствения плавателен съд. Той силно се надяваше, че изчезването му ще е само временно.

59.

„Текума“ отново се потопи в непрогледните дълбини. Беше подводница от клас „Делфин“, произведена в корабостроителницата „Ховалдсверке Дойче Верфт“ в Кил, Германия, и една от малкото, с които разполагаше израелският флот. Задвижваше се от дизели и макар и малка, беше оборудвана с най-модерна електроника и оръжия, което я превръщаше в страшно подводно оръжие.

Гумената лодка още не се беше опряла в корпуса, когато неколцина моряци издърпаха Пит и командосите на палубата и им помогнаха да влязат през люка, а други се заеха да прибират лодката в специално водонепроницаемо отделение. Пит едва беше успял да се настани на една пейка в тясната каюткомпания, когато из подводницата се разнесе командата за потапяне.

Ласло донесе кафе и се настани срещу Пит. След това бръкна в едно от чекмеджетата на масата и извади сателитна снимка на пристанището, която приличаше досущ на изпратената от Йегер.

— Ще влезем с два малки екипа — започна да обяснява израелецът. — Единият ще се заеме с претърсването на танкера, а другият — с бреговете съоръжения. Можете ли да ми кажете нещо повече за сградите?

— В случай, че дойда с вас — отговори Пит.

— Нямам подобни заповеди.

— Лейтенанте, виж какво. — Пит го изгледа хладно. — Не дойдох, за да се повоза на подводница. Хората на Челик убиха двама от моите учени и отвлякоха трети. Сестра му отвлече жена ми под заплахата на оръжие. На пристанището има достатъчно взривно вещество да започнеш Трета световна война. Разбирам, че искате да приберете екипажа на „Даян“, но тук залогът може да излезе много голям.

Ласло се замисли. Пит не се оказа типът човек, който очакваш да намериш на борда на изследователски кораб. Съвсем не беше тесногръд учен, а истински човек на действието.

— Добре — отговори той тихо.

Пит взе снимката и подробно обясни разположението на двата склада и тухлената административна сграда.

— Можете ли да ми кажете нещо за охраната? — попита лейтенантът.

— На първо място, това е действащо пристанище, но се сблъскахме и с група въоръжени лица. Предполагам, че повечето бяха членове на личната охрана на Челик, но сигурно имаше и няколко, които охраняваха самото място. Бих се подготвил за малка, но тежковъоръжена група пазачи. Лейтенант, твоите хора обучавани ли са във взривяване?

Командосът се усмихна.

— Ние сме от Шайетет 13. Саботажите са част от работата ни.

Пит беше чувал за израелската специална част, която наподобяваше по обучението и задачите си американските „тюлени“. Спомни си, че ги наричат „батманите“ заради формата на отличителния знак, който носеха на униформите си.

— Хора от моето правителство са силно загрижени за контейнер с пластичното взривно вещество октоген, който се намира в единия от складовете — обясни Пит и посочи мястото на снимката.

— Целта на нашата мисия е единствено спасяването на екипажа, но унищожаването на тези експлозиви е от взаимен интерес — отвърна Ласло. — Ако октогенът е още там, ще се погрижим за него.

Нисък мъж с офицерска униформа се наведе да мине през херметичната врата, която водеше в офицерската каюткомпания, кимна на Пит и каза:

— Ласло, след четирийсет минути ще бъдем в оперативната зона.

— Благодаря, капитане. Това е Дърк Пит от американския изследователски кораб.

— Добре дошли на борда, господин Пит — отговори капитанът безразлично и отново се обърна към Ласло. — Ще разполагате с около два часа мрак, за да изпълните мисията си. Предупреждавам те: когато се съмне, не искам да съм на повърхността.

— Капитане, нека ти обещаю нещо — отговори командосът с хладно високомерие. — Ако не се върнем след деветдесет минути, можеш да отплаваш и без нас.

60.

Ласло грешеше за продължителността на мисията, но не по начина, които очакваше.

„Текума“ изплава на повърхността на две мили северно от заливчето и за втори път тази нощ свали на вода групата командоси. Облечен в черна бойна униформа без отличителни знаци, Пит се присъедини към спасителния екип от осем души, който се настани в двете гумени лодки и бързо потегли към брега.

Спряха пред входа на пристанището и кормчиите изгасиха извънбордовите двигатели и превключиха задвижването на захранвани от акумулатори почти безшумни електромотори.

Щом се плъзнаха в пристанището, Пит се огледа разочаровано и установи очевидното:

— Няма го.

Израелецът изруга. Нямаше го не само танкера, но и целият кей беше пуст. Сградите на брега бяха тъмни и изглеждаха необитаеми.

— Екип „Алфа“, промяна в плана. Слизане на сушата с цел проверка източния склад.

Имаше слаба вероятност екипажът на танкера да е затворен на брега, но лейтенантът знаеше, че това са напразни надежди. Отдавна беше разбрал, че успехът на всяка тайна операция зависи единствено от качеството на разузнаването. Днес то сякаш се беше провалило.

Двете лодки едновременно забиха носове в брега на няколко метра от кея и облечените в черно подобни на привидения войници слязоха безшумно на сушата. Пит изостана зад екипа на Ласло.

Командосите се приближиха до тухлената къща и яростно се втурнаха вътре. От звуците, които се носеха отвътре, Пит можеше да каже, че сградата е изоставена, както впрочем и останалите пристанищни съоръжения. Той тръгна към склада и чу тихите стъпки на Ласло, който го настигна.

— Още не сме проверили тази сграда — каза израелецът с укор.

— И тя е празна като другите — каза Пит, отвори вратата и пристъпи вътре.

Ласло светна лампите и се увери, че Пит е прав. Металната приличаща на пещера постройка беше празна, ако се изключеше контейнерът в дъното.

— Вашите експлозиви? — попита командосът.

— Да се надяваме, че още са вътре — отвърна Пит.

Отидоха до контейнера и Пит махна резето, дръпна вратата и изведнъж се озова срещу някакъв човек, който замахваше с дъска срещу него. Успя да отскочи, после се извъртя, за да нанесе удар на свой ред. Но докато го правеше, кракът на Ласло изскочи сякаш от нищото и се заби в корема на нападателя. Той зяпна за въздух и полетя обратно в контейнера.

— Кой си ти? — изръмжа лейтенантът и насочи автомата си към него.

— Леви Грийн. Моряк съм на „Даян“. Моля, не ме убивайте.

— Не се страхувай — отвърна Ласло. — Ние дойдохме да ви спасим.

— Извинявай... — каза мъжът на Пит. — Помислих те за някой от докерите.

— Какво правиш в контейнера? — попита американецът.

— Принудиха ни да натоварим съдържанието му, сандъчетата с експлозиви, на „Даян“. Скрих се тук с надеждата да избягам и да вдигна тревога, но те пуснаха резето и се озовах в капан.

— Къде са останалите от екипажа? — попита лейтенантът.

— Не знам. Сигурно са ги върнали на кораба.

— Танкера го няма.

— Те го преустроиха — каза Грийн, очите му бяха ококорени от страх. — Срязаха палубата, отвориха предните трюмове и ги напълниха с изкуствен тор. Накараха ни да подредим сандъчетата с взривно вещество между тях.

— Какъв изкуствен тор? — попита Пит.

— Много сандъци с двайсеткилограмови чували. Амониева селитра.

— Амониева селитра?

— Да.

Пит се обърна към Ласло.

— Изкуствените торове и особено амониевият нитрат са евтини, но резултатни взривни вещества — обясни той, спомнил си

разрушителния ефект на пълния с амониев нитрат микробус, взривен от някакъв откачалник пред федералната сграда в Оклахома през 1995.

— Знам — каза Ласло и се обърна към Грийн. — Откога си в контейнера?

Той си погледна часовника.

— Малко повече от осем часа.

— Което означава, че имат стотина мили преднина — пресметна Пит набързо.

Ласло подаде ръка на Грийн, за да се изправи.

— Ти идваш с нас. Да побързаме.

Капитанът на „Текума“ с облекчение видя батманите да се връщат след по-малко от час. Чувствата му обаче се промениха, когато Ласло докладва за изчезването на „Даян“. Набързо прегледаха записите от радара на подводницата и влязоха в идентификационния сигнал на танкера, но не можаха да установят местоположението му.

— Ще подам сигнал за тревога във флотското командване — каза капитанът. — Може да се намират близо до Хайфа или Тел Авив.

— Мисля, че предположението ви е грешно — каза Пит. — Ако историята се повтаря, ще взривят кораба до някое важно за мюсюлманите място, за да изглежда така, сякаш Израел е извършил нападението.

— Ако искат да нападнат голямо населено място, Атина е най-близо — отбеляза Ласло.

— Не, Истанбул е малко по-близо, а освен това е мюсюлмански град.

— Но те не биха нападнали своя собствен народ — възрази капитанът насмешливо.

— Поне досега Челик многократно показва, че е достатъчно безскрупулен — не се съгласи Пит. — Ако вече е взривил джамия в своята родина, а и из региона, няма причина да се съмняваме, че е готов да убие хиляди свои сънародници.

— Толкова ли е опасен този танкер? — попита капитанът.

— През 1917 година един френски военен кораб, натоварен с муниции, се запалва и взривява пристанището на Халифакс. При експлозията загиват повече от две хиляди жители. А „Даян“ превозва вероятно много по-голяма взривна сила от онзи френски кораб. Ако се е насочил към Истанбул, ще влезе в градски център, населяван от

повече от дванайсет милиона души. — Посочи морския подход към Истанбул и добави: — При скорост дванайсет възела сигурно се намира на два или три часа път от града.

— Твърде е далече от нашия обсег, за да го настигнем — отбеляза капитанът. — Но така или иначе не бих минал през Дарданелите. Мисля, че най-умното, което можем да направим, е да вдигнем по тревога гръцките и турските власти, а ние да се изнесем от техните териториални води. Междувременно разузнавателните сателити ще установят точното местоположение на „Даян“.

— А екипажът? — попита Ласло.

— Лейтенант, съжалявам, но не можем да направим нищо — въздъхна капитанът.

— Три часа — измърмори Пит, докато изучаваше маршрута до Истанбул. — Капитане, ако искам да успея да го настигна, трябва веднага да се върна на моя кораб.

— Да го настигнеш? — удиви се Ласло. — Как? Не видях да имате хеликоптер на борда.

— Не е хеликоптер — отговори решително Пит, — но е бърз почти като куршум. И точно така се казва.

61.

„Куршум“ пореше водата като високоскоростен хидроплан.

— Ал, сбърка си за максималната скорост — отбеляза Пит, наложи се почти да изкрещи, за да надвика воя на двата дизела.

Джордино изви глава към навигационния екран. Отметката на индикатора за скоростта стоеше на четирийсет и три възела.

— Винаги е по-добре да посмалиш, отколкото да преувеличиш — изкрещя той в отговор и се ухили.

На лейтенант Ласло на седалката за пътник зад тях не му беше до веселие — якият командос се чувстваше в „Куршум“ като в центрофуга, въпреки че бе закопчал коланите, за да не падне от седалката.

Понесоха се с рев през оживените Дарданели — Пит трябваше да приложи целия си опит и умения да държи „Куршум“ по курса, докато се промъкваше между танкерите и товарните кораби, които плаваха в двете посоки. Мощните ксенонови прожектори му осигуряваха добра видимост напред, а Джордино помагаше в откриването на по-малки плавателни съдове или отпадъци по курса им.

Не това беше начинът, по който Пит би искал да плава през този исторически пролив. Заради любовта си към историята той знаеше, че Ксеркс и Александър Македонски са успели да прехвърлят армиите си в противоположни посоки през пролива, известен тогава като Хелеспонт. На югозападния бряг недалече от Чанаккале се бе издигала Троя — обектът на Троянската война. Още на север се намираха бреговете, където се беше провалил десантът на Съюзниците в Галиполи по време на Първата световна война. Пит виждаше историческите брегове и голите върхове размазани от скоростта, а очите му се стрелкаха към тях, към навигационния екран и черните вълни, които бързо изчезваха под вирнатия нос на подводницата.

Скоро тесният пролив се разшири във водите на Мраморно море и Пит малко се отпусна, защото сега разполагаше с повече простор за маневри. Когато заобиколиха северния нос на острова, дал името на

морето, вниманието му беше привлечено от спокойния глас на Руди Гън, който се понесе от радиостанцията.

— „Егейски изследовател“ вика „Куршум“.

— „Куршум“ слуша. Руди, какво имаш за мен? — отговори Пит в микрофона.

— Потвърждавам предположението ти. Хайрам откри една скорошна сателитна снимка, на която се вижда въпросният съд да влиза в Дарданелите.

— В колко часа?

— В двацет и три часа местно време — отговори Гън.

— Може би трябва да звънеш на Сандекър.

— Вече звъннах. Каза, че ще говори с някои хора там.

— По-добре да побърза. Нямаме много време.

— Внимавай и се пазете. Край.

— Да се надяваме, че Челик не е купил турския флот и бреговата охрана — измърмори Джордино.

Пит се запита докъде ли се простират корупционните възможности на Челик, после хвърли поглед на навигационния екран и забеляза, че сега, след като голяма част от горивото беше изразходвана, „Куршум“ плава с четирийсет и седем възела.

— Можем ли да ги настигнем, ако се наложи? — попита Ласло.

Пит си погледна часовника. Беше четири сутринта. Една бърза сметка показва, че ако двата плавателни съда продължават да се движат с максимална скорост, ще наближат Истанбул след около час.

— Да — отвърна той.

Обаче знаеше, че ще е на косъм. Много тънък косъм.

62.

„Този път няма да има втори Ерусалим“, каза си Мария. Работеше под ярката светлина на палубните прожектори и поставяше капсул-детонатори в блокчетата пластичен експлозив. След това ги свърза с отделни взриватели с часовников механизъм. Погледна си часовника, изправи се и се взря над носа на кораба. Отпред се виждаше килим от мигащи бели точки, прострян под омарата на нощното небе. Светлините на Истанбул бяха на по-малко от десет мили пред тях. Тя коленичи на палубата и нагласи всички часовникови механизми на два часа закъснение.

След това постави взривателите в малка кутия и се спусна в откритата част на резервоара откъм левия борд. Подът на трюма беше покрит плътно със сандъци, пълни с чували амониева селитра, и тя трябваше да се промъква странично и на зигзаг между тях, докато стигне центъра, при дървените сандъчета с хиляда и триста килограма октоген. Пъхна един от взривателите дълбоко в средата на едно от тях, след това още четири взривателя в близките сандъци с амониева селитра. После отиде в резервоара откъм десния борд и повтори същата процедура с останалите взриватели, като се погрижи да ги скрие добре.

Тъкмо се качваше на мостика, когато мобилният ѝ телефон започна да звъни. Не се изненада, като видя, че се обажда брат ѝ.

— Озден, много рано си станал — каза тя вместо поздрав.

— На път съм за офиса, за да видя събитието лично.

— Не стой близо до прозореца. Взривът ще е невъобразимо силен.

Той се изкиска.

— Сигурен съм, че този път няма да има изненади. По план ли върви всичко?

— Да, действаме според плана. Светлините на Истанбул вече се виждат. Подготвих всичко за след по-малко от два часа.

— Чудесно. Яхтата е на път. Скоро ще се срещнете. Ще дойдеш ли при мен?

— Не. Мисля, че е по-добре да изчезна за известно време заедно с екипа. Ще откараме „Султана“ в Гърция и ще я оставим там. Обаче ще се върна навреме за изборите.

— Мария, часът приближава. Скоро ще се насладим на плодовете на усърдните си усилия. Довиждане, сестро.

— Довиждане, Озден.

Затвори телефона и се замисли за странните им отношения. Бяха израснали заедно на самотен гръцки остров и от малки бяха близки, като близостта им се усили след смъртта на майка им, починала още млада. Взискателният им баща имаше големи очаквания и за двамата, но винаги се беше отнасял към Озден като към бъдещ владетел. Може би затова тя винаги бе по-коравата от двамата и май за баща им беше по-скоро втори син, отколкото дъщеря. Дори сега, когато брат ѝ отиваше да се настани в богатия си кабинет, тя командваше кораба и беше водач на мисията. Мария винаги водеше сраженията в сенките, докато брат ѝ стоеше на авансцената. Но тя нямаше нищо против, защото знаеше, че без нея Озден е едно голямо нищо.

Докато стоеше на мостика и гледаше над широкия нос на танкера, почувства, че сега тя е човекът с власт. Щеше да се наслади на всяка секунда от това състояние.

Обаче бронята ѝ леко се пропука, когато корабната радиостанция изпраща и се чу глас:

— Истанбулската брегова охрана вика танкера „Даян“. Истанбулската брегова охрана вика танкера „Даян“. Моля, обадете се.

Лицето ѝ се изкриви в гневна гримаса и тя изсъска на кормчията:

— Събери еничарите.

Не отговори на повикването по радиостанцията, а започна да изучава екрана на радара и мислено да се подготвя за предстоящия сблъсък.

Получените посред нощ дипломатически предупреждения от Израел и Съединените щати бяха предадени направо на бреговата охрана. Истанбулското командване даде уверения, че всички приближаващи се към града танкери ще бъдат спирани и претърсвани на безопасно разстояние от брега. Пратиха катер, който заедно с катер

на истанбулската полиция трябваше да застане на пост южно от Босфора.

Напрежението нарасна, когато на екрана се появи неизвестен кораб, движещ се на север. Подозренията се увеличиха, когато стана ясно, че транспондерът на автоматичната система за идентификация на кораба е изключен. Когато неколнократните повиквания по радиостанцията останаха без отговор, по-малкият и по-бърз полицейски катер тръгна да провери съда.

По очертаванията на корпуса и позиционните светлини полицаите бързо установиха, че очевидно става дума за танкер с големината на „Даян“. Катерът се доближи до високите бордове на танкера, после го заобиколи откъм кърмата. Командирът погледна израелското знаме, което се развяваше на мачтата, и белите букви на кърмата и предаде по радиостанцията:

— „Даян“ е.

Това бяха последните му думи.

63.

Палубните прожектори и позиционните светлини изгаснаха секунда преди еничарите да открият огън по полицейския катер. Командирът му загина пръв, надупчен от десетки куршуми, които първо пръснаха предното стъкло. Другият полицай беше повален секунда по-късно, преди да разбере какво става. Третият човек на палубата, полицейски сержант ветеран, успя да реагира — хвърли се зад планшира и отговори на огъня със служебното си оръжие. Еничарите обаче убиха и него, когато катерът се извъртя на една страна и сержантът остана без прикритие.

Стрелбата спря и последният жив на полицейския катер излезе от рубката, видя мъртвите си другари и вдигна ръце. Беше новобранец и гласът му затрепери, докато викаше на стрелците да не го убиват. Молбата му обаче беше посрещната с кратък откос и той падна до мъртвите си другари.

Полицейският катер-ковчег се люшка известно време в килватера на танкера като кученце, изгубило майка си. В щурманската рубка радиото пукаше и се носеха призови от катера на бреговата охрана, но мъртъвците не можеха да ги чуят.

Изстрелите прозвучаха като бойна тръба за Хамет. Капитанът на израелския танкер беше прекарал часове в терзания, откакто той и екипажът му бяха отново затворени в каюткомпанията, след като бяха помогнали да се натоварят пластичните експлозиви. Хамет знаеше, че въоръжените турци, които и да бяха, са превърнали танкера му в плаваща бомба и че най-вероятно израелският екипаж ще бъде взривен заедно с кораба.

Капитанът и помощникът му бяха обсъждали шепнешком планове за бягство, но разполагаха с твърде малко възможности. Двамата пазачи до вратата — сменяваха се през два часа — ги държаха на мушка. Не им даваха храна и вода и не им позволяваха да надничат през илюминаторите.

В този късен час повечето от екипажа се бяха проснали на пода, за да поспят. Хамет лежеше между хората си, но сънят беше последното, за което мислеше. Обаче се престори, че дреме, когато един мъж влезе и започна възбудено да шепне нещо на пазачите. Двамата се изправиха и го последваха навън, като оставиха израелския екипаж временно без охрана. Хамет веднага скочи на крака.

— Ставайте всички — нареди тихо на помощник-капитана и хората около него. После бързо събра сънени екипаж до вратата и тихо обясни плана си.

— Зев, вземи хората и се спуснете с кърмовата спасителна лодка, без да ви забележат — нареди на помощник-капитана. — Аз ще сляза в машинното, за да видя дали не мога да спра кораба. Заповядвам ти да отплаваш без мене, ако не ви настигна до десет минути.

Помощник-капитанът отвори уста да възрази, но в този миг от кърмата заехтя автоматична стрелба.

— Тръгвайте. Използвайте гумената лодка откъм левия борт. Може просто да я хвърлите през релинга, защото корабът плава с пълен ход.

— За някои от хората скокът от борда ще е доста труден.

— Вземете от шкафовете за оборудване спасителни жилетки и въжета. Тези, които ги е страх да скочат, могат да се спуснат по въжетата. Казах: тръгвайте!

Хамет знаеше, че разполагат само с минути, ако не и секунди, така че почти изблъска мъжете от каюткомпанията. Когато и последният моряк изскочи, той също излезе на палубата и затвори вратата. Намираха се в основата на надстройката, която се извисяваше над десния борт. Помощник-капитанът се затича, а екипажът го последва по палубата, плътно до надстройката, така че да не ги виждат от мостика над тях. Хамет затича в обратната посока — към кърмовата стълба, която се спускаше в машинното отделение.

Автоматичната стрелба продължаваше и когато стигна до кърмовата страна на надстройката, той видя десетина мъже, застанали край кърмовия релинг, да стрелят към водата. Приведе се, спринтира към вратата за стълбата и после три палуби надолу. Озова се в широк коридор. Вратата на машинното беше малко по-нататък. Той предпазливо се промъкна до нея, отвори я и надникна. Лъхна го топъл въздух, а шумът почти го оглуши.

Беше се надявал похитителите да не са довели механик за еднопосочното си пътуване и се оказа прав. Машинното отделение беше празно. Той се спусна бързо по тясната метална стълба, спря до огромния двигател и се замисли какво да направи. Имаше различни начини да спре двигателя, но рязката загуба на мощност щеше да предизвика тревога сред нападателите. Трябваше му някакво забавяне, за да може екипажът да се измъкне в безопасност.

Погледът му се спря на горивните резервоари, които се издигаха в предния край на помещението — огромни като хоризонтални силози за зърно.

— Ама разбира се — измърмори той и пристъпи към тях.

64.

След по-малко от десет минути Хамет беше отново на горната площадка на металната стълба. Стрелбата беше престанала, не се виждаха и еничарите, което го разтревожи. Надникна над кърмовия релинг и видя малък катер, който се полюшваше в килватера на танкера — бандитите явно бяха стреляли по него.

Бързо тръгна към задната страна на надстройката откъм левия борт. Надникна иззад ъгъла и с облекчение установи, че тук палубата е пуста. Няколкото въжета, които се полюшваха от релинга, събудиха у него надежда, че може би екипажът е успял да се измъкне. Сърцето му обаче се сви, когато видя, че гумената лодка все още е на стойката си. Предпазливо се промъкна до релинга и надникна през борда да види дали някой виси на въжетата, но те бяха празни.

Чу трясъка на пистолетния изстрел почти от упор. По крака му потече нещо топло и усети пареща болка в бедрото. Кракът му поддаде и той падна на палубата. От сенките на надстройката излезе Мария и спокойно се приближи към него. Пистолетът ѝ бе насочен в гърдите му.

— Капитане, малко е късно за разходки — каза тя студено. — Време е да се присъедините към моряците си.

Хамет я изгледа гневно и извика:

— Защо правите това?

Тя не отговори на въпроса му. Дотичаха двама еничари, сграбчиха го под мишниците, завлякоха го в каюткомпанията и го захвърлиха на пода. Отчаяният му екипаж също беше там, охраняван от пазач с готов за стрелба автомат.

Помощник-капитанът клекна до Хамет, за да се погрижи за раната му.

— Надявах се, че няма да ви намеря тук — изстена капитанът.

— Съжалявам, шефе. Тези типове спряха да стрелят точно когато връзвахме въжетата на релинга. Забелязаха ни още преди да сме успели да спуснем лодката. — И добави съвсем тихо: — А ти успя ли?

Капитанът погледна ранения си крак, след това кимна.

— Да, би могло да се нарече и успех — отговори с пресекващ глас, усещаше, че всеки момент ще припадне. — По един или друг начин нашето пътуване е пред края си.

65.

На три мили северно от танкера, турската брегова охрана продължаваше безуспешно да вика ту „Даян“, ту полицейския катер. Щом му докладваха за стрелба на „Даян“, капитанът на катера нареди танкерът веднага да бъде пресрещнат.

Катерът на бреговата охрана се понесе към големия кораб. Стрелецът зад картечницата на носа беше готов, малкия абордажен екип също. Катерът обиколи танкера — от полицейския катер нямаше и следа, — приближи се откъм десния борд и капитанът извика през мегафона:

— Тук катер на бреговата охрана ТБО-301. Нареждам ви да хвърлите въжената стълба и да се пригответе за проверка.

— Капитане, откъм десния ни борд се приближава друг кораб — извика помощникът му.

Капитанът се обърна и видя тъмна на цвят луксозна яхта.

— Кажи им да се дръпнат, ако не искат да ги пратим на дъното — нареди той раздражено и отново насочи вниманието си към танкера, защото на релинга се беше появил човек.

Капитанът с изненада видя, че това е жена — махаше им и крещеше нещо.

— Доближи ни, нищо не се чува — нареди капитанът на кормчията.

Мария се усмихна доволно, когато катерът на бреговата охрана се доближи на няколко метра от борда. Застанала на релинга, тя се извисяваше много над малкия плавателен съд и гледаше право към мостика.

— Помощ! — изкрещя тя на двамата гранични полицаи, които стояха на крилата на мостика.

И без да изчака отговор, вдигна малката раница, която бе оставила в краката си, и я запрати през релинга.

Хвърлянето беше почти съвършено. Раницата полетя към единия от полицаите и той успя да я улови във въздуха. Мария изчака секунда,

за да се увери, че полицаят ще я отвори, а след това се хвърли по очи на палубата и покри главата си с ръце.

Експлозията освети нощното небе в оранжево, а след блясъка се понесе дълбок тътен. Мария изчака отломките да престанат да падат и едва тогава надникна през релинга. Мостикът на катера беше отнесен. Взривът беше срутил цялата надстройка и бе помел всички на нея. Пушек се извиваше към небето, тук-там проблясваха пламъци. По палубата оглушали и обгорени моряци се опитваха да се изправят.

— Сега! — изкрещя Мария.

Еничарите изскочиха и откриха огън по замаяните моряци на катера. Стрелбата не продължи дълго, защото морякът зад 30-милиметровата картечница на катера беше улучен първи, после паднаха и моряците от групата, която се беше приготвила да се качи на танкера. Неколцина от мъжете все пак успяха да се съвземат и започнаха да отговарят на стрелбата. Обаче бяха принудени да стрелят под невъзможен ъгъл, което ги лишаваше от прикритие. След няколко минути и те бяха повалени и палубата на катера се покри с мъртви и ранени.

Мария нареди на стрелците да прекратят огъня, след това каза нещо в една малка мобилна радиостанция. След секунди яхтата приближи патрулния катер, застана успоредно с него и започна предпазливо да го избутва към борда на танкера. Бяха нужни само няколко подбутвания. Катерът започна да се блъска в борда на танкера и тъй като двигателят му не работеше, скоро започна да изостава.

Яхтата също намали, като продължаваше да притиска катера към борда на „Даян“, но постепенно го изпревари, докато килът на танкера не се извиси над тях. Яхтата изчака, докато носът на катера не се озова точно зад него, и го блъсна с пълна тяга. Чу се приглушен трясък, когато огромният бронзов винт удари корпуса на патрулния катер.

Чуха се само няколко слаби писъка. След секунди катерът изчезна, сякаш никога не беше съществувал.

След два часа плаване с висока скорост и то през нощта, физическата и психическата умора започнаха да тежат на Пит. Бяха минали през центъра на Мраморно море, където излязоха по-големи вълни, които на всеки няколко секунди запращаха „Куршум“ във въздуха. Ласло най-сетне беше успял да успокои стомаха си, но продължаваше да седи вкопчен в седалката.

Надеждите им пораснаха, когато чуха повикванията на патрулния катер на бреговата охрана по международния канал за бедствия.

— Мисля, че викат „Даян“ — каза Джордино и увеличи звука на високочестотното радио, за да го чуват по-добре над рева на двигателите.

Следващите няколко минути слушаха внимателно повтарящите се повиквания, които обаче оставаха без отговор. После радиото изведнъж млъкна. След няколко минути Джордино забеляза нещо да проблясва на хоризонта.

— Видя ли? — попита Пит. И той го беше забелязал. — Да, нещо като светкавица право пред нас.

— На мен ми заприлича на огнено кълбо.

— Взрив? — попита Ласло.

— Не знам. Стори ми се доста малко, за да е от експлозия, но сме твърде далече, за да може да се каже със сигурност.

— Може би са на около десет мили пред нас — каза Джордино и се вторачи в навигационния екран, където в горния край на електронната карта се виждаше входът на Босфора. — Кое то значи, че са много близо до Истанбул.

— И освен това значи, че все още изоставаме с петнайсетина минути — отбеляза Пит.

Възцари се мълчание подобно на това по международния канал за бедствия. Пит, също като другарите си, можеше само да предполага, че турските власти не са успели да спрат танкера. Сега зависеше от тях

да предотвратят катастрофалния взрив, който можеше да убие стотици хиляди. Обаче какво можеха да се надяват да направят?

Прогони тази мисъл от главата си. Може и да не успееш, но бяха длъжни да направят всичко по силите си.

67.

— Не очаквах бреговата охрана да се опита да ни спре — каза вбесената Мария. — Откъде са разбрали, че идваме?

Ниският мъж със сиво лице, който управляваше танкера, поклати глава.

— „Даян“ е обявена за изчезнала. Възможно е някой съд, с който сме се разминали, да е установил, че това е изчезналият танкер, и да е съобщил на бреговата охрана, но пък може и да е за добро. Властите може да си помислят, че са виновни израелците.

— Прав си. Въпреки това не можем да си позволим никакви други намеси.

— Радиото мълчи. Не вярвам, че са успели да вдигнат тревога — отбеляза капитанът. — Освен това радарът показва, че пред нас няма други кораби.

Погледна през страничния прозорец към светлините на синята яхта и добави:

— От „Султана“ съобщиха за дребни повреди от блъскането на катера, но са готови да ни вземат, когато поискаме.

— Колко време остава, докато трябва да напуснем танкера?

— Ще намаля ход, когато влезем в Босфора. Вие може да се подготвите за напускане на кораба, докато аз го насоча към Златния рог. Мисля, че ще сме на изходна позиция след около петнайсет минути.

Мария си погледна часовника. Електрическите взриватели бяха нагласени да избухнат след малко повече от час.

— Чудесно — каза тя. — Да не се бавим.

68.

Бледи пурпурни ивици се проточиха по сиво-черното небе, докато слънцето се подготвяше да се издигне над източния хоризонт. Из цял Истанбул вярващите мюсюлмани ставаха рано, за да си хапнат добре преди започването на деня. Мюезините ги призоваваха от минаретата за утринна молитва. Джамииите щяха да са по-пълни от обикновено, защото според ислямския календар това беше последната седмица преди Рамазана.

С Рамазан се обозначава деветият месец от ислямския календар, когато, както твърди традицията, на Мохамед били разкрити първите стихове от Корана. Вярващите се стремят да се доближат малко повече до Бога през този месец, в което може да сполучи всеки, ако спазва пълно въздържание от храна и вода през светлата част на деня. Актът на самоочистването се съпровожда не само от пост, но и от добри дела спрямо другите. Специално приготвена храна и подаръци се раздават на членовете на семейството, приятелите и роднините. През този месец се извършва благотворителност в полза на бедните и им се оказва помощ.

Израелският танкер навлезе с пълен ход в Босфора, придържайки се към азиатското крайбрежие на Турция. Когато пред носа на танкера се показа Златният рог, капитанът намали скоростта и каза на Мария:

— Вече е време.

Силното течение, което вървеше на юг от Черно море, намали скоростта на големия кораб почти до пълзеж. Мария събра няколко от еничарите на десния борд и ги накара да спуснат металната стълба. Яхтата зае място близо до последното стъпало.

— Обезопасете затворниците и кажете на останалите да идват — нареди тя и започна да се спуска по закрепената за борда стълба.

Щом стъпи на яхтата, се качи в щурманската рубка, където я посрещнаха двамата иракски биячи, които беше наела. Макар още да не се беше съмнало, единият, Фарзад, пак беше със слънчеви очила — негова запазена марка.

— Подготвихте ли всичко в Гърция? — попита тя.

— Да — успокои я Фарзад. — Можем да влезем, без да привличаме внимание, през Тиос. За „Султана“ има запазено безопасно покрито котвено място, а за теб има организиран транспорт до Атина. Полетът ти за връщане в Истанбул е след три дни.

Мария кимна и загледа как еничарите се спускат по стълбата и се качват на яхтата. Мъжете, които пазеха израелците, също дойдоха, след като бяха заключили вратата на каюткомпанията с верига.

Щом последният еничарин се спусна по стълбата, капитанът подаде сигнал на яхтата, че променя курса, увеличи скоростта, зави на запад и след като насочи носа приблизително в джамията Сюлеймание, вкара данните в автопилота и го включи. „Султана“ повтаряше всичките му маневри, почти долепена до борда на „Даян“.

Точно когато се готвеше да излезе от рубката, капитанът забеляза някаква лампичка върху пулта за управление да примигва. Погледна я, но само поклати глава.

— Нищо не мога да направя — измърмори глухо, след това се спусна на палубата и по стълбата в чакащата яхта.

69.

„Куршум“ летеше към Босфора, като оставяше зад себе си широк разпенен килватер. Ранобудните рибари зяпаха със страхопочитание как хибридът между миниподводница и скутер профучава с рев покрай гемиите им.

Пит забеляза някаква яхта да се носи с висока скорост срещу тях и подхвърли на Джордино:

— Ха, тази яхта ми се струва позната.

Италианската яхта мина покрай тях с пълна скорост и курс на юг и Джордино потвърди предположението на Пит:

— Да, това е яхтата на Челик.

— Вероятно бяга от местопрестъплението.

— Което означава, че нямаме много време. — И изгледа Пит многозначително.

Пит не отговори, а продължи със самоубийствена скорост към кораба — бомба; мъчеше се да измисли как да го спрат.

— Ето го! — каза Ласло.

На две мили пред тях и малко вляво видяха кърмата на черния танкер да изчезва зад хълмовете на западното турско крайбрежие.

— Насочили са го право към Златния рог — отбеляза Пит. Всичките му съмнения за мисията на танкера вече бяха изчезнали.

Това беше един от най-гъсто населените райони на града и вече почти от две хиляди години неговото водно сърце. Прицеленият в Сюлеймание, която се намираще само на няколко преки от залива, кораб — бомба не само щеше да разруши историческата постройка, но и да отнеме живота на половин милион души, които живееха в зоната, докъдето щеше да стигне взривната вълна.

Останалата без капитан „Даян“ обаче още не беше стигнала до целта си. Размина се на косъм с един от ранните фериботи и Пит видя как капитанът му размаха юмрук към танкера и наду сирената, въпреки че на мостика не се виждаше жив човек.

— Няма следи от хора на борда — каза Джордино, извил врат към високо издигащите се над водата бордове и надстройки на

танкера.

Пит се приближи откъм левия борд, като се оглеждаше за някакъв начин да се качи, след това се стрелна покрай носа на танкера, за да огледа десния борд. Джордино му посочи спускащата се почти във водата стълба.

— Да, това е по-добре, отколкото да се катериш по въже — съгласи се Пит и приближи подводницата до стълбата. — Поеми щурвала и стой наблизко, но не прекалено...

— Сигурен ли си, че трябва да се качиш?

— Ласло — обърна се Пит към командоса, — с твоя опит ще успеем да обезвредим експлозивите. Ако не успеем, ще обърна танкера към Мраморно море и после изчезваме.

— Не се бавете излишно — посъветва ги Ал, докато се измъкваха от задния люк.

— Ако ми трябваш, ще се свържа с теб на 86-и канал — каза му Пит, преди да излезе на палубата.

— Ще чакам — отговори Джордино.

Пит закричи внимателно по хлъзгавата лява баластна цистерна, хвана се за стълбата и се закатери. Ласло бързо го последва.

Щом стъпиха на палубата, Пит погледна към носа на кораба и веднага видя големите изрязани отвори, в които според Грийн бяха експлозивите.

— Дано имаме време — викна Пит, докато тичаше натам. — Господи, дано имаме време!

70.

Еничаринът се приближи доста колебливо и може би тъкмо затова Мария му се озъби:

— Какво има?

— Госпожице Челик, джетът, с който се разминахме... Мисля... мисля, че е същият от нападението срещу пристанището в Кирте.

Мария чак зина от удивление, но това трая само миг. Обърна се и през томираните стъкла успя да зърне задницата на „Куршум“ да изчезва зад скалистия нос в посока Златния рог.

— Обръщай — кресна тя на капитана на яхтата. Очите ѝ святкаха от гняв. — Връщаме се!

Пит направо не знаеше откъде да започне. Високи метър и осемдесет палети, пълни с двайсеткилограмови торби амониева селитра, бяха струпани навсякъде из предния трюм, при това доста немарливо — очевидно бяха бързали при товаренето. Сигурно бяха скрили сандъчетата с мощния октоген някъде между тях. А към тях трябваше да са свързани взривателите и капсул-детонаторите.

Каза на Ласло, че разполагат само с минути да намерят експлозивите и да ги обезвредят, и той започна да претърсва трюма откъм левия борд, като преди това набързо обясни на Пит какво да търси. Половината от времето изтече, докато Пит се промъкваше към центъра на трюма, където откри десетки сандъчета с пластичен експлозив, напъхани между дървените палети. Започна да ги отваря едно по едно, но вътре имаше само експлозиви, без детонатори. През цялото време в главата му невидим брояч отмерваше минаващите секунди. Едва когато отвори последното сандъче видя малък електрически часовник с взривател и капсул-детонатори, напъхани в пластичния експлозив. Обнадежден, той измъкна капсул-детонаторите от меката маса и тръгна да се връща през лабиринта от палети.

Пет минути вече бяха минали, когато се изкачи по стълбата от трюма и стъпи на палубата. Ласло излезе от другата страна и се втурна

към него, стиснал два електрически часовника. Пит му подаде своя с взривателя и капсул-детонаторите и каза:

— Намерих ги скрити в един сандък.

— Не е достатъчно. — Ласло се намръщи. — Заложили са множество взриватели. Намерих втория случайно, пъхнат в палет с изкуствен тор. Сигурен съм, че има и други.

Погледна часовника на Пит, след това намерените от него.

— Още четиринайсет минути и бум — каза и запрата часовниците заедно с взривателите през релинга. — Няма начин да намерим всички.

— Значи върви да намериш екипажа — нареди Пит, — а аз ще обърна танкера към пролива.

И хукна към мостика. Палубата под краката му потрепери и целият кораб се разтресе. Стигна до страничната стълба, хвърли поглед към кърмата — и му се дощя да не го беше правил.

От изток върху танкера връхлиташе синята яхта на Озден Челик.

71.

Джордино вече беше видял движещата се с пълен ход яхта да поема към танкера. Включи радиостанцията на 86-и канал и се опита да предупреди Пит, но от мостика на „Даян“ не дойде никакъв отговор. Той даде газ и отдалечи подводницата към центъра на протока, като продължаваше да се движи успоредно на танкера. Беше твърде ниско над водата, за да вижда нещо друго, освен мостика, но зърна Ласло да върви по палубата.

Погледна назад и с изненада видя, че яхтата е сменила курса и бързо се приближава към него. Осъзна, че сигурно не са видели как Пит и Ласло се бяха качили на танкера. Двама души се бяха изправили на носа с автомати в ръце.

Джордино бутна дроселите на пълен ход и „Куршум“ едва не излетя от водата. Мина пред носа на танкера и се приближи към северния бряг. Малко по-нататък бе мостът Галата, който според Джордино можеше да му осигури известно прикритие. Хвърли поглед през рамо и видя, че яхтата е само на петдесетина метра зад него и бързо се приближава. Изруга, когато видя на носа ѝ да разцъфват малки жълти светлинки.

Залпът попадна във водата само на сантиметри от корпуса на подводницата. Джордино завъртя щурвала рязко наляво, след това отново надясно. Обтекаемата като риба подводница изпълняваше командите на секундата и той започна да се движи на зигзаг.

Мостът Галата изведнъж изникна право отпред, Джордино прелетя под него и щом се озова от другата страна, отново зави рязко. Обърна се и видя, че яхтата продължава да го следва. По-бързият и маневрен „Куршум“ най-сетне започна да показва превъзходството си и разстоянието между двата съда започна да се увеличава. Обаче това само накара стрелците да засилят стрелбата.

Джордино продължи да се движи на зигзаг. На половин миля пред него се появи друг мост — „Ататюрк“. Нещо изтрополи над главата му и той инстинктивно се наведе. Когато вдигна очи, видя три дупки от куршум в пластмасовия наблюдателен купол. Идеята му, да

намери някакво прикритие и да се потопи вече беше неосъществима, така че той отправи поглед към моста.

От канала се издигаха няколко дебели подпори и Джордино се насочи към тях. Можеше да се откъсне от яхтата, като плава между тях, и така бандитите нямаше да имат открита линия за стрелба. Обаче грижата му да оцелее някак си отслабна, когато се сети за Пит и натоварения с експлозивни танкер.

Само на около миля зад него „Даян“ беше пред края на смъртоносното си плаване. Джордино трябваше да е там, за да прибере двамата мъже от танкера, и колкото по-бързо се върнеше, толкова по-добре.

Отново погледна през рамо и видя, че преследващата го яхта е изчезнала.

Ласло лесно намери затворения екипаж. Макар да бе изгубил сили от раната, капитан Хамет беше накарал хората си да започнат да търсят път за спасение на секундата, след като пазачите напуснаха каюткомпанията. Дебелата верига, която блокираше вратата, бързо беше обявена за неразрушима, така че мъжете насочиха вниманието си другаде. Бяха заобиколени от стоманени херметични стени, така че всъщност разполагаха само с един път и той беше нагоре.

С големите готварски ножове от малкия камбуз екипажът започна да си пробива път през окачения таван и минаващата от там вентилационна тръба — надяваха се да излязат през нея на палубата над тях. Ласло чу шума, който вдигаха, и веднага се отправи към вратата на каюткомпанията. Бързо свали веригата и отвори вратата. Неколцина моряци с ножове в ръцете, стъпили върху масите, спряха работата си и се вторачиха изненадано в него.

— Кой е капитанът? — попита Ласло.

— Аз съм капитанът на „Даян“ — отговори Хамет. Беше настанен в кресло, раненият му крак бе вдигнат на стол пред креслото.

— Капитане, корабът ще избухне след минути. Кой е най-бързият начин да изведете моряците си?

— Кърмовата спасителна лодка. — Хамет се изправи и направи болезнена гримаса. — Не може ли да обезвредите бомбата?

Ласло поклати глава.

— Всички към кърмата — нареди Хамет. — Махаме се от тук!

Моряците бързо излязоха. Ласло и помощник-капитанът помагах на Хамет най-отзад. Щом излязоха на палубата, Хамет усети под краката си необичайна вибрация. В същия миг с ужас видя минаретата на Сюлеймание току-речи пред тях.

— Ние... ние сме в центъра на Истанбул! — възкликна той.

— Да — отговори Ласло. — Хайде, нямаме време.

— Но ние трябва да обърнем кораба и да го махнем от брега — възрази Хамет.

— Вече се прави.

Хамет тръгна след останалите към кърмата, после, когато палубата отново потрепери, спря и изстена:

— О, не! Та аз източих резервоарите!

73.

Пит току-що беше открил този факт. Когато се втурна на мостика, не обърна внимание на премигващите червени лампички на арматурното табло, докато търсеше бутона да изключи автопилота. Танкерът се приближаваше към централната опора на моста Галата, когато Пит си върна контрола върху щурвала. Вторачен в колоната вляво от носа, осъзна, че няма достатъчно място да направи завой с големия кораб. Налагаше се първо да мине под моста и чак тогава да завие и да излезе от Златния рог.

Запита се дали високата надстройка на танкера ще мине под моста. Май щеше, макар и на косъм. Докато чакаше това да стане, най-сетне погледна към премигващите червени лампички и с удивление видя, че това са индикаторите за липса на гориво в главния и допълнителния резервоар. Когато се беше промъкнал в машинното отделение, Хамет бе отворил крановете за промиване на резервоарите и горивото бе започнало да изтича в трюмната вода, която автоматично се изпомпваше навън. Пит разбра, че резервоарите вече са празни, което се усещаше и по неспокойната работа на двигателя, засмукващ последните останали капки.

Внезапно осъзна, че няма да може да завие и да насочи танкера обратно към Мраморно море, където той можеше да се взриви, без да причини вреда. Надеждата, че ще може да го откара на безопасно разстояние от града, беше изгубена.

В такъв миг, на мостика на плаваща бомба, всеки човек би се паникьосал. Всеки би се поддал на инстинктивния подтик да избяга, да се махне от кораба на смъртта и да спаси собствената си кожа.

Но не и Пит. Пулсът му биеше почти както обикновено, очите му оглеждаха бреговата ивица. Мозъкът му работеше на пълни обороти, докато търсеше изход от ситуацията. Хрумна му едно възможно решение. Рисковано и безразсъдно смело, но все пак беше някакво решение. Прехвърли радиостанцията на мостика на канал 86 и взе микрофона.

— Ал, къде си?

Гласът на Джордино се чу незабавно сред пукота на статичното електричество.

— На миля пред теб. Поиграхме си на гоненица с яхтата, но май им писна. Дръж си очите отворени, защото поеха към вас. Готови ли сте с Ласло, за да дойда да ви взема?

— Не, защото ще ми трябваш на друго място — обясни Пит. — Голямата драга в югоизточния край на моста.

— Тръгвам. Край.

Надстройката на танкера тъкмо се беше промъкнала под свода, когато двигателят отново потрепери. Щом танкерът излезе изпод моста, Пит видя, че яхтата е само на стотина метра. Без да ѝ обръща внимание, той завъртя щурвала за пълен ляв завой, след това пристъпи към задния прозорец и се запита как ли се справя Ласло.

74.

Докато израелският командос и помощник-капитанът носеха капитан Хамет към спасителната лодка, се чу стрелба. Секунди покъсно върху палубата се посипа разбито стъкло. Ласло погледна и видя, че стрелбата е съсредоточена върху мостика. Можа да види само антената на яхтата, докато тя минаваше покрай десния борд на танкера.

— Бързо в лодката — викна Ласло на моряците.

Шестима вече се бяха настанили в покритата спасителна лодка от въглеродни влакна. Тя беше монтирана на стръмен хелинг точно над кърмовия релинг, носът ѝ сочеше към водата. Помогнаха на Хамет да се вмъкне през задната врата и той веднага нареди на моряците да си сложат коланите. После погледна към вратата, която Ласло се готвеше да затвори отвън, и попита изненадано:

— Няма ли да дойдеш с нас?

— Още не съм си свършил работата — отговори командосът. — Веднага се спуснете и поемете към брега. Късмет!

Хамет се опита да му благодари, но Ласло бързо затвори вратата. Щом видя, че всички са си сложили коланите, капитанът се обърна към помощника си:

— Зев, спускай ни!

Зев дръпна една ръчка, която освободи външните скоби, и спасителната лодка се понесе надолу към водите зад кърмата на танкера. Носът ѝ разсече водата и тя потъна на метър-два под нея. Едва беше изскочила на повърхността, когато синята яхта се появи отново и пак се чу автоматична стрелба. Разликата беше, че сега тя не идваше от яхтата.

Скритият зад планшира на кърмата Ласло пусна два къси откоса със своя автомат М-4. Целеше се в двамата стрелци, свити на носа на яхтата. Откосите убиха единия на място, другият се размина само с уплаха и бързо се вмъкна в каюткомпанията на яхтата.

Мария, която стоеше на мостика, наблюдаваше случващото се с нарастващ гняв. Погледна си часовника и изкрещя на капитана:

- Има още време. Мини до стълбата!
- А спасителната лодка? — попита той.
- С тях ще се оправяме после.

Яхтата се стрелна напред, изчезна от погледа на Ласло и се доближи до спуснатата стълба. Мария бързо нареди на двама от еничарите да се качат на танкера.

— Аз ще отида да обезопася мостика — каза Фарзад, извади глока си и тръгна към вратата на рубката.

Мария кимна.

— Добре. И се погрижи танкерът да стигне до брега.

Ласло надникна през релинга точно в момента, когато яхтата се отделяше от спуснатата стълба. Един стрелец от яхтата го забеляза, откри огън и Ласло се хвърли зад планшира. Вдигна глава и изруга, защото видя двамата еничари да стъпват на палубата и да се хвърлят зад надстройките.

Ласло запълзя към големия шпигат за оттичане на морската вода и се сви в него. Разбира се, това не беше най-добрата отбранителна позиция, но беше сигурен, че нападателите не са го видели и че може би ще успее да ги изненада.

Излезе прав. Изчака търпеливо, докато еничарите решиха да се придвижат към кърмата, и то заедно. Когато и двамата излязоха на палубата, Ласло вдигна автомата и стреля. Единият падна мъртъв, а другият успя да се хвърли зад една преграда, преди израелецът да успее да стреля втори път.

Сега и двамата бяха приковани в укрытията си и си разменяха къси откоси, надявайки се с един успешен изстрел да видят сметката на противника.

На мостика Пит се опитваше да не обръща внимание на стрелбата, докато държеше щурвала за пълен завой. Обаче не изпускаше от поглед яхтата и местоположението ѝ. При един от тези погледи видя от яхтата да слиза и трети човек, който се качи на борда след еничарите и изчезна към предната палуба, преди Ласло да започне да стреля.

Пит се огледа за някакво импровизирано оръжие. Надникна за миг от страничния прозорец и видя, че еничаринът, който стреляше по Ласло, е залегнал точно под мостика. Бързо свали пожарогасителя от стената, наведе се през прозореца, прицели се и го хвърли.

Импровизираният снаряд пропусна главата на наемника, но го удари в гърба и рамото. Стрелецът се стресна по-скоро от изненада, отколкото от болка, и инстинктивно се надигна и погледна нагоре, за да види кой го е нападнал.

На шест метра от него Ласло го видя в мерника на автомата и натисна спусъка. Изстрелът не предизвика гърчове и фонтани кръв, просто еничаринът падна мъртъв на палубата, а корабът беше обгърнат от внезапна смущаваща тишина.

75.

Мостикът изглеждаше празен. Фарзад влезе през вратата откъм задната стълба, видя, че бреговата ивица на Султанахмет преминава хоризонтално над носа, и пристъпи към щурвала, за да прекъсне завоя на танкера.

— Хайде да не пипаме точно сега руля, а? — каза Пит и излезе иззад конзолата откъм левия борд. Държеше ракетния пистолет, който беше извадил от сандъка за спешни случаи.

Фарзад го изгледа с изненада, после очевидно го позна и изненадата се смени с гняв. Гневът обаче премина в насмешка, когато хвърли поглед на оръжието му.

— Много исках да се срещнем отново — каза Фарзад с дълбок глас и рязко вдигна глока.

Пит дръпна спусъка на ракетния пистолет. Сигналната ракета излетя от цевта и удари Фарзад в гърдите в облак от искри. Дрехите му пламнаха, а ракетата падна на земята, започна да се върти и след секунда избухна, изпълвайки щурманската рубка с огън и дим.

Пит вече се беше проснал на пода и си пазеше главата с ръце от искрите. Реакцията на Фарзад не беше толкова бърза, защото беше зает да си гаси дрехите, когато експлозията запрати втора вълна искри към него. Иракчанинът залитна и се закашля. Пит веднага се хвърли към него, надявайки се, че ще успее да го повали, преди димът да се разсее и той да може да стреля. Обаче наемникът не го беше забравил и насочи оръжието си към него.

Изтрещя оглушителен изстрел, но не от глока на Фарзад. Тялото на наемника отхвърча към щурвала и се свлече на пода, като оставяше кървава диря по пулта за управление.

Ласло влезе. Автоматът му бе насочен към проснатия на пода наемник, чиито дрехи още димяха.

— Добре ли си? — попита той Пит и го огледа.

— Да, тъкмо се наслаждавах на малко фойерверки — отговори американецът и се закашля заради гъстия пушек. — Благодаря ти за навременната намеса.

Ласло му подаде пожарогасителя, който стискаше под мишница.

— Реших, че може да ти дотрябва. Благодаря за въздушната атака.

— Е, сега сме квит — отговори Пит и се зае да гаси пламъците, които весело проблясваха тук-там.

— Не го забелязах този да се качва на борда — отбеляза Ласло и подритна Фарзад, за да се увери, че наистина е мъртъв.

— Промъкна се след първите двама.

— Сигурно ще опитат още веднъж.

— Времето изтича, но за всеки случай може да издърпаш стълбата.

— Добра идея. А ние какво ще правим?

— Ще духнем. Можеш да плуваш, нали?

— Това ми влиза в професията. Ще се видим долу. — И тръгна да слиза на палубата.

Пушекът вече се беше разнесъл през строшените стъкла на мостика. Пит отиде до щурвала. „Даян“ беше завършила по-голямата част от широкия завой и сега носът ѝ постепенно започваше да сочи към южния свод на моста Галата. Сякаш знаеше, че Пит го търси, Джордино се обади по радиостанцията.

— Тук „Куршум“. Току-що минах под моста и съм успоредно на мостика на зелената драга. Какво да правя?

Пит му обясни плана си и Ал чак подсвирна.

— Надявам се, че днес си закусил, защото иначе може да ти прилошее. С колко време разполагате?

Пит си погледна часовника.

— Приблизително шест минути, но ще сме на място на третата.

— Е, благодаря, че ще докарате бомбата при мен. Не закъснявайте обаче — добави Ал и прекъсна радиовръзката.

„Даян“ вече беше завила и южният свод на моста Галата се издигаше само на половин миля от носа ѝ. Пит бутна дроселите докрай в опит да накара танкера да плава по-бързо, защото секундите отлитаха, а мостът си оставаше все така далеч. Знаеше, че всичко се крепи на косъм, но не можеше да направи нищо повече.

Точно в този момент в търбуха на танкера настъпи нежелана тишина. Буботенето и потреперването под краката на Пит престана, отрязано като с нож, а пултът за управление светна като коледна елха.

Останалият без гориво двигател на „Даян“ най-накрая беше изсмукал и последните капки от резервоарите.

76.

Яхтата плуваше на петдесетина метра от десния борд на танкера и Мария го оглеждаше с бинокъл. За нейно разочарование той продължаваше да завива и скоро щеше да застане на курс за връщане под моста Галата. Осъзна защо се случва това, когато зърна за миг Пит на мостика.

— Тримата са се провалили — каза тя, гласът ѝ беше прегракнал от гняв. — Доближи се, за да се качат последните ми хора — нареди на капитана.

— Не е ли по-добре да се отдалечим? — настоя той.

Тя пристъпи към него, така че никой от останалите на мостика да не я чуе.

— Можем, но след като се качат — прошепна студено.

Последните ѝ трима еничари се събраха на палубата на яхтата, която се носеше бързо към борда на танкера. И тъкмо първият да скочи на стълбата, тя започна да се издига — Ласло беше задействал хидравличната уредба, която я вдигаше и спускаше.

— Застреляйте го — изкряска Мария, когато забеляза командоса.

Обърканите еничари насочиха оръжията си към Ласло и откриха огън. Израелецът наблюдаваше действията им и се обърна, за да отстъпи от релинга. Обаче се забави секунда повече при пулта за управление, защото искаше да се увери, че стълбата ще е недостижима за наемниците. Забавянето му излезе скъпо, защото го улучиха в рамото.

Той залитна и падна напред върху пулта за управление, преди да се хвърли на палубата, за да се скрие зад планшира. Лявата му ръка беше безчувствена, рамото му гореше от болка, но сетивата му още бяха наред, така че чу силен трясък отдолу. Стиснал автомата си с една ръка, се доближи до релинга и бързо надникна.

За негово разочарование долният край на стълбата се беше люшнал настрана от танкера и бе увиснал точно над яхтата. Ласло се вгледа по-внимателно и видя, че всъщност се е забил в нея. Когато бе паднал върху таблото, Ласло беше натиснал бутона за спускане,

долният край стълбата се беше стрелнал като копие към водата и се беше забил здраво в палубата на носа.

Двама от еничарите вече се катереха по стълбата. Ласло опря автомата на релинга и пусна един дълъг прицелен откос, който запрати и двамата във водата.

Обаче внезапно почувства замайване от загубата на кръв, така че се търколи отново на палубата и извади комплекта за първа помощ, който беше част от бойната му готовност. Като се бореше с желанието да легне и да заспи, си каза, че трябва да държи яхтата настрана още само две-три минути. Погледна към мостика и се запита дали ще са достатъчни на Пит.

Сега времето беше всичко друго, но не и съюзник на американеца. Последния път, когато си бе проверил часовника, оставаха по-малко от шест минути до експлозията, но Пит се опита да не мисли за това. Всичките му усилия бяха съсредоточени да закара танкера някъде отвъд моста.

След като двигателят беше отказал, корабът плаваше изцяло по инерция. Многобройните генератори осигуряваха енергия за щурвала, но огромният корабен винт се беше завъртял за последен път. Слабото течение в Златния рог леко подбутваше кърмата на танкера и Пит се надяваше, че ще е достатъчно да запази скоростта си още няколко минути. Ако имаше достатъчно време, течението беше достатъчно, за да закара танкера до Мраморно море. Обаче времето вървеше по пътя на корабното гориво.

Болезнено бавно южният свод на моста Галата започна да нараства в рамката на строшеното предно стъкло. „Даян“ продължаваше да плава със скорост около седем възела. От време на време се чуваше стрелба. Пит надникна предпазливо през прозореца. Яхтата беше съвсем близо до борда на танкера. Забеляза Ласло, залегнал близо до горния край на стълбата, и почувства увереност, че поне засега танкерът е в безопасност.

Долната част на моста и сводът скоро се извисиха над мостика и хвърлиха сянка върху надстройките. Пит застана зад щурвала и с нервни пръсти се зае с уредите за управление. Останалото зависеше от Джордино.

— Надявам се, че ще успееш да изпълниш своята част от сделката, партньоре — каза той високо. После проследи с поглед как хвърляната от моста сянка постепенно изчезва.

Сто и четирийсет метровата „Ибн Батута“ беше една от най-големите драги, които Джордино беше виждал. Беше собственост на белгийската компания „Ян де Нул“ и бе една от малкото самоходни драги на света. За разлика от обикновените вакуумни драги, които поглъщат кал и мръсотии с помощта на дълга засмукваща тръба, „Ибн Батута“ разполагаше със земекопен механизъм, по-точно режещата глава с диаметър метър и осемдесет: представляваше два въртящи се в противоположна посока диска със зъби от волфрамов карбид, способни да пробиват и скали. Монтирана на телескопично рамо, закрепено на палубата, режещата глава приличаше на гладна акулска паст, която само чака да захапее.

Драгата работеше на петнайсет метра от брега, крепеше се на два огромни крака, стърчащи от предната част на кораба. Беше перпендикулярно на брега, като кърмата ѝ беше обърната към канала, което беше от полза за плана на Пит.

Джордино се доближи до драгата и забеляза дълга верига, която висеше от десния борд. Спря „Куршум“, бързо излезе, улови веригата и я закачи за кнехта на миниподводницата, преди течението да я отнесе. След това се хвана за нея, изкатери се до релинга на драгата и стъпи на борда.

Понеже можеше да представлява опасност за корабоплаването в канала, кръстената на мароканския изследовател от четиринайсети век драга беше ярко осветена от прожектори. Палубата беше пуста — вероятно екипажът още спеше. Само един моряк беше на вахта на мостика толкова рано сутринта, но пък той не знаеше, че Джордино се е качил на борда.

Джордино се втурна напред, като се молеше пултът за управление на драгата да не е на мостика. Слава богу, не беше: в центъра на дясната палуба, върху изнесена заострена рама доста пред режещата глава, се издигаше малка кабина с големи прозорци. Джордино се качи по стълбите и се настани на мястото на оператора на драгата. Беше щастлив, че режещият механизъм може да се управлява

от един-единствен човек, но се намръщи, когато откри, че пултът за управление е с холандски надписи.

— Е, поне не е на турски — измърмори той и бързо заоглежда таблото.

Намери ключ с надпис „динамо“ и го щракна на позиция „включено“. Дълбоко буботене разтърси палубата, когато големият генератор на драгата заработи. Морякът на вахта се втурна към задните прозорци на мостика, втренчи се в Джордино на пулта за управление на драгата и след миг виковете му се разнесоха от монтираната на тавана радиостанция. Джордино спокойно я изключи, преди да погледне наляво.

Високият нос на танкера току-що беше започнал да излиза изпод моста само на стотина метра от драгата. Джордино заряза опитите си да разгадае надписите на холандски и започна трескаво да натиска бутоните поред. Някой от многото включи режещата глава и тя се завъртя със заплашителен вой. Телескопичното рамо, на което беше монтирана, се простираше хоризонтално от кърмата на драгата на почти дващест метра над водата — прекалено високо за онова, което беше намислил Пит.

— Какво правиш? — попита някой зад гърба му.

Джордино се обърна и видя нисък набит мъж с чорлава глава да се качва към малката кабина. Беше по пижама, наметнал някакво тънко яке. Джордино спокойно вдигна ръка и посочи с пръст.

— Погледни!

Инженерът проследи пръста му и се втрещи, като видя, че „Даян“ се носи към драгата. Понечи да каже нещо, докато се обръщаше отново към Джордино, но го посрещна юмрук в брадичката. Холандецът омекна като мокър макарон. Джордино сръчно го подхвана и го сложи внимателно на пода.

— Съжалявам, приятелю, сега не е време за любезности — каза на изгубилия съзнание мъж и отново насочи вниманието си към пулта за управление. Сянката на танкера вече се плъзгаше върху драгата. Джордино забеляза отстрани малък лост, бутна го надолу и с огромно облекчение видя как краят на телескопа изведнъж започна да се спуска към водата. Не пусна лостчето, докато режещата глава не се потопи във водата почти напълно, а режещите дискове не започнаха да разпенват вълните.

Танкерът беше само на двайсетина метра. С чувство на безсилие Джордино загледа как се приближава: знаеше, че не може да направи нищо повече.

78.

Пит знаеше, че това е отчаян риск, но не разполагаше с никакви други възможности. Просто не му беше останало време да изведе танкера на безопасно място в открито море, а сега, когато двигателят беше отказал, нямаше начин да избегне гъсто населеното крайбрежие на Истанбул. Дори танкерът да избухнеше в центъра на Златния рог, пак щяха да загинат хиляди хора. Единствената му надежда беше да потопи поне част от експлозивите, така че да намали разрушителното им въздействие.

И тук на сцената се появяваше „Ибн Батута“. Пит знаеше, че режещата глава може да разпори танкера като отварачка за консерви. Обаче трябваше да докара танкера до нея, за да се получи. Ако се приближеше прекалено, масата на големия плавателен съд щеше да откъсне телескопичното рамо на режещата глава. А ако се окажеше твърде далече, тя нямаше да може да разреже корпуса на танкера.

Докато се промъкваше по инерция под моста, той погледна над носа към драгата. Макар режещата глава да беше още високо над водата, видя, че дисковете се въртят, и разбра, че Джордино е взел нещата в свои ръце. Леко коригира курса с щурвала, после надникна от страничния прозорец. Тъй като беше високо, не виждаше водата покрай бордовете на танкера. Това само увеличаваше трудността на задачата. Той се опита да не мисли, че разполага само с една-единствена възможност и че ако не успее...

С облекчение видя телескопичното рамо да потъва във водата. Малко по-късно видя и Джордино до кърмовия релинг — махаше му да приближи танкера още. Пит завъртя щурвала още няколко деления дясно на борд. Танкерът се приближи още малко и Джордино вдигна ръка с палец и показалец, образуващи известното на всички „Окей“.

Пит остави щурвала и отиде до страничния прозорец, за да наблюдава удара. Зад гърба му изведнъж се разнесе рев на двигатели и пронизителните крясъци на жена. Той погледна надолу и видя проснатия на палубата до стълбата Ласло и малката локва кръв до

гърдите му. А под Ласло видя яхтата, която правеше отчаяни опити да се измъкне от клопката.

Пит някак отсъстващо се запита защо яхтата още се мотае наоколо, но реши, че не си заслужава труда да мисли по въпроса. Затова се обърна към драгата и приближаващия момент на истината.

— Измъкни ни от тук — изкрещя за пореден път Мария. Обикновено спокойната туркиня сега беше обзета от паника. Отново си погледна часовника. Имаше още три минути до взрива.

По челото на капитана, който отново и отново завърташе щурвала, за да се освободи чрез клатене от стълбата, се стичаше пот. Беше изчакал да минат под моста, за да даде заден и да се възползва от намалената инерция на танкера. Но стълбата оставаше забита в палубата на яхтата като харпун в гърба на кит.

Капитанът не знаеше, но долната част на стълбата, която се беше забила в предната палуба, се беше оплела във веригата в котвения сандък и сега яхтата и танкерът бяха безнадеждно свързани.

Стълбата вече се беше превърнала в причудливо извити отломки от дърво и метал, но отказваше да се строши. Въпреки облаците пяна, която вдигаха винтовете на яхтата, танкерът я влачеше като пале на каишка. Капитанът погледна напред към драгата, очакваше, че танкерът ще завие, за да я избегне. Но когато се сблизиха още, стигна до мрачното прозрение, че „Даян“ няма да се отклони от курса си.

С отчаяно упорство капитанът запращаше яхтата ту на една страна, където се блъскаше в борда на танкера, ту на другата, но стълбата упорито отказваше да се строши. Носът на „Даян“ вече се намираще до драгата, но той видя, че между тях има малка пролука.

Кимна към драгата и каза на Мария, която го гледаше злобно.

— Рамото ще строши или откачи стълбата. Скоро ще сме свободни.

79.

Курсът на Пит не беше съвсем точен, но това нямаше кой знае какво значение.

Носът на „Даян“ мина на няколко метра от режещата глава на драгата, преди въртящите се бясно дискове да се допрат до корпуса и с протяжен вой да се забият в металните плочи. В продължение на метър-два главата само огъна метала, но после един от зъбите попадна на заварка и откърти цялата плоча, отваряйки широк отвор. Вече нямаше връщане. Навлезлият в линията на корпуса резец започна да разпаря корпуса като гладен бобър, подпомаган от инерцията на 8000-тонния танкер. Волфрамово-карбидните зъби прерязаха плочите на корпуса и се забиха в стоманените стени на резервоарите в трюма, където се превозваше прясната вода. Сега водата не беше прясна, а мътнозелена, защото водите на Босфора започнаха да нахлуват в резервоарите.

От високия мостик Пит можеше да види как зеленикавата вода нахлува на дъното на дясната цистерна под предната палуба. Можеше само да се надява, че скоро ще стигне и в цистерните откъм левия борд и ще залее всички експлозивни, за да намали силата на ударната вълна. Но времето не беше на негова страна.

Погледна към „Ибн Батута“ и видя, че Джордино вече се промъква към подводницата на НАМПД. Мястото му на кърмовия релинг беше заето от неколцина от екипажа на драгата. Събудени от шума, те гледаха слисани пораженията, които корабът им нанасяше на танкера само на няколко метра от тях.

Щом режещата глава стигна под мостика, Пит завъртя щурвала петнайсет градуса ляво на борд. Вече забавилият ход от нахлулата вода танкер вероятно щеше да мине още половин миля, поне така предполагаше Пит, преди да избухне. А той искаше това да стане колкото може по в центъра на канала. Режещата глава още пореше корпуса, когато Пит се спусна на палубата при Ласло.

Не изчака да види каква ще е съдбата на яхтата. Мария продължаваше да крещи в ушите на капитана, затова той завъртя руля

и се залепи за борда на танкера, с надеждата да избегне прекия удар в драгата. Зърна брега отвъд танкера, докато завиваше наляво, и това събуди у него надежда, че може би ще оцелеят. Завоят позволи на яхтата да мине, без да закачи рамото на режещата глава, когато тя се освободи от „Даян“, но нямаше достатъчно място, за да избегне самите дискове, които ухапаха десния борд.

Все още влачената от танкера като парцалена кукла яхта беше изтеглена върху режещата глава, която отнесе дъното от въглеродни нишки и обезглави двата винта, които се въртяха с пълна сила. Двигателите на скъпия плавателен съд млъкнаха, защото машинното отделение се напълни с вода и той започна да потъва с кърмата напред.

Капитанът стоеше като вкаменен, ръцете му все още стискаха руля. Обаче Мария не се беше уплашила чак толкова. Тя бръкна в дамската си чанта, извади малка берета и стреля в ухото му почти от упор.

И без дори да го погледне как пада, се втурна към носа на яхтата.

80.

В мига, когато Пит стигна до главната палуба, танкерът вече се беше наклонил забележимо. Главата на драгата беше прорязала в корпуса шейсетметров отвор. Нищо вече не можеше да задържи „Даян“ на повърхността. Точно на това се беше надявал и Пит, но сега трябваше да намери начин двамата с Ласло да се измъкнат.

Танкерът бързо се накланяше надясно. Щеше да се наложи да скочат от стълбата или, ако е нужно, от релинга, но и в двата случая нямаше да е отвисоко.

Когато стигна до Ласло, с изненада видя, че яхтата още е до танкера. Поради наклона можеше да гледа право в нея и видя, че стълбата е забита в предната ѝ палуба. По-интересна обаче беше Мария, която стоеше на носа и стреляше по извития метал на стълбата.

Забеляза Пит да наднича отгоре, стреля по него и изкрещя:

— Умри!

Обаче американецът се оказа частица от секундата по-бърз и се хвърли до Ласло на палубата. Куршумът изсвири над главата му.

— Хайде, лейтенант, време е да намерим друг изход — каза му той.

Ласло с мъка се обърна към него и го погледна с празен поглед.

— Дръж се, партньоре — окуражи го Пит.

И без да обръща повече внимание на туркинята, задърпа израелеца след себе си. Мария пак започна да стреля, но не успя да ги улучи и Пит скоро успя да измъкне Ласло от опасната зона. Командосът сякаш се съвзе малко и го накара да му помогне да се изправи. След тях по палубата беше останала кървава следа.

Танкерът изведнъж се люшна и се наклони на повече от трийсет градуса надясно. Пит веднага осъзна, че сега най-голямата опасност за тях не са експлозивите.

— Можеш ли да се изкатериш с мен?

Коравият командос кимна, хвана се за Пит за опора и тръгна по наклонената палуба с несигурни крачки.

Зад тях Мария продължаваше да стреля, за да освободи яхтата от огънатите отломки на стълбата. Още няколко добре прицелени куршума и металът поддаде, допълнително извит и опънат от потъването на танкера.

Най-накрая свободна, Мария презрително изгледа танкера от носа на бавно потъващата яхта. Танкерът щеше да отмине доста нататък, преди да избухне, и тя щеше да успее да стигне до мостика, където щеше да е в по-голяма безопасност. А Пит и Ласло щяха да умрат заедно с танкера.

Може би щеше да се окаже права, но не беше взела предвид отмъстителната ярост на самата „Даян“.

81.

От двайсетия етаж на небостъргача на източния бряг на Босфора Озден Челик наблюдаваше развитието на събитията с нарастващ ужас. Едва беше успял да различи очертанията на танкера, когато на разсъмване започна да приближава Истанбул, но с издигането на слънцето панорамната му гледка се разшири до извисяващите се в небесата минарета на Сюлеймание, ясно очертани от другата страна на пролива.

Той фокусира монтирания на тринога бинокъл с голямо увеличение върху танкера точно в момента, когато спасителната му лодка плюсна във водата зад кърмата. Наблюдаваше смаян как отвлеченият кораб мина под моста Галата и как „Султана“ плава до него, видя и престрелката. Сърцето му заблъска, когато видя танкерът да прави широк завой и да се появява отново зад моста.

— Не, ти трябва да се блъснеш в брега срещу джамията! — изруга той бавния танкер.

Безпокойството му нарасна, когато Мария не отговори на няколкото му опита да се свърже с нея по телефона. Когато танкерът зави, той изгуби яхтата от поглед, защото високият корпус я скриваше.

Беше затаил дъх. Надяваше се, че яхтата се е отделила от танкера и е потеглила към открито море, за да избегне взрива. Очите му насмалко да изскочат от ужас, когато „Даян“ се насочи право към драгата, зави и се видя, че яхтата все още е като залепена за десния ѝ борд.

Челик фокусира бинокъла върху яхтата и видя сестра си на носа. Тя стреля първо по танкера, после по металната стълба. Челик видя как танкерът се наклони опасно над главата ѝ.

— Бягай от там! — изкрещя на сестра си, въпреки че ги деляха цели две мили.

Гледаше ставащото с нарастващ ужас. Мария най-сетне успя да освободи яхтата от хватката на желязната стълба, но не успя да стигне далеч. Челик нямаше представа, че яхтата е изгубила витлата си и че

също потъва. Смаян от случващото се, той не можеше да си обясни защо яхтата продължава да стои близо до опасно наклонения танкер.

От наблюдателницата си високо над залива не можеше да чуе зловещата симфония от пукот и скърцане, които се носеха от търбуха на танкера, когато центърът на тежестта му се измести. Нахлуването на вода в дясната половина на „Даян“ направи наклона ѝ толкова голям, че левият борд се издигна във въздуха като стръмна планина.

Релингът на десния борд докосна водата и огромният танкер полегна на една страна за няколко секунди. „Даян“ би трябвало да се строши на две или просто да изчезне под водата, но вместо това се завъртя още веднъж, сякаш за да ѝ ръкопляска.

Застаналата на носа на яхтата Мария почувства как сянката на извисяващия се над нея танкер я покрива, когато той започна да се преобръща. Яхтата бе само на няколко метра от „Даян“. Нямах да успея да се измъкне от разрушителния удар.

Туркинята вдигна ръце, сякаш се опитваше да задържи стоварващия се върху нея танкер, който я размаза като насекомо, повлече яхтата в дълбините и същевременно вдигна триметрова вълна, която се понесе към брега и подметна драгата „Ибн Батута“ като кану. Черното, покрито с ракообразни дъно на танкера лъсна във въздуха. Приглушени трясъци на чупеци се водонепроницаеми прегради се носеха из туловището на кораба, докато корпусът му бавно започна да потъва откъм носа.

Скован от шок, Челик гледаше безмълвно смъртта на сестра си. Изведнъж потрепери, блъсна триногата с бинокъла настрани, рухна на килима и заплака неудържимо.

82.

Челик не беше единственият, който гледаше ужасен как танкерът се преобръща. Джордино тъкмо се спускаше на палубата на „Куршум“, когато чу трясъка на смазаната яхта. Бързо затвори задния люк, преди вдигнатата от танкера вълна да се стовари върху „Ибн Батута“ и да отнесе „Куршум“ настрана от драгата.

Бързо запали двигателите и се насочи към танкера. Мислеше с тревога за Пит, който му беше помахал от мостика само преди минутка. Надстройките сега бяха дълбоко под водата и единственото, което се виждаше, беше безжизненото дъно на обърналия се израелски танкер.

Пренебрегвайки опасността, че „Даян“ може да избухне всеки момент, Ал се понесе покрай нея. Изненадващо много малко отломки и отпадъци бяха изплували от обърналия се кораб, затова можа да мине бързо с подводницата и да провери за хора. Знаеше, че Пит е като делфин във водата. Ако беше оцелял при обръщането, имаше надежда, че е успял да изплува встрани.

Стигна до потопения нос. Не му пукаше, че танкерът ще избухне след по-малко от две минути. Във водата пред носа нямаше хора. Той го заобиколи и пое към кърмата. Със свито сърце си помисли, че може би приятелят му не е успял да оцелее.

Изведнъж забеляза две въжета, проточени по корпуса. Странно, но като че ли идваха от потъналия ляв борд, вървяха нагоре по корпуса и бяха прехвърлени през кила близо до винта. С проблясък на надежда в сърцето Джордино рязко ускори и заобиколи широката кърма, която сега се издигаше високо във въздуха.

Въжетата висяха високо от кила, но иначе корпусът беше празен. А след това, само на петдесетина метра по-нататък, Ал видя във водата двама души. Направи завой и се приближи на скорост. С радост видя, че единият е Пит, който влачеше ранения Ласло настрана от танкера.

Джордино се приближи още, след това умело даде на заден, та подводницата да застане до тях. Пит помогна на Ласло да се покатери

на баластната цистерна, след това извика на Джордино, който се готвеше да отвори люка:

— Няма време! Давай пълен напред. Да се махаме от тук!

Джордино кимна, изчака Пит да се качи на палубата и да прегърне здраво Ласло и едва след това даде газ. Двата залитнаха назад от ускорението, когато „Куршум“ се стрелна напред. Джордино зави и се понесе към моста Галата — най-близкото възможно укритие.

„Куршум“ беше на стотина метра от моста, когато над залива се понесе дълбок тътен. Макар една част от изкуствения тор и октогена да беше паднала на морското дъно, по-голямата част от взривното вещество бе останало в двете разрязани цистерни под предната палуба. Обаче, тъй като корабът бе започнал да потъва откъм носа, те се оказаха изцяло под вода, която до голяма степен намали силата на взривната вълна.

Чу се бърза поредица подводни взривове, когато различните капсул-детонатори започнаха да избухват, и накрая един силен общ взрив разкъса корпуса на танкера.

Трясъкът заеча между хълмовете и из улиците на Истанбул. Изпод обърнатия танкер се надигна висок фонтан, който изстреля късове желязо и отломки на трийсет метра височина. Назъбените парчета метал западаха в радиус от триста метра подобно на смъртоносен дъжд.

Обаче ужасният взрив се оказа относително безопасен. Заради ъгъла, под който се беше обърнал танкерът, взривната вълна се насочи към открито море. Последната промяна на курса от Пит беше насочила „Даян“ далеч от брега.

Чу се пронизително скърцане и разрязаното парче корпус се откъсна. Носът бързо потъна на дъното, а остатъкът от корпуса остана още няколко мига над водата, преди и той да се насочи на там.

Джордино спря „Куршум“ под моста и излезе да провери как са пътниците му.

— Благодаря за возенето — каза Пит.

Ласло стискаше зъби и мълчеше.

— Бяхте на косъм — отбеляза Джордино.

— Извадихме късмет. Мария Челик искаше да ни използва за мишени откъм десния борд, затова се изкатерихме на левия. Случайно открихме две вързани въжета и тъкмо се спускахме по тях, когато

корабът се обърна. Успяхме да минем по кила и да се спуснем от другата страна, за да избегнем яхтата.

— Не е имало нужда да се хабите — отговори Ал с усмивка. — Танкерът я смачка като палачинка.

— Оцелели?

Джордино поклати глава.

— Ласло има нужда от лекар — каза Пит. — Давай да го закараме на сушата.

Вкараха ранения командос в подводницата и се насочиха към южния бряг.

— Взривът не беше много страшен — подхвърли Ал. — Можеше да е много по-лошо.

Пит само кимна мълчаливо, загледан навън през пластмасовия купол. Зад тях огромната кърма на израелския танкер се издигаше високо в небето. „Даян“ се изправи почти отвесно, замря така за миг в някакъв израз на предизвикателство, после се отправи към дъното.

Някъде от другата страна на Босфора мечтите за възстановяването на Отоманската династия потънаха заедно с нея.

83.

Избухването на танкера разтърси Истанбул повече политически, отколкото физически. Потвърдената пълна загуба на двата катера — полицейския и на бреговата охрана, както и последвалата експлозия, накараха военните да обявят висша степен на тревога. Когато се установи, че става дума за израелския танкер „Даян“, между Турция и еврейската държава се размениха високопарни обвинения. Протестите на уплашените истанбулски жители едва не доведоха до военен удар. Обаче опасенията за възможна война между Израел и Турция бяха разсеяни, когато властите намериха спасените моряци от „Даян“.

Разпитани публично, моряците разказаха подробно за своето отвлечане от неизвестни нападатели. Чувствата на турската общественост бързо смениха посоката, когато мъжете разказаха как са товарили октогена под дулото на оръжия и са щели да умрат на борда на танкера, ако в последната минута не е дошла помощ.

След като настаниха Ласло в болница, Пит и Джордино лично информираха властите за своята роля в потапянето на танкера.

Когато американското разузнаване тайно предостави доказателства, че същото взривно вещество е било използвано в нападенията срещу джамиите в Бурса, Кайро и Ерусалим, турската армия започна да действа. Бяха проведени тайни акции срещу дома на Челик, офиса и пристанището, а откритата в гръцки териториални води „Отоманска звезда“ беше задържана. Тъй като общественият натиск да се посочи кой е организиран тези нападения и защо се усили, властите решиха повече да не пазят разследването в тайна.

Щом обявиха имената им, Озден и Мария Челик се превърнаха в парии и повод за неудобство сред обикновените турци. Когато покъсно стана известно, че тъкмо те са организирали и ръководили нападението срещу Топкапъ, неудобството и гневът се превърнаха в неприкрита ярост. Следователите и журналистите се заеха с потайното минало на двамата и разкриха връзката им с последната управляваща отоманска фамилия, както и с бандити и наркотрафиканти, които бяха

ударили едно рамо в началните стъпки на търговските операции на брата.

В хода на разследването неизбежно бяха извадени на бял свят връзките му с членове на арабски кралски семейства, което доведе до разкритието, че милиони долари са били насочени към мюфтията Батал. Целите на атентатите бързо станаха ясни и общественото негодувание се насочи срещу мюфтията и неговата Партия на щастието, макар да не бяха намерени доказателства, че мюфтията е участвал или знаел за терористичните нападения.

Последното потвърждение за брата и сестрата Челик беше намерено, когато на дъното на Златния рог бяха пратени водолази. Те откриха смазаните останки на „Султана“ недалеч от корпуса на танкера. Специална фирма за изваждане на корабни останки вдигна яхтата на повърхността и остави на полицейските криминалогични екипи да извадят тялото на Мария Челик от смазаната палуба.

От империята на Озден Челик не беше останало нищо, след като името му беше съсипано, собствеността му конфискувана, а тялото на сестра му задържано за аутопсия в истанбулската градска морга.

Очевидно се беше превърнал в едно голямо нищо.

84.

Петъчната обедна молитва е най-посещаваното мюсюлманско богослужение. Това е времето, когато имамаът на джамията държи вдъхновяваща вярващите проповед, преди да призове събралите се на молитва.

Въпреки жалните призови на мюезина молитвената зала на истанбулската джамия „Фатих“ остана необичайно празна. Обикновено залата се пълнеше докрай, като на двора също се тълпяха хора, та поне да зърнат мюфтията Батал.

Но днес не беше така.

Когато мюфтията се качи на платформата до михраба на джамията, в просторната зала имаше не повече от петдесетина ревностни последователи. Доскоро могъщият духовник сякаш се беше състарил с двайсет години, и то само за седмица. Очите му бяха хлътнали и студени, кожата — бледа и безжизнена. Самодоволството и надутостта, които подхранваха издигането му във властта, бяха изчезнали напълно. Вторачен в оределите си поклонници, той потрепери леко, но потисна изблика на гняв.

Със сподавен глас започна проповедта си срещу опасната и безконтролна власт на върхушката. За разлика отпреди, проповедта скоро се превърна в несвързан брътвеж от нападки срещу въображаеми злини и заплахи.

Мрачните лица, които го гледаха разочаровано от молитвената зала, го накараха рязко да завърши проповедта. След това прочете пасаж от Корана, отнасящ се до изкуплението, и остави вярващите да се молят сами.

Влезе в малкото преддверие, където си беше направил нещо като кабинет, и се изненада, когато завари там брадат мъж, седнал срещу писалището му. Мъжът носеше избелели риза и панталони, широкопола шапка отчасти скриваше лицето му.

— Кой те пусна тук? — скара му се Батал. Непознатият се изправи, вдигна глава, за да го погледне в очите, след това отлепи фалшивата си брада.

— Сам влязох, Алтан — отговори Озден Челик измъчено.

Под маскировката на работник външният му вид много наподобяваше този на Батал. И неговото лице бе изпито и измъчено, а кожата — бледа и безжизнена. Само очите му сякаш горяха със силен, донякъде налудничав блясък.

— С идването си тук ме излагаш на опасност — изсъска Батал, пристъпи забързано към задната врата и надникна навън, за да огледа. — Последвай ме — нареди после на Челик. Повече го по коридора към едно рядко използвано складово помещение в задната част на джамията. В единия ъгъл имаше перална машина, а на въже срещу нея бяха закачени да съхнат кърпи за ръце. Щом Челик влезе, Батал затвори вратата и я заключи.

— Защо дойде тук? — попита нетърпеливо.

— Трябва да ми помогнеш да напусна страната.

— Да, за теб в Турция няма живот. Както и за мен.

— Алтан, аз пожертвах всичко за теб. Богатството си, имотите си, дори собствената си сестра — каза Челик и гласът му потрепери. — Направих всичко това, с цел да станеш президент.

Батал се беше вторачил в него с презрение.

— Озден, ти ми разби живота — каза той със зачервено от гняв лице. — Бях смазан на изборите. Благодетелите ми се разбягаха. Вярващите ме напуснаха. И всичко в резултат на това, че ти опетни доброто ми име. А сега и това!

Извади от джоба си едно писмо и го подхвърли на Челик. Той не помръдна и писмото падна на пода.

— От дианета. Освобождават ме от задълженията на истанбулски мюфтия. — Очите му проблеснаха яростно, когато изгледа Челик с отвращение. — Ти ме унищожи!

— Всичко, което направих, беше, за да се изпълни нашата съдба — отговори тихо Челик.

Батал не можа да се сдържи. Сграбчи султанския потомък за яката и го запрати чак в другия край на помещението. Челик закачи въжето за пране, скъса го и падна на земята, кърпите се посипаха отгоре му. Той зарита и се помъчи да се изправи, но Батал вече беше скочил върху него. Сграбчи въжето, бързо го омота около врата на Челик и задърпа. Султанският наследник риташе и махаше яростно с ръце, удряше и блъскаше мюфтията, но той беше много по-тежък и по-

силен от него. Освен това бе обхванат от яростно желание за отмъщение.

Челик много добре познаваше ужаса да те удушат. Докато се мъчеше да си поеме дъх, пред очите му се заредиха спомени за жертвите, които лично беше удушил. Животът бавно напускаше тялото му. Когато и последното му усилие да се освободи не успя, той се вторачи в мюфтията едновременно със страх и предизвикателство. Батал продължи да го души още пет минути, но не защото искаше да се увери, че го е убил със сигурност, а от ярост и желание да си отмъсти. Най-накрая го пусна да падне на пода и излезе от склада с треперещи ръце и завинаги увреден мозък.

Късно следващата сутрин един босфорски рибар откри трупа на Челик. Цяла нощ се беше люшкарал на вълните в Златния рог, преди течението да го изхвърли на нос Сарайбурну.

Трупът на Озден Челик, последния наследник на отоманските султани, лежеше само на няколко крачки от стените на Топкапъ в сянката на величието на неговите славни предци.

85.

Пит и Джордино откриха Ласло на третия етаж на истанбулската болница в приятна, но строго охранявана стая с изглед към Босфора. Командосът лежеше в леглото и четеше „Хаарец“, израелски всекидневник, отпреди три дни.

— Надявам се, че вече не си на първите страници на вестниците у вас — подхвърли Ал с неподражаемото си чувство за хумор.

— Радвам се да ви видя, приятели — отговори Ласло и с виновна усмивка остави вестника настрана. — И за да отговоря на закачката — да, в Израел още сме голяма новина. Обаче, трябва да ви кажа с неудобство, че всички заслуги се приписват на мен, а всъщност ти обезвреди танкера — обърна се той към Пит. — Без „Куршум“ пък изобщо нямаше да успеем, Ал. — И кимна на Джордино.

— Мисля, че е справедливо да се каже, че всичко беше плод на колективно усилие — успокои го Пит.

— Аз пък трябва да кажа, че ние тримата помогнахме на Израел десетократно да подобри отношенията си с Турция — похвали се Ласло.

— Да не говорим за засилването на идеята на Ататюрк за запазването на светско турско правителство за още няколко години — подхвърли Пит.

— Мисля, че някой трябва да вземе да ни предложи за Нобеловата награда за мир — подметна Джордино.

— Чух, че тази сутрин открили трупа на Челик — смени темата Ласло.

— Да, бил удушен и хвърлен в Златния рог — потвърди Пит.

— Значи пак ме изпревари?

Пит се ухили.

— Не и този път. Един детектив ни каза, че са почти напълно сигурни, че убиецът е мюфтията Батал. Един таен агент, който бил в джамията, потвърдил влизането на мъж с описанието и облеклото на Челик горе-долу по времето на смъртта.

— Да, според мен и двамата са сатани — каза Ласло.

Една привлекателна сестра влезе, за да даде лекарства на Ласло, и когато си тръгна, и тримата я изпратиха с очи.

— Сигурно нямаш търпение да се прибереш в Израел, нали, лейтенант? — попита Джордино.

— Не особено — усмихна се Ласло и кимна след сестрата. — Освен това вече съм капитан. Преди малко ми съобщиха за повишението.

— Тогава ни позволи да ти честитим първи — ухили се Джордино и му подаде бутилката уиски, който бяха внесли контрабандно. — Може да поканиш сестричката... хм, да се чукнете — добави и намигна.

— Да, както винаги, вие американците сте прави — отвърна Ласло и също му намигна.

— Каква е прогнозата? — попита Пит.

— Ще ме оперират в Тел Авив след седмица, а после ме чакат три седмици физиотерапия. Надявам се да се възстановя напълно и да се върна на служба преди края на годината.

Прекъсна ги влизането на мъж в инвалидна количка, кракът му беше гипсиран.

— А, Авел, добре че идваш — каза Ласло. — Време е да се запознаеш с хората, които ми помогнаха да ви спася живота.

— Авел Хамет, капитан на „Даян“ — представи се гипсираният. — По-точно бивш капитан. — Усмихна се приятелски на Пит и Джордино. — Ласло ми разказа подробно всичко, което сте направили. Наистина сте си рискували живота и аз и моят екипаж сме ви задължени до гроб.

— Съжалявам, че въпреки всичко танкерът потъна — отговори Пит.

— Да, „Даян“ беше хубав кораб — отбеляза тъжно Хамет. — Но добрата новина е, че ще получим чисто нов танкер. Турското правителство се ангажира да го построи за нас. Сигурно ще използва част от конфискуваните пари и имоти на този Челик.

— И после ще ми разправят, че на света няма справедливост — пошегува се Джордино.

Всички се засмяха. Пит си погледна часовника и каза:

— Е, приятели, „Егейски изследовател“ трябва да отплава след около час. Съжалявам, но трябва да тръгваме.

Сбогува се с Хамет, след това се обърна към Ласло.

— Капитане, ще се радвам, ако някой ден се присъединиш към нас.

— За мен ще бъде чест.

Пит и Джордино кимнаха и си тръгнаха. Ласло подвикна зад тях:

— Всъщност къде отивате? При останките ли се връщате?

— Не. — Пит се обърна. — Поемаме към Кипър.

— Кипър ли? Какво сте изгубили там?

Пит се усмихна тайнствено на новоизпечения капитан.

— Надявам се, едно божествено откровение.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ОПИСЪТ НА ПРОВИДЕНИЕТО

Сейнт Джулиан Пърлмутър току-що се беше отпуснал в огромното си меко кресло, когато телефонът започна да звъни. Любимото му място за четене беше направено по поръчка, за да поема сто и осемдесетте му килограма живо тегло. Той стрелна поглед към близкия стоящ часовник и забеляза, че вече е почти полунощ. Протегна се покрай високата чаша с портвайн и вдигна слушалката.

— Джулиан, как си? — каза познат глас.

— Ха, и това ако не е спасителят на Константинопол! — отговори Пърлмутър с гръмовития си глас. — Четох с голям интерес за твоите подвизи в Златния рог. Надявам се, че не си пострадал?

— Не, всичко е наред — отговори Пит. — Между другото, днес се нарича Истанбул.

— Глупости. Той си е Константиновград от повече от хиляда и шестстотин години, защо ни е да го променяме?

Пит не можа да не се засмее на довода на своя приятел.

— Надявам се, че не съм те събудил.

— Не, току-що се бях настанил да почета дневниците на капитан Кук от първото му плаване из Тихия океан.

— Някой ден трябва да идем да видим дали е останало нещо от „Индевър“ — подхвърли Пит.

— О, това би била една много благородна мисия — отговори Пърлмутър. — Е, Дърк, къде си и защо се обаждаш толкова късно?

— Току-що пристаняхме в Лимасол, Кипър, и попаднах на една загадка, за чието решаване се нуждая от помощта ти.

Огромният брадат мъж примижа доволно. Беше един от най-изтъкнатите морски историци на света и изпитваше за морските загадки глад, който многократно надвишаваше глада му за качествена храна и благородни питиета. Тъй като с Пит се познаваха отдавна, Сейнт Джулиан знаеше, че винаги, когато неговият приятел го търси, ще му предложи нещо примамливо.

— Хайде, казвай — подкани го Пърлмутър с дълбокия си бас.

Пит започна да му разказва за останките от турския кораб и находките от римско време, а след това премина на историята за Описа и неговото съдържание.

— Честна дума, това наистина е епически товар — отбеляза Пърлмутър. — Жалко, че много малко от описаното, ако изобщо е възможно, би могло да оцелее под водата.

— Да, най-вероятно би било да оцелее урната.

— Ха, със сигурност ще разбуташ гнездото на осите с това твърдение.

— Сигурно. Но ако нещо от тези неща съществува, си заслужава да бъде намерено — отговори Пит.

— Прав си. Обаче дори без товар една запазена римска галера би била сама по себе си великолепно откритие. Разполагаш ли с някаква изходна точка, откъдето да започнеш търсенето?

— Точно затова ти се обаждам — каза Пит. — Надявам се, че може би знаеш нещо за корабни останки с неустановен произход покрай южното кипърско крайбрежие. Сигурно ще ни помогнат и данни за историческите търговски пътища около острова.

Пърлмутър са замисли.

— Имам няколко източника, които може да ни предложат известна помощ. Дай ми няколко часа и ще видя какво мога да направя.

— Благодаря, приятелю.

— Ей, Дърк — продължи Пърлмутър, преди да затвори, — имаш ли представа, че Кипър се слави като производител на едни от най-хубавите вина в Римската империя?

— Стига бе.

— Чувал съм, че чаша „Командария“ имала същия вкус като преди две хиляди години...

— Джулиан, бъди сигурен, че ще ти намеря една бутилка.

— Дърк, ти си добър човек. До скоро. — Пърлмутър затвори телефона, отпи голяма глътка портвайн, наслаждавайки се на плътния сладък букет, надигна огромното си тяло и се отправи към стигащите до тавана лавици, съдържащи безброй книги с морска тематика, и си затананика, докато оглеждаше заглавията.

Сателитният телефон на „Егейски изследовател“ започна да звъни след по-малко от два часа. Обаждаше се Пърлмутър.

— Дърк, досега успях да открия само нещо дребно, но все пак може да бъде някакво начало — извинително каза историкът.

— Всичко ще ни е от полза — успокои го Пит.

— Става дума за корабни останки от четвърти век. През шейсетте години са открити от водолази аматьори.

— Римски ли са?

— Не съм много сигурен. Археологическият доклад, с който разполагам, е доста остарял, но вътре се говори за намирането на римски оръжия между останалите находки. Както знаеш, за римляните Кипър никога не е имал особено военно значение, а по-скоро е бил източник на мед и зърно. И разбира се, вино. Така че наличието на оръжия в тези останки може да е важно.

— Въпреки че вероятността е малка, си заслужава да хвърлим един поглед. Къде са останките?

— Натъкнали се на тях пред град Писури, който се намира близо до вас на южното крайбрежие. Намерили са кораба на около четвърт миля от плажа. Попаднах на още данни, че през деветдесетте мястото било отрасти разкопано, а находките са изложени в Окръжния археологически музей в Лимасол.

— Това е чудесно. А местоположението съвпада ли с римските търговски пътища?

— Всъщност търговските кораби от онова време, които са идвали от Юдея, са щели да се придържат към левантинското крайбрежие по пътя си към Константинопол. Същото важи и за римските галери, които са предпочитали да се придържат към крайбрежната ивица, за да плават в по-спокойни води. Но не бива да се забравя, че нашите познания за мореплаването по онова време са доста ограничени.

— Това означава, че може би изобщо не са имали намерение да плават към Кипър — отбеляза Пит. — Благодаря, Джулиан, ще огледаме тези останки.

— А аз ще продължа да ровя за още информация. Междувременно — успех в търсенето.

Пит затвори телефона и се обърна към двете си деца, които тъкмо бяха дошли на мостика с раници на гърба.

— Значи си тръгвате, преди да сме почнали издирването?

— Намери ли откъде да започнеш? — попита Съмър.

— Милият господин Джулиан Пърлмутър току-що ми даде изходна координатна мрежа.

— Убедих Дърк да дойде да ми помогне при ровенето в архивите — каза Съмър. — Реших, че си заслужава да проверим дали можем да открием някакви споменавания на Описа или може би история на пиратството в тия води. Нали нямаш нищо против, ако се забавим ден-два?

— Не, разбира се. Откъде ще започнете?

— Честно казано, още не сме установили местните източници, откъдето да започнем — каза тя. — Имаш ли някакви предложения?

Пит не можа да сдържи усмивката си, като я видя как жадно погледна бележките, които си беше водил по време на разговора с Пърлмутър.

— По чиста случайност — отговори той — зная точно къде трябва да отидете.

Окръжният археологически музей в Лимасол се намираше в модерна сграда в източната част на градския център, недалеч от живописния общински парк. В трите крила на музея в прости стъклени шкафове бяха изложени различни съдини, някои датиращи отпреди две хиляди години преди Христа. Съмър тъкмо се любуваше на теракотени фигурки от бронзовата епоха, когато дойде музейният уредник.

— Добър ден, аз съм Георгиос Данелис. С какво мога да ви помогна?

Двамата се представиха и Съмър каза:

— Интересуваме се от потъналия през четвърти век кораб пред Писури.

— А, да, корабните останки пред Писури — кимна Данелис. — Находките са изложени в помещение номер три.

И докато ги водеше натам, попита:

— В Британския музей ли работите?

— Не, за Националната агенция за морско и подводно дело — отговори Дърк.

— О, извинете. Преди няколко дни дойде един човек, който се интересуваше от същите останки и находки, затова си помислих, че може да сте от музея.

Спряха пред голяма витрина, пълна с множество предмети. Повечето бяха керамични кутии, но имаше много дървени отломки с ръждясали останки от панти.

— Какво можете да ни кажете за кораба? — попита Съмър.

— Датира от първата половина на четвърти век — отговори Данелис и посочи една малка потъмняла сребърна монета на долната лавица. — На този римски денарий, намерен сред останките, е изобразен император Константин с лавров венец, което сочи, че корабът е потънал около 330 след Христа.

— За римска галера ли става въпрос? — намеси се Дърк.

— Когато са открили останките, е имало някои предположения в тази насока, но повечето специалисти смятат, че става дума за

търговска галера. Пробите от дървените отломки показват, че е построена от ливански бор, което подкрепя тази хипотеза. — Той посочи рисунката на плавателен съд с висок нос и две квадратни платна на стената. — Археолозите смятат, че става дума за търговски кораб, превозвал зърно или зехтин.

Дърк посочи проядена от ръжда дръжка на меч, натикана зад едно глинено гърне.

— Значи на борда е имало оръжие?

Уредникът кимна.

— Да. Мисля, че е имало много повече останки, но за съжаление тази дръжка е единственото, което намерихме. Наложих се археолозите да проведат ускорени разкопки, понеже се установи, че мястото се ограбва систематично от иманяри. Казват, че преди да дойдат археолозите, сред корабните останки са намерени множество оръжия.

— Как бихте обяснили толкова оръжия на един търговски кораб?
— попита Съмър.

Уредникът поклати глава.

— Не зная. Може би са били част от превозвания товар. Възможно е на борда да е пътувал служител с висок ранг.

— Има и трета възможност — подхвърли Дърк.

Съмър и Данелис го погледнаха с любопитство.

— Мисля — обясни той, — че това е бил пиратски кораб. Като кипърския пиратски кораб с римски оръжия в Цезарея.

— Да, няма нищо чудно, ако случаят е такъв — съгласи се уредникът. — Някои от предметите, принадлежали на екипажа, са твърде луксозни за онова време — каза той и посочи един стъклен поднос и изящна керамична купа.

— Господин Данелис, има ли сведения за други корабни останки от същата епоха в кипърски води? — попита Съмър.

— Не. Край северното крайбрежие има останки, за които се смята, че са от бронзовата епоха. Това е най-старата находка, за която съм чувал. Какво точно търсите?

— Търсим римска галера, плавала по нареждане на Константин Велики. Може би е потънала в кипърски води. Плавала е приблизително по същото време като потъналия пред Писури кораб.

— Нищо не знам за това. — Уредникът поклати глава. — Обаче може да отидете в манастира Ставровуни.

Съмър го изглежда въпросително.

— Защо точно в манастир?

— Защото, като оставим настрана живописното му разположение — обясни Данелис, — в манастира е отседнала Елена, майката на Константин, когато се е върнала от Светите земи с Кръста Господен.

„Егейски изследовател“ плаваше близо до бреговата линия, след това смени курса и пое все така бавно навътре в морето. Тънък изолиран кабел се точеше от кърмата му и потъваше в дълбините. Кабелът влачеше малък ДУС с формата на пура, който се носеше във водата на метър и половина над морското дъно. Два сонара изпращаха звукови вълни, които отскачаха от дъното, след което записваха времето, което им трябваше да се върнат. Процесорите на борда на кораба преобразуваха сигналите от ДУС-а в изображение и предоставяха на наблюдателите точните очертания на морското дъно.

Седнал на работната маса в мостика, Пит изучаваше цветните изображения, които разкриваха вълнисто скалисто дъно. Застаналият до него Джордино реши да си почине от надничането над рамото му и загледа постройките на първа линия с бинокъла.

— На гледката ли се наслаждаваш? — подкачи го Гън.

— Можеше да е и по-лоша — отговори Джордино. — Обаче положението спасяват няколко млади красиви дами, потърсили убежище от слънчевите лъчи в малка пещера.

Плажът на Писури представляваше тясна ивица пясък, над която се извисяваха високи скали, а на върха им се издигаше едноименното селище. Макар и да беше популярен сред британските войници от близката военна база в Акротири, този плаж все още минаваше за един от по-спокойните по южното крайбрежие.

— Изглежда, имотите на първа линия скоро ще свършат — отбеляза Джордино, докато корабът бавно плаваше на изток по координатната мрежа, за да проучва дъното.

— Това може да означава единствено, че се приближаваме към останките — коментира Пит оптимистично.

Сякаш за да потвърдят предсказанието му, корабните останки пред Писури се появиха на екрана само след няколко минути. Джордино и Гън застанаха зад Пит, за да разгледат разгръщащото се на монитора изображение. Онова, което виждаха, съвсем не приличаше на кораб, а по-скоро на продълговата могила, различаваха се само

малки части от кила и ребрата на корпуса. Че е останало дори толкова от този кораб, построен преди хиляда и седемстотин години, беше чудо само по себе си.

— Да, това със сигурност са корабни останки — каза Гън.

— И са единствените останки, на които се натъкнахме пред Писури, така че това трябва да е корабът на Пърлмутър от четвърти век — заключи Джордино. — Обаче съм изненадан, че не е по-близо до брега. Все пак сме на почти половин миля от сушата.

— Не бива да забравяш, че преди две хиляди години Средиземно море е било малко по-плитко — намеси се Гън.

— Да, това обяснява местоположението му — отговори Ал. — Ще се гмурнем ли да го огледаме, Пит?

Пит поклати глава.

— Не. Няма нужда. Първо, е обран до шушка, второ, това не са нашите останки.

— Как може да си толкова сигурен? — удиви се Руди.

— Обади се Съмър. С Дърк са видели находките в лимасолския музей. Археолозите, които са разкопали галерата, са сигурни, че не е римска. Дърк смята, че може да е вторият пиратски кораб, намесен в нападението срещу римската галера. Може и да се гмурнем по-късно, макар че според Съмър корабът е бил обран напълно още преди идването на археолозите.

— Значи ще използваме тези останки за начална точка? — попита Гън.

— Да. Това е най-доброто, с което разполагаме — отвърна Пит. — Ако пиратският кораб е стигнал тук до брега и се е разбил, можем само да се молим римската галера да е някъде наоколо.

— Добре де, тогава да продължим с търсенето — заяви Джордино. — Както се казва, и Рим не е бил построен за един ден.

89.

Пътуваха на изток по единствената крайбрежна магистрала от Лимасол. Дърк беше отстъпил волана на Съмър — нали се беше върнала наскоро от Англия. В Кипър, през първата половина на двайсети век колония на британската Корона, все още почти всичко напомняше за британското управление. Английски се говореше почти навсякъде, валутата в южната половина на острова бяха британските лири, преди страната да влезе в Европейския съюз, а движението беше ляво.

Съмър зави по хубаво павирания път към вътрешността и Никозия. Когато приближиха източното подножие на планината Тродос, шосето започна леко да се изкачва между безлюдни хълмове. След известно време стигнаха до тясно асфалтирано кръстовище. Пътят започна стръмно да се извива нагоре, по склоновете на малка планина, на чийто връх се издигаше манастирът Ставровуни.

Съмър спря наетия автомобил на малкия паркинг в подножието на манастира. Минаха покрай пуст пропускателен пункт и започнаха да се изкачват по дървена стълба към върха. Наблизо беше седнал задрямал просяк с окъсани дрехи и широкопола шапка, отпуснал глава върху коленете си. Братът и сестрата минаха покрай него на пръсти, след това поеха по стълбата, която извеждаше в земите на манастира, откъдето се откриваше несмуцавана от нищо гледка към цялата югоизточна половина на острова. В предния двор ги посрещна монах със сериозно лице и вълнено расо.

— Добре дошли в Ставровуни — поздрави ги той. После се обърна към Съмър. — Може би не знаете, но ние тук сме последователи на атонското православие и за съжаление не допускаме в манастира жени.

— Доколкото разбрах, ако не е била една жена, вас нямаше да ви има тук — отговори дръзко тя. — Името Елена не ви ли напомня нещо?

— Съжалявам.

Съмър направи гримаса на монаха, после се обърна към Дърк.

— Тогава аз ще остана тук и ще разгледам стенописите — тя кимна към изрисуваната манастирска ограда, — а ти се наслади на обиколката.

Дърк се наведе към сестра си и прошепна драматично:

— Ако не се върна до час, значи съм решил да се подстрижа за монах.

След това остави кипящата от гняв Съмър да виси на двора, обърна се и последва монаха през дървената врата.

— Може ли да ми разкажете нещо повече за ролята на Елена и манастирската история? — попита той.

— В древни времена на върха на планината е имало гръцки храм. Когато света Елена пристига на острова след поклонничеството си до Светите земи, храмът отдавна е изоставен. Говори се, че нейното пристигане слага край на суша, продължила трийсет години. Докато е на острова, сънува сън, в който ѝ се нарежда да издигне черква на името на Кръста Господен. Ако не знаете, Ставровуни означава „Кръстова планина“. И значи тя издига черквата и оставя в нея като реликва кръста на покаялия се разбойник, както и парченце от Кръста Господен, които донася от Ерусалим.

Монахът въведе Дърк в малката черква и го преведе покрай огромен дървен иконостас до олтара. На олтара стоеше голям дървен кръст със сребърен обков. Златна кутийка, вградена в него, съхраняваше малко парче дърво.

— През вековете черквата е била разрушавана много пъти — продължи монахът. — Първо от мамелюците, после от турците. За жалост е останало много малко от даренията на света Елена, освен това свято късче от Кръста Господен.

— Чували ли сте за някакви други Христови реликви, които Елена може да е оставила на Кипър? — попита Дърк.

Монахът се почеса по главата.

— Не, не съм чувал за подобни реликви. Обаче не е лошо да говорите с брат Андрей. Той е нашият летописец. Елате да проверим дали си е в килията.

Монахът поведе Дърк по левия коридор, където бяха разположени скромни стаи за гости. В дъното имаше няколко малки килии, превърнати в работни кабинети за посетители. Един слаб мъж стисна ръката на монаха и Дърк се вгледа в него и попита:

— Ридли Банистър?

— Да, аз съм. Защо? — Мъжът изгледа Дърк стреснато и малко подозрително.

— Казвам се Дърк Пит. Точно сега чета последната ви книга за разкопките в Светите земи. Познах ви от снимката на обложката. Трябва да ви кажа, че много ми допадат описанията на вашите открития.

— О, така ли. Много благодаря. — Банистър му подаде ръка, но погледът му стана предпазлив. — Споменахте, че фамилията ви е Пит. Случайно да имате роднина на име Съмър?

— Да, това е сестра ми. Чака отвън. Познавате ли се?

— Мисля, че преди известно време я срещнах на една конференция. — Банистър сбърчи чело. — Какво ви води в Ставровуни?

— Наскоро Съмър намери доказателства, че Елена може да е превозила повече неща от Ерусалим, освен Кръста Господен и че тези реликви може да са изгубени тук в Кипър. Надяваме се да намерим следи от една римска галера, която е превозвала реликвите.

Сумракът в коридора скри внезапната бледност, която се разля по лицето на Банистър.

— Увлекателна възможност — отбеляза той. — Имате ли представа къде биха могли да са тези реликви?

— Започваме от едни вече известни корабни останки пред място, наречено Писури. Обаче, както тъкмо вие знаете много добре, следите отпреди две хиляди години невинаги са откриваеми.

— Да, така е. Е, аз вече трябва да тръгна. Успех в търсенето, господин Пит.

— Благодаря. И не пропускайте да се видите със Съмър на излизане.

— Непременно.

Естествено, Банистър изобщо нямаше подобно намерение. Закрачи бързо по коридора, влезе в черквата и се измъкна през малък страничен изход. Излезе в двора, примижал на слънцето и видя Съмър, която разглеждаше един стенопис. Изчака, докато тя застана с гръб към него, пресече двора на пръсти, излезе през портата и стигна до площадката на дървената стълба, без никой да го види.

Спусна се бързо по стъпалата и едва не се спъна в просяка, преди да хукне към колата си. Подкара бързо надолу по извиващия се път, стигна до паважа, отби зад група рожкови и зачака да види Съмър и Дърк.

Секунди след като потегли от манастирския паркинг, една друга кола се стрелна към подножието на дървената стълба, спря и просякът се качи на пътническата седалка. Свали широкополата си шапка и на дясната му буза се видя дълъг белег.

— Бързо — кресна Закар на шофьора. — Не бива да го изпусκαме от поглед.

90.

— Как вървят работите в клуба на младежите? — попита Съмър малко сърдито, когато Дърк излезе на двора.

— Не е чак такъв купон, както може би си мислиш.

— Някакви успехи?

Дърк ѝ разказа за историята на черквата и изложения Кръст Господен.

— Срегнах се и с официалния летописец на манастира, но и той не можа да каже нищо повече за посещението на Елена в Кипър. Манастирът бил ограбван и опожаряван много пъти и няма запазен архив. Като теглим чертата, излиза, че никой не знае нищо за никакви други реликви, освен парченцето от кръста.

— Знаеше ли нещо за флотилията на Елена?

Дърк поклати глава.

— Всички знаят, че Елена е пристигнала и си е заминала от Кипър без никакви произшествия.

— Тогава Плавций и неговата галера трябва да са били нападнати преди нейното пристигане.

Тя го хвана за ръката и го задърпа към една част от оградата.

— Ела да видиш нещо.

Заведе го пред три големи стенописа, нарисувани върху дълга права част от оградата. Дърк пристъпи и започна да оглежда първия. Той изобразяваше обичайните мадона и дете — Дева Мария, прегърнала малкия Иисус с ореол. Големите очи и на двете фигури и плоското им изпълнение показваха, че това е стил отпреди много векове. Следващият стенопис изобразяваше Разпятието — Иисус вече увиснал на кръста, с клюмнала глава. Дърк забеляза нещо необичайно за жанра: двамата разбойници бяха нарисувани увиснали на съседни кръстове.

След това пристъпи към третия стенопис, пред който се беше изправила Съмър. На него беше нарисувана жена с корона, която сочеше към горния ъгъл на стенописа. Пръстът ѝ показваше извисяваща се зелена планина, на чийто връх се издигаха два кръста.

Геологическите особености на Ставровуни бяха ясно отразени в изображението.

— Елена? — попита Дърк.

— Няма кой друг да е — отговори сестра му. — А сега разгледай долния край.

Дърк погледна в указаната посока и видя нещо синьо, което би трябвало да представлява морето. Формите на три кораба едва се забелязваха под профила на императорската майка. Бяха нарисувани грубо, и трите бяха с общо взети еднакви размери и смесено задвижване — гребла и платна. Когато се вгледа по-внимателно, видя, че два от корабите всъщност преследват третия. Посочи преследвачите и каза:

— Този май потъва откъм кърмата, докато другият сякаш обръща към открито море.

— Погледни водещия кораб — каза Съмър.

Той започна да го оглежда. На платното му сякаш се виждаше едно голямо „Х“ и едно по-високо „Р“, което го пресичаше в средата.

— Христогорамата на Константин — обясни тя. — Това е божественият символ, Хризмата, която му се присънила преди битката на Милвийския мост. Използвал я като бойно знаме и като емблема на своето управление.

— Тогава стенописът изобразява или Елена, пристигаща с ескорт... — започна той и млъкна.

— Или това е галерата на Плавций — поде сестра му, — която бяга от два пиратски кораба.

Едно отчупено парче от стенописа не позволяваше да се види точният маршрут на галерата, но ако се продължеше линията на нейното движение, ставаше ясно, че плава към сушата. Малко над хоризонта се виждаше още едно дребно изображение — гола жена излизаше от морето, а до нея плуваха два делфина.

— Нямам представа какво може да означава — призна Съмър, докато Дърк оглеждаше нарисуваното от неизвестния художник.

Точно в този момент покрай тях мина киселият монах, който беше излязъл да изпрати до портата двама френски туристи. Дърк му махна и го попита за стенописите.

— Да, много са стари. Археолозите смятат, че са от византийско време. Някои вярват, че тези стени са всъщност част от първата черква,

но никой не може да каже със сигурност.

— На този последен стенопис — това Елена ли е? — попита Съмър.

— Да — кимна монахът. — Тя е пристигнала по море и си представя бъдещата черква тук на Ставровуни.

— Имате ли представа какво означава тази фигура? — продължи да пита тя и посочи голата жена.

— Това трябва да е Афродита. Манастирът е издигнат върху руините на храм, посветен на нея. Художникът е изразил уважението си към мястото, преди Елена да нареди тук да бъде издигната черквата.

Тя благодари на монаха и той повлече крака към входа на манастира.

— Да, вече сме близо. Сега знаем със сигурност, че пиратските кораби са били два.

— Така, както е нарисуван, римският кораб сякаш продължава да плава и след сражението с пиратите. Отива някъде — измърмори Дърк, вторачен в рисунката. Най-накрая отстъпи от стенописа и настигна Съмър, която вече крачеше към портата.

— Предполагам, че научихме всичко, което можехме да научим тук — каза той. — Между другото, обади ли ти се Ридли Банистър?

— Ридли кой? — попита тя, докато слизаха по стълбата към паркинга.

— Ридли Банистър. Английски археолог. Каза, че те познава.

Тя го погледна неразбиращо, затова Дърк ѝ описа срещата в манастира.

— Не го видях — каза тя накрая, но изведнъж едно подозрение се появи в главата ѝ. — Как изглежда?

— Слаб, среден на ръст, пясъчноруса коса. Предполагам, че жените сигурно го харесват.

Съмър замръзна.

— Забеляза ли дали носи пръстен?

Дърк се замисли за момент.

— Да, мисля, че носи. На десния безименен пръст. Забелязах го, когато се здрависахме. Тежък златен пръстен е много странна форма. Прилича на средновековен.

Лицето на Съмър стана червено от гняв.

— Това е копелето, което открадна Описа от мен и Джули, като ни заплаши с оръжие. Каза, че се казва Бейкър.

— Той е известен и уважаван археолог — усъмни се Дърк.

— Уважаван? — изсъска Съмър. — Обзалагам се, че и той търси галерата.

— Един от монасите спомена, че пишел книга за Елена.

Когато стигнаха до автомобила, Съмър вече кипеше от яд. Споменът как този тип задига Описа от мазето в къщата на Кичънър още повече усилваше яростта ѝ, което се отрази и на шофирането ѝ. Когато излезе на главния път, изобщо не ѝ мина през ум, че причината за нейния гняв седи в кола, която ги следи.

Когато стигнаха предградията на Лимасол, малко се успокои. А щом се озоваха на търговското пристанище, дори се окуражи.

— Щом Банистър е тук, значи галерата наистина съществува — каза на брат си.

— Поне е сигурно, че още не я е намерил — добави той.

Съмър кимна доволно. Кой знае, може наистина да бяха поблизо, отколкото си мислеха.

91.

— Вече отплуваме? — учуди се Съмър, която стоеше на мостика на „Изследовател“ и наблюдаваше как двама моряци издърпват и навиват предното въже. Беше минало по-малко от час, откакто корабът застана на лимасолския кей и двамата с Дърк се качиха на борда.

Пит — стоеше до щурвала и отпиваше от голяма чаша кафе — обясни:

— Трябва да заобиколим откъм западната страна полуостров Акротири, за да не загубим връзка с АППС-то на Руди.

— Мислех, че правите координатната мрежа със сонара на буксир?

— Използвахме го, но Руди пренастрои АППС за странично сканиране, затова сега използваме него. В момента прави голяма координатна мрежа източно от Писури. С „Изследовател“ ще покрием западната част и така ще обработим два пъти по-голяма площ.

— Ясно. Колко време ще остане под вода?

— Още осемнайсет часа. Това ще ни даде възможност и ние да свършим доста работа, преди да го приберем.

— Татко, съжалявам, че не можахме да намерим по-сигурни данни, на които да стъпим.

— Стенописът в манастира, изглежда, потвърждава, че потъналият пред Писури кораб е бил пиратски. Ако галерата съществува, шансовете ни да я намерим съвсем не са малки.

„Егейски изследовател“ бързо заобиколи късия полуостров Акротири и пое курс на северозапад към Писури на около двайсет мили по крайбрежието. Сензорите скоро установиха връзка с преобразувателите на два буя, които препредаваха данните от АППС, което се плъзгаше над морското дъно на дълбочина шейсет метра. Докато Гън и Джордино преглеждаха резултатите от работата му, Пит спусна плаващия ДУС от кърмата на „Изследовател“ и си подели вахтата по следене на данните с Дърк и Съмър.

На следващата сутрин в девет Съмър се появи на мостика с чаша горещо кафе, за да смени баща си.

— Нещо ново?

— За съжаление не — отговори Пит, стана и се протегна. — Все същите скали и пясък, които гледах цяла нощ. Като изключим останките на някаква потънала рибарска гемия, която забеляза Дърк, няма нищичко.

— Току-що говорих с Ал — каза тя, докато седнаше на мястото на баща си. — Каза, че резултатите им е АППС са подобни.

— Почти сме на края на тази координатна мрежа — отбеляза Пит. — Дали да продължим в западна посока?

Съмър се усмихна.

— Когато става дума за откриване на корабни останки, зная, че не трябва да се съмнявам в инстинктите ти.

— Е, тогава продължаваме на запад — отговори той и ѝ намигна.

Капитан Кенфийлд остави за малко щурвала, разгъна на масата местната морска карта и попита:

— Къде точно да сложим началото на следващата координатна мрежа?

— Просто ще разширим сегашната, като се доближим колкото може повече до брега. Нека се спуснем още две мили западно ето до тази точка. — И Пит посочи един малък нос.

— Така да бъде — съгласи се капитанът. — Ще въведе данни до, как се казва... Петра ту Ромиу, или Скалата на Афродита.

Съмър замръзна.

— Какво каза? Скалата на Афродита?

Кенфийлд кимна и извади един доста опърпан пътеводител за Кипър, пхнат под картите.

— Снощи четох за това място. Петра ту Ромиу, или Скалата на Ромиу. Този Ромиу е легендарен византийски народен герой, който хвърлял големи скали от носа, за да прогони пиратите. Големите канари могат да се видят при отлив. Обаче от древни времена носят е известен и като мястото, където Афродита, богинята закрилница на Кипър, е излязла от пяната.

— Тате, това е мястото! — извика Съмър и скочи от мястото си. — На стенописа имаше нарисувана Афродита с два делфина. Тя не символизира храма на мястото, където сега се издига манастирът Ставровуни. Точно за там е плавала римската галера. Някой на брега или може би самите пирати са видели галерата да се носи към скалите.

— Носът може да се види от мястото пред Писури, където е потънал корабът — каза Кенфийлд.

— Приемам твърдението ти — отговори Пит и се усмихна на вълнението на дъщеря си. — Да вървим при Скалата на Афродита и дано богинята покаже малко любов към нас.

Корабът промени курса си, за да продължи търсенето по крайбрежието, и мостикът се изпълни с почти осезаем оптимизъм. Всред вълнението, което ги беше обхванало, никой не забеляза малката лодка, от която със залепен на очите бинокъл Ридли Банистър следеше морскосиния кораб.

Шест часа по-късно Афродита, богинята на любовта, показваше на изследователите от НАМПД всичко друго, но не и любов. На морското дъно около Петра ту Ромиу нямаше никакви обекти, дело на човешка ръка. Дърк беше поел следващата вахта по наблюдение и гледаше отегчено безкрайната лента скали и пясък на екрана, докато Съмър и Пит се разтакаваха наоколо, надявайки се най-накрая на успех. Джордино се качи на мостика и с изненада установи, че въодушевлението на Съмър се е сменило с разочарование.

— АППС трябва да изплува след около четирийсет и пет минути — каза той на Пит.

— Остават ни само още няколко минути работа, за да свършим с тази координата.

— Добре, когато стигнем до края, прекъсни, а ние ще идем да извадим голямата риба.

— Намерихте ли изобщо нещо? — полюбопитства Ал.

— Ако си падаш по скали, тукашното дъно може и да ти хареса — отговори Дърк.

Джордино отиде при щурвала и погледна през предното стъкло. Взе бинокъла и започна да оглежда осеяния с чакъл бряг, който се простираше на запад от голямата скална формация.

— Някоя излегнала се гръцка богиня? — попита Дърк подигравателно.

— Не, боговете са си тръгнали от плажа в този слънчев следобед. Дори сенчестите морски пещери са празни, защото призраците ги няма.

Пит застана до него.

— Ще ми дадеш ли да погледна?

Докато баща му оглеждаше бреговата ивица, Дърк докладва, че са стигнали до края на координатата, и попита:

— Ал, ще ми помогнеш ли да обезопасим сонара?

— С удоволствие — отговори Джордино и двамата тръгнаха към кърмата.

Пит продължи да оглежда брега, след това се обърна към капитан Кенфийлд.

— Капитане, можеш ли да ни приближиш още малко към брега, двайсет градуса вдясно?

— Тате, какво има? — попита Съмър с надежда.

— Проучвам възможността крал Ал отново да е попаднал на злато.

„Егейски изследовател“ бавно навлезе в по-плитки води и Пит получи възможността да огледа бреговата линия по-хубаво. От ниския покрит с чакъл плаж брегът се извисяваше в заострени варовикови върхове. Средиземно море неуморно запращаше вълни в основата на високите няколкостотин метра скали и вдигаше облаци бяла пяна. В основата на скалите имаше множество вдлъбнатини, издълбани във варовика, където морето беше изровило дупки и пещери. Тъкмо те бяха привлекли вниманието на Пит и той ги изучаваше внимателно. Най-накрая съсредоточи вниманието си върху една от тях — малък черен отвор ниско над водата, а около него разхвърляни скали.

— ДУС и буксирното въже са на борда — каза Дърк, щом се върна на мостика с Джордино.

Пит свали бинокъла и попита:

— Капитане, какво е състоянието на прилива в момента?

— Току-що отмина най-високата му точка. Тук разликата между прилива и отлива е само десетина сантиметра, не повече.

Пит кимна и лека усмивка заигра по лицето му, след това се обърна към Гън.

— Руди — каза той, — ти си специалистът по тези въпроси. Колко се е променило равнището на Средиземно море през последните, да речем, хиляда и седемстотин години?

Гън се почеса по главата.

— Днес морското равнище трябва да е с два-три метра по-високо, отколкото преди две хиляди години. Мога да ти дам точна информация, ако проверя в базата данни на НАМПД.

— Не е нужно — отговори Пит и отново огледа морската пещера. — Мисля, че е точно по мярка.

— Трябва да приберем АППС — каза Гън.

— Добре, но преди това трябва да ни спуснете със Съмър в зодиака. Дърк също, ако иска да дойде с нас.

— Благодаря, татко, но не искам. Вече изкарах един рунд лов със Съмър. Аз ще помогна при прибирането на АППС-то.

— Къде отиваме? — попита Съмър.

— Ей там. — Пит посочи и се усмихна. — Къде другаде според теб бихме могли да намерим римска галера?

93.

„Егейски изследовател“ пое на запад, за да прибере автономното подводно превозно средство, а Пит даде газ на извънбордовия двигател на новия „Зодиак“ и полетя към брега. Съмър седеше на носа, дългата ѝ рижа коса се развяваше на вятъра. На лицето ѝ имаше леко унесено, но пълно с надежда изражение.

Ниският, почти опиращ във водната повърхност отвор на пещерата отразяваше малко светлина, което подсказваше, че е доста дълбока.

Когато наближиха, Пит видя, че отворът е достатъчно широк, за да може гумената лодка да мине. Макар сега водата да беше по-ниска, промъкването през отвора беше опасно. Той спря вдясно от отвора. Съмър бързо скочи и завърза зодиака за един щръкнал камък.

— Като гледам, ще се наложи да се намокрим — изсумтя Пит, взе фенерчето от кутията с инструменти и стъпи във водата.

Съмър го последва, като гледаше да стъпва по оголените от отлива плоски камъни, но накрая пред входа на пещерата и на нея ѝ се наложи да нагази. Камъните оформяха нещо като тераса и Пит тръгна по нея, обаче дори една малко по-висока вълна го измокри до кръста. Той светна с фенерчето напред и видя, че пещерата продължава като тунел поне пет-шест метра, а после се разширява в мрака по-нататък.

Спря да изчака Съмър, която стъпваше внимателно по хлъзгавите скали и накрая се хвана за него, за да не падне.

— Може би ще ни е по-лесно да плуваме — предложи тя задъхана.

— Ето там може да се върви и по сухо — успокои я той и размърда лъча на фенерчето.

Продължиха по терасата, която постепенно се изкачваше, и скоро закрачиха по сухо. Над главите им таванът се издигаше на невъобразими височини, а тунелът постепенно се разшири в голяма пещера. Водата изтичаше обратно в морето през издълбан в камъка дълбок канал.

Продължиха още няколко метра навътре и видяха, че терасата свършва в пясъчно възвишение. Пит се изненада, като видя, че пещерата е осветена от слабо сияние. Вдигна глава и видя, че през няколко пукнатини в тавана се процеждат слънчеви лъчи.

Изведнъж Съмър се вкопчи в ръката му и изпищя:

— Татко!

В първия момент Пит реши, че е видяла прилеп или змия. Но когато проследи погледа ѝ, видя корпуса на дървен кораб.

Все едно бе хвърлил котва на пясъчната тераса и под сумрачната светлина изобщо не изглеждаше повреден. И беше дървен. Носът се издигаше високо и се извиваше обратно към откритата палуба. Десетки дупки минаваха по дължината на корпуса — отворите за веслата. Весла обаче нямаше, разбира се, само от някои отвори стърчаха строшени парчета дърво.

Приблжиха се към покрития с прах кораб и видяха, че единствената мачта е строшена в основата — дебелото дърво лежеше напъряко на палубата. Пит плъзна лъча на фенерчето по високата кърма и видя останките на човек, рухнали върху кормилното весло.

— Галера — заключи Пит с усмивка. — При това стара, като се има предвид външният ѝ вид. Мачтата вероятно се е строшила, когато е влязла в пещерата.

Съмър продължаваше да мълчи от страхопочитание. Най-сетне се осмели да се приближи до носа и успя да се съвземе достатъчно, за да го повика:

— Татко, ела да видиш!

Долната част на носа бе натрошена на трески. Няколко изкривени медни клина стърчаха от хоризонтална бронзова лента от двете му страни.

— Това е единствената повреда на корпуса — каза Съмър. — Вероятно няколко пъти са се ударили в скалите, преди да успеят да се промъкнат в пещерата.

— Тук вероятно е имало бронзов таран — каза Пит. Като използваше стърчащите клинове като стъпала, той се изкатери и се прехвърли през борда. И дъхът му секна. Цялата палуба беше покрита със скелети, облечени в избелели туники и роби, някои още стискаха мечове в изтлелите си длани. Наоколо бяха разпръснати щитове и

копия — доказателства за края на ожесточена битка до последния човек.

— Някакви признаци, че е римска? — попита Съмър отдолу.

— Разбира се, че е римска.

Съмър замръзна. И то не толкова, защото гласът не беше на баща ѝ, а защото беше абсолютно спокоен, дори нехаен.

Обърна се и видя от мрака да се появява Ридли Банистър с мокри до гърдите дрехи. Носеше малка видеокамера, която озаряваше пещерата с неясна синя светлина.

— О, виж ти кой дошъл! Прочутият археолог Ридли Банистър, който се представя за Бейкър — с презрение каза Съмър. — Днес носите ли си револвера?

— О, не. Всъщност това беше револверът на фелдмаршал Кичънър. Трябва да ви разочаровам, но беше празен и съвсем безопасен. — Той вдигна видеокамерата, за да я види. — Приятно ми е да ви видя отново, госпожице Пит. А сега, бъдете добра да се дръпнете, за да продължа да документирам откритието си.

— Вашето откритие? — попита тя и кръвта ѝ кипна. — Та ти, лъжлива свиньо, не си открил нищо.

— Вече е мое. Не знам дали знаете, но съм в отлични отношения с директора на Кипърския археологически институт. Вече подписах договор за филм и книга, в случай че намеря галерата, за което така любезно ми помогнахте. Ще се погрижа да отдам дължимото и на вашия принос.

Вдигна камерата до окото си и започна да снима галерата.

— Между другото, още ли е на борда описаният в Описа товар? — попита небрежно.

Насочи камерата към повредения нос и не видя, че Съмър се втурва към него. Тя грабна камерата от ръцете му и я разби в скалите. Обективът се пръсна с хрущене, но синкавата светлина от диодната лампа продължи да залива пещерата.

В първия момент Банистър се изненада, после се ядоса, хвана Съмър за яката и я раздруса. Малката Пит, която тренираше джудо, точно се готвеше да му приложи контрахватка, когато я оглуши силен трясък. Ехото от краткия откос още кънтеше в ушите ѝ, когато усети пръстите на Банистър да губят силата си. Археологът я изгледа

нещастно и бавно се свлече на земята. Съмър погледна надолу и видя, че на камуфлажните му панталони избиват кървави петна.

Съмър се обърна и видя трима мъже. Дори в сумрака видя, че са араби. Най-високият стоеше в средата, късият автомат „Узи“ в ръцете му още димеше.

Той бавно пристъпи напред, държеше я на прицел.

— Значи — каза Закар — все пак намерихте съкровището?

94.

Тримата араби се приближаваха. В краката ѝ Банистър притискаше раните си и пъшкеше.

— Гузман ще е доволен — каза Закар на арабски на единия си другар — брадатия стрелец от нападението срещу Купола на скалата.

— Какво ще ги правим? — попита брадатият, след като насочи тънко диодно фенерче към Съмър и лежащия на земята Банистър.

— Убий ги и хвърли труповете в морето, Салаам — каза Закар спокойно и поглади с ръка корпуса на галерата.

Тъй като разбра какво си казаха арабите, Банистър запълзя на четири крака, като ръмжеше от болка, и се скри зад Съмър. Салаам не му обърна внимание, пристъпи към нея и насочи пистолет в главата ѝ.

— Бягай!

Викът на Пит проехтя от палубата на галерата и изненада тримата нападатели. Съмър видя как очите на Салаам се стрелнаха към кораба и се изпълниха с ужас.

Във въздуха изсвири пилум — римско метателно копие. Салаам не успя дори да помръдне, преди острият като бръснач връх да го прониже в гърдите. Умело изработеното оръжие проби напълно торса и се показа от кръста на арабина. Смаяният Салаам избълва фонтан кръв и се строполи мъртъв.

Още докато Салаам падаше, Съмър започна да пресмята възможностите си. Можеше или да плонжира за пистолета на мазния арабин, или да побегне и да се хвърли в морето, или да се опита да се качи на кораба при баща си. Адреналинът вече се беше излял във вените ѝ и крещеше за отговор от страна на мозъка. Обаче Съмър се остави на логиката, преди да предприеме каквото и да било. Бързо прецени, че пистолетът не би могъл да се сравни с автомата на Закар. И макар сърцето ѝ да ѝ диктуваше да се втурне при баща си, разумът ѝ подсказа, че водата е много по-близо.

Потиснала емоционалните си подтици, тя направи крачка надясно и скочи. Трясъкът от изстрелите вече ехтеше в пещерата,

когато ръцете ѝ разсякоха повърхността на водата и тялото ѝ ги последва.

Тя инстинктивно заплува, оставяйки се на лекото течение, което я понесе към изхода на пещерата. Беше добър плувец, а адреналинът ѝ даваше допълнителни сили, така че се гмурна още надолу, докато не докосна с ръка дъното на пет метра дълбочина. Водата беше черна като мастило, затова се остави течението да я води, като от време на време докосваше скалите на канала.

Плуваше с равномерни загребвания и се носеше лесно напред. Щом въздухът ѝ взе да свършва, се издигна към повърхността, уверена, че се е отдалечила достатъчно от арабина, за да си поеме глътка въздух. Дробовете вече започваха да я наболяват, така че тя вдигна юмрук над главата си — позата на гмуркачите за безопасно издигане — и зарита към повърхността. Издигна се два метра, три — и вдигнатата ѝ ръка изведнъж докосна скала.

Блъскащото ѝ сърце почти спря, когато осъзна, че каналът се е превърнал в подводен тунел и няма къде да поеме дъх.

95.

Узито на Закар започна да бълва куршуми в мига, в който Съмър се хвърли във водата. Оловният тигел прониза борда на галерата, но Пит вече се беше хвърлил зад планшира, пробяга няколко метра по палубата и се сви зад един захвърлен римски щит. Надигна се за секунда и го запрати по арабина като фризби, ако не за друго, то поне да отвлече вниманието му от Съмър. Той обаче се дръпна и отново пусна къс откос, който едва не улучи Пит.

Пит се надигна над релинга и успя да зърне как дъщеря му се гмурка в канала. Стрелците не откриха огън по нея, затова беше сигурен, че е успяла да се измъкне.

Банистър също успя да се скрие. В суматохата, която предизвика хвърленото от Пит копие, успя да изпълзи зад ниските скали, като заради раните си ту губеше съзнание, ту се свестяваше. Арабите така или иначе не му обръщаха особено внимание, защото ги беше повече грижа да отмъстят за смъртта на своя другар.

— Качи се на кораба откъм кърмата — заповяда Закар на втория стрелец, след като провери дали пронизаният е още жив. — Аз ще мина откъм носа.

Арабинът взе диодното фенерче на мъртвеца и тръгна към носа на галерата, без да изпуска от внимателния си поглед палубата над главата си.

Пит беше видял само трима въоръжени мъже и се надяваше да няма и други. Нямахше представа кои са, но готовността им да убиват беше очевидна. Знаеше какво означава това — щеше да се наложи да се бие до край.

В сумрачната светлина огледа палубата от кърмата до носа и забеляза люкове към палубата на гребците. Тръгна към кърмата, но преди това взе един меч и един щит. Щитът му се стори необичайно тежък и когато го обърна, видя прикрепени към задната част три къси стрели. Бяха стрели за хвърляне — в късната империя ги бяха давали на войниците като метателни оръжия. Бяха дълги около трийсет сантиметра, в центъра имаха оловна тежест, а бронзовото острие беше

назъбено. Пит пъхна ръка в ремъците на щита, прекрачи строшената мачта и тръгна към кърмата.

Чуваше стъпките на двамата араби, които се опитваха да се качат на кораба, докато вървеше към задната палуба и издигнатата кормчийска част. Препъна се в останките на римски легионер и едва не падна през люка за долната палуба. Наруга се наум за шума, който бе вдигнал, но случката му подсказа една идея.

Взе меча и го заби в дървената палуба така, че да стои изправен. След това вдигна скелета, наниза го на ефеса на меча и го зави с изгнилия плащ, който лежеше под костите. Видя едно строшено копие наблизо, взе го и го пъхна през костите на скелета, като скри дръжката в плаща и остави острието да стърчи заплашително. В сумрака древният воин приличаше на жив.

Чу трополене, когато стрелецът се прехвърли на издигнатата палуба на кърмата, бързо се оттегли при падналата мачта, прекрачи я и се скри в сянката на дебелия край. Тихо откачи трите метателни стрели, бръкна в джоба си, извади една монета, стисна я в ръка и зачака.

Стрелецът се придвижваше бавно, оглеждаше внимателно главната палуба за подозрителни сенки, преди да се спусне долу. После слезе по една от двете стълби, които водеха до горната палуба — за късмет на Пит, по по-близката до него.

Пит чакаше търпеливо и когато стрелецът наближи, изви ръка и само с движение на китката запрати монетата. Тя падна, където се целеше, близо до скелета, и заподскача по смълчаната палуба.

Изненаданият стрелец веднага се извъртя по посока на шума и забеляза смътната фигура с копие в ръката. Веднага заби два куршума в скелета и пред смаяните му очи той се разпадна на прах. Изненадата му обаче не трая дълго, защото Пит вече се беше изправил и от около шест метра запрати метателната стрела.

С изненада установи, че древното оръжие е много добре уравновесено — улучи стрелеца в хълбока. Мъжът изстена от болка и се завъртя, по случайност избягвайки втората стрела, която само го бръсна по гърдите. Без да откъсва очи от Пит, арабинът се опита да извади стрелата, но не успя, защото и третата полетя към него. Той инстинктивно се дръпна, за да я избегне, но под краката му зейна празнина.

С писък се строполи в люка. Чу се ужасният пукот на строшени кости, след това настъпи мъртвешка тишина.

— Али? — повика Закар от носа. Обаче нямаше кой да му отговори.

За втори път само, за няколко минути Съмър трябваше да взема решение на живот и смърт. Дали да се върне, или да продължи напред? Нямаше представа кога таванът се е спуснал под водата. Може би преди метър-два, а може би преди петдесет? Обаче трябваше да плува срещу течението и колкото и да беше слабо, тези петдесет метра щяха да ѝ се сторят километър. Този път се вслуша в инстинктите си и бързо взе решение. Ще продължи напред.

Със загребване и ритане се стрелна под водата, като от време на време с ръце и глава удряше каменните стени. След всяко второ загребване вдигаше ръка, надяваше се, че ще попадне на някаква вдлъбнатина, където ще намери глътка въздух. Обаче всеки път напипваше камък. Сърцето ѝ започна да бие по-силно и трябваше да се пребори с рефлекс да издиша. Обхвана я паника. Откога беше под вода? Минута или две? Струваше ѝ се цяла вечност. Но какъвто и да беше отговорът, знаеше, че по-важното е колко още може да издържи.

Опита да плува по-бързо, но имаше усещането, че движенията ѝ са като в забавен кадър, защото мозъкът се бореше за кислород. Ръцете и краката ѝ започнаха да парят, защото въздействието на хипоксията изсмукваше мускулите. Черната като мастило вода сякаш стана още по-черна пред очите ѝ и тя вече не усещаше солта да им пари. Един вътрешен глас ѝ крещеше да не губи кураж, но тя започна да усеща, че губи сили.

И точно тогава го видя. Блед зелен блясък в далечината пред нея. Може би зрението просто ѝ играеше номера или беше първата фаза на загубата на съзнание — това нямаше значение. Тя издиша малкото останал в дробовете ѝ въздух, събра всичките си сили и загреба към зеленото петно.

Крайниците ѝ вече направо горяха, ушите ѝ звъняха оглушително. Имаше усещането, че сърцето ѝ ще изскочи през устата, а дробовете така я боляха, че се страхуваше да не се пръснат. Обаче не обърна внимание на болките, на подличката мисъл да зареже всичко и продължи да плува.

Зеленият блясък скоро се превърна в топла светлина, достатъчно ярка, за да вижда различните частици от утайката, които се носеха из водата. Очите ѝ бяха привлечени от сребрист блясък над главата ѝ, сякаш някой държеше купа, пълна е живак. С последни сили тя ритна с крака и се понесе нагоре.

Изскочи от водата като делфин в аквариум, издигна се високо във въздуха, преди да падне обратно сред фонтани от пръски. Като вдишваше с широко отворена уста, доплува до една стърчаща от водата покрита с ракообразни скала и се хвана за нея, за да може лишеното ѝ от кислород тяло да се възстанови. Почива си около пет минути, преди да събере сили, за да се раздвижи. Тогава чу в далечината приглушена стрелба и се сети за баща си.

Огледа се. Намираще се върху стърчаща от водата скала на стотина метра западно от пещерата. Забеляза зодиака на НАМПД, до който бяха завързани още две по-малки лодки. Хвърли се във водата и заплува натам.

Ръцете и краката ѝ бяха сякаш пълни с олово, но успя да стигне до целта си. В зодиака нямаше радиостанция, така че тя се качи в първата от по-малките лодки. Там имаше радиостанция, настроена на морския обхват, и Съмър незабавно се свърза с „Егейски изследовател“.

Дърк, Джордино и Гън бяха на мостика, когато от високоговорителя се понесе тревожният глас на Съмър.

— Съмър, тук „Изследовател“, слушам те — отговори спокойно Гън.

— Руди, в пещерата намерихме галерата. Но се появиха трима въоръжени мъже. Аз избягах, но татко е още там, вътре. Ще го убият!

— Спокойно, тръгваме. Скрый се на безопасно място, за да не пострадаш.

Докато Гън остави микрофона, Кенфийлд вече беше завил. Дърк погледна през предното стъкло на мостика и изпъшка:

— На цели шест, дори седем мили сме. Няма да стигнем навреме.

— Прав си — съгласи се Ал. — Спри кораба, капитане.

— Какво?! — изрева Гън.

— Трябват ни две минути да спуснем „Куршум“ и ще сме там за отрицателно време.

Гън обмисли думите му за секунда-две. И за него Пит не беше началник, а повече от брат. Ако ролите им бяха разменени, знаеше, че Пит би направил същото.

— Добре — съгласи се той малко сдържано. — Само гледайте да не ви убият.

Дърк и Джордино незабавно хукнаха към палубата.

— Ще се видим долу, Ал — извика Дърк. — Трябва да взема нещо от каютата.

— Само гледай да не изпуснеш влака — подхвърли му Джордино, докато се носеше към кърмата.

Дърк се спусна на долната палуба, където се намираха каютите на екипажа, влезе в каютата на баща си и отиде при малкото вградено писалище. Над него имаше лавица с книги. Дърк се взря в заглавията. Очите му се спряха на дебелия подвързан е кожа том на „Моби Дик“ от Херман Мелвил. Свали го от лавицата и бързо го отвори.

— Към голямото бяло чудовище, Ишмаел — измърмори, след това пхна книгата под мишница и хукна презглава.

Пит почти беше забравил за Закар, който вече беше успял да се изкатери по носа и да стъпи на палубата, а сега викаше другаря си. Тъй като не получи отговор, арабинът светна фенерчето на убития Салаам и насочи лъча към задната част на палубата. Лъчът освети Пит, който стоеше там с щит в ръка и надменна усмивка на лицето.

Обаче вече се беше хвърлил зад мачтата, когато късото узи на Закар започна да плюе олово. Куршумите минаха над главата му и се забиха в надстройката. Пит не изчака Закар да си оправи мерника, а бързо изпъзля до люка и се спусна на долната палуба.

Трупът на Али лежеше почти невидим на слабата светлина, която се процеждаше през люка. Главата бе извита под много неестествен ъгъл — при падането арабинът си беше строшил врата. Пит клекна до него и опипа пода около трупа за оръжието, но не можа да го намери. Отхвъркнал при падането на Али, пистолетът се беше плъзнал под една от пейките за гребците. Пит беше оставил фенерчето си на горната палуба, за да може да хвърли пилума, и нямаше възможност да намери оръжието в тази тъмнина.

Закар се втурна към кърмата, а Пит забърза в противоположната посока, като опипваше пътя си по централната пътека между двете редици пейки. Беше оставил всичките си римски оръжия на горната палуба и сега в този тъмен коридор се чувстваше беззащитен. Единствената му надежда беше да се качи на горната палуба по предната стълба, докато Закар слиза по кърмовата, за да го настигне.

Закар знаеше, че му е в ръцете, затова не се поколеба да се спусне по задната стълба. Пит чу стъпките му и закрачи по-бързо към слабата светлина, нахлуваща през предната стълба.

Закар отдели само няколко секунди да огледа Али, после плъзна лъча на фенерчето над пейките за гребците. В далечния край на палубата забеляза движение — Пит бързаше да стигне до предния люк. Арабинът вдигна автомата и пусна един откос.

Пит се хвърли на палубата, куршумите се забиха около него в дъските. Няколко малки кафеза бяха подредени близо до стълбата и

той бързо изпълзя до тях, за да ги използва за прикритие. Закар се приближи, стреля отново и улучи един от кафезите на сантиметри от главата на Пит. Разхвърчаха се трески.

Невъоръженият Пит се намираше в безнадеждно положение. Единствената му надежда беше да стигне до стълбата, преди Закар да се приближи още. Огледа се отново, но единственото, което видя наблизко, беше поредният скелет. Отдавна изтлялото тяло бе на друг римски легионер — костите лежах под бронирана туника и имаше шлем. Сигурно беше паднал през люка, когато са го убили в сражението, помисли Пит. Огледа бронята и се протегна да я свали от изсъхналите кости.

През четвърти век римските войници вече използват желязо за броните си и те могат да издържат на ударите и на най-тежките пилуми и мечове. „И може би — каза си Пит — ще устоят и на 9-милиметровите куршуми на узито“.

Сложи си тежкия закръглен шлем с удължена задна част за защита на врата, след това се зае с нагръдната броня — метален лист, изкован във формата на мъжки гърди и със съответстваща задна част. Беше изработена обаче за по-дребен човек от него. Без да се бави, той метна и двете части на гърба си и ги завърза на врата си с кожената вързалка. Изпълзя до стълбата, погледна нагоре към палубата, пое си дълбоко дъх и се втурна по стъпалата толкова бързо, колкото го държаха краката.

Закар беше все още на петнайсетина метра от предния люк и бързаше по пътеката, като осветяваше пътя си с фенерчето. Щом видя, че Пит хуква нагоре, опитният убиец спря, постави с лявата си ръка фенерчето под цевта, грижливо се прицели и дръпна спусъка.

Дървото около Пит започна да се цепи на трески от куршумите. Три тежки удара в гърба запратаха Пит напред, сякаш някой го беше блъснал с ковашки чук, но той все пак успя да продължи нагоре. Тъкмо изскочи на палубата и втори откос се заби в стъпалата под краката му.

Пит побягна към релинга, изненадан, че е успял да се измъкне невредим. И тъкмо да скочи през борда, забеляза на палубата още един пилум. Грабна го и предпазливо тръгна назад към люка.

Закар вече беше стигнал до стълбата и се сети да изгаси фенерчето. В галерата изведнъж настъпи мъртвешка тишина, защото и двамата стояха неподвижно. Закар се раздвижи пръв и започна да се

изкачва по нацепената от куршумите стълба, придвижваше се тихо сантиметър по сантиметър. Тъй като не можеше да държи фенерчето и да се катери, го стисна със зъби и с две ръце вдигна узито пред себе си.

Беше си подал само очите, когато забеляза Пит на няколко метра от люка да замахва. Копието излетя, но целта беше твърде малка, а и арабинът трябваше само да се наведе и пилумът мина над него. Закар подаде автомата от отвора и започна да стреля напосоки по Пит, докато се катереше по последните стъпала. Когато изскочи на палубата, Пит вече се прехвърляше през релинга. Куршумите пицяха диво около него и той скочи тромаво на пясъка. Болка прониза десния му глезен, когато се опита да се изправи, и той заподскача на един крак. Каналът му се стори отдалечен на километри. Трупът на Салаам обаче се оказа много по-близо. Пит знаеше, че мазният арабин беше въоръжен с пистолет. Изкуцука до него и започна да претърсва земята около трупа.

— Това ли търсиш? — чу изведнъж подигравателен глас.

Пит неохотно погледна през рамо и видя Закар, насочил пистолета право в главата му.

Пит не разбра защо арабинът не го застреля веднага. Но после забеляза, че гледа някъде покрай него. Предпазливо изви очи и проследи погледа му към канала, където във водата се беше появило нещо необичайно.

Някаква смътна светлина се виждаше във водата и постепенно ставаше по-ярка, а на повърхността изскачаха милиони мехурчета. Първото, което изскочи от дълбините, бяха няколко ярки ксенонови прожектора, след тях на повърхността се издигна пластмасов купол и накрая издължен бял корпус — „Куршум“ изплуваше.

Седнали пред пулта за управление, Дърк и Джордино изгледаха със страхопочитание римската галера, след това видяха Пит, застанал под прицела на пистолет. И двамата мъже бяха осветени от ярките светлини на подводницата. Дърк едва не се задави, като позна арабина.

— Това е терористът от Ерусалим — възкликна той. — Дръж прожекторите насочени към него.

И преди Джордино да успее да отговори, вече беше при задния люк, отвори го и изскочи на хлъзгавата палуба. От там скочи на баластната цистерна, все още стиснал „Моби Дик“. Подводницата беше на три-четири метра от пясъчното възвишение и Джордино я завъртя да застане с носа към галерата. Дърк обаче не можеше да чака да я приближи още, затова скочи и заплува към брега, като внимаваше книгата да е над водата.

Застанал на палубата на галерата, Закар наблюдаваше случващото се с нарастваща тревога. Отново насочи пистолета към Пит, стреля бързо и го видя как се просва на пясъка. След това насочи вниманието си към подводницата. Макар да чу плисъка, когато Дърк скочи във водата, не го видя да излиза на брега, защото прожекторите на „Куршум“ го заслепяваха. Прицели се внимателно и улучи единия, след това стреля няколко пъти по пластмасовия купол и успя да изгаси

и втори прожектор. Тогава забеляза високата фигура, която се появи на брега с протегнати напред ръце.

Закар стреля първи, но не улучи, макар куршумът да мина на педя от главата на Дърк-младши. Дърк продължи право към арабина, без да прави опит да се прикрие. Тялото му кипеше от чувства — от любов към Софи до гневни изблици и желание за мъст. Но нямаше никакво усещане за страх.

Вдигнал колта 45-калибър, който държеше в протегнатите си ръце, той бавно дръпна спусъка. Нито трясъкът на изстрела, нито ритането на оръжието успяха да го накарат да забави крачка. Продължи напред като робот и след всяка крачка стреляше пак.

Първият куршум сцеди релинга до Закар, той трепна и не можа да се прицели както трябва за ответния откос, който отиде твърде високо. Следващият куршум от револвера се заби в рамото на арабина и едва не му откъсна ръката, завъртя го, той залитна и падна върху релинга, където втори куршум се заби в ребрата му.

Животът вече изтичаше от Закар, но Дърк не му позволи да умре бавно, а заби в тялото му още пет куршума, които го превърнаха в грозна кървава пихтия.

Спря и се вторачи в мъртвия терорист. Ехото от изстрелите постепенно утихваше.

Съмър — беше помогнала да прекарат „Куршум“ през подводния канал — излезе на подводната тераса, забърза към пясъка и се втурна задъхана към брат си.

— Къде е татко?

Дърк кимна мрачно към проснатото тяло с римски доспехи и шлем близо първия убит нападател. През това време дотича и Джордино и тримата се втурнаха към простряното на земята тяло.

Директорът на НАМПД се размърда, вдигна бавно глава и се усмихна уморено на децата си.

— Татко, добре ли си? — попита Съмър.

— Нищо ми няма — увери ги той. — Просто съм малко замаян. Помогни ми да стана.

Докато Дърк и Съмър му помагаша да стане, Джордино оглеждаше римските доспехи с усмивка. После се тупна с юмрук в гърдите и изрева:

— Здравей, цезаре!

— Да, трябва да благодаря на цезарите — каза Пит, докато сваляше шлема. После го вдигна и показа вдлъбнатината от изстреления от Закар куршум.

— За малко да ти отнесе главата — подхвърли Ал.

Пит свали бронята от гърба си и я огледа. В метала имаше три вдлъбнатини, но куршумите не бяха успели да го пробият. Идеята му да метне и двете брони на гърба си му беше спасила живота.

— Да, римляните наистина си ги е бивало — каза той с уважение, пусна бронята на земята и се обърна към Дърк, който все още стискаше колта.

— Това оръжие ми изглежда познато.

Дърк неохотно му го подаде.

— Веднъж ми разказа как Лорън ти пратила оръжие в Монголия, скрито в изрязания том на „Моби Дик“. Имах някакво предчувствие, затова го потърсих в каютата ти. Надявам се, че нямаш нищо против.

Пит поклати глава, след това плъзна поглед по кървавите останки на Закар и отбеляза: — Добре си го подредил.

— Този бандит ръководеше нападенията в Цезарея и Ерусалим — отговори хладно Дърк, но не уточни, че арабинът бе отговорен, макар и непряко, за смъртта на Софи.

— Странно, че намери тук своя край — обади се Съмър.

— Предполагам, че твоят приятел англичанинът сигурно знае нещо по въпроса — каза Пит и посочи Банистър с пръст.

Археологът беше успял да седне и ги гледаше замаяно.

— Аз ще се заема с него — предложи Джордино. — А вие защо не видите какъв товар има на борда?

— Намерихте ли товара от Описа? — попита Съмър с надежда.

— Бях зает и не ми остана време да го търся — отвърна Пит. — Защо не помогнете на стареца да се качи на борда?

С помощта на Дърк и Съмър Пит се покатери на галерата, слязоха долу и той ги заведе до кафеза, който беше използвал за прикритие.

— Предлагам да започнем от тях — каза на децата си, взе един от по-малките, издуха дебелия слой прах, който го покриваше, и светна вътре, за да види какво съдържа. На дървото се виждаше избеляла христогорама.

— Съмър! Това е Константиновият кръст!

Съмър взе фенерчето от баща си, огледа мълчаливо хризмата и кимна с плахо задоволство.

От едната страна кафезът беше счупен — там го беше улучил откосът на Закар. Пит подпъхна внимателно дулото на колта под летвата и го отвори.

Вътре имаше два износени кожени сандала. Съмър ги освети и видя малко парче пергамент, завито около единия. На него пишеше на латински: *Sandalii Christus*.

Никой не се нуждаеше от превод. Стояха и мълчаливо се взираха в сандалите на Христос.

ЕПИЛОГ СПАСИТЕЛИТЕ

Тълпите се бяха подредили пред „Агия София“ на безкрайна опашка. Вярващи християни стояха до благочестиви мюсюлмани — поклонници и от двете големи религии се редяха нетърпеливо и чакаха вратите на бившата патриаршеска катедрала да се отворят, за да видят с очите си изложените вътре реликви. Известната сграда, била свидетел на безброй драми през хиляда и четиристотинте години, откакто се извисяваше под небето на Константинопол и Истанбул, бе както винаги величествено спокойна. Обаче много малко събития в миналото бяха събуждали вълнение като това у хората, които сега се трупяха с надеждата, че ще могат да влязат вътре.

Малцина от стоящите на опашката обърнаха внимание на старото зелено купе „Делайе“, спряло точно пред входа. Ако се бяха вгледали по-внимателно, може би щяха да забележат няколкото дупки от куршуми по багажника, които новият собственик на колата още не беше успял да ремонтира.

Вътре в сградата няколко ВИП лица вървяха почтително през широкия църковен неф^[1], наречен Площад на коронациите, като се любуваха едновременно на ценните изложени находки и на извисяващия се на петдесет и три метра над главите им уникален купол. Вдясно имаше витрини, посветени на живота на Мохамед, в които бяха изложени откраднатото бойно знаме, написаните собственоръчно от пророка части от Корана и другите предмети от личната сбирка на Озден Челик.

В лявата част на църковния кораб бяха поставени витрините с реликвите на Исус, извадени от галерата в Кипър.

Десетки въоръжени пазачи започнаха да се събират около двете изложби, подготвяйки се за официалното отваряне на музея за посещения.

Джордино и Гън разговаряха с Лорън и Пит до витрината с урната. Доктор Рупе се присъедини към тях и възкликна:

— Великолепно! Направо не мога да повярвам какво направихте! Съвместна изложба за живота на Исус и Мохамед, и то на какво място!

— Със своето историческо минало на черква и музей „Агия София“, тази „Божия Премъдрост“, ни се стори най-подходящото място, където да бъдат изложени артефактите — обясни Пит. — А пък и, така да се каже, кметът на Истанбул ми беше малко задължен — добави той и намигна.

— Помогна и фактът, че нашите приятели от Кипър се съгласиха да предоставят Исусовите артефакти, докато построят подходящо помещение за постоянна експозиция — намеси се Гън.

— Не бива да се забравят и нещата на покойния господин Челик — добави Джордино.

— Да, сега реликвите на Мохамед отново принадлежат на турския народ — съгласи се Пит.

— Да, още една добре свършена работа — похвали ги Рупе. — И то с изключително значение. Страхотен нагледен урок по религиозна търпимост е да се съберат на едно място тези реликви — добави той. После се усмихна на Пит. — Знаеш ли, ако бях хазартен тип, щях да се обзаложа, че просто се опитваш да си увеличиш възможностите в задгробния живот.

— Да, никога не е лошо човек да се застрахова — отговори му Дърк-старши и му намигна.

От другата страна на църковния кораб Джули Гудиър стоеше развълнувана пред кутия, в която лежаха няколко избелели пергаментови свитъка.

— Съмър, направо не е за вярване — писмо от Исус до Петър.

Съмър се усмихна малко снизходително на ентузиазма на историчката.

— Да, отдолу дори има превод. Дава нареждане на Петър да извърши подготовка за някакво голямо събрание. Някои библейски историци смятат, че може би става дума за Проповедта на планината.

След като гледа още известно време документа, Джули се обърна към нея и поклати глава.

— Да, наистина не е за вярване. Самият факт, че тези артефакти са описани в документ, който е оцелял до наши дни, е сам по себе си цяло чудо. Но да откриеш всички тези неща, и то запазени в отлично състояние — това вече наистина е повече от чудо.

— Да — кимна Съмър с усмивка, — не бива да забравяме, че поработихме здраво, но пък и извадихме голям късмет. — Искаше да

каже още нещо, но видя Лорън и Пит от другата страна и каза на приятелката си: — Ела да те запозная с татко.

Тръгнаха, но Джули спря за малко пред първия експонат от сбирката за Исус — Описа, поставен зад дебело стъкло. Отдолу имаше малка табелка, на която пишеше: „Предоставено от Ридли Банистър“.

— Хубаво е отново да го видя, макар че, честно казано, съм изненадана, че господин Банистър се съгласи да го даде за изложбата — подхвърли Джули.

— Той едва не умря в кипърската пещера и смея да кажа, че това преживяване го промени. Сега е нов човек. Всъщност сам предложи да го включим в изложбата и вече се съгласи да бъде изложен завинаги в Кипър заедно с другите реликви на Исус. Разбира се, междуременно успя да напише книга и да заснеме филм — добави презрително.

Стигнаха при Пит и останалите и Съмър им представи приятелката си.

— За мен е удоволствие да се запозная с младата дама, допринесла толкова много за намирането на това историческо съкровище — каза Пит любезно.

— Моля ви, ролята ми беше съвсем нищожна — отвърна скромно Джули. — Вие със Съмър сте хората, които всъщност откриха реликвите. Особено най-впечатляващата. — И посочи урната от варовик.

— Да, урната на И. — Пит кимна. — В началото предизвика сериозна суматоха. Обаче след много внимателен анализ криптолозите, които разчетеха арамейския надпис, стигнаха до извода, че И е за Иосиф, а не за Исус. Някои смятат, че става дума за Иосиф от Ариматея^[2], но според мен никога няма да научим със сигурност.

— И аз мисля така. Той е бил достатъчно богат, за да си позволи скъпа гробница и урна. Защо иначе Елена ще го включва в своята сбирка от реликви? Жалко, че костите са изчезнали.

— Това е загадка, която оставям на вас. Като стана дума, Съмър ми каза, че сте намерили нови следи за лорд Кичънър и „Хампшир“?

— Да, намерихме. Съмър сигурно ви е казала за писмата на епископ Лауъри, който тормози Кичънър да предаде Описа малко преди „Хампшир“ да потъне. По-късно Лауъри остава инвалид след автомобилна катастрофа и се самоубива в пристъп на депресия. Сред документите на семейството му намерих писмото, което е оставил,

преди да посегне на живота си. В него признава ролята си в потопяването на „Хампшир“. Корабът е бил потопен преднамерено, защото се страхували, че Кичънър носи Описа в Русия, за да бъде направен публично достояние. В този момент войната била в застой и Англиканската църква очевидно е била ужасена от съдържанието на Описа, особено от споменаването на урната на и противоречието, което тя представлява за Възкресението.

— Ще им се наложи да признаят ролята си.

Докато те си приказваха, Лорън отиде при малката картина, окачена на кадифени шнулове. Лесно беше да се предположи, че това ще е най-популярният предмет в изложбата — портрет на Исус върху дъска, нарисуван от римски художник. Макар да му липсваше умелата ръка на Рафаело или Рубенс, художникът беше успял да създаде впечатляващо реалистичен портрет на човек, склонен към размисъл. Със слабо лице и тъмни коси, човекът имаше впечатляващо излъчване. Причината е в очите, реши Лорън. Маслинените очи, които блестяха от сила и състрадание, сякаш щяха да проговорят.

Лорън разглежда портрета няколко минути, после повика Съмър.

— Единственият известен портрет на Исус, нарисуван от негов съвременник — каза със страхопочитание. — Невероятно, нали?

— Да.

— Повечето римски картини, които са оцелели от онова време, са стенописи, затова един рисуван върху дъска портрет сам по себе си е нещо много рядко. Един от специалистите мисли, че портретът е нарисуван от същия художник, който е създал известните стенописи в Палмира в Сирия. Сигурно е правел фрески в домовете на богатите в Юдея и си е докарвал нещо допълнително, като е рисувал портрети. Историците смятат, че е нарисувал Христос в апогея на неговото проповедничество, малко преди да го арестуват и да го разпънат.

Проследи погледа на Лорън и също се загледа в лицето.

— Прилича на истински южняк, нали? — попита Съмър. — Човек, който е живял на открито под слънцето.

— Със сигурност няма нищо общо с портретите на Исус, рисувани от средновековните художници, които го изобразяват, сякаш е роден в Швеция — отбеляза Лорън. — Не ти ли прилича на някого? — попита омаяна от образа на мъжа.

Съмър наклони глави, докато оглеждаше още по-внимателно портрета, после се усмихна.

— На кого да прилича? — включи се в разговора и Пит.

— Има черна коса, лицето му е слабо и обветрено като твоето. Прилича на теб. Или по-скоро обратното.

Пит се загледа в картината, после поклати глава.

— Не, очите му не са зелени като моите. А като човек се загледа във фона, той не е по-висок от метър и шейсет и не тежи повече от четирийсет килограма. Освен това между нас има още една голяма разлика — добави Дърк-старши с усмивка.

— И тя е?

— Той е вървял по водата, а аз плувам в нея.

[1] Църковен кораб — Б.пр. ↑

[2] Евангелието разказва, че Исус Христос е погребан набързо в каменна гробница, която неговият сподвижник Иосиф Ариматейски бил приготвил за себе си. — Б.пр. ↑

Когато прочетоха присъдата, следобедната горещина беше отминала и слънцето хвърляше дълги сенки върху сградата на Ерусалимския районен съд.

Журналисти изхвъркнаха първи от сградата, за да осветлят обществеността за края на процеса. Търсачите на силни усещания сред присъстващата публика клюкарстваха и обсъждаха изхода на делото, докато си тръгваха. Последни излязоха свидетелите и адвокатите, благодарни, че дългият процес най-сетне е завършил. Липсваше само обвиняемият.

Оскар Гузман нямаше да излезе спокойно от парадния вход. Изведоха го без много шум с белезници и многобройни пазачи от задната врата на съдебната сграда и го вкараха в чакащия полицейски микробус, който щеше да го откара в затвора Шикма, за да започне да излежава присъдата си.

Дърк-младши и Сам Левин се забавиха във фоайето, за да благодарят на прокурорите за добре свършената работа, после излязоха под лъчите на залязващото слънце. Лицата и на двамата бяха мрачни, макар да се долавяше и известно задоволство. Каквато и да беше присъдата, тя нямаше да върне Софи и останалите загинали агенти.

— Петнайсет години за съучастничество в убийството на агент Холдер в Цезарей — каза Сам. — Повече не бихме могли да искаме.

— Това ще му осигури умирачката в затвора — отговори Дърк безизразно.

— С неговото здраве се съмнявам, че ще изкара и година.

— Тогава трябва да побързаш, ако искате да го съдите и за кражба на антики.

— Всъщност вече сключихме сделка с адвокатите му. Въпреки че имахме доказуеми обвинения за търговия с крадени антики и като нищо щяхме да му увеличим присъдата, нямаше да се промени нищо.

— И какво решихте вместо това?

— Всички обвинения ще бъдат свалени, ако ни съдейства за откриване на източниците на крадените предмети в сбирката си.

— Добра сделка — отбеляза с разбиране Дърк.

— И ние сме на същото мнение — отговори Сам, докато слизаха по широките стълби към главния вход на съда. — Това малко ще ни утеши за загубите, които претърпяхме.

— Хубаво е човек да знае, че от тази гадост се е получило и нещо добро — отговори Дърк и стисна ръката на Левин. — Сам, продължавай борбата със злото. Софи би искала да продължиш нейната работа.

— Ще го направя. Желая ти всичко най-добро.

Когато Сам тръгна към паркинга, Дърк чу някой да го вика. Обърна се и видя Ридли Банистър да слиза по стълбите, подпираше се на лакиран бастун.

— Да? — каза Дърк.

— Нали имаш минутка — каза археологът, когато доуцука до него. — Искях само да ти кажа, че до началото на процеса не знаех, че имаш връзка с госпожица Елкин. Донякъде ми беше колежка, макар да не се виждахме много често. Въпреки това трябва да ти кажа, че винаги съм я смятал за изключителна жена.

— И аз съм на същото мнение — отговори тихо Дърк. — Благодаря, че участва в процеса. Твоите показания бяха в основата на осъдителната присъда.

— Знаех, че купува откраднати артефакти, но и през ум не ми е минавало, че ще използва терористи, за да обогатява сбирката си. Не е трудно човек да си изгуби ума по стари предмети и аз също имам известни грехове в това отношение. Но човек трябва да се спре навреме. Освен че ми спасихте живота, ти и твоето семейство ми показахте верния път. За това ще ви бъда вечно благодарен.

— Още колко време ще ти трябва това? — попита Дърк и посочи бастуна.

— Месец, най-много два. Лекарите в Кипър си свършиха добре работата и ме закърпиха както трябва.

— Постъпи добре, като се съгласи Описът да бъде изложен в Истанбул.

— Той е неотделима част от артефактите, които дари НАМПД — отговори Банистър. — Може би това малко ще обезщети сестра ти. Между другото, Съмър е много жизнена млада дама. Предай й, моля те, че за мен ще е чест някой ден да вечеряме заедно.

— Ще ѝ предам. А сега какво ще правиш?

— Кивотът с каменните скрижали на Мойсей. Открих следа, че може би е скрит в една йеменска пещера. Струва ми се многообещаващо. А ти?

— Мисля, че засега ми стига толкова работа из Средиземноморието — отговори Дърк замислено.

— С каквото и да се заемеш, желая ти успех. Поздрави на баща ти и Съмър.

— Успех, Банистър. До скоро.

Дърк остана загледан след археолога, който докуцука до стоянката на таксите и се качи в едно. Хотелът на Дърк беше само на няколко преки и той реши да се поразходи. Крачеше по улиците на Западен Ерусалим и скоро престана да забелязва движението и оживеното множество по тротоарите, защото главата му беше замаяна от прилив на чувства.

Мина покрай хотела си, продължи нататък и влезе в Стария град през Портата на Ирод. Потънал в мисли пое по тесните улички на изток, теглен от невидими нишки.

Последва една монахиня, която пресече улицата, и когато се осъзна, вдигна глава и установи, че се намира в двора на черквата „Света Ана“. Почувства как го обзема спокойствие, докато вървеше към задната ѝ страна и къпалнята Витезда.

Пейката, на която бяха обядвали със Софи, беше празна и той седна в сянката на смокините. Потънал в мисли, остана вторачен в празните басейни дълго след залез-слънце. Още седеше неподвижно, когато вечерният бриз донесе хлад и сладкото ухание на жасмин се понесе над древната земя.

Издание:

Клайв Къслър и Дърк Къслър. Залезът на полумесеца

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2011

Редактор: Иван Тотоманов

Коректор: Десислава Петкова

ISBN: 978-954-655-225-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.